

Ludmila Plett

*Ar dievbijības
izskatu*

Ludmila Plett

AR DIEVBIJĪBAS IZSKATU

Sērija „Dvēseļu aprūpe“

Sestā grāmata

Izdevējs:
„Wasser des Lebens e. V.“
Kolomanstrasse 32
73527 Schwäbisch Gmünd
Vācija

Ludmila Plett
AR DIEVBIJĪBAS IZSKATU

Izdevniecība
Misija „Dzīvie ūdeņi“

Adrese pasūtījumiem Vācijā:

Tālr.: +49(0)7171-39734
Wasser des Lebens e. V.
Kolomanstrasse 32
73527 Schwäbisch Gmünd
Vācija

E-pasts: info@wasserdeslebens.org
Internets: www.wasserdeslebens.org

Autortiesības pieder Ludmilai Plett
Visas tiesības paturētas un pieder autoram

Tulkotāja: Ilze Marija Vesterlunda
Korektore: Ieva Nikoleta Geidmane
Vāka dizains: Tatjana Stoičeva

Bezmaksas izdevums latviešu valodā 2026. gadā

750 eksemplāros

ISBN 978-3-935308-34-2
(orģinālizdevumam krievu valodā)
Pirmais izdevums, 2019.gadā

Saturs

Par autori.....	4
Autores priekšvārds un ievadlūgšana	6
1. Iemidzinātā kristietība	9
2. Devalvētā žēlastība	36
3. Zaudētā dievbijība	59
4. Tradicionālā baznīcā mirstošas dvēseles	82
5. Garīgais tuksnesis	106
6. Skaidra garīgā redzējuma trūkums	126
7. Pašapmāna briesmas	152
8. Neredzamās važas.....	183
9. Kristiešu morālais pagrimums	207
10. Grēka neizbēgamās sekas	230
11. Akli ceļa rādītāji akliem.....	254
12. Mūsu laika Lāodikeja	295

Par autori

Ludmila Mihailovna Plett (meitas uzvārds Pimenova) dzimusi 1949. gada 30. martā PSRS, Frunzes pilsētā un audzināta kristīgā ģimenē. Pēc Vladivostokas Medicīnas institūta absolvēšanas 1972. gadā viņa desmit gadus strādājusi par ārsti-eksperti un ārsti-terapeiti dažādās vietās bijušās Padomju Savienības teritorijā.

1983. gadā viņa kopā ar vīru – etnisko vācieti, kas bija dzimis un audzis Krievijā, emigrēja uz Vāciju, kur pirmo reizi dzirdēja Dienvidāfrikas evaņģēlista Erlo Štegena sprediķus. 1987. gada sākumā pēc pirmās vizītes Kvasizabantu misijas stacijā viņa piedzīvoja iekšēju garīgu apvērsumu, pēc kura nolēma pilnībā veltīt sevi kalpošanai, kurai brīnumainā kārtā Dievs viņu aicināja jau piecpadsmit gadu vecumā.

Kopš tā laika no savu grāmatu lappusēm viņa visiem cilvēkiem, un jo īpaši saviem bijušajiem tautiešiem, nes to seno un mūžīgi jauno dzīvo Evaņģēliju, kas aicina atmosties no garīgā miega, atgriezties no grēkiem, sakārtot savu dzīvi un sagatavoties, lai tiktos ar Radītāju mūžībā.

Uzklausījusi Dieva aicinājumu, Ludmila Plett kopš 1989. gada kalpojusi par dvēseļu aprūpētāju dažādās pasaules valstīs, kļūstot par ārstu simptiem un tūkstošiem dvēseļu, kas meklē palīdzību savās garīgajās, ģimenes un ikdienas problēmās. Īpašu uzmanību viņa pievērš darbam ar okultisma saistītiem cilvēkiem un kristiešiem, kas sapinušies viltus mācību, sektu un kultu tīklos.

Kā starptautiskās neatkarīgās starpkonfesionalās kristīgās misijas „Dzīvie ūdeņi” dibinātāja un vadītāja, viņa ir devusies misijas braucienos uz daudzām pasaules valstīm, noturot dvēseļu aprūpes sarunas par akūtiem garīgās dzīves jautājumiem gan ar indivīdiem, gan dievkalpojumos dažādās baznīcās un kopienās, neatkarīgi no to konfesijas.

Nemot vērā savas kalpošanas specifiku, viņa nedod priekšroku nevienai kristīgai konfesijai, viegli un brīvi komunicējot ar ikvienu un saskatot ikvienā, pirmkārt, dvēseli, par kuru Kristus nomira. Veicot dvēseļu aprūpi daudzu gadu

garumā, viņa ir nonākusi pie secinājuma, ka **visi ticīgie iedalāmi tikai divās kategorijās: tie, kas ir Dieva bērni, un tie, kas tā tikai saucas, dzīvojot dzīvi, kas neatbilst Svētajiem Rakstiem; turklāt abus var atrast jebkurā draudzē un konfesijā.**

Sekojojot Kungam, viņa par svarīgākajiem garīguma kritērijiem uzskata spēju piedot saviem ienaidniekiem, cilvēka ciešas personiskas attiecības ar savu Debesu Tēvu un uzticību Viņam kalpošanā tajā vietā, kur Viņš ir nolcis katru no mums, lai cik nenožīmīga tā arī nešķistu.

Latviešu valodā iznākušas grāmatas:

„Atmoda sākas ar mani“;

„Kad dvēsele raud“;

„Garīgās slimības“;

„Soļojot gaismā“;

„Dieva savienoti“.

Šīs un citas Ludmilas Plett grāmatas, audioieraksti un grāmatu PDF faili elektroniskā formātā ir pieejami vietnē <https://svetcelniekiem.mozellosite.com/>

Autores ievadvārdi

Dārgie brāļi un māsas Kristū! Aizsākot darbu pie savas desmitās un pēdējās grāmatas, domās atgriežos tajā tālajā dienā, kad 15 gadu vecumā pēkšņi izdzirdēju Dieva balsi un vēsti, kas mani samulsināja: „Tu rakstīsi grāmatas“. Es nevarēju saprast šo Kunga pavēli, jo gatavoju sevi ārsta darbam un nebūt ne piņķerīgajai rakstniecībai, par ko es pat nedomāju. Bet ne velti Dieva Vārds saka: „Manas domas nav jūsu domas un Mani ceļi nav jūsu ceļi“ (Jes. 55:8). Kaut gan Debesu Tēvs man nelika šķēršļus, lai es iestātos institūtā, iegūtu mediķa izglītību un 10 gadus nostrādātu ārsta terapeita profesijā, Viņš ļāva tam notikt tikai tāpēc, lai nu jau 30 gadus es varētu pielietot iegūtās zināšanas dvēseļu aprūpes darbā, kā Viņš to bija paredzējis.

Kad kalpo pie garīgi slimām, grēku izmocītām dvēselēm, skumstot par to, kas mūsdienās notiek Dieva tautā, dzirdi kliedzienus pēc palīdzības un mirēju vaidus, tad šķiet, ka izejas vairs nav, un mēs, kas sevi saucam par kristiešiem, kopā ar pasauli ejam bojā. Tad nāk prātā Jēzus vārdi: „Bet vai Cilvēka Dēls, kad Tas nāks, atradīs ticību virs zemes?“ (Lk. 18:8). Ja iedziļināmies šajos vienkāršajos vārdos un to jēgā, kļūst baisi. Tad neviļus raisās tie paši jautājumi, kuri satrauca Jēzus mācekļus: „Kas tad var tikt izglābts?“ un dzirdi to pašu atbildi: „Cilvēkiem tas nav iespējams, bet Dievam visas lietas iespējamās.“ (Mt. 19: 25-26). Un tieši tas kļūst par mierinājumu bailu izmocītai dvēselei.

Mēs visi esam liecinieki tam, kā pasaule, kurā mēs tagad dzīvojam, burtiski sabrūk. Vairs nevienu neizbrīna ziņas par to, ka te vienā, te otrā valstī uzliesmo karš. Ar katru gadu pieaug spēkā ienaidis, ļaunums un agresija pret citām nācijām. Amoralitāte, lai kādā formā tā arī izpaustos, vairs netiek nopelta. Homoseksualitāte, lezbisms, seksuālā izvirtība, laulāto neuzticība un šķiršanās kļūst par dzīves normu. Netiklība visu zemes iedzīvotāju slāņu vidū, ieskaitot jauniešus un pusaudžus, nevienu vairs nešokē. Jaunā paaudze aug ar pārliecību par savu neievainojamību. Virtuālā dzīve tai ir kļuvusi pazīstamāka par reālo. Zaudējot realitāti, viņi

paliek bez skaidriem orientieriem, neizšķirot, kas ir labs, bet kas ļauns. Jaunajā realitātē, kura cieši savijusies ar virtuālo, senā izpratne par labu un ļaunu vairs nefunkcionē. Jauniešiem reālā dzīve šķiet pārāk sarežģīta. Tādēļ viņi no tās vienkārši bēg. Daudzi no viņiem atrodas „virtuālās erotikas“ verdzībā, kas viņiem ļauj darīt to, par ko labi audzinātiem cilvēkiem pat ir kauns runāt.

Ir baisi vērot, kādas katastrofas piedzīvo cilvēki, kas pakļāvušies virtuālajiem kārdinājumiem. Lielajiem izvirtuļiem, kas dzīvoja iepriekšējos gadsimtos, pat sapņos nerādījās tas, ko šodien zemes iedzīvotājiem ļauj darīt modernais, zinātniski tehniskais progress. Šīs jaunveidotās civilizācijas priekšpostenis ir visi iespējamie vispasaules tīkla (World Wide Web) jauninājumi, kuru princips ir sniegt apmierinājumu pašām zemiskākajām miesas kārībām un kaislībām. Īpaši skumdina fakts, ka šos virtuālos, zemiskos pakalpojumus izmanto kristieši un šinī ziņā praktiski neatpaliek no neticīgiem cilvēkiem. Iemesls tam ir tas, ka viņu kristietība kļūst aizvien nominālāka un miesīgāka, tāda, kas neuzliek nekādus pienākumus. Robeža starp labo un ļauno pat ticīgo starpā ir stipri izplūdusi.

Daudzie atšķirīgie uzskati, izpratnes, skaidrojumi un dogmas neskaitāmajos kristietības novirzienos, kuru labirintos iespējams nomaldīties, ir noveduši pie tā, ka Dieva bērni, pazaudējot orientāciju, tiecas pēc jebkā, tikai ne pēc personīgām attiecībām ar To Kungu, kaut vienīgi tās ir patiesas mācekļības vērtība un būtība. Sekas ir virspusība, nosliece uz cilvēku tradīcijām un formāli vadītiem dievkalpojumiem un gatavība uz kompromisu ar grēku. Neatkarīgi no konfesijas, sekas tam ir garīgā spēka trūkums un Dieva tautas remdenība.

Daudzgadīgā dvēseļu aprūpes pieredze atklāj skumju ainu par baznīcas locekļu garīgo stāvokli jebkurā no šobrīd pastāvošajām konfesijām vai denominācijām. Tomēr, neskatoties uz to, ka lielākā daļa no tiem, kas sevi uzskata par Dieva bērniem, ir apmierināti ar savu kristietību, kura izpaužas regulārā dievkalpojumu apmeklēšanā, ir arī tādi, kuru dvēseles raud, apzinoties, ka viņām pietrūkst kaut kas ļoti svarīgs, un varbūt pats galvenais.

Vairāku desmitu gadu garumā, daudzi īsteni Dieva vīri ir runājuši par to, ka pēdējā laikā Kristus baznīcā notiks liela atkrišana, kuras liecinieki mēs tagad esam. Lūk, kādēļ grāmatas uzrakstīšanas mērķis bija pamudināt īstenos kristiešus nopietni izvērtēt savu kristietību un staigāšanu Tā Kunga priekšā. Nevienš nezina, kad pienāks Jēzus Kristus atnākšanas diena uz šīs zemes un ko tā atnesīs katram no mums. Tāpēc, kamēr ir laiks un iespēja kaut ko pārskatīt, mainīt un labot, tas ir jādara, jo var taču gadīties, ka pēc tam būs par vēlu.

Ludmila Plett

Ievadlūgšana

Dārgais Debesu Tēvs! Tu mūs visus pazīsti, jo katrs cilvēks Tavā priekšā ir kā atvērta grāmata. Nevienš nespēj noslēpt no Tevis to slepenāko, kas ir sirdī. Visas mūsu domas un darbi Tavā priekšā ir atklāti un mēs neko nevaram apslēpt no Tava acu skatiena, Dievs! Tavai visaptverošajai zināšanai nav robežu un ja nebūtu Tavas pacietības, žēlastības, laipnības, kur gan mēs tagad būtu? Pateicos, ka Tavas Tēvišķās mīlestības labā roka sniedzas pretī katram, kurš šajā brīdī tur šo grāmatu. Lūdzu Tevi Tavā Svētajā Vārdā, dari vārdus, kas rakstīti šajās lapaspusēs par Svētā Gara balsi, kas vēršas pie lasītāja sirdsapziņas, dvēseles un sirds, pašos pamatos mainot viņa kristīgo dzīvi un staigāšanu Tava Vaiga priekšā!

„Šī tauta godā Mani ar savām lūpām, bet viņu sirds ir tālu nost no Manis. Bet velti tie Mani godā, sludinādami mācības, kas ir cilvēku likumi“

Mt. 15:8-9

1. nodaļa

Iemidzinātā kristietība

Daudzu mūsdienu ticīgo dzīve atgādina kādu reālu notikumu ar makšķernieku, kurš, iemetis upē makškeri sēdēja savā laivā, bet zivis tajā dienā neķērās. Ūdens straumei lēni plūstot, laiva liegi šūpojās, uzdzenot makšķerniekam miegu un, turot makškeri rokās, viņš nemanot aizmiga. Tikmēr straume viņu lēnām nesa turp, kur atradās ūdenskritums. Tas nebūtu bijis bīstami, ja makšķernieks būtu bijis modrs un sāktu spēcīgi airēt, lai aizpeldētu citā virzienā. Taču viņš laivā saldi gulēja, un viņu pamodināja vien skaļais troksnis, ko radīja ūdens gāzoties ūdenskritumā. Pamodies un ieraudzījis, kādā ātrumā laiva tuvojas ūdenskritumam, viņš šausmās sāk izmisīgi airēt, bet bija jau par vēlu. Tuvojoties kraujai, straume kļuva tik spēcīga un strauja, ka viņam no tās vairs neizdevās izklūt un mutuļojošā ūdens aizrauts, viņš kopā ar laivu nogāzās lejā, kur arī pārtrūka viņa dzīves pavediens.

Mums, šodienas kristiešiem, šis patiesais dzīves notikums, var kļūt par uzskatāmu un pamācošu mācības stundu, jo arī mēs taču dzīvojam tādā laikā, kad viss, pagaidām, izskatās relatīvi labs. Kā tiek stāstīts līdzbā par 10 jaunavām, arī mēs esam garīgi aizmiguši un atrodam dažādus iemeslus, lai attaisnotu savu garīgo bezrūpību. Vieni domā, ka viņi vēl ir pārāk jauni un tādēļ viņiem ir pilnīgas tiesības padzīvot savai labpatikai. Otri ir veseli un spēcīgi un tas viņiem dod iespēju baudīt dzīvi, ņemot no tās visu, ko tā piedāvā. Trešie sevi mierina ar domu, ka ir finansiāli nodrošināti un tādēļ, ja arī kas atgadīsies, viņiem vienalga nekā netrūks. Ceturtie

ir pārliecināti par to, ka, ja jau viņi ir kristieši trešajā vai ceturtajā paaudzē, tad noteikti būs pieskaitīti Kristus Līgavai un tiks aizrauti no zemes. Tomēr šīs cerības kādā dienā var izgaist, jo iestāsies Tā Kunga diena, tā pati diena, par kuru Dieva Vārdā ir teikts: „Tā Kunga lielā diena ir tuvu, tā ir jau klātu un nāk steigdamās. Klau, Tā Kunga diena! Pat drošsirdīgākie karavīri klieudz izmisumā! Jo šī diena ir niknuma diena, negaisa un vētras diena, tumsas un nakts melnuma diena, mākoņu un miglas diena. Diena, kad atskanēs pret nocietinātam pilsētām un pret augstiem cietokšņu torņiem vērstas ragu un tauru skaņas. Tā Kunga dusmības dienā viņus neglābs nedz viņu sudrabs, nedz zelts, jo visu zemi aprīs Viņa niknuma uguns un visai ātru galu Viņš atnesīs visiem zemes iedzīvotājiem“ (Cef. 1:14-16,18).

Jo tuvāka ir Jēzus Kristus Otrā atnākšana, jo vairāk asinās un aizvien nežēlīgāka kļūst sātana cīņa par cilvēku dvēselēm. Bija laiks, kad viņš pielika lielas pūles, lai fiziski iznīcinātu baznīcu, noslīcinot to asinīs, bet cieta sakāvi. Tas notika tādēļ, ka jo nežēlīgāk Dieva tauta tika nīcināta, jo vairāk tā vairojās, apliecinot Tertuliāna vārdu patiesumu: „Mocekļu asinis – baznīcas sēkla“. Tad velns izvēlējās citu ceļu, ievēdot kristiešus garīgā miegā. Jāsaka, ka ar šo viņam gan ir ļoti labi panākumi. Pats apbrīnojamākais, ka šī mērķa sasniegšanai viņš izvēlējās neko citu kā kristīgo baznīcu kanceles, no kurām nepārtraukti atskan nomierinošas, iemidzinošas un cerību iedvesošanas svētrunas, kuras ievēd klausītājus garīgā miegā.

Garīgais miegs ir viens no pašiem bīstamākajiem garīgajiem stāvokļiem, kurā var atrasties Dieva tauta, jo tad mēs, pašiem nemanot, kļūstam velnam viegli ievainojami. Ir ļoti daudz iemeslu, lai iestātos garīgais miegs, bet galvenais ir **pilnīgi izmainītā Dieva Vārda sludināšana**, kas **mūsdienās** ir sagrozījusi Labās Vēsts būtību un izpratni par šauro ceļu, pa kuru ejot, cilvēks iegūst pestīšanu un mūžīgo dzīvību. Pirmās Jēzus Kristus atnākšanas laikā, pirms Viņa atklāšanās tautai, no to dienu sludinātāja Jāņa Kristītāja lūpām skanēja šādi vārdi: „...sataisait Tā Kunga ceļu, darait līdzenas Viņa tekas! Katrai ielejai jātop pildītai un katram

kalnam un pakalam nolīdzinātam, kas līks, tam jātop taisnam un, kas celmains, – par staigājamu ceļu. Un visai miesai būs redzēt Tā Kunga pestīšanu... odžu dzimums, kas jums norādījis, kā izbēgsit nākamai dusmībai? Tad nu nesiet patiesus atgriešanās augļus un nesāciet pie sevis sacīt: mums ir Ābrahāms par tēvu! – Jo es jums saku: Dievs spēj no šiem akmeņiem radīt Ābrahāmam bērnus! Jau cirvis pielikts kokiem pie saknes: katru koku, kas nenesīs labus augļus, nocirtīs un iemetīs ugunī“ (Lk. 3:4-9).

Mūsdienās, kad dzīvojam Jēzus Otrās atnākšanas gaidās, Dieva Vārda sludināšana izklausās pavisam citādi. Evaņģēliskais aicinājums atgriezties no grēkiem ir nomainīts pret aicinājumu pieņemt Jēzu savā sirdī un atkārtot sludinātāja teikto grēku nožēlas lūgšanu. Tiem, kas atnāk uz baznīcu, tiek mācīts viens, proti, Tev jāiznāk priekšā un jāapliecina, ka esi grēcinieks, un tu tūlīt kļūsi izglābts un no augšienes piedzimis Dieva bērns. Katram, kas to izdarījis, izrādot kaut niecīgu ārēji redzamu patiesumu, pārmērīgi dedzīgi kalpotāji steidzas pasludināt par glābšanas labumiem un labklājību. Aiz kanceles uz lūgšanu namu sienām var redzēt ar lieliem burtiem rakstītus plaši izplatītas rakstu vietas, kā: „Jo ikviens, kas piesauc Tā Kunga Vārdu, tiks izglābts“ (Rom. 10:13), bet nekur neizlasīsi: „...lai atturas no netaisnības ikviens, kas daudzina Tā Kunga Vārdu“ (2.Tim. 2:19).

Daudzi sludinātāji pret Dieva Vārdu attiecas pavirši, neprecīzi formulējot pašas svarīgākās patiesības un tā ievērojami samazinot to būtisko nozīmi, ar mērķi uzņemt baznīcā pēc iespējas lielāku cilvēku skaitu, kas paziņojuši par savu ticību Jēzum Kristum. Tā dažkārt slavas pilno Evaņģēliju pārvērš par mazu brošūriņu, kurā ir nedaudzi garīgi likumi. Ja cilvēks ir gatavs kaut virspusēji apliecināt piekrišanu sludinātajam, viņš tiek pasludināts par kristieti, pieņemts Dieva bērnu ģimenē un ieregistrēts vietējās draudzes sarakstos. Un nav svarīgi, ka maz no tiem, kas tādā veidā vērsušies pie Kristus, ir patiesi atgriezušies, nemaz nerunājot par piedzimšanu no Augšienes.

Kas attiecas uz svētrunu tēmu, tad modernie sludinātāji aizvien biežāk aprobežojas ar sludināšanu par mīlestību. Tie

aizgūtnēm stāsta par Dieva žēlastību, žēlsirdību un pacietību. Šīs Dieva patiesības daļas sludināšana ir pieprasīta visur. Lai kurā draudzē tu neieiegrieztos, visur dzirdi par to, cik labs ir mūsu Kungs un kā Viņš mūs, savus bērnus mīl. Viss 20. gadsimts kristietībā ir aizritējis zem Dieva mīlestības zīmes un tā tas turpinās arī šodien. Par mīlestību runā sludinātāji, par to stāsta dzejas rindas. Par to tiek dziedāts kristīgās dziesmās. Par Dieva mīlestību pēdējos 20 gados ir runāts vairāk nekā visā pārējā kristietības pastāvēšanas laikā. To aprakstot, Dievs tiek tēlots vai nu kā labsirdīgs, sentimentāls tētiņš, kurš iecietīgi noskatās uz Savu mīļoto bērnu kļūdām un vājībām, vai arī tāds, kurš ir bezspēcīgs visa pieaugošā ļaunuma priekšā, un, skatoties uz bojā ejošo pasauli, vien rūgti raud. Tāda Dieva mīlestības izpratne ir ne vien izkropļota, bet arī absolūti aplama tādēļ, ka Dieva mīlestība **nozīmē Golgātu un neko citu.**

Protams, ka mūsu Dievs ir mīlošs, jo Viņš Pats ir Mīlestība. Taisnība ir arī tas, ka Viņš ir tik ļoti ir mīlējis pasauli, ka ir atdevis nāvē Savu Vienpiedzimušo Dēlu, lai pasaule tiktu glābta. Savā lielajā mīlestībā Viņš mūs pacieš, nevēloties, lai kāds pazustu, bet lai visi nāktu pie atgriešanās no grēkiem un iemantotu Mūžīgo dzīvību. Tomēr, sludinot par šo Mīlestību, nedrīkst noklusēt par citām Dieva būtības īpašībām, jo Bībele Viņu atklāj kā Svētu Dievu, taisnu Tiesnesi, greizsirdīgu Dievu un Dievu, kas ir rijoša uguns. Tādēļ pārsteidz, ka mūsdienu sludinātāji, zinot par Dieva svētumu un taisnīgumu, cenšas pēc iespējas retāk par to runāt, dažādi padarot maigākus tos vārdus, kas ļaudis atmasko vai notiesā. Viņi aprobežojas vien ar pozitīvo Svēto Rakstu daļu, neskatoties uz to, ka tajos daudz izteiktāks akcents ir likts uz negatīvo. Kad pasaulē notiek kas biedējošs, ticīgie ļaudis tiek mierināti ar vārdiem: „Brāļi un māsas, tāpat kā jebkurā dzīves vētrā, arī aiz šī notikuma nevar stāvēt Dievs. Tas viss ir velna darbs. Mūsu žēlsirdīgais Debesu Tēvs nevar sodīt Savu tautu. Lai kas arī nenotiktu pasaulē, Viņš mūs pasargās no nelaimēm un bēdām,” kaut arī Bībelē ir skaidri pateikts: „**Jo noliktais laiks ir klāt, ka sods sākas pie Dieva nama**“ (1.Pēt. 4:17). Rodas iespaids, ka tie, kas sludina, vai nu nezina

vai arī nesaprot to, kas rakstīts Dieva Vārdā. Sākot no pasaules radīšanas it visā, kas noticis uz zemes, ir redzama Dieva Roka. Sodomu un Gomoru iznīcināja nevis velns, sūtot uguni un sēru uz šīm pilsētām, bet Dievs tiesāja grēkos sliktos bezdievjus. Tieši tāpat notika arī Noasa dienās. Ne jau velns bija tas, kas lika pār zemi izlieties ūdens plūdiem, bet Dievs atvēra debesu logus un sūtīja neizsīkstošas lietus straumes, kurās, izņemot tos, kas iegāja šķirstā, nolieta visi zemes iedzīvotāji.

Bet arī tas vēl nav viss. Svētrunas tagad tiek sagatavotas tā, lai tikai kāds neuzmanīgs izteiciens vai vārds neaizvainotu kādu klausītāju. Tas nemaz nelīdzinās Jānim Kristītājam, kuram nebija svarīgi tas kā uz viņa vārdiem reaģē sapulcējušies ļaudis, pirmkārt bauslības mācītāji un farizeji, kas bija raduši saņemt cieņu un uzmanību. Modernie, diplomātiski noskaņotie mācītāji dara visu iespējamo, lai neviens no viņiem neaizietu. Viņi aizmirst Svētajos Rakstos minēto notikumu ar Jēzu, kad daudzi no Viņa sekotājiem, piedauzījušies pie Jēzus vārdiem, atkāpās un Viņam vairs nesevoja. Jēzus mierīgi vērsās pie palikušajiem: „Vai arī jūs gribat aiziet?” (Jņ. 6:67). Kā redzat, Jēzus nebaidījās pazaudēt tos, kuri Viņam nepiekrita un nebija ar Viņu vienā prātā. Viņš ikvienam deva rīcības brīvību. Jēzum bija svarīgi sekotāji nevis kvantitatīvā, bet kvalitatīvā ziņā. Šodien daudzās draudzēs vissvarīgākais rādītājs ir apmeklētāju skaits.

Evaņģelizācijas un misijas darbs mūsdienās bieži tiek veikts nevis, sekojot vadībai no Augšienes, un ar Svētā Gara spēku, bet pēc cilvēku iniciatīvas. Lai piesaistītu cilvēkus baznīcai, tiek izmantoti koncerti, teatrāli uzvedumi, pantomīma, kristīgā rokmūzika, filmas, video, televīzija un daudz kas cits. Tie, kas nākuši no pasaules un slāpst pēc glābšanas, nesaņem pienācīgo dvēseles aprūpi un visu savu kristieša dzīves laiku paliek garīga zīdaina stāvoklī. Tas, kā tiek sludināts, kā tiek vadīti dievkalpojumi, jauniešu tikšanās un citi pasākumi, ir tālu no tā, ko māca Svētie Raksti. Tajos ir daudz ārišķīgā un miesīgā, kas gan izskatās skaisti un ir dzirdei patīkami, bet nepauž Dieva svētumu. Evaņģelizācijas sapulcēs ļaudis tiek pārliecināti: „Ticiet Jēzum Kristum

un jūs tiksiet glābti. Vairāk nekas jums nav vajadzīgs. Visu pārējo jūsu vietā izdarīs Dievs“, noklusējot to, ka patiesa ticība paredz atstāt grēkus, savest kārtībā savu dzīvi, ņemt uz sevis krustu un, pateicoties Svētā Gara šķīstījošajam darbam, tikt veidotam Jēzus Kristus līdzībā. Jaunais „evanģēlijs“ nerunā arī par Visaugstākās Tiesas realitāti, no kuras neizbēgs neviens grēcīgs cilvēks pat tad, ja tas saucas par Dieva bērnu.

No tāda virspusēja, noplicināta, atvieglota un cilvēku vēlmēm piemērota „evanģēlija“ jau reiz brīdināja pravietis Jesaja. Dievs pavēlēja šo pravietojumu pierakstīt „**nākamajām dienām**“. Tādēļ tas attiecas uz mūsu dienām. Kaut arī tanī laikā šie vārdi bija adresēti Israēlam, tie pārsteidz ar savu aktualitāti šodien. „Jo tā ir stūrgalvīga tauta, melkuļi bērni – bērni, kas negrib klausīt Tā Kunga baušļiem, kas redzētājiem saka: jums nebūs redzēt! – un praviešiem: nesludiniet mums patiesību, sludiniet mums patīkamas lietas, sludiniet viltu! Novirzieties no pareizā ceļa, atstājiet pareizo taku, neapgrūtiniet mūs ar Israēla Svēto!“ (Jes. 30:9-11).

Tāpat kā Israēls, kurš dzīvoja pravieša Jesajas laikā, nevēlējas tikt atmaskots un laboties, tā arī Dieva tauta mūsdienās negrib klausīties par svētumu. Daudzi no tagadējiem kristiešiem saka: „Sludiniet mums Dieva žēlastības evanģēliju. Nepārlicieciniet mūs par to, ka mums jābūt svētiem, jo tas mūsos izraisa bezspēcības un pilnīgas nabadzības sajūtu, bet sajūties kā ubagam ir ļoti nepatīkami.“ Tādi „Dieva bērni“ nevēlas pieņemt neko citu kā vien glāstošu, viņu vēlmēm un sapratnei atbilstošu „labo“ vēsti, neskatoties uz to, ka tā nepavisam nav laba, jo Dievs to raksturo tā: „...tie neatšķir svēto no nesvētā un nemāca atšķirt šķīsto no nešķīstā...“ (Ech. 22:26).

Liekulīgu, pēc cilvēku gribas veidotu „labo vēsti“ Tas Kungs sauc par „sienas apmešanu ar kaļķiem“ un vēršoties pie pravieša Ecēhiēla teica: „Saki šiem apmetējiem: tā sabruks! – Kad nāks stiprs lietus un Es likšu krist lieliem krusas gabaliem, un plosīsies viesulis, tad siena sabruks...“ (Ech. 13:11-12). Tie, kas apmetā sienu, bija tā laika viltus pravieši, kurus Dievs raksturoja sekojoši: „Bet tās pravieši apmet visu to ar kaļķu javu, tiem stāstīdami par aplamām

parādībām, sludina tiem melus, apgalvodami: tā saka Dievs Tas Kungs, – kaut Tas Kungs to nav sacījis“ (Ech. 22:28).

Arī tagad viņiem līdzīgi, neskaitāmi viltus pravieši, palēpušies aiz mūsdienu sludinātāju maskas, darbojas visās zemes malās. Lai ilustrētu, kādu reakciju šāda sludināšana izraisa nopietnos, patiesos un meklējošos kristiešos, minēšu kādas no dažādām valstīm saņemtas liecības. Tā kāda jauna kristiete no **ASV** rakstīja: „Pārdomājot svētrunas, manī raisās sašutums un nosodījums, jo viņi garīgi iemidzina jau tā snaudošo Dieva tautu. Cerību dodošo un nomierinošo vārdu pārpilnībā, acīmredzami trūkst vārdu, kas atmasko. Sludinātāji runā par jebko, tikai ne par svētošanos un attīrīšanos, ar ko mums visiem ir jāsāk. Šinī jautājumā mūsu vasarsvētku draudzē mani praktiski neviens nesaprot. Kristieši to nesatver tik dziļi, kā tam vajadzētu būt. Viņiem ir vieglāk ticēt, ka Dievs pats visu izdarīs viņu vietā un tā vai citādi noteikti izglābs. Turklāt, tagad reti dzirdēsi par elli un tuvojošos Dieva tiesu, neskatoties uz to, ka Bībelē elle ir minēta divas reizes biežāk nekā paradīze. Neskatoties uz to, ka visas pazīmes par to jau liecina, netiek runāts arī par pēdējiem laikiem. Mūsu sludinātāju galvenā rūpe ir, lai kristieši regulāri apmeklētu dievkalpojumus, ziedotu desmito tiesu un liecinātu apkārtējiem, tādā veidā piesaistot jaunus draudzes locekļus. Tas tādēļ, ka draudzes locekļu skaits viņiem šķiet pats svarīgākais draudzes patiesuma un dzīvotspējas rādītājs. Un nevienu neinteresē, kāda ir to draudzes locekļu garīgā izaugsme, kas jau sen ir draudzē.“

Kāda ticīga, gados vecāka sieviete no **Vācijas**, daloties savās skumjās, stāstīja: „Es izjūtu ārkārtīgu neapmierinātību attiecībā uz savu kristīgo dzīvi. Viss šķiet kaut kādā veidā mākslīgs un neīsts. Dvēselē notiek kaut kas neizprotams. Vēlos saprast, kas tas ir, bet nevaru. Pastāvīgas skumjas, it kā pēc kaut kā ilgotos. Mana dvēsele, izslāpusi pēc Dzīvā Dieva, neko neatrod mūsu baptistu draudzē, kur viss ir virzīts uz skaistu, iepriekš izplānotu, ārēju dievkalpojuma formu. Cieta garīgā barība no kanceles vispār netiek dota. Tikai pienenš un pienenš, kā: „Tas Kungs jūs mīl un tādēļ ir iecietīgs pret mūsu vājībām un kļūdām. Viņš mūs pieņem

tādus, kādi esam. Mēs esam glābti un mūžībā netiksim sodīti vien tāpēc, ka gluži vienkārši Viņam ticējām.“ Svētrunas vairāk līdzinās teoloģiskām lekcijām, bet ne Dzīvam Dieva Vārdam. Tas Kungs uz manu sirdi runā vien tad, kad lasu Bībeli vai internetā klausos spēcīgas svētrunas. Bez tā mana dvēsele būtu jau sen aizmigusi vai pat garīgi nomirusi.“

Vēl viena māsa no **Izraēlas**, daloties savos pārdzīvojumos, rakstīja: „Es esmu uzaugusi ateistiskā ebreju ģimenē. Manu lēmumu sekot Kristum, pavadīja nepārtrauktas vajāšanas no dažādām pusēm. Ģimenē par mani ļauni runāja vecāki, bet darbā – kolēģi un draugi. Tomēr, es priecājos, jo zināju, ka Kristus par to mūs jau brīdināja. Savā dzīvē es piedzīvoju daudzus Dieva brīnumus. Katru reizi, kad man likās, ka esmu nonākusi strupceļā, Dievs pārsteidzošā veidā sūtīja Savu palīdzību. Bet patreiz mani nospiež Dieva tautas garīgā ieaijāšana un iemidzināšana, kas atskan no mūsu kancelēm Jeruzālemes baznīcās. Tas izpaužas tanī, ka cilvēkus nomierina un tiem iedveš domas, ka viņi visi ir izglābti, kaut vai tikai tāpēc, ka tic Jēšua. Es to nevaru saprast. Ir taču rakstīts, ka arī ļaunie gari tic un dreb, gaidot tiesas dienu pār tiem. Jāsaka, ka mūsdienu Izraēlā ir grūti atrast kādu, kas pareizi skaidro Svētos Rakstus. Situācija baznīcās ir katastrofāla. Visapkārt ir cilvēka veidotā kārtība un milzum daudz maldu mācību tā, it kā to mērķis būtu kristiešu garīgā iemidzināšana. Sirds skumst un raud. Tādēļ no prieka gaviļēju, kad satieku kādu no modrajiem, īstena-jiem Kristus sekotājiem.“

Gados vecāks kristietis no **Ukrainas** aprakstīja to, kas satrauca viņu: „Vēlos padalīties ar to, ko dažu pēdējo gadu laikā pārdzīvoju. Es vienkārši jutos nelāgi, dzirdot, ko tagad māca mūsu baznīcās un kā no Rietumiem atnākušais „vieglais“ evaņģēlijs strauji un viegli izplatās arī pie mums. Svētdienās, kad sēžu un klausos to, kas tiek sludināts, saprotu, ka mācītājs vai arī jebkurš cits sludinātājs ir spējīgs iemācīt tikai to, kas kādreiz pašam ir bijis iemācīts. Noklausos svētrunu, bet jau pēc dienas nespēju atcerēties, par ko tā bija. Tā arī, garīgi tukšs, dodos prom no sapulces. Cik vien atceros, dievkalpojumos tiek runāts vien par to, cik ļoti Dievs mūs

mīl un, ja vien reiz esam nožēlojuši grēkus, esam glābti, bet ne vārda par to, ka Viņš ir soģis, greizsirdīgs Dievs un Dievs, kas ir rijoša uguns. Sarunājoties ar daudziem kristiešiem, redzu to, cik pārliecināti viņi ir par savu glābšanu. Tomēr, šķiet, ka tā vis nav pārliecība, bet mūsu sludinātāju iedvesta pašpārliecinātība. Klausies viņu svinīgajos, pompozajos vārdos un kļūst baisi, jo dzīve, kuru viņi dzīvo neatbilst tam, ko mums māca Bībele. Es neredzu jēgu meklēt citu draudzi, jo visur ir viens un tas pats.“

Nākošā vēstule. Kāda ticīga sieviete no **Francijas** raksta: „Mēs apmeklējam vietējo franču draudzi, kura reiz saucās par evaņģēlisko kristiešu baptistu baznīcu. Ar laiku vārds „baptistu“ tika paņemts prom ar nolūku neaizbiedēt ļaudis. Francijā nav daudz protestantu baznīcu, bet tās, kuras ir, ir tālu no tā, kādas mēs tās gribētu redzēt. Sludināts tiek tikai tas, kas ir cilvēkiem patīkams, tas ir, par Tā Kunga mīlestību un Viņa piedošanu it visā. Ne vārda par grēkiem un Viņa svētumu. Tāpēc mēs ļoti ciešam. Mūsu ģimenē ir divi pusauga dēli un mūsu vēlme vienmēr ir bijusi, lai bērni būtu baznīcā. Tikai tā nav tā baznīca, kura ir spējīga sludināt patiesību. Šī iemesla dēļ mēs pulcējamies arī mājas grupiņā.“

„Ak, ja Jūs zinātu, kā es esmu nogurusi no pastāvīgi mums sniegtā garīgā pienīņa, kuru saņemam“ – žēlojās sieviete no **Norvēģijas**. „Nevēlos tiesāt mūsu baznīcas sludinātājus, bet jāatzīst, ka esmu neapmierināta ar svētrunām, kuras manai izsalkušai dvēselei jau sen pārstājušas būt par garīgo barību un tādēļ nepārtraukti kurnu. Man šķiet, ka mūsu brāļi nesaprot to, ka ar saviem sprediķiem mūs ne tikai iemidzina, bet arī dara neredzīgas mūsu jau tā aizvērtās garīgās acis. Sakarā ar to, esmu pazaudējusi mieru sirdī, ciešot no nospietības un grūtsirdības.“

Vēstule no krievu tautības emigranta **Kanādā**. „Pie mums visi kristieši, neskatoties uz to, ka dzīvo grēkos un praktiski neatšķiras no cilvēkiem pasaulē, sevi uzskata par piedzimušiem no Augšienes. Viņi apgalvo, ka ar Dieva žēlastību ir pilnīgi pietiekami, lai aplātu mūsu grēkus. Baznīcās mums iedveš, ka uz zemes mēs vienmēr paliksim grēcinieki, bet Dievs uz mums skatās caur Kristu un tādēļ grēku neredz.

Svēttapšanu ir aizvietojuši ar dalību pie Svētā Vakarēdiena, bet mana sirds saka, ka tas ir apmāns un pievilšana, jo tikai tad, ja cilvēks ir šķīstījies no grēka un saņēmis Svētā Gara spēku negrēkot, viņam ir sadraudzība ar Dievu. Man ir žēl cilvēku, jo viņi ir viltvāržu kalpotāju pievilti, kuri lasa Bībeli, bet to nesaprot, jo viņos nav Patiesības Gara.

Kāds gados vecs kalpotājs no **Baltijas** rakstīja: „Dažkārt, gribas raudāt, kad redzu kā atraitnes un nabadzīgi cilvēki met centus ziedojumu traukā, un tos kuri spēj ziedot, bet neziedo. Centus ziedot ir kauns, bet eiro laikam žēl. Bet, varbūt, tas ir savdabīgs protests pret ziedojumu vākšanu šādā veidā. Man personīgi ir grūti saprotams, kā kādi kalpotāji, kas paši neko nav iemetuši ziedojumu traukā, var mierīgi to padot tālāk. Iespējams, ka es par daudz kaut ko ievēroju vai arī esmu pārāk jūtīgs, bet tieši no tādiem, šķietamiem sīkumiem, veidojas garīgā atmosfēra draudzē. Daudzi klusē, bet pārējie vispār neko nesaprot. Kāds jauns, perspektīvs diakons un arī svētīgs sludinātājs, kurš vadīja savas dienas Dieva bijībā, neizturēja un pārgāja uz citu baznīcu, paskaidrojot savu aiziešanas iemeslu ar neapmierinātību par svētrunām, kurās trūkst spēka, un pravietojumiem, kuri, lietojot Dieva vārdu, nāk no sava paša prāta. Pēdējā laikā bīskapi un mācītāji, lai neaizbiedētu jaunatgrieztos draudzes locekļus un tos, kas vēl tikai tuvojās ticībai, sludinātājiem bezatbildīgi iesaka runāt mazāk par grēkiem un ticīgo trūkumiem. Jo tiem, kuri pirmoreiz ienāk baznīcā, liekas, ka draudzē visi ir svēti, bet pēc tam izrādās, ka tā nemaz nav. Tiek sniegti padomi, lai jo vairāk sludina par Dieva mīlestību un mums dāvāto žēlastību. Brāļu padomē iezogas kompromisa gars. Nav kontroles pār finansēm un vispār situācija ir sarežģīta un satraucoša. Man jau ir 80 gadi, un vērojot, kā gadu pēc gada izmainās attieksme pret sludināšanu, ar sāpēm domāju par to, kurp mēs dodamies un kur nokļūsim ar tādu modernizētu mūsdienu kristietību.“

Lasot tādas vēstules, nav jābrīnās, ka arvien lielāks skaits patiesu kristiešu pamet savas draudzes, lai tas vairāk nav jāredz un jādzird, un lai nezaudētu sirdī mieru. Kādi paliek draudzē tikai tāpēc, ka viņiem nav citur, kur iet, bet

ticīgo pamatmasa turpina apmeklēt sapulces tradīcijas dēļ, jo izjūt nepieciešamību kontaktēties ar cilvēkiem, ar to radot ilūziju par drošību, aizsardzību un piederību Kristus baznīcai. Viņu vidū ir ne mazums tādu, kurus baznīcai pie-saista ne tik daudz tas, ka viņiem būtu saikne ar Kristu, cik vadoņu piedāvātie sociālie un cita veida labumi, kā humānā un finansiālā palīdzība, viņiem izrādītā uzmanība, intere-santa saskarsme un iespēja atrast dzīvesbiedru vai dzīves-biedri, lai radītu ģimeni. Mēdz būt arī tā, ka kopiena, kas sevi dēvē par baznīcu, ir piepildīta ar ļaudīm, kuriem nekad nav sludināts patiess Evaņģēlijs un kuri nesaprot, ko nozīmē sekot Kristum.

Kad dodies izbraucienos uz baznīcām dažādās pasaules valstīs, tad skaidri var saskatīt, cik vēsas ir Dieva tautas attiecības ar To Kungu, un cik remdena ir kļuvusi mīlestība uz Viņu. Ticīgie nav ieinteresēti Dieva plānos un nodomos. Svē-tie Raksti vairs nav neapšaubāma autoritāte, kas uzliek pie-nākumu pēc tiem rīkoties katrā dzīves situācijā. Lasot Bībeli, viņi cenšas neievērot tos pantus, kas atmasko cilvēku ļaunās tieksmes. Visur valda nosodījuma un kritikas gars. Ticības brāļu un māsu savstarpējās attiecībās valda neuzticība un liekulība, nepatiesība un aizdomas. Izdarītais grēks netiek nosodīts, bet visādi darīts par maznozīmīgu vai attaisnots. Melus un krāpšanu parāda citā gaismā vai aizbildina. Tiem, kas staigā greizus ceļus, izrāda iecietību. Nemītīgi izskan ai-cinājums mīlēt un parādīt pretimnākšanu viens otram viņa vājībās, tā pieradinot ļaudis mierīgi uzņemt to, kas būtu jā-nosoda. No sludinātājiem bieži var dzirdēt: mums jāpieņem citam citu tādus, kādi esam un jāmīl tuvākais ar visām viņa kļūdām un trūkumiem. Par grēkiem atgādina, it kā starp citu un vispārīgi. Mācītāji, ja arī atmasko, tad dara to tādā stilā, kā Ēlis, kurš teica saviem dēliem: „Nē, mani dēli, tā nav laba slava, kādu jūs esat, kā es dzirdu, iemantojuši, Tā Kunga tautā“ (1.Sam. 2:24).

Bet atgriezīsimies pie tālākas izpētes par garīgo miegu. Otrs iemesls, lai tāds miegs iesāktos, ir **šķietama pārliecība** par to, ka viss ir kārtībā, kāda tā mēdz būt kristiešiem tajos dzīves periodos, kad viss norit veiksmīgi. Nav apspiešanas

un vajāšanas ticības dēļ. Ir veiksmē mācībās un darbā. Personīgā dzīvē labklājība. Veselība arī pagaidām turas, ar finansēm arī viss ir labi, problēmu nav. Draudzē viņus ciena, jo skaidri redzamu grēku nav. Viņi regulāri dod desmito, tā sniedzot savu ieguldījumu kopīgā lietā. Daži no viņiem sludina, citi dzied korī vai slavēšanas grupā. Kāds darbojas ar jauniešiem vai bērniem svētdienas skolā. Kāds cits atbild par finansēm, cits par draudzes bibliotēku, kādi ņem dalību evaņģelizācijā. Cits dodas uz konferencēm, ir labi mācītāju ieredzēts un arī brāļu padomē viņu ciena. Tieši tāda šķietama labklājība ievēd apmierinājumā ar sevi un nomierina, kas ir bīstami, jo zūd modrība, iestājas garīgs atslābums un tiek pazaudēta spēja palikt nomodā.

Trešais garīgā miega iemesls ir **materiālā labklājība**, jo tieši tā padara kristiešus vienaldzīgus, kuriem nekas nav vajadzīgs. Dzīve rāda, ka arvien lielākam skaitam ticīgo ir greznas mājas vai luksus dzīvokļi, brīnišķīgas vasarnīcas, dārgas mēbeles, apģērbs lielā daudzumā, pirmklasīgas mašīnas, motorlaivas, kompjuteri un visdažādākā elektronika. Viņi var atļauties pašu labāko pārtiku un eksotiskus ceļojumus. Viņu vidū ir pat tādi, kam bankā ir solīds noguldījums, pieder lieli zemes īpašumi un pat privāta firma. Skatoties uz viņu dzīvesveidu, rodas iespaids, ka viņi gatavojas palikt uz šīs zemes mūžīgi.

Bez tam ir tādas baznīcas, kurās kristīgie biznesmeņi māca ļaudīm alkatību un iekāri, aicinot „materiālās vērtības meklēt Kristū“ un nosaucot savu pielūgsmi mamoni par kalpošanu Tam Kungam. Viņi izkropļo Evaņģēliju un sagroza Dieva Vārdu, to piemērojot saviem savtīgiem mērķiem, paši pieviļas, un ved maldos simtus un tūkstošus nenostiprinātas dvēseles. Līdzīgu „mācītāju“ vidū figurē tādi termini kā „kristīgais bizness“, „Dieva ekonomika“ un „kristīgā ekonomika“. Tas, kas dažus gadus atpakaļ sākās ar mācību par kristīgu uzplaukumu, tagad ir ieguvis nelaimi vēstošas formas, notverot savos tīklos lielu skaitu lētticīgu un paļāvīgu kristiešus. Viltus pravieši viņiem apsola ne tikai vieglu izglābšanās ceļu, bet arī ātru iespēju kļūt bagātam „Kristū“, ievēlnot apšaubāmās finanšu operācijās.

Atsaucoties uz tādiem aicinājumiem, daudzi savā tieksmē kļūst bagātam, pārdod savas mājas un bankā ņem uz parāda miljonus, lai tos ieguldītu izreklamētajā „Dieva ekonomikā“. Pie kam tādi sludinātāji līdzīgā veidā padara aklus ne tikai garīgos zīdaiņus, bet pat kristiešus ar 20 un 30 gadu garīgo stāžu. Tāda parādība pasaules acīs kļūst par iemeslu Kristus vārda zākāšanai, tāpēc ka mūsu laikos priekš daudziem pasaules ļaudīm kristietība asociējas ar mācītājiem televīzijas pārraidēs, kuri diedelē naudu. Tādi sludinātāji, attaisnojot savu rīcību, apgalvo, ka uzkrājot bagātību un radot „Dieva ekonomiku“, viņi gatavojas finanšu krīzei, kas tuvojas. Bet neatkarīgi no tā, kas sagaida šo pasauli, kristiešiem ir jāvadās no rakstītā Bībelē, kura māca paļauties uz dzīvo Dievu nevis nedrošo bagātību. Tieši par to Jēzus savā Kalna sprediķī atgādina, sakot: „Dzenieties pa priekšu pēc Dieva Valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šās lietas taps **piemestas**“ (Mt. 6:33). Un tomēr, pat zinot šos vārdus gandrīz no galvas, mūsdienu Dieva tauta slīkst materiālismā līdz matu galiem iegrimstot miesīgā dzīves veidā. Tieši tāpēc senais atmaskojums, kas reiz tika vērsts pret Israēla tautu, izskan tik aktuāli, it kā tiktu teikts tieši mums: „Un Jēkabs ēda, un Israēls aptaukojās, un kļuva stūrgalvīgs; aptaukojās, kļuva resns un pieņēma svarā; un viņš atstāja Dievu, kas bija viņu radījis, un nicināja savas pestīšanas cietoksni“ (5.Moz. 32:15; sinodālā tulkojumā). Tagad šī iemesla dēļ baznīcās viss ir sajaukts – vadītie dievkalpojumi un pasaulīgas lietas, evaņģelizācijas, izklaide un business. Tajās tiek slēgti darījumi tirdzniecībā un formē grupas, ņemot vērā profesiju, kaislības, interesi par politiku, draudzīgas attiecības un hobijus. Tiek pieliktas pūles, lai visi locekļi turētos kopā. Tādēļ tiek rīkoti visdažādākie pasākumi – svinības, pikniki, ekskursijas, veidoti dažādi pulciņi un mājas grupas. Un, neskatoties uz visu vētraino aktivitāti, kas notiek Dieva vārdā, kristieši pat nepamana, kā arvien vairāk attālinās no paša Dieva.

Šajā sakarā sieviete no **Krievijas** raksta tā: „Šodien mums bija sanāksme draudzes locekļiem, kurā apsprieda jautājumu par Lieldienu svinēšanu. Vai svētku maltīti rīkot

baznīcas ēkā, vai labāk brīvā dabā pikniku ar šašlikiem. Visi nobalsoja par pēdējo variantu, bet es izteicos pret, sakot, ka mūsu draudze ir kļuvusi līdzīga Lāodikejas, un mums nav vajadzīgi pikniki ar šašliku, bet patiesa grēku nožēla un lūgšanas par atmodu. Jo draudzē nav redzama garīga izaugsme, vienotība un patiesa brāļu mīlestība. Ļaudis nāk uz dievkalpojumu, klausās sprediķus, tomēr vārdi, kas izskan no katedras, viņu dzīvē neīstenojas. Teicu arī par to, ka mēs nebīstamies Dievu un ka Mūžībā par daudz ko būs jādod atskaite. Daudzi draudzes locekļi sašuta, apvainojot mani, ka kritizēju un nosodu, bet bija arī tādi, kas, dzirdot šos vārdus, nokāra galvu un piekrita, ka tas patiešām tā ir, un tādēļ arī viņiem dvēsele sāp. Vien nepietiek drosmes nostāties pretim kopējam spriedumam.“

Garīgā miegā var ievest **ikdienišķā dzīve ar tās pastāvīgo steigu, rosīšanos un katras dienas rūpēm** (kas var aizsegt augstus mērķus un apdzēst sirds dedzīgās tieksmes), **sātana uzbrukumi, apzināti pārkāpta Dieva griba, garīgs un miesīgs slinkums, bezrūpība, dīkdienība, bezdarbība un neko nedarīšana**. Tajā visā nogrimstot, tas ved pie garīgas remdenības, atslābuma, iemigšanas un ved ticīgos cilvēkus grēkā. Ne par velti runā, ka dīkdienība ir visu netikumu māte. Zinot par šādu bīstamību, Dieva Vārds pastāvīgi mums atgādina par vajadzību būt nomodā: „Tāpēc esiet modrīgi, jo jūs nezināt, kurā stundā jūsu Kungs nāk“ (Mt. 24:42). „Tāpēc palieciēt nomodā visu laiku, Dievu lūgdami, lai jūs spētu izglābties no visām šīm briesmām, kurām ir jānāk, un lai jūs varētu stāties Cilvēka Dēla priekšā“ (Lk. 21:36). „Esiet nomodā un lūdziet Dievu, ka neiekrītat kārdināšanā. Gars gan ir labprātīgs, bet miesa ir vāja.“ (Mk 14:38). „Bet visu lietu gals ir tuvu klāt pienācis. Tad nu topiet saprātīgi un skaidrā prātā, lai jūs varētu Dievu lūgt“ (1.Pēt. 4:7-8). „Esiet skaidrā prātā, esiet modrīgi. Jūsu pretinieks velns staigā apkārt kā lauva rūkdams un meklē, ko tas varētu aprīt“ (1.Pēt. 5:8). „Esiet modri, stāviet ticībā, turieties kā vīri, esiet stipri“ (1.Kor. 16:13).

Šo pavēļu izpildīšana ir cieši saistīta ar mūsu pestīšanas nosargāšanu, jo tad, kad kristietis modrējas un sargā savu

namu, velns ir bezspēcīgs. Tieši šī iemesla dēļ viņš sameklē dažādus ceļus, lai mūs iemidzinātu un mūsu modrību notru-
linātu. Garīgā modrība ir Dieva bērna pastāvīga atrašanās
Tai Kungā, neatkarīgi no viņa fiziskā stāvokļa. Pievēršot uz-
manību šāda stāvokļa nozīmībai, apustulis Pāvils aicina uz
to, lai „...kopā ar Viņu dzīvotu, vienalga, vai esam nomodā
vai aizmiguši“ (1.Tes. 5: 10).

Garīgo miegu veicina, lai cik dīvaini tas neizklausītos,
kristiešu **pārliecība par savu pestīšanu**. Un tikai tāpēc, ka
tā ir iegūta nevis ar rūpīgu pārskatu par savu atgriešanos pie
Tā Kunga un par staigāšanu Dieva Vārda gaismā, bet no-
klūstot sludinātāju vārdu ietekmē, kuri pārliecina viņus tajā,
ka ir pilnīgi pietiekoši ar ticību Jēzum Kristum, lai tiktu
glābti un būtu ar To Kungu Mūžībā. Balstoties uz tādu ap-
galvojumu, ticīgie iemācīto atkārtoti, ka ir pārliecināti par
savu pestīšanu. Kaut gan redzot viņu miesīgo ikdienas dzīvi,
ir grūti tam noticēt, jo tajā neparādās ne ticības augļi, ne pa-
tiesi dievbijības darbi, ne svētošanās rezultāti, bez kā ne-
viens To Kungu neredzēs. Līdzīga viltus pārliecība par savu
glābšanu, kas var izraisīt bīstamas sekas, ir tāpēc, ka tad, kad
cilvēks ir pārliecināts, ka noteikti tiks izglābts, viņš nomie-
rinās, pārstāj modrēties, vairs Dieva nebīstas, nerūpējas par
savu garīgo izaugsmi un pamazām aizmieg. Un tāpēc, ka
šāds, liekas, nekaitīgs iemesls īpaši bieži ievada garīgā
miegā, iedziļināsimies šajā jautājumā visos sīkumos.

Reiz vēršoties pie Korintas kristiešiem, kuri, neska-
toties uz saviem neskaitāmiem grēkiem bija pilnīgi pār-
liecināti par savas ticības patiesumu un sev pienākošos
pestīšanu, apustulis Pāvils teica: „Pārbaudiet paši sevi, **vai
stāvat ticībā**; izmeklējiet paši sevi, jeb vai neesat pārlic-
cināti, ka Jēzus Kristus ir jūsos, citādi jūs esat nederīgi. Bet
es ceru, ka jūs atzīsiet, ka mēs neesam nederīgi.“ Sinodālā
tulkojumā – „uzzināsi, ka **mēs esam tas, kam mums ir
jābūt**“ (2.Kor. 13:5–6). Vadoties no šiem vārdiem, var pa-
teikt, ka sevi par kristiešiem dēvē gan tie, kas patiešām tādi
ir, gan tie, kuru dzīve nekādā veidā to neapliecina. Nosaukt
sevi par kristieti, un patiesībā būt tādām, tie ir divi pilnīgi
atšķirīgi stāvokļi. Un no tā, kurā no šīm divām kristiešu

kategorijām mēs atrodamies, ir atkarīgs tas vai mums ir vai nav pamatojums būt pārliecinātiem par savu pestīšanu.

Aicinot pārbaudīt pašiem sevi un savu ticību, apustulis Pāvils uzdod to veikt ar mērķi, lai korintieši zinātu, vai tiešām viņi ir patiesi Dieva bērni, par kādiem sevi uzskata. Pie tam, viņš pielietoja to pašu mērauklu, ko Jēzus, sakot: „No viņu augļiem jums būs to pazīt“ (Mt. 7:16). Tieši to jādara arī mums, lai nepieviltos savā pārliecībā, ka noteikti tiksim glābti. Izanalizējot savu domu gājieni un mūsu dzīves augļus, var uzzināt, vai tas atbilst, vai nē Dieva Vārdam, kas ir mūsu kristīgās dzīves labākais kritērijs. Šādu sevis izmeklēšanu un ticības patiesuma pārbaudi kristietim ir jāveic pašam, pielietojot to mērauklu, ko atrod Pirmā Jāņa vēstulē. Ja patiesās kristietības apraksts neatbilst mūsu staigāšanai Tā Kunga priekšā, tad mums nav pamats būt pilnīgi pārliecinātiem par savu glābšanu. Lai izprastu, kas šeit ir domāts, aplūkosim kaut dažus no uzrādītajiem kritērijiem.

Pirmais un pats svarīgākais no tiem ir **staigāt, dzīvot gaismā**, ko apustulis Jānis apraksta tā: „Dievs ir gaisma, un Viņā nav it nekādas tumsības“ (1.Jņ. 1:5). Parādot mums Dievu kā svētu, Jānis tai pašā laikā izskaidro, kāda priekš mums ir Dieva griba, jeb pasakot ar citiem vārdiem, kādus Dievs mūs vēlas redzēt. Un turpina: „Ja mēs sakām, ka mums ir sadraudzība ar Viņu un dzīvojam tumsībā, tad mēlojam un nedarām patiesību. Bet, ja mēs dzīvojam gaismā, kā Viņš ir gaismā, tad mums ir sadraudzība savā starpā un Viņa Dēla Jēzus Asinis šķīsta mūs no visiem grēkiem“ (1.Jņ. 1:6-7). Dzīvošana gaismā ir pilnīgi izmainīts dzīves veids un tieksme būt saskarē ar tiem, kuri kalpo tam pašam Dievam. Bet ja mēs sevi dēvējam par kristiešiem un tajā pašā laikā dzīvojam veco, grēcīgo dzīvi, vairoties no sadraudzības ar ticības biedriem, tad mēs melojam.

Otrs kritērijs, lai izvērtētu ticības patiesumu un īstu kristietību, ir mūsu pilnībā **izmainītā attieksme pret grēku**. Tālākos trīs pantos savā vēstījumā, apustulis Jānis saka tā: „Ja sakām, ka mums nav grēka, tad maldinām paši sevi, un Patiesība nav mūsos. Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta

mūs no visas netaisnības. Ja sakām, ka neesam grēkojuši, tad darām Viņu par meli, un Viņa Vārdi nemājo mūsos“ (1.Jņ. 1:8-10). Esot patiesiem kristiešiem, mēs grēku ienīstam. Bet, ja negaidīti sagrēkojam, tad, sirdsapziņas mocīti, savu grēku atzīstam un to izsūdzam. Un pēc tam darām visu iespējamo, lai tas neatkārtotos.

Trešais kritērijs, kas palīdz atpazīt patiesas kristietības esību mūsu dzīvē, ir pazīt To Kungu un Viņa svēto Vārdu, kas izpaužas **reālā Dieva likumu pildīšanā mūsu dzīvē**. Par to apustulis Jānis saka: „No tā mēs noprotam, ka esam Viņu atzinuši, ja turam Viņa baušļus“ (1.Jņ. 2:3). Pirms savas atgriešanās pie Tā Kunga, cilvēks dzīvo tā, kā viņam ienāk prātā, nerūpējoties par to, lai uzzinātu Dieva gribu. Bet, kad viņš patiesi un dziļi ietic, tad iesākas ne tikai personīgas attiecības ar To Kungu, bet arī vēlme izprast Svētos Rakstus un pēc tiem dzīvot. Ja tas nenotiek, tad viņa grēknozēla nav bijusi ne patiesa, ne vaļsirdīga.

Ceturtais kritērijs ir **dzīve, kura atspoguļo Kristu**, tā kā tas parādīts sekojošos apustuļa Jāņa vārdos: „Kas teicas paliekam Viņā, tam pienākas arī pašam tā dzīvot, kā Viņš ir dzīvojis“ (1.Jņ. 2:6). Un tas nozīmē – ja mēs esam kristieši, tad savos vārdos, darbos un rīcībā jālīdzinās Jēzum Kristum. Ja pēc mūsu atgriešanās pie Tā Kunga iekš mums nekas nemainās, un mēs dzīvojam un rīkojamies turpmāk tieši tāpat kā agrāk, tad mūsu gaitas ar Dievu nevar saukt par patiesām.

Piektais kritērijs, kas apstiprina kristietības patiesumu, ir **draudzīgas, brālīgas attiecības kristiešu vidū**, ko apustulis Jānis raksturo tā: „Kas teicas esot gaismā, un ienīst savu brāli, ir vēl aizvien tumsībā. Kas mīl savu brāli, paliek gaismā, un viņš neklūp. Bet kas savu brāli ienīst, ir tumsībā un dzīvo tumsā, un nezina, kurp tas iet, jo tumsa ir aptumšojusi viņa acis“ (1.Jņ. 2:9-11). Vadoties no šiem vārdiem, var teikt, ka tas, kas sevi sauc par kristieti, bet neieredz savu brāli, patiesībā tāds nemaz nav. Mūsu brālis ir katrs kristietis un kristiete, neatkarīgi no tā, pie kādas tautības vai kristīgas konfesijas pieder. Un ne par kādu naidu nevar būt ne runa, pat ja Svētie Raksti tiek kaut kā savādāk izprasti un iztulkoti.

Kristiešiem jābūt vienotiem caur ticību uz to pašu Glābēju Jēzu Kristu. Tam jābūt pilnīgi pietiekošam, lai būtu viens ar otru draudzīgās attiecībās, vairoties no strīdiem un ķildošānās uzskatu dēļ.

Sestais kritērijs, kas norāda uz patiesu kristiešu ticību, ir **nošķiršanās no pasaules**, kā par to lasām 1. Jāņa vēstulē 2:15-17: „Nemīliet pasauli, nedz to, kas ir pasaulē. Ja kāds mīl pasauli, tad viņā nav Tēva mīlestības, jo viss, kas ir pasaulē, miesas kārums, acu kārums un dzīves lepnība, tas nav no Tēva, bet ir no pasaules. Pasaule iznīks un viņas kārība, bet kas dara Dieva prātu, paliek mūžīgi.“ Vārdā „pasaule“ ir ietverts viss, kas ir pretrunā Dieva gribai. Pasaulei raksturīgas iezīmes ir izvirtība un atkāpšanās no patiesības, iedzīvošanās kāre, slava, juteklība, ārēja skaistuma un fiziska spēka pielūgsmē, un daudz kas cits, ko tā vērtē un cildina pasaules ļaudis. Pastāvīga, neatlaidīga pretošanās šādiem grēkiem un iekšējā cīņa, lai nepieņemtu to, ko pasaule piedāvā un uz ko vilina, ir rādītājs tam, ka mēs atrodamies uz pareiza ceļa savā sekošanā Tam Kungam un varam būt pārliecināti par savu pestīšanu.

Apustulis Pāvils, norādot uz vēl vienu septīto kritēriju, to raksturo šādiem vārdiem: „Tādēļ, ja **kas ir Kristū, tas ir jauns radījums**; kas bijis, (tas nozīmē vecais) ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns“ (2.Kor. 5:17). Un tas nozīmē, ka grēkus nožēlojuši un pieņēmuši savā sirdī Kristu kā savu Glābēju, mums ir pilnīgi jāizmainās, kas, diemžēl, nereti ir tikai teorija. Īstenībā, bieži vien tas izskatās pavisam citādāk. Kad skaties uz tiem, kas ir kristieši, tad vispirms ieraugi to pašu pierasto – īgnumu, dusmas, apvainošanos, tādu pašu neapmierinātību, kurnēšanu, skaudību, mantkāribu, ienaidu, antipātiju, ļaunprātību, ļaunatminību, rūgtumu, nespēju piedot un daudz ko citu. Tādā veidā var vērsties pie Dieva un uzskatīt sevi par Dieva bērnu, bet pēc būtības paliekot tam pašam miesīgam cilvēkam, kurš izpauž savu veco grēcīgo dabu. Vien to no apustuļa Pāvila vārdiem varam secināt, ka, ja pēc atgriešanās mēs paliekam tie paši ļaudis ar visiem bijušajiem grēkiem un netikumiem, tad mēs neesam jauns radījums, bet esam kristieši vārda pēc.

Visi šie kritēriji runā ne par to, ka kristietim jābūt pilnības kalngalam, bet par to, ka pēc atgriešanās viņa dzīvei un domāšanas veidam noteikti ir jāmainās. Iepazīstot Dievu, viņa pienākums ir dzīvot saskaņā ar Dieva gribu, tiecoties Viņam izpatikt, tā kā to reiz darīja Dāvids, sakot: „Man ir prieks dzīvot pēc Tava prāta, mans Dievs, un tavi likumi ir ierakstīti dziļi manā sirdī“ (Ps. 40:9). Ir labi būt pārliecinātam, ka esi glābts, tomēr ļoti svarīgi, lai šī pārliecība būtu patiesa, tas ir, pamatota. Piepildot Bībeles nosacījumus, kas nepieciešami, lai tiktu glābts, bet ne uz pašapmāna, būvējot ticību uz sava paša ticību. Bīstami, ja ir tāda viltus pārliecība par pestīšanu, kas Mūžībā izrādīsies veltīga, jo dzīvotā kristīgā dzīve ir tālu no tā, ko māca Svētie Raksti. Tā ka vislabākais ir, kamēr dzīvojam šeit virs zemes, pārbaudīt sevi un savu ticību, nekā pirmo reizi attapties un ieraudzīt savu pašapmānu tur, kur jau ir par vēlu kaut ko izlabot.

Domājot par mūsu glābšanu, apustulis Jānis savā vēstījumā ieraksta tādu slēdzienu: „Šī ir tā liecība, ka Dievs mums ir devis Mūžīgu dzīvību, un šī dzīvība ir Viņa Dēlā. Kam Dēls ir, tam ir dzīvība; kam Dieva Dēla nav, tam nav dzīvības“ (1. Jņ. 5:11-12). Tādā veidā patiesais apstiprinājums mūsu nākošai glābšanai ir dzīvība Dieva Dēlā, kuru svētais Dieva Vārds raksturo kā **dzīvību, kas līdz ar Kristu apslēpta Dievā**. Tā norit, esot ciešā tuvībā ar To Kungu, līdzīgi tam, kāda tā bija Dieva Dēlam ar savu Debesu Tēvu. Tāda pilnvērtīga dzīve nav atkarīga no fiziskās veselības, ne no ārējiem apstākļiem, ne no materiālās labklājības vai no panākumiem un ļaužu atzinības, bet, kad tuvu pazīstam pašu Dievu. Atrodot savu laimi tuvībā ar To Kungu un esot ar Viņu pareizās attiecībās, mēs kļūstam par tiem Viņa bērniem, no kuriem plūst Dzīvā Ūdens straumes.

Bet tagad apskatīsim **pazīmes, kuras norāda uz to, ka garīgais miegs vairojas**. Pirmā un svarīgākā no tām ir, kad ir traucēta tuvā personiskā saskarsme ar To Kungu. Ticīgais cilvēks vairs nejūt Dieva klātnību, Viņa tuvumu un no Augšienes dāvāto iedvesmu. Pēc tam pazūd vēlme lasīt Bībeli, dzīvais Dieva Vārds vairs neuzrunā. Arvien biežāk viņš palaujas uz savu saprātu un uz paša spēkiem.

Otra un ļoti spilgta pazīme, kas norāda uz garīgo miegu, ir **lūgšanas gars, kas apdziest**, apātija un vienaldzība. Šāds stāvoklis izpaužas tā, ka lūgšanas kļūst aizvien īsākas, bet pauzes starp tām arvien garākas, tā vedot pie īsākiem un īsākiem sadraudzības brīžiem ar To Kungu. Iesākumā kristietis pārstāj iestāties par saviem mīļajiem, vēlāk arī pats par sevi. Lūgšanas novienkāršojas līdz tādām frāzēm kā: „Piedod man, Dievs, ka es atkal sagrēkoju. Palīdzi nākošajā reizē būt modrākam un kontrolēt savas jūtas un domas“; „Kungs, Tu zini, ka šajā situācijā es nevarēju rīkoties savādāk“ un tam līdzīgi. Paiet laiks un lūgšanu dzīve kļūst tik noplicināta, ka cilvēks pārstāj ievērot to, ka viņš pēc tās vairs neizjūt nekādu vajadzību.

Citas garīgā miega pazīmes ir:

1) cilvēks sev un Tam Kungam dod solījumus sākt jaunu dzīvi un neatkārtot grēku, kurš tai pašā laikā aizvien vairāk viņu paverdzina;

2) parādās arvien lielāka pasivitāte un nejūtība pret savas dvēseles iekšējo nemieru;

3) zūd skaidrs garīgais redzējums un garīgā izšķirtspēja;

4) atkal un atkal notiek atkāpšanās no Bībelē rakstītām patiesībām un kristīgas morāles, domājot, ka joprojām, tāpat kā agrāk, viss ir labi;

5) biežāka kļūst gatavība ieiet kompromisā ar savu sirdsapziņu, pārkāpjot Dieva bausli;

6) tādu lietu un rīcības pārkāpumi, kuri sludina nevis Krustā sisto Kristu, bet augšāmcēlušās grēcīgās miesas miesaskāri.

Lai labāk izprastu to stāvokli, kurā atrodas kristietis, kurš grimst garīgā miegā, salīdzināsim to ar parasto fizioloģisko miegu, kura laikā cilvēka organismā norit dažādi procesi. Vispirms viņš pazaudē kontroli pār paša apziņu un vairs neorientējas telpā un laikā, iegrimstot pārvērstā, šķietamā pasaulē, kur viss notiek it kā pa īstam, bet ir atrauts no realitātes. Miegā cilvēks var izdzīvot mīlestību un naidu, izjust skumjas, ilgas, bailes un izmisumu. Viņš var kādam draudēt, kādam dzīties pakaļ un no kāda bēgt, risināt globālas problēmas vai no problēmām atpūsties. Medicīnas praksē ir zināmi

reti gadījumi, kad bērns, vīrietis vai sieviete aizmiegs uz dažām nedēļām, mēnešiem un pat gadiem, tā saucamā letarģiskā miegā. Tāds miegs ir novirze no normas. Esot normālā fizioloģiskā miegā pamošanās ir nepieciešama, lai organisms neaizietu bojā. Tādam miegam ir vairākas fāzes:

1) iemigšana, kad cilvēks vēl neguļ, bet vairs arī nav nomodā;

2) virspusīga miega fāze, kad viņš jau guļ, bet viegli uzmostas, ja tiek modināts;

3) dziļa miega fāze, kad viņš jau nereaģē ne uz kādiem ārējiem kairinājumiem;

4) atmošanās, atgriežoties reālā pierastā dzīvē.

Kaut kas līdzīgs notiek arī garīgā miegā. **Iemigšanas periodā** cilvēkam pastāvīgi nav laika personīgai saskarsmei ar To Kungu. Viņš it kā vēl neguļ, bet vairs nav modrs. Viņam nav vēlme lasīt Bībeli, kuru viņš pa laikam tomēr paņem rokā, un tikai tāpēc, ka sevi piespiež, saprotot, ka kristietim tas ir jādara, un viņam galvenā atruna ir laika trūkums.

Virspusējā garīgā miegā stāvoklī kristietis aizvien vairāk attālinās no Tā Kunga. Arvien mazāk laika atliek Bībeles lasīšanai. Darbs, ģimene, ikdienas rūpes, peļņa, personīgā labklājība, hobiji un dažādas izpriecas noliek Dievu pēdējā vietā. Kaut gan šajā periodā Dievs viņam vēl aizvien ir svarīgs, un cilvēks joprojām uzskata sevi par kristieti, tomēr viņa sirdī un dzīvē sāk rasties tikai viņam vien sarežģītas izmaiņas, kuras liecina par garīgu remdenību, tikai apkārtējie to vēl neredz, uzskatot, ka ar viņu viss ir kārtībā. Pats kristietis sevi mierina ar domu, ka notiekošais ir tikai tāda pagaidu parādība.

Ja šajā posmā izdodas viņu garīgi uzpurināt, tad viņš pamostas un sāk modrēties, bet ja ne, pāriet nākošajā stadijā – **dziļa garīgā miega fāzē**. Tai raksturīgs tas, ka kristietis pārstāj reaģēt uz aicinājumu būt modram, uz brīdinājumiem un atmaskojumiem. Šajā fāzē garīgā remdenība sasniedz augstāko pakāpi un tas ir stāvoklis, kad cilvēks vairs nesaskata to, kas ar viņu notiek. Toties to redz apkārtējie: „Tu vairs neesi tāds kā bijī“, viņi saka, „Kur palikusi tava dedzība?

Kā tu esi izmainījies – tik ātri apvainojies un dusmojies. Mēs vairs nesaprotam, kā ar tevi apieties.“ Šajā dziļā miega fāzē kristietis uzvedas kā neticīgs. Viņš nespēj pieņemt kritiku. Ir grūti aizsniegt viņa sirdi, jo tā ir aizslēgta un kurla. **Dziļa garīga miega fāze izbeidzas vai nu ar pamošanās brīdi, atmodu un atgriešanos nomoda stāvoklī, vai ar atsvešināšanos no Dieva un mūžīgu bojā eju.**

Kad cilvēks ir iegrimis dabīgā nakts miegā, tad viņš neko nedara. Tie, kas guļ garīgā miegā, var būt pat ļoti aktīvi, cenšoties apklusināt savu sirdsapziņu, viņi sevi izpauž vētrainā reliģiozā aktivitātē, patērējot daudz spēka, laika un finanses. Bet viss tas tiek darīts, lai tā sakot, „aizmālētu acis“. Īstenībā tādi cilvēki ir rūpju pārņemti savu vajadzību apmierināšanai, tiecas arvien vairāk iegādāties lietas, sliecas pēc dažādām izklaidēm, vai kļūt atpazīstamiem, un ar to aizņemti, vairs nepiegiež uzmanību savām garīgām vajadzībām.

Garīgais miegs ir apstāšanās sekošanā Tam Kungam un mīdīšanās uz vienas vietas. Tāds stāvoklis cilvēkam nolaupa dievišķo spēku, noslāpē Svētā Gara darbu un aptur viņā tālāko dievišķi radošo darbu. Vācu tautības dvēseļu aprūpētājs Karls Aihorns, kurš dzīvoja pirms diviem gadsimtiem un kalpoja ļaudīm četrdesmit gadu garumā, ieguvis lielu pieredzi, sarakstīja grāmatu ar nosaukumu „Dieva darbs pie dvēseles“, un par to viņš raksta tā:

„Miegs ir dvēseles stāvoklis pirms to sasniedz atmodu dodošs sauciens no Augšienes. Tas, kurš guļ, ir vienaldzīgs pret visu apkārtesošo. Viņam nav ne mazākās nojausmas par briesmām, kas tajā brīdī draud. Gulošais nepamana viņa mājā izcēlušos ugunsgrēku līdz tam brīdim, kad dūmos sāk aptrūkt elpa vai apdedzina liesma. Viņam nav arī ne jausmas par to, ka dzīvoklī ielauzies zaglis, un pat tad, kad tas tuvojas, lai viņu nogalinātu, viņš mierīgi turpina gulēt. Tieši tā var aprakstīt cilvēku, kurš atrodas tālu no Dieva, bet uzskata sevi par ticīgu. Viņš dzīvo bezrūpīgi, nenojaušot par briesmām, kas uzglūn viņa dvēselei, ne arī par tuvojošos bojā eju līdz tam brīdim, kad ir jau par vēlu. Guļot cilvēki bieži redz sapņus, kas ir tālu no īstenības. Tieši tāpat tas ir garīgā miega

periodā. Šādā laikā cilvēkam liekas, ka ar viņu viss ir kārtībā, un viņš ir uz pareizā ceļa, kas aizvedīs uz Debesīm, kaut gan patiesībā dodas uz elli. Viņš sevi uzskata par patiesu kristieti, nenojaušot, ka krūtīs nes samaitātu sirdi. Bez šādiem guļošajiem ir tādi kristieši, kuri ir apbrīnojami spējīgi iemidzināt citus, sniedzot tiem kaut ko līdzīgu miega zālēm. Tai vietā, lai grēcinieku pamodinātu, viņi iedveš tiem miegu. Tādi mierina ar viltus cerību, un tos nostiprina viņu paštaisnībā un viltus drošībā. Tos, kuri sāk kļūt nemierīgi par savu garīgo stāvokli, viņi cenšas pārliecināt, sakot, ka ar viņiem viss ir kārtībā, un nav nekāda iemesla uztraukties. Garīgi aizmigušie ļaudis cits citu atbalsta un stiprina, bet snaudošie mācītāji dara visu iespējamo, lai viņu avis nepamostas. Svēto Rakstu vārdi: „Uzmosties, kas guli!“, ir aicinājums pamosties. Dzīva liecība, kura grēkus nosauc to īstajos vārdos un brīdina no šausmīgām sekām, modina guļošos, mudinot uz rīcību. Katram, kas guļ, top nepatīkami, kad viņu cenšas izraut no viņa saldās snaudas. Pamodinātais cilvēks mēdz būt pat dusmīgs uz tiem, kuri viņu uzmodināja, jo viņam daudz patīkamāk ir turpināt gulēt. Tāpēc nav jābrīnās, ka daudzi guļošie tai vietā lai pamostos, pagriežas uz otriem sāniem un no jauna aizmiegt. Bēdas tiem garīgi aizmigušajiem, kuri nereaģē, kad viņus mēģina pamodināt, bet turpina gulēt. Svētīgi ir tie, kuri ļauj sevi uzmodināt un atver savas garīgās acis. Miegš un nāve ir radniecīgi: kā guļošais, tā nomirušais nekustas, nedzird, neredz un nejūt. Tieši tāpat arī grēcinieks garīgā ziņā ir sakauts no savas bezrūpības, akluma un nejūtības. Viņam nav virzības jautājumā par pestīšanu, un kaut gan tādā cilvēkā ir gars un dvēsele, viņš ir letargiskā miega novājināts. Tikai tad, kad žēlastības stars caur spēkā izteiktu vārdu no nomodā esošiem kristiešiem un viņu svētās dzīves uzrunā guļošā garu, viņš atver acis. Parādās garīgās atmodas pazīmes: bijība Dieva priekšā, sirdsapziņas pārmetumi, savas iepriekšējās grēcīgās dzīves notiesāšana un tieksme un cenšanās to mainīt.“ (citāta beigas).

Tātad, ja jau divsimt gadus atpakaļ, Dieva vīram tā bija jāraksta par pastāvīgi draudošām briesmām garīgi aizmigušam kristietim, tad cik gan daudz lielāks apdraudējums tas

ir šodienas kristiešiem? Reiz uz misiju „Dzīvie ūdeņi“ pienāca īsa vēstule no kāda snaudoša kristieša: „Labdien! Piedodiet, ka traucēju. Sakiet, kas ir jādara cilvēkam, kurš ir garīgi aizmidzis un ir ievests garīgā nāvē?“ Uz ko tikpat īsi tika atbildēts: „Dārgais draugs, Dieva vārdā ir teikts – uzmosties, kas guli, un celies augšā no miroņiem; tad atspīdēs Tev Kristus“ (Ef. 5:14). Pielieciet pūles tajā, lai pamostos un garīgi atdzimtu, tad Tas Kungs noteikti nāks jums pretim. Nedomājiet, ka par to ir tikai jālūdz, lai Dievs jūs izvestu no garīgās miršanas stāvokļa. Ja apustulim Pāvilam bija jācīnās līdz asinīm, tad jo vairāk tas ir jādara visiem mums. Jo patiesa kristieša dzīve – tā ir nepārtraukta garīga cīņa. Un pirmkārt, cīņa ar grēku, kurš kārdina, un ar savu „ES“, un tas vienmēr kaut ko maksā.

Saistībā ar šo uzdoto jautājumu, pārdomāsim tos **nosacījumus, kāda ir jāizpilda, lai izrautos no garīgā miega gūsta**. Jo nav taču izslēgts, ka tas ir apņēmis arī jūs, jums pat to nepamanot. Šie noteikumi prasa jūsu paša piepūli, kura jāpieliek, lai gūtu uzvaru pār bīstamo pēdējo laiku kārdinājumu.

Pats pirmais un galvenais nosacījums – **būt modriem lūgšanās**. Lai stiprinātu lūgšanas dzīvi, tai ir jāiedala speciāls laiks agrajās rīta un vēlajās vakara stundās. Ja neatradīsiet laiku lūgšanām, tad tāds jums neatradīsies arī Dieva Vārda lasīšanai. Un tādā gadījumā garīgais miegs ieies garīgās nāves fāzē. Lai to nepieļautu, biežāk jāatceras piemērs no Jēzus dzīves, Kurš „esot grūtā cīņā ar tumsu, Dievu **pielūdza jo karstī**“ (Lk. 22:44).

Otrs noteikums, lai izklūtu no garīgā miega, atrodams Svēto Rakstu vārdos Jēkaba vēstulē 4:7 „Tad nu **padodieties Dievam, stājieties pretim velnam**, un viņš bēgs no jums.“ Nekad nedrīkst samierināties ar sakāvi, bet ir jāpiesaka karš savam garīgajam atslābumam, atceroties apustuļa Jāņa vārdus: „Jo lielāks ir tas, kas jūsos, nekā tas, kas ir pasaulē“ (1.Jņ. 4:4). Uz to var iedvesmot arī Ābrahāma vīrišķīgā nakts cīņa par savu pienesto upuri, aizdzenot no tā projām putnus (1.Moz. 15:11). Pie tam jāiemācās nopietni attiekties pret savām domām, tās kontrolējot un „apjožot ar patiesību“,

tāpēc, ja kāds nemāk tās pārvaldīt, tāds ir „nojozies“, un tas izpaužas viņa runā rīcībā un neprātīgos soļos“ (skat. Sinod.tulk. 1.Pēt. 1:13).

Trešā lieta, lai izkļūtu no garīgā miega, ir nepieciešamība **iemantot gudrību**. Šajā sakarā nāk prātā gudrā Salamana vārdi: „Dodies pie skudrām, tu sliņķi, novēro viņu rīcību un mācies“ (Sal.pam. 6:6). Laiks ir īss, un Tas Kungs jau ir pie durvīm. Šai patiesībai nevajadzētu mums sagādāt vilšanos, bet gan darīt mūs darbīgus un gudrus, lai katra minūte mums ir dārga. Kristīga gudrība ir tajā, ka pareizi saprotam samēru starp laiku un mūžību. Garīgā kalpošana atnes nezūdošus augļus uz zemes un vairo balvu Debesīs.

Ceturtais nosacījums, lai izietu no garīgā miega, ir apziņa, ka **ienesls ir tāds vai citāds grēks**, kuru nekādā ziņā nedrīkst attaisnot. Tā Ādams un Ieva Ēdenes dārzā centās aizbildināt savu grēku, noveļot vainu uz čūsku un viens uz otru, bet tas nepalīdzēja. Dievs viņus izdzina no paradīzes un visus trīs sodīja. Ja mēs savu grēku attaisnojam, tad nedodam Dievam iespēju mums piedot un mūs apžēlot. Izdarītā grēka attaisnošana ir šķērslis tam, lai kļūtu brīvs no grēka. Savedot kārtībā savu dzīvi, ir jālūdz palīdzība no Tā Kunga, jo Viņš ir tas, par kuru ir teikts: „Ielūzušu niedri Viņš nesalauzīs, un kvēlojoši dakti Viņš neizdzēsīs“, kā arī, „Viņš pārliedz pārdomādams, lai atmestais netiktu arī Viņa atmests“ (Mt. 12:20; 2.Sam.14:14).

Piektais noteikums, lai uzvarētu garīgo miegu, kas mūs pārņēmis, ir tāds, ka **jāgriežas pēc palīdzības** pie tiem, kuri ir spējīgi palīdzēt, kā arī, apzinoties savu bēdīgo garīgo stāvokli, vērsties pēc palīdzības ticīgo vidū, sniedzot to viens otram. Lielisks piemērs tādai savstarpējai palīdzībai atmodinātu dvēseļu vidū ir Vecajā Derībā aprakstītais zināmais stāsts par Naomiju un Rutī, kuras atgriezās pie Dieva tautas no Moāba zemes. Tur viss bija pazaudēts. Pārdzīvojušas lielus satricinājumus un likteņa triecienus, viņas nesēdēja rokas klēpī salikušas, bet viena otrai palīdzēja atjaunot to, kas pazaudēts. Rute mierināja vīramāti, rūpējās par viņu un nenogurstoši strādāja, bet Naomija viņai palīdzēja ar padomiem.

Viņas uzmundrināja un atbalstīja viena otru, kā rezultātā kļuva par uzvarētājām.

Noslēdzot šo tēmu, vēlos atkal atcerēties izteiktos vārdus līdzībā par desmit jaunavām: „Bet nakts vidū balss atskanēja: „Redzi, līgavainis nāk! Izeita viņam pretim“ (Mt. 25:6). Lai demonstrētu garīgo miegu, Kungs Jēzus izvēlējās kāzu mielasta aprakstu, kas Viņa laika biedriem, jūdjiem, bija labi izprotams: pēc senas tradīcijas, līgavainis draugu un tuvinieku pavadībā ierodas līgavas namā. Bet tā kā tas parasti notika nakts laikā, līgavas draudzenes, nezinot precīzu laiku, kad viņš ieradīsies, nodrošinājās ar eļļu lampai un stundām ilgi gaidīja svinību dalībniekus. Pēc tam, kad līgavainis bija ieradies, durvis tika aizvērtas, laulību līgums parakstīts, un sākās kāzu mielasts.

Arī Kristus nāks nakts vidū, kad neviens Viņu negaidīs, kā tas aprakstīts Svētajos Rakstos „Bet Tā Kunga diena nāks kā zaglis naktī“ (2.Pēt. 3:10 sinodālā tulkojumā). Šīs nākšanas pēkšņums tiek salīdzināts ar zibeni: „Kā zibens izšaujas no rīta puses un atspīd līdz vakara pusei, tā būs arī Cilvēka Dēla atnākšana“ (Mt. 24:27). Domāju, ka visiem ir pazīstamas bailes, kas neviļus rodas, redzot negaidītu zibens uzliesmojumu. Parasti pirms tam iestājas baigs klusums, melni negaisa mākoņa apklāj debesis, un pēkšņi spožs gaismas uzliesmojums itin kā pāršķel tās no austrumiem līdz rietumiem, pēc kā atskan pērkona grāvienis. Tik negaidīta būs arī Tā Kunga nākšana, kā rakstīts: „Kad sacīs: nu ir miers un drošība, tad pēkšņi pār viņiem nāks posts kā dzemdību sāpes pār grūtnieci, un viņi nevarēs izbēgt“ (1.Tes. 5:3).

Nevienam nav dots zināt, kad tas notiks, kā par to teikts Svētos Rakstos: „Bet par to dienu vai stundu neviens nezina – ne eņģeļi Debesīs, ne Dēls, kā vien Tēvs“ (Mk. 13:32). Tāpēc visi mēģinājumi to pareģot ir apzināti nepatiesi. Lūk, kāpēc ir tik svarīgi Evaņģēlija sludinātājiem pastāvīgi laudīm atgādināt par garīgā miega briesmām, atceroties pret viņiem vērstos Bībeles vārdus: „Jūs, kam jādāmā par To Kungu, neliecieties mierā.“ Un sinodālā tulkojumā stāv rakstīts: „Tā jūs, kas atgādiniet par To Kungu, neapklustiet“ (Jes. 62:6). Tās durvis, kuras priekš mums atvēra

Kristus, pagaidām vēl ir atvērtas, bet reiz tās aizvērsies, un tad, lai kā arī negribētu, vairs nevarēs pa tām ieiet. Tā tas bija plūdu laikā – 120 gadus šķirsta durvis bija atvērtas. Noa izgāja un sludināja, aicinot ļaudis tajā ieiet. Dieva Gars ar ļaudīm cīnījās, bet viņi tikai smējās, dzirdot par plūdiem, kas tuvojas. Beidzot tā diena pienāca, Noa iegāja, un Dievs aiz viņa durvis aizvēra. Sākās plūdi, aiznesot to dzīvības, kuri palika uz zemes. Tas pats var notikt ar daudziem arī tagad. Dotajā momentā pestīšanas durvis ir atvērtas, un Dieva Dēls joprojām aicina: „Es Esmu durvis. Ja kāds caur Mani ieiet, tas tiks izglābts. Viņš ieies un izies, un atradīs ganības“ (Jņ.10:9). Kristus ir durvis, caur kurām katrs var ieiet. Viņš nāks drīz, un tad daudziem neizdosies izbēgt no bojāejas. Tieši tāpēc priekš mums, mūsdienu kristiešiem, tik aktuāli joprojām ir Jēzus Kristus vārdi: „Tāpēc esiet modrīgi, jo jūs nezināt ne laiku, ne stundu, kurā Cilvēka Dēls nāks“ (Mt. 25:13). Saglabājot garīgo modrību un apzinoties, ka dzīvojam pēdējos laikos, ir nepieciešams darīt visu iespējamo, lai Tā Kunga nākšana mūs nepārsteigtu un lai mūs neairstu iegrimušus dziļā miegā.

2. nodaļa

Devalvētā žēlastība

Svētie Raksti daudz runā par Dieva žēlastību. Tas ir pamatoti, jo tikai Viņa žēlastības dēļ mēs tiekam glābti: „Jo no žēlastības jūs esat pestīti ticībā un tas nav no jums, tā ir Dieva dāvana. Ne ar darbiem, lai neviens nelielītos“ (Ef. 2:8-9). **Žēlastība** ir Dievam raksturīga īpašība, kas norāda uz Viņa cilvēkmīlestību, labsirdību un žēlsirdību. Tā izpaužas lielā labvēlībā un mīlestībā pret tiem, kuri to nemaz nav pelnījuši. Jaunās Derības vārds „žēlastība“ („haris“) atbilst ebreju vārdam „labvēlīgums“ (hen), ko lūdzējs saņem no cilvēka, kuram ir vara, kaut gan pieprasīt tādu attieksmi pret sevi viņam nav tiesības. Žēlastība ir Dieva palīdzība, kuru mēs saņemam, pateicoties Jēzus Kristus izpiršanas upurim. Daudzi kristieši ir pārliecināti, ka Vecās Derības laikā ļaudis atradās zem likuma, bet pēc Dieva Dēla atnākšanas uz zemi dzīvo zem žēlastības, jo ir rakstīts: „Jo bauslība ir dota caur Mozu, bet **žēlastība un patiesība nākusi pasaulē caur Jēzu Kristu**. Dievu neviens nekad nav redzējis. Vienpiedzimušais Dēls, **kas ir pie Tēva krūts**, tas mums to ir darījis zināmu“ (Jņ. 1:17-18). Tomēr par Dieva žēlastības izpausmēm **pret atsevišķiem cilvēkiem** mēs lasām arī Vecās Derības lappusēs, tas ir – pirms Glābēja nākšanas uz zemes. Piemēram, 1. Mozus grāmatā ir teikts: „Bet Noa **atrada žēlastību** Dieva acīs“ (1.Moz. 6:8). Un tālāk rodams skaidrojums, kāpēc Dievs šim cilvēkam pirms plūdiem dāvāja žēlastību: „Noa bija taisns un bezvainīgs vīrs savā ciltī, jo Noa vadīja savas gaitas ar Dievu“ (1.Moz. 6:8-9).

Jauneklis Gideons, kas bija izredzēts, lai atbrīvotu Israēlu no Midiāna jūga, varēja tā teikt Dievam, Kurš Sevi atklāja Tā Kunga Eņģeļa izskatā: „Ja es esmu **atradis žēlastību** Tavās acīs, tad dod jel man zīmi, ka **Tu** tas tiešām esi, kas ar mani runā“ (Soģu. 6:17).

Par Dieva žēlastību runā arī gudrais Salamans vēl ilgi pirms Jēzus Kristus atnākšanas (Sal.pam. 3:34; 8:35; 18:23). Par to atgādina arī Salamans Mācītājs un Caharija Vecās Derības laikā (Sal.māc. 10:12; Cah. 4:7; 12:10).

Lūkas evaņģēlija pirmajā lapaspusē lasām eņģeļa vārdus, ar kuriem viņš vēršas pie ebreju tautības jaunavas Marijas, kura bija izredzēta būt par Dieva Dēla māti: „Nebīsties, Marija, jo **tu žēlastību esi atradusi** pie Dieva. Un redzi, tu tapsi grūta savās miesās un dzemdēsi Dēlu, un sauksi Viņa vārdu: Jēzus. Tas būs liels, un Viņu sauks par Visuaugstākā Dēlu“ (Lk. 1:30-32).

Jēzus Kristus atnākšana uz zemi iezīmēja jaunu laikmetu, kad Dieva žēlastība kļuva par mantojumu ne tikai atsevišķām personām, bet visai cilvēcei, kā par to lasām Dieva vārdā: „Jo ir **atpīdējusi žēlastība, kas nes pestīšanu visiem cilvēkiem**“ (Tit. 2:11); „Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū, un mēs skatījām Viņa godību, tādu godību kā **Tēva Vienpiedzimušā Dēla, pilnu žēlastības un patiesības**. Jo no Viņa pilnības mēs visi **esam dabūjuši žēlastību un atkal žēlastību**“ (Jņ. 1:14,16).

Dzīvojot uz zemes, Jēzus vienlaicīgi bija dziļi saistīts ar Debesu Tēvu, viens ar Viņu un vienāds ar Tēvu būtībā. Tieši Viņš cilvēkiem pilnā mērā atklāja Radītāja īpašības un rakstura iezīmes. Kad ļaudis redzēja Kristu, tad skatīja Viņā Dievu, izjuta Dieva žēlastību un Viņa lielo mīlestību. Tā žēlastība, kura iziet tieši no Paša Dieva, tika atklāta pasaulē caur Jēzu Kristu un kopš tā brīža kļuva pieejama katram cilvēkam, kas uzņem Jēzu Kristu kā savu personīgo Glābēju. Šī Dieva žēlastība vienmēr sevi izpauž bez kāda starpniecības un neatkarīgi no personām, ar kuru palīdzību ietekmē ļaudis.

Diemžēl, mūsdienās ir tendence vārda „žēlastība“ patieso nozīmi aizstāt ar citiem jēdzieniem. Piemēram, ir priekšstats, ka žēlastība ir sevišķu Svētā Gara dāvanu izpausme vai kāds spēks, ko var saņemt, pateicoties intensīvām lūgšanām, piedzīvot īpašā dievkalpojumā vai kādā baznīcas rituālā. Saprotams, ka žēlastība baznīcā ir klātesoša, jo ir to radījusi, tomēr neviens kristietis, vai kristiešu draudze nav spējīga jēlkādā veidā izsaukt uz sevi žēlastību, nemaz nerunājot par tās pārvaldīšanu. Arī svētrunās un sakramentos var izpausties žēlastība, bet tā ir pati Dieva būtība, Kurš dod mums iespēju to baudīt. Neviena cilvēciskā izpausme nav spējīga aprakstīt vārdu „žēlastība“, jo tā ir

neapprakstāma Dieva dāvana, kā to pareizi savā 2. vēstulē korintiešiem 9. nodaļas 15. pantā nodēvēja apustulis Pāvils.

No daudzu lūgšanu namu kancelēm, kristiešu raidījumos internetā un no kristīgu grāmatu lappusēm nereti izplatās nepatiesa mācība. Piemēram, ka vairs nav nepieciešama grēknožēla un grēku izsūdzēšana, jo Dievs ir tik žēlsirdīgs un tik ļoti mīl piedot, ka tas vairs nav vajadzīgs. Pietiek vienkārši pateikties Viņam par uzklausīto lūgšanu un piedošanu. „Dievs ir labs un žēlīgs“ – tā mierina ļaudis – „tādēļ noteikti piedos mūsu grēkus, ja mēs viņam palūgsim. Un pat ja mēs atkal un atkal sagrēkosim, un pēc tam nāksim pie Viņa ar lūgumu piedot, Viņš atkal mums to piedos un vairāk neatcerēsies.“

Tāda sapratne par Dieva piedošanu, kas balstīta vienīgi uz Tā Kunga mīlestību, labsirdību un žēlsirdību, ir absolūti nepareiza, jo neatbilst Svētajiem Rakstiem. Pasaulē pazīstamais Dieva vīrs Osvalds Čembers par to reiz teica tā: „Piedošana ir Dieva žēlastības brīnums, kas ir dabīgs tikai pārdabiskajā sfērā. Teikt, ka Dievs mums ir piedēvis tāpēc, ka mīl, nav prātīgi. Vienīgais pamatojums, lai grēku piedotu un mūs atjaunotu Dieva priekšā, tas ir Kristus krusts un nekas cits. Par iespēju cilvēkam saņemt piedošanu, kuru mums ir tik viegli pieņemt, Dieva Dēls samaksāja ar nāves mokām, neizteicamām ciešanām pie Golgātas krusta, bet Debesu Tēvs – ar satriektu sirdi. Atklāsme saka, ka **Dievs nevar grēku piedot, ja tas būtu pretrunā Viņa svētajai un taisnīgai dabai**. Bet Golgātas krusta nopelns bija pietiekošs, lai apmierinātu Dieva taisnās tiesas prasības, jo tā tika piepildīts likums „grēka alga ir nāve“ (Rom. 6:23). Tāpēc mēs varam saņemt piedošanu no Dieva tikai tad, kad nākam pie Viņa pa Jēzus Kristus sagatavoto izpirkšanas ceļu. Viss, kas pamazina vai izslēdz Dieva svētumu ar savu maldīgo sapratni par Viņa mīlestību, ir pretrunā ar Jēzus Kristus atklāsmi par Dievu.“

Mūsdienu sludinātāju vidū ir arī tādi, kuri ticīgos pārliecina, ka likumi un noteikumi, rakstīti Svēto Rakstu lappusēs, ir domāti tikai priekš kristīgā ceļa iesācējiem, garīgiem bērniem. Nobriedušiem kristiešiem pietiek ar sirdsapziņu, lai izšķirtu kas labs, kas slikts. Bez tam var sastapt

arī tādus baznīcas līderus, kuri bibliskos terminus izskaidro krasā pretrunā ar klasisko teoloģiju. Līdzīgi dara seksuālo minoritāšu pārstāvji, kuri pārliecina, ka homoseksualitāte un lesbisms ir pieļaujams tāpēc, ka „Dievs ir mīlestība“. Viņi aizmirst, ka Dieva mīlestība vienmēr ir nesaraucami vienota ar svētumu.

Zem dažādām apsegām pasniegtie meli kalpo par attaisnojumu pasaulīgam dzīvesveidam un Dieva žēlastību pārvērš ieganstā, lai netikli dzīvotu. Ir pietiekami palūkoties uz izvirtību un strauji augošo laulību šķiršanu skaitu baznīcās ne tikai draudzes locekļu, bet arī mācītāju vidū, lai saskatītu, cik tālu mūsdienu Dieva tauta ir atkāpusies no Dieva vārda. Kristieši kļuvuši mēmi, nepaceļot savas balsis pret sabiedrībā augošo amoralitāti. Dažādi televīzijas kanāli sacenšas savā starpā, piedāvājot aizvien klajāku nešķīstību. To mērķis – redzēt, cik lielā mērā viņiem ir iespējams pārkāpt sabiedrības morāles robežas. Bet visskumjākais ir tas, ka ticīgie kopā ar pasauli tik viegli iekrīt šajā pievilšanā. Šīs trūdēšanas iemesls ir sprediķi par **viltus žēlastību**, no kā reiz brīdināja Jūda: „Jo ir iezagušies zināmi ļaudis, kas Rakstos jau sen iepriekš nozīmēti sodam, bezdievji, kas mūsu Dieva žēlastības vietā nododas kauna dzīvei un aizliedz mūsu vienīgo Valdnieku un Kungu Jēzu Kristu“ (Jūd. 4).

Kādas harizmātiskās draudzes loceklis pēc trīs tajā pavadītiem gadiem atklāj viltus žēlastības sludinātājus: „Visuvarēno un Svēto visa visuma Radītāju viņi familiāri sauc par „tētiņu“, kaut paši dzīvo nešķīstībā. Izdomājuši priekš sevis labo „dieviņu“, kurš ir gatavs viņiem piedot jebkuru pretlikumību, viņi aizver acis uz savu patmīlīgo dzīvi, kurā ir tikai ērkšķi un dzeloņi. Šie mūsdienu „Dieva bērni“ ir pārliecināti, ka labais „tētiņš“ tieši tā parāda savu mīlestību, ka labprāt piedod visus grēkus, ir iecietīgs pret viņu nepilnībām, vājībām un cilvēciskiem trūkumiem. Tādi „kristieši“ uzskata, ka pazīst To Kungu un ir jau glābti, tomēr daudz ko no savas iepriekšējās pasaulīgās dzīves atmet nesteidzas. Viņi mīl demonstrēt savu varu pār sātanu, „aizliedzot, saistot un mīdot zem savām kājām“, kaut gan īstenībā paši ir viņa vergi, iestiguši mantkārībā, materiālismā, pornogrāfijā,

netiklībā, okultismā un citos pretīgos grēkos, kurus Dievs neieredz. Izskatās, ka viņiem pats galvenais ir naudas izspiešana no lētticīgiem draudzes locekļiem. Savu „dievkalpojumu“ laikā šie „kristieši“ izteiksmīgi paceļ rokas pret debesīm, sit plaukstas, dejo, lūgšanu laikā kaut ko nesaprota, murmina, metas zemē uz muguras, vāļājas pa grīdu, skaļi smejas vai raud, mežonīgi kliedz un dara citas nejēdzības, saucot tās par Svētā Gara izpausmēm. Viņu „saskaršmes“ ar Dievu, kuras dēvē par inkaunteriem, ir kaut kas neiedomājams, ko ir grūti aprakstīt ar vārdiem. Viņiem ir visdažādākie kongresi, konferences un evaņģelizācijas, aicinot ļaudis nožēlot grēkus un pieņemt savā sirdī Glābēju, nenojaušot, ka paši aiziet bojā. Priekš viņiem Jēzus Kristus ir upuris, kurš izpērk grēkus un apsedz viņu pašmīlīgo, bezmērķīgo dzīvi, vai kā nepieciešamā piebilde pēc beigu lūgšanas viņu labajam „dievam-tētiņam“. Viņi saka: „Jēzus vārdā, Āmen“, tomēr paši Dievam nepakļaujas. Viņos nav nedz dievbijības, ne pietātes. Viņa Vaiga priekšā, un viņi nepilda Viņa pavēles. Viņuprāt Jēzus Kristus rīko šova programmas izklaidējot skatītājus ar „brīnumiem“ un „zīmēm“. Savu mācību viņi sauc par „Dieva žēlastību“, kaut gan patiesībā tā ir viltus žēlastība, par kuru aizvien biežāk sprediķo no tā saucamām kristīgām baznīcu katedrām“.

Jāsaka, ka arī **Dieva labvēlību**, kura cieši savijas ar žēlastību, mūsu dienās ir pārvērtuši par kaut ko pašu par sevi saprotamu, kas ir ieguvums katram, kurš pieņem Kristu par savu personīgo Glābēju. Par to runā un to apsola katram cilvēkam, nedomājot par to, ka tā pirka par dārgu cenu – ar Jēzus Kristus Asinīm, kas izlietas pie Krusta Golgātā. Labvēlību nav iespējams nopelnīt. Tieši tāpat kā žēlastība, tā ir Dieva rakstura izpausme un parādās Viņa žēlsirdīgajā un augstsirdīgajā attieksmē pret cilvēkiem. Tas Kungs nekad nemainās, bet tas nozīmē, ka Viņš arī pašlaik turpina apžēlot (skat. 2.Moz. 34:6; Ps. 103:8; Eb. 13:8). Tomēr ne katrs cilvēks, un ne jebkurā savas dzīves brīdī ir šīs labvēlības objekts. Neviens kristietis to nevar pieprasīt, jo Dievs ir suverēns Savās tiesībās žēlot (skat. Rom. 3:24; 9:15-18; Ef. 2:8-9; 2.Moz. 33:19).

Viena no vislielākajām Dieva labvēlības un žēlastības izpausmēm ir mums dāvātā **glābšana**, kura ir pieejama katram cilvēkam, pateicoties Dieva Jēra krusta nāvei (skat. 4.Moz. 14:19; Ps. 25:7). Bet panākt, lai pestīšana kļūtu par īstenību, var tikai tas, kurš patiesi un neliekuļoti vēršas pie Tā Kunga, uzņem Jēzu Kristu kā savu personīgo Glābēju, pārtrauc savus iepriekšējos grēkus un izmainās, kļūstot par pilnīgi citu, jaunu cilvēku. Grēku piedošana, ko saņemam no Dieva žēlastības, mums uzliek pienākumu. Ja Dievs Savā žēlastībā piedod mūsu milzīgo parādu nastu, Viņš sagaida, ka arī mēs piedosim, kā Viņš mums ir piedēvis. Viņa žēlastība dara mūs spējīgus apžēlot tos, kuri grēkojuši pret mums. Ja mēs tā nedarām, tad mūsu vaina pilnā mērā atgriežas pie mums atpakaļ, līdzīgi tam, kā notika ar ļauno kalpu kādā no Jēzus līdzībām (skat. Mt. 18:23-35).

Dieva žēlastība izpaužas dažādi. Ne velti apustulis Pēteris savā pirmajā vēstījumā runā par **dažāda veida** žēlastību, daudzšķautņainu un daudzveidīgu, kas var atklāties gan kā Dieva pacietība, mīlestība un piedošana, gan arī kā Viņa stingrība un pat sods. Bībelē ir skaidri pateikts: „Jo, ko Tas Kungs mīl, to Viņš pārmāca un šauš katru bērnu, ko Viņš pieņem. Pacietiet pārmācību! Dievs izturas pret jums kā pret bērniem. Jo kur ir bērns, ko tēvs nepārmāca? Bet ja jūs esat bez pārmācības, ko visi ir saņēmuši, tad jūs esat nelikumīgi bērni un ne īsti bērni“ (Ebr. 12:6-8). Dieva žēlastība parādās arī pārliecināšanā, pamācībā, norādījumos un brīdinājumos, sargājot no ļauna mūsu dvēseles. Ne velti apustulis Pāvils, vēršoties pie Tita, Dieva žēlastību aprakstīja tā: „Jo ir atspīdējusi žēlastība, kas nes pestīšanu visiem cilvēkiem, **audzinādama mūs, lai, atsacīdamies no bezdievības un pasaulīgām iekārēm, prātīgi, taisni un dievbijīgi dzīvojam šinī laikā**, gaidīdami svētlaimību, uz kuru ceram un lielā Dieva un mūsu Pestītāja Kristus Jēzus Godības atspīdēšanu“ (Tit. 2:11-13). Tāpēc kādu sludinātāju pārliecināšana, ka Dieva žēlastība vienmēr ir apžēlojoša, dodoša un neko no mums nepieprasa, neatbilst Svētajiem Rakstiem.

Žēlastība, kuru sniedz Tas Kungs, kādam no mums var izrādīties veltīga. Apustulis Pāvils rakstīja, ka viņam dāvātā

žēlastība nav bijusi veltīga, jo tieši tā deva viņam spēku tam, par ko teica: „Es mirstu ikdienas...” (1.Kor. 15:31) un „...es skrienu nekā uz ko nezināmu, es cīnos nekā gaisu sizdams, bet es norūdu un kalpinu savu miesu, lai citiem sludinādams pats nekļūtu atmests” (1.Kor. 9:26-27). Žēlastība, kas izpaužas šī kalpotāja dzīvē, varēja paveikt viņā to, kādēļ tā bija būtīga, – pilnīgi izmainīt un izveidot viņu par jaunu radījumu Kristū. Piedzīvojis žēlastības darbu sevī, viņš aicina citus īstenot savā dzīvē to, ko saņēmuši. Taču mēs, saņemot to pašu žēlastību, desmitiem gadu garumā spējam palikt tādi paši kā agrāk, ar visām nelikumībām un netikumiem.

Bet arī tas vēl nav viss. Bībelē atrodam daudzus brīdinājumus, kurus jāpatur prātā, tāpēc, ka tos pārkāpjot, mēs varam pazaudēt Dieva žēlastību. Lai par to pārliecinātos, ir pietiekoši atcerēties Svēto Rakstu vārdus: „Jo ir neiespējami tos, kas reiz apgaismoti un baudījuši Dieva dāvanas, un kļuvuši Svētā Gara dalībnieki, un baudījuši labo Dieva vārdu un nākamā laika spēkus, un krituši, atkal vest pie atgriešanās, jo tie sev Dieva Dēlu sit krustā un liek smieklā. Jo zeme, kas uzsūkusi bieži līstošo lietu un audzē stādus, derīgus tiem, kuru dēļ tā arī tiek apstrādāta, saņem svētību no Dieva, bet, kas ērkšķus un dadžus audzē, ir nederīga un lāstam tuvu, tās gals ir ugunī” (Eb. 6:4-8).

Žēlastību var zaudēt arī tad, ja ļaujam savā sirdī izaugt rūgtai saknei, par ko brīdināja apustulis Pāvils: „**Pielūkodami, ka neviens nezaudētu Dieva žēlastību**, lai nekāda rūgtā sakne, augstu izaugusi, jums nekaitētu, un daudzi ar to netiktu apgānīti (Eb. 12:15). Jaunās Derības grieķu oriģināltekstā šie vārdi ir izteikti mazliet savādāk: „Esiet uzmanīgi un vēriģi, sekojiet tam, lai jūs nezaudējat Dieva žēlastību, pieļaujot izaugt savā sirdī rūgtai saknei.” Uzauzdzinājuši rūgtu sakni savā sirdī, mēs varam pazaudēt Dieva žēlastību, un tāpat arī pestīšanu. Apstāsimies, lai rūpīgāk to pārdomātu.

Tam, lai rūgtā sakne parādītos, ir daudz iemeslu. Pats pirmais un visbiežāk sastopamais no tiem, ir vilšanās. Tas notiek, kad cienījams un augsti vērtēts cilvēks, kam no sirds uzticējāties un uz viņu paļāvāties, runā vai dara ko tādu,

kas nevien apvaino, bet pat šokē. Tad mūsu sirdī iezogas aizvainojums, kas ātri pārāug slēptā nepatīkā, tad atsvešinātības sajūta, bet vēlāk pārtop ienaidā. Pēc pirmā šoka un vilšanās parādās sašutums, un tad dusmas, kas pamudina uz atribību, pat it kā ar labu iegastu.

Tā notika ar kādu jaunatgriezušos meiteni, kad ļoti godājams mācītājs viņai iztraucēja precības ar puisi, tam atklājot kādu viņas grēku. Par to uzzinājusi, meitene neganti ienīda šo cilvēku un nolēma viņam atriebties. Izpētījusi, kuri no kristiešiem ir viņa tuvi draugi, viņa sāka tiem zvanīt un stāstīt, ka šis kalpotājs viņai seksuāli uzmācoties un aicināja aizlūgt, lai Dievs viņu ved pie prāta. Tas izsauca pamatīgu vētru baznīcas locekļu vidū, kas gandrīz sagrāva draudzi. Nepagāja ilgs laiks, un šī jaunā kristiete gāja bojā autokatastrofā.

Par citiem iemesliem, lai ļaužu sirdīs izaugtu rūgta sakne, var kļūt:

1. pārpratumi, kas rodas otru cilvēku nepareizi izprotot;
2. domstarpības, kas agri vai vēlu noved pie niknuma un cietsirdības, kas liek brāļiem un māsām Kristū pamest savu draudzi;

3. skaudība, ko Dieva vārds sauc par puvešiem kaulos (Sal.pam. 14:30);

4. greizsirdība, kas cilvēku izmaina pašos pamatos un vērš par tirānu un despotu. Svētie Raksti tādu precīzi raksturo ar vārdiem: „Greizsirdība ir nikna kā elle; tās bultas – kā ugunīgas bultas; viņa ir visai spēcīga liesma“ (Augstā dz. 8:6, sinod. tulk.).

Rūgtums ir pieskaitāms pie visbīstamākiem grēkiem, jo apgāna cilvēka sirdi un dvēseli un padara viņu garīgi aklu, ģimenē sagrauj vissiltākās attiecības un iznīcina uzticēšanos starp draudzes locekļiem. Pazaudējis Dieva žēlastību, cilvēks ir spējīgs tikai un vienīgi izplatīt ļaunumu, inficējot citus un kļūstot apkārtējiem par lāstu. Ļaunatminīgais nespēj klusēt. Viņš pastāvīgi meklē domu biedrus, kuri viņu atbalstītu. Sajutis, ka kāds varētu viņu saprast, viņš tūlīt pielej pilnas ausis ar savu rūgtumu, stāstot, cik negodprātīgi ar viņu izrīkojušies un kā labu atmaksājuši ar ļaunu. Kristietis,

kura sirdī iemitinājies rūgtums, pie katras iespējas atkārtoti to pašu notikumu par to, cik šausmīgi ar viņu apgājās. Tāds cilvēks spēj vienīgi postīt un graut, pats to nemaz nepamanot. Viņam šķiet, ka ar viņu pašu viss ir kārtībā un ka viņam ir taisnība, kamēr visi citi maldās.

Tieši tāpat kā žēlastība, tā arī Dieva labvēlība nav bezgalīga un reiz var beigties. To apliecina notikums, kad Dievs Israēla tautai teica: „Tu pati esi Mani atstājusi, saka Tas Kungs, un Man pagriežusi muguru, tādēļ Es pacēlu Savu roku pret tevi un tevi satriecu, **Man ir apnicis bezgalīgi par tevi apžēloties!**“ (Jer. 15:6). Ar šiem vārdiem Dievs nodeva tiesai un bojāejai tos, kurus sauca par Saviem bērniem. Viņš noraidīja visus pravieša Jeremijas lūgumus, sakot: „Tu neaizlūdz par šo tautu, lai tiem labi klātos! Kad tie gavē, Es neuzklausu viņu piesaukšanu, kad tie atnes dedzināmos un ēdamos upurus, Es tos nepieņemu ar laipnību. Vislabāk Es tos iznīcinātu ar zobenu, badu un mēri!... Jebšu arī Mozus un Samuēls nostātos Manā priekšā, Mana sirds nepiegiežtos šai tautai. Raidi tos projām no Mana Vaiga, lai tie iet! Un, kad tie tev jautās: kurp mums jāiet? – tad atbildi tiem: tā saka Tas Kungs: kas nāvei lemts, lai iet nāvē! Kas zobenam lemts, lai krīt zobenam! Kas badam lemts, lai cieš badu! Kas cietumam lemts, lai iet cietumā! Jo Es tos piemeklēšu ar četrējādiem iznīcības veidiem, saka Tas Kungs, ar zobenu nokautiem, suņu saplošītiem, putnu apakš debess un zvēru laukā aprītiem un iznīcinātiem tapt“ (Jer. 14:11-12; 15:1-3). Viņš vairs nevēlējās piedot tiem, kas to nav pelnījuši, un israēliešiem nekas cits neatlika kā saņemt sodu, Dieva – Taisnā tiesneša nolemto, savas cietsirdības, nepakļaušanās un elkdievības dēļ.

Šis piemērs pierāda, ka pat piedzīvojot Dieva žēlsirdību, zināmos apstākļos to var pazaudēt. Tam par iemeslu var kļūt neuzticība, Jēzus Kristus upura apšaubīšana, Tā Kunga svētuma mīdīšana ar kājām, Svētā Gara zaimošana, apzināta Dieva likumu pārkāpšana, pazaudēta bijība Dieva priekšā, vēlme turpināt dzīvot savos grēkos vai apzināta atgriešanās grēka dzīvē; un daudz kas cits. Dievs Savai žēlastībai ir nolīcis noteiktas robežas, kuras pārkāpjot, cilvēks var piedzīvot

to, ka tā ir pazaudēta. Jo ne par velti Dieva Vārds saka tā: „Jo, ja mēs pēc patiesības atziņas saņemšanas **tīši grēkojam**, tad neatliek vairs upuris par grēkiem, bet gan briesmīga tiesas gaidīšana un uguns karstums, kas aprīs pretiniekus. Kas pārkāpis Mozus bauslību, tas mirst bez žēlošanas, diviem vai trīs lieciniekiem liecinot. Cik gan smagāku sodu, jūs domājat, pelnīs tas, kas Dieva Dēlu minis kājām un derības Asinis, ar ko viņš svētīts, turējis par nesvētām un **žēlastības Garu nievājis**. Jo mēs pazīstam To, Kurš ir sacījis: „Man pieder atriebšana, Es atmaksāšu“, un atkal: „Tas Kungs tiesās Savu tautu. – Briesmīgi ir krist dzīvā Dieva rokā!“ (Eb. 10:26-31). Ar vārdiem „tīšām grēko“ ir domāta apzināta grēkošana bez vēlmes ieklausīties brīdinošajā sirdsapziņas balsī.

Daudzi mūsdienu kristieši mīl atkārtot, ka tagad mēs nedzīvojam zem bauslības, bet zem žēlastības, un tāpēc Dievs esot daudz iecietīgāks pret savas tautas vājībām, trūkumiem un grēkiem, un nepieprasa no mums to, kas bija jāpilda Vecās Derības laikā. Tomēr iepriekš minētie apustuļa vārdi, kurš jau dzīvoja Jaunās Derības laikā, tādus apgalvojumus nepastiprina. Dievs nemainās, un visos gadsimtos paliek tas pats Svētais un Taisnīgais Dievs, kurš gan Vecās, gan Jaunās derības dienās runā un Saviem bērniem pavēl vienu un to pašu: „Esiet svēti, jo Es esmu svēts“ (3.Moz. 11:44-45; 1.Pēt. 1:16). Tas nozīmē: „Novērsieties no visa, kas Man nepatīk, dariet tā, kā tas Man ir tīkami, un mīliet to, ko Es daru. Ja Manas pavēles jums liekas par grūtām, nāciet pie Manis ar lūgumu palīdzēt, un Es to nenoraidīšu, ja redzēšu, ka jūs tiecieties paklausīt Manai gribai“.

Tātad, Dieva žēlastība neparedz mūsu pasivitāti. Tieši otrādi, tā ved mūs cīņā, mudinot uz noteiktu rīcību. Jāņa Atklāsmes grāmatā ir runa par ļaudīm, kuri, cīnoties un daudz pūloties, kļūva par uzvarētājiem, kā arī par apbalvojumiem, kurus viņi saņems mūžībā: „Tam, kas uzvar, Es došu baltu akmeni, un uz akmens būs jauns vārds rakstīts, ko neviens nezina kā vien tas, kas to dabū“; „Kas uzvar, tas būs ģērpts baltās drēbēs, un Es viņa vārdu neizdzēsīšu no Dzīvības Grāmatas. Viņa vārdu Es apliecināšu Mana Tēva un Viņa eņģeļu priekšā“; „To, kas uzvar, Es darīšu par balstu Sava Dieva

namā, un viņš no tā nekad neizies, un Es rakstīšu uz viņa Sava Dieva vārdu un arī Savas Dieva pilsētas, jaunās Jeruzālemes vārdu, kas nokāp no Debesīm, no Mana Dieva“; „Tam, kas uzvar, Es došu sēdēt pie Manis uz Mana goda krēsla, tā kā Es esmu uzvarējis un sēdu pie Mana Tēva uz Viņa goda krēsla“ (Atkl. 2:17; 3:5.12.21). Tāpēc ir nepieciešams darīt visu no mums iespējamo, lai saņemtu to, kas tiks dāvāts uzvarētājam.

Vēršoties pie kristiešiem Filipos, apustulis Pāvils teica: „...**īstenojiet savu glābšanu**...“ (Fil. 2:12, sinod. tulk.). Pirmā acumirkļi tādi vārdi izklausās mazliet dīvaini, jo filipieši, kurus Dieva kalps uzrunāja, grēkus bija nožēlojuši, kļuvuši par Dieva bērniem un uzskatīja sevi **par izglābtiem**. Tomēr, tā runājot, apustulis Pāvils vēlējās uzsvērt, ka tagad viņiem no Dieva labestības saņemtā žēlastība ir jāīsteno savā dzīvē. Īstenot savu glābšanu nozīmē dzīvot saskaņā ar ticību, to izpaužot ne tik daudz vārdos, cik darbos, kā rakstīts: „Bet vai tu gribi zināt, tukšais cilvēks, ka ticība bez darbiem ir nedzīva? Ābrahams, mūsu tēvs – vai ne no darbiem viņš tapa taisnots, ziedodams Īzaku, savu dēlu uz altāra? Ticība ir līdzī darbojusies viņa darbiem, un tā darbos ticība ir tikusi pilnīga. Redziet, ka no darbiem cilvēks top taisnots un ne no ticības vien“ (Jēk. 2:20-24).

To pašu ir izteicis apustulis Pēteris sakot: „**Tāpēc pielieciet visas pūles un parādaīt savā ticībā** tikumu, bet tikumā atziņu, atziņā atturību, atturībā pacietību, pacietībā dievbijību, dievbijībā brālību, brālībā mīlestību“ (2.Pēt. 1:5-7). Pielikt pūles, tas nozīmē kaut ko darīt.

Protams, mēs neesam spējīgi paveikt to, ko var tikai Dievs (piemēram, pašiem sevi izglābt). Tieši tāpat, Viņš nedarīs to, kas mums pašiem jādara. Un tas ir nekas cits kā **svētošanās**, kas prasa no mums dzīvot svētu dzīvi, bez kā mums neredzēt To Kungu, un arī paklausīt Dieva pavēlēm un likumiem. Un kaut gan mūsu **svētošana** ir Dieva darbs ar Svētā Gara palīdzību, **tas prasa arī no mums rosīgu, aktīvu līdzdalību**, kā par to ir teikts Dieva vārdā: „Tāpēc **nonāvējiet** savos locekļos zemišķo: netiklību, nešķīstību, kaislību, ļauno iekāri un mantkārtību; tā ir elku kalpība! Viņš

dēļ nāk Dieva dusmība pār nepaklausības dēliem... Bet tagad to visu **atmetiet**: dusmas, ātrsirdību, ļaunprātību, zaimus un nekaunīgas runas, kas ir jūsu mutē! Nemelojiet cits citam, novelciet veco cilvēku un viņa darbus un apģērbiet jauno cilvēku, kas atjaunojas atziņā par sava Radītāja attēlu... Tad nu kā Dieva izredzētie, svētie un mīļotie, **tērpies** sirsnīgā līdzjūtībā, laipnībā, pazemībā, lēnībā, pacietībā, ka jūs **cits citu panesat un cits citam piedodat**, ja vienam ir ko sūdzēties par otru; tāpat **kā mūsu Kungs jums piedēvis, piedodiet arī jūs**. Un pāri visam tam lai ir **mīlestība**, kas ir pilnības saite...“ (Kol. 3:5-14).

Ženēvas studiju Bībelē par svētošanos tā teikts: „*Saskaņā ar Vestminsteras īso katehismu, **svētdarīšana ir Dieva labprātīgas žēlastības darbs**, ar ko visa mūsu cilvēciskā daba tiek atjaunota pēc Dieva tēla, un mums tiek dotas spējas arvien vairāk nomirt grēkam un dzīvot taisnumā. Tas ir ilgstošs Dieva darbs mūsu sirdīs, kas atbrīvo mūs no grēcīgiem ieradumiem un rada jūtas, noslieces un tikumus, kas raksturīgi Kristum. Nevajag domāt, ka svētošanās laikā grēks pilnīgi tiek iznīcināts, tomēr tas zaudē iespēju tālāk progresēt un veikt savu graujošu darbu. Pamatnozīme vārdam „svētdarīšana“ – ir nodalīšana priekš Dieva Viņa lietošanai. Dievs darbojas tajos, kurus Viņš sauc par Saviem, lai viņi būtu „līdzīgi Dieva tēlam“ (Rom. 8:29). Tikumiskā atjaunošana, kuras procesā mēs arvien vairāk attālināmies no tā, kas bijām agrāk, notiek caur Svēto Garu, kas iemājo mūsos (skat. Rom. 8:13; 12:1-2; 1.Kor. 6:11; 19:20; 2.Kor. 3:18; Ef. 4:22-24; 1.Tes. 5:23; 2.Tes. 2:13; Eb. 13:20,21). Dievs Savus bērnus aicina uz svētumu un tajā pašā laikā Pats Savā žēlastībā dot to, ko no mums prasa (skat. 1.Tes. 4:4; 5:23).*

Sava grēcīguma apziņa un pirmā grēknožēla ir garīga piedzimšana, bet svēttapšana ir garīga pieaugšana. Piedzīvojot garīgo atdzimšanu, Dievs mūsos iedēsta agrāk nepazīstamas sajūtas: tiekšanos pēc Dieva un pēc svētuma; Dieva vārda cienīšana; ilgas pagodināt Dievu, vēlme pastāvēt lūgšanās, mīlēt, kalpot, vēlme izpatikt Dievam un Viņu pielūgt, tieksme mīlēt tuvākos un būt viņiem par svētību. Svēttapšanas procesā, Svētais Gars „dod gribu un veiksmi

pēc labpatikas “, Viņš piepilda mūs ar jauniem, Dievam tīkamiem centieniem (skat. Fil. 2:12-13). Saskaņā ar to mēru, kā viņos veidojas Jēzus garīgā tikumiskā stāja, kristieši arvien vairāk līdzinās Kristum.

Grēknožēla un ar to saistītā atjaunošana ir acumirkļīgs, vienreizējs akts, kas pamodina cilvēku no garīgās nāves augšāmcelšanai. Tas ir tikai un vienīgi Dieva darbs. Svēttapšana ir sinerģiska, proti šajā darbā cilvēks un Dievs sadarbojas, kas ir ilgstošs process, kurā cilvēkiem, kas atdzimuši Dievā un atsvabināti no grēka varas, pastāvīgi jāvingrinās paklausībā Tam Kungam.

Dieva metode svētdarīšanā, tā nav cilvēka aktivitāte, balstoties uz paša spēkiem, ne arī pasivitāte, rēķinoties ar to, ka Dievs visu izdarīs mūsu vietā, bet mērķtiecīga, svētdarāmā kristieša piepūle, apzinoties pilnā mērā savu atkarību no Dieva (skat. 2.Kor. 7:1; Fil. 3:10-14; Eb. 12:14). Zinādami, ka bez Tā Kunga palīdzības mēs neko labu un palielošu nespējam, un ka Viņš ir gatavs sniegt mums spēku katram labam darbam, mēs, esot Kristū, pastāvīgi un neatlaidīgi Viņam lūdzot palīdzību, galu galā to arī saņemam (skat. Kol. 1:11; 1.Tim. 1:12; 2.Tim. 1:7; 2:1). Veicot svētdarīšanas darbu Savos svētajos, Dievam ir mērķis vest viņus Dzīvībā, saskaņā ar Savu likumu, kas ir Kristus izskaidrots un atklāts. Kristus mīlestība, pazemība un pacietība ir augstākais atdarināšanas cienīgais paraugs visiem grēciniekiem (Rom. 13:10; Ef. 5:2; Fil. 2:5-11; 1.Pēt. 2:21). Svētdarīšanas procesā kristietī notiek cīņa starp pretējām tieksmēm. Gars viņos atbalsta atdzimstātās dvēseles vēlmes un centienus, tai pašā laikā kritušās miesas daba (t.i. no Ādama mantotie miesas instinkti) Garam pretojas un velk atpakaļ pie grēka. Gara un miesas konflikts parasti ir ļoti skaudrs. Liekot sevi par piemēru, apustulis Pāvils saka, ka viņš nav spējīgs darīt to, ko uzskata par labu un nespēj nedarīt to, kas ir ļauns (skat. Rom. 7:14-25). Šāds konflikts un šāda vilšanās kristietī pavadīs visu laiku, kamēr viņš būs savā miesīgā ķermenī. Tomēr, uzmanoties, lūdzot pēc palīdzības, lai gūtu uzvaru pār kārdināšanām un audzinot sevī tikumību, kas ir pretstatā grēkam, viņš ar Svētā Gara palīdzību

spēj nomērdēt, t.i. padarīt nedzīvus vai mazināt sliktus paradumus, un tādā veidā vairāk un vairāk „nomirt grēkam“ (skat. Rom. 8:13; Kol. 3:5). Kristietis gūs daudzas atsevišķas uzvaras šajā nebeidzamajā cīņā ar grēku un Dievs neļaus viņu pārbaudīt pāri par viņa spējām (1.Kor. 10:13) (citāta beigas).

Izsakot vienkāršiem vārdiem, kristietim **svētošanās** ir ikdienā īstenojams evaņģēlisks dzīves veids. Tādā veidā cilvēks atjaunojas, garīgi pieaug un nobriest par patiesu kristieti. Apustulis Pāvils vēstulē Romiešiem 12. nodaļas pirmajos divos pantos raksta: „Es jums lieku pie sirds, brāļi, Dieva žēlsirdības vārdā nodot sevi pašus par dzīvu, svētu Dievam patīkamu upuri, tas lai ir jūsu garīgais dievkalpojums. Un netopiet šai pasaulei līdzīgi, bet **pārvērtieties, atjaunodamies savā garā**, lai pareizi saprastu, kas ir Dieva griba: to, kas ir labs, tīkams un pilnīgs.“

Cilvēka pārveidošanās nav iespējama, ja nemainās viņa domāšana; tāpēc svētošanās process jāiesāk tieši ar domām, kas parāda viņa būtību, kā rakstīts: „Kādas domas ir cilvēka dvēselē, tāds ir viņš pats“ (Sal.pam. 23:7, sinod. tulk.). Lai izzinātu patiesību un iegūtu vēlamo brīvību, jāiemācās pareizi domāt. Tikai tādā veidā mūsu dzīvē var piepildīties Svēto Rakstu vārdi: „Un jūs atzīsiet patiesību, un patiesība darīs jūs brīvus“ (Jņ. 8:32). Kad ir attīrīta mūsu domu pasaule, tad aizsākas izmaiņas mūsu runas veidā, uzvedībā, ārējā izskatā, gērbšanās stilā un dzīves veidā. Grēku nožēla un cilvēka vērsšanās pie Jēzus – tas ir tikai pirmais solis ceļā uz pestīšanu. No uzticēšanās brīža sākas nepārtraukts attīrīšanās, svētošanās un garīgās pieaugšanas ceļš, kurš turpinās līdz pat mūsu šīs zemes dzīves beigām. Un arī pati ticība nav kaut kas statisks, kuru iegūstot, var atslābināties un mierīgi gaidīt noslēgumu. Bībelē ir daudz pantu, kuros ir teikts par to, kas **tieši mums ir jādara**, staigājot ar To Kungu, piemēram, „**Tāpēc, nolikdami visu netīrību un lielo ļaunprātību, lēnprātībā saņemiet iedēstīto vārdu, kas var izglābt jūsu dvēseles. Bet esiet vārda darītāji un ne tikai klausītāji, paši sevi maldinādami**“; „**Tuvojieties Dievam, tad Viņš tuvosies jums; Šķīstījiet rokas, grēcinieki, un**

skaidrojiet, šaubīgie, sirdis“ (Jēk. 1:21,22; 4:8); „Tādēļ, brāļi, centieties jo vairāk tapt stipri iekš tā, uz ko esat aicināti un izredzēti, jo, to darīdami, jūs nekad neklupsit“ (2.Pēt. 1:10); „Un, kad jūs To piesaucat kā Tēvu, kas cilvēka stāvokli neievērodams spriež tiesu pēc ikkatra darba, tad pavadāt bijībā savas svešniecības laiku“ (1.Pēt. 1:17); „Bet sekodami Svētajam, Kas jūs aicinājis, **topiet arī paši svēti visā dzīvošanā**“ (1.Pēt. 1:15).

Svētums, uz ko mūs aicina Tas Kungs, tiek sasniegts caur svētošanos un ar to ir nesaraujami saistīts. Kā bez iespējas elpot nav dzīvības, tā bez svētošanās nevar būt svēta dzīve. Svētums runā par cilvēka garīgo stāvokli; bet svētošanās stāsta par viņa darbību. Viens bez otra nav iespējams. Tieši tā rīkojas arī Tas Kungs. Viņš ir svēts un Viņš arī mūs dara svētus. Svētošanās notiek, kad mēs tuvojamies Kristum, un ir iespējama tikai tajā gadījumā, ja mēs paši pie Viņa ejam, jo tas, kas stāv uz vietas, to nevar sasniegt.

Iet pie Kristus nozīmē pielikt piepūli, ejot soli pa solim, t.i. piepildot to, par ko reiz teica Kristus: „**Bet no Jāņa Kristītāja laika līdz mūsu dienām Debesu Valstībā laužas iekšā, un tīkotāji ar varu cenšas to sagrābt**“ (Mt. 11:12). Tādi garīgi soli un neatlaidība ietver sevī, vispirms, patiesu un dziļu grēknožēlu par visiem dzīves laikā izdarītiem grēkiem. Tā nav vienkārši pirmā sapratne par savu grēcīgumu, izraisot spontānu grēknožēlu vai vienreizēju grēksūdzi. Bet tas ir pakāpenisks šķīstīšanās un attīrīšanās process, daudzkārtīga sevis nosodīšana un par saviem grēkiem satriekta sirds. Ar riebumu tiek atmests viss vecais, pasaulīgais, velnišķais un pēc tam, pilnīgi nododot sevi Tam Kungam, „viss top jauns“.

Svētošanās procesa laikā, kas norit ar Svētā Gara palīdzību, cilvēkā ir jānotiek zināmām pārmaiņām, lai no viņa dzīves dabūtu projām visas nešķīstības. Jo Dievs ir svēts un Viņš neiziet ne uz kādiem kompromisiem jautājumā par grēku. Tāpēc, ja mūsu dzīvē joprojām atrodas kas pasaulīgs, mēs nevaram sevi uzskatīt par Dieva bērniem, jo: „kas nu gribētu būt pasaules draugs, tas nostājas par Dieva ienaidnieku“ (Jēk. 4:4). Ja mēs cenšamies savienot staigāšanu Dieva

Vaiga priekšā ar pasaulīgām lietām, tad mūsu kristietība pārvēršas par pašapmānu un dievbijīgu izrādi. Patiesi svētam Dieva bērnam piemīt ne tikai ārējas svētuma pazīmes, bet viņš tāds ir arī savā būtībā, jo svētums sevī ietver vislabākās cilvēciskās īpašības, tādas kā labsirdība, šķīstums, taisnīgums, godīgums, krietnums, dvēseles cēlums, atsaucība, labestība, līdzjūtība un daudzas citas.

Bet arī tas vēl nav viss. Svētam būt – nozīmē būt atšķīrtam no pasaules un veltītam Tam Kungam. Esot tādā stāvoklī – visas cilvēka domas, vārdi, vēlmes, plāni un rīcība kļūst svēta. Svētošanās un svētums nav iespējams bez Svēto Rakstu uzņemšanas sevī, kas māca kādā veidā ir jāsvētojas. Tieši ar Sava Svētā Vārda starpniecību, Dievs mūs vada pa svētuma ceļu. Tāpēc ir teikts: „Un ievērojiet Manus nolikumus un tos pildiet, Es esmu Tas Kungs, kas liek jums būt svētiem“ (3.Moz. 20:8). Kurš nevērīgi izturas pret Svētiem Rakstiem, tas vienkārši nav spējīgs kļūt svēts.

Iegūstot jauno dabu, mums ir nepieciešams sevī izkopt viņas īpašības; mācīties pateikt „nē“ neskaitāmām lietām, kas paverdzina mūsu miesu (skat. Kol. 3:5-10). Jo atjaunotai sirdij un pārmaiņām cilvēciskajā dabā jāparādās ne vārdos, bet darbos. Saprotams, ka tāds attīrīšanās un svētošanās process vienmēr kaut ko maksā, tomēr mums nevajag baidīties, bet drosmīgi iet pretim tam, kas mūs sagaida, kā par to savā grāmatā „Dievišķo apsolījumu pārles“ rakstīja pasaulē labi pazīstams sludinātājs Čarlzs Sperdžens:

„Dieva žēlastība mūs pārveido dārgmetālā, un tad, kā nepieciešams turpinājums, nāk uguns un kausējamā krāsns. Vai mēs no tā baidāties? Vai labāk vēlamies palikt nevērtīgi un netraucēti, kā akmeņi tīrumā, kas to samaitā? Ja tas ir tā, tad mēs atsakāmies no pirmdzimtības, to nomainot pret lēcu virumu. Ak, nē, Kungs! Mēs labāk izvēlamies tikt iemesti kausējamā krāsnī, nekā tikt atstumti no Tava Vaiga. Dieva uguns mūs negrauj, bet attīra. Mums caur to ir jāiziet, nevis jāpaliek tajā. Dievs Savus bērnus veido kā sudrabu, attīrot no visiem sārņiem. Ja mēs esam gudri, tad nepretojamies attīrīšanas procesam, bet ar prieku to pieņemam. Mums jālūdz Tas Kungs šķīstīt mūs no visiem nelabiem

piemaisījumiem, nevis lai Viņš paglābj no kausējamās krāsns. Kungs, Tu mūs pārbaudi. Mēs esam uguns spēkā gandrīz izkausēti. Bet tas ir Tavs ceļš, un ir tas pats labākais. Pasargā mūs šajā pārbaudījumā un paveic līdz galam šo attīrīšanas procesu, lai mēs būtu tavējie mūžībā“ (citāta beigās).

Šo domu apstiprina Paša Dieva kādreiz caur praviešiem teiktie vārdi: „Viņš sēdēs un kausēs un dzidrinās sudrabu, un Viņš šķīstīs Levija bērnus un pārkausēs viņus pamazām kā zeltu un sudrabu arvien tīrākus. Tad viņi nesīs Tam Kungam ēdamo upuri īstā taisnumā“ (Mal. 3:3); „Un šo trešo daļu Es vedīšu caur uguni un kausēšu, kā sudrabu kausē un šķīsta, un pārbaudīšu, kā pārbauda zeltu. Viņi piesauks tad Manu Vārdu, un Es viņiem atbildēšu un teikšu: „Tā ir Mana tauta!“ Un viņi teiks: „Tas Kungs ir mans Dievs!“ (Cah. 13:9).

Tātad, Dieva žēlastība pārveido mūs par dārgmetālu. Un lai šajā procesā, mūs pārvērstu „zeltā un sudrabā“, bez uguns un kausējamās krāsns neiztikt. Tāda uguns nepazudina, bet attīra. Tam Kungam Viņa izredzētie ir dārgi, un tieši tādēļ Viņš ir uzņēmis grūto uzdevumu attīrīt mūs no visāda veida piemaisījumiem. Ja esam gudri, tad ar prieku piekritīsim šim šķīstīšanas procesam un nepretosimies. Pie tam, mūsu lūgšana kļūs par lūgumu, lai mēs tiktu atsvabināti no ļauniem piemaisījumiem, nevis par brēcieniem, lai tiktu atsvabināti no Dieva pārbaudījumu ugunīm.

Nevajag sevi mānīt, domājot, ka nokļūstot grēka verdzībā, pietiek tikai ar lūgšanu, lai Dievs no tās atsvabina. Mūs var apmānīt arī citi cilvēki, pārliecinot, ka nav jāuztraucas par mums piemītošiem trūkumiem un grēkiem, bet jāatdod šīs rūpes Dievam, Kurš Pats dāvās visu, kas mums vēl pietrūkst. Uzvara pār grēku un radikāls risinājums mūsu problēmām daudzējādā ziņā ir atkarīgs no mums pašiem, un tas nozīmē, ka tas prasīs kaut ko arī no mums. Apustulim Pāvilam vajadzēja katru dienu „nomirt“, sitot krustā savu „ES“, savaldīt un paverdzināt savu miesu. Un ja viņam, kas skaitījās nevainojams pēc likuma, tā vajadzēja rīkoties, tad cik gan daudz vairāk tas nepieciešams mums, kas joprojām esam tik tālu no šķīstuma.

Pats par sevi saprotams, ka mēs esam pieraduši pie tā, kas mums mācīts jau no bērnības – ka cilvēciskās pūles uzvarēt sevī grēku un izkopt kaut ko labu ir bezjēdzīgas. Un ja tā, tad visu nepieciešamo svētai dzīvei dod vienīgi Dievs, bet mums vajag tikai cerēt uz Viņu un cītīgi lūgties, līdz tam brīdim, kad to saņemsim. Tāpat mūs pārlicināja, ka svētumu iegūst līdzīgi kā glābšanu, kura tiek dota ticībā: „**ne ar darbiem**, lai neviens nelielītos“ (skat. Ef. 2:9).

Ko lai saka? Pirmajā brīdī tas izskatās pareizi un atbilst kristīgās mācības visnozīmīgākai doktrīnai, kā to māca daudzi Bībeles tekstu skaidrotāji. Tikai šajā „pareizajā“ pieejā ir kas aplams, proti, – tā dara mūs pasīvus un slinkus. Protams, neviens nevar tikt izglābts pateicoties labiem darbiem un savām cilvēciskām pūlēm, jo tad mūsu Glābējam nebūtu vajadzības nākt uz šīs zemes. Tomēr, lai sasniegtu svētumu, bez kura „mums neredzēt To Kungu“, kaut kas tiek prasīts tieši no mums. Un tas ir tas, par ko runā Svētie Raksti: „**Ierīkojiet tuksnesī Tam Kungam ceļu**, dariet klajumā kādas līdzenas tekas mūsu Dievam! Visas ielejas lai piepilda un visus kalnus un pakalnus lai nolīdzina, kas ir nelīdzens, lai top par līdzenu ceļu, un, kas paugurains, lai top par klajumu. Izeita, izeita pa vārtiem! Sataisiet ceļu tautai, **dariet līdzenu, dariet līdzenu staigājamo ceļu! Novāciet akmeņus**, uzvelciet karogu tautām!“; „**Kas uzvar, tas to iemantos, un Es būšu viņa Dievs, un viņš būs Mans dēls**“ (Jes. 40:3-4; 62:10; Atkl 21:7).

Sagatavot Tam Kungam ceļu, tas nozīmē – aizvākt garīgos akmeņus no dzīves, kas nodzīvota, un iztaisnot savas dvēseles greizumus. Būt sagatavotam nozīmē jebkurā brīdī būt gatavam sastapties ar Viņu, Kuram būs jādod atskaite par savu šīs zemes dzīvi, saucot sevi par Dieva bērnu. Pirms Kristus atnākšanas, lai „sagatavotu Tam Kungam padevīgus ļaudis“ (skat. Lk. 1:17; Mt. 3:3), tika sūtīts Jānis Kristītājs. Tādēļ, šī priekšgājēja sprediķu galvenā tēma bija aicinājums sevi sagatavot tikšanās laikam ar Dieva Dēlu. Tagad, tieši to pašu jādara mums, dodot iespēju Svētam Garam mūs sagatavot satikšanās brīdim ar To Kungu, kad Viņš atkal nāks, lai paņemtu Savu Līgavu – Kristus baznīcu, kurai piederīgi

būs tikai tie, kuriem ir tīra sirds, jo stāv rakstīts: „Svētīgi sirdsšķīstie, jo tie Dievu redzēs“ (Mt. 5:8).

Šķīsta sirds – tas nav pašmērķis, bet nepieciešams priekšnosacījums, lai piepildītos patieso kristiešu ilgu mērķis – mūžībā redzēt To Kungu. Tādi būs svētīgi ne tāpēc, ka viņiem ir tīra sirds, bet tāpēc, ka pateicoties tīrai sirdij, viņi mūžīgi varēs skatīt sava Glābēja Vaigu. Dievu redzēs ne tie, kas zemes dzīves laikā bija draudzes locekļi, regulāri apmeklēja sapulces, kaut kādā veidā kalpoja un ņēma dalību Svētā Vakarēdienā, bet gan tie, kas darot visu pieminēto, nesa sevī šķīstu sirdi. Un tāda, no grēkiem brīva sirds, mums būs tikai tad, kad mēs dosim iespēju Svētam Garam pastāvīgi veikt tajā savu darbu, šķīstot, attīrot, labojot un to pārmainot. Sirds šķīstīšana ir pats svarīgākais un svētošanai nepieciešamais priekšnoteikums, jo tieši „**no sirds** iziet ļaunas domas, slepkavība, laulības pārkāpšana, nešķīstība, zādzība, nepatiesa liecība, zaimi“ (skat. Mt. 15:19).

Sirds šķīstīšana notiek caur grēksūdzi, iznesot gaismā visu to, kas viņu apgāna. Tādu lietu saraksts ir ļoti garš. Tās ir nešķīstas domas un vēlmes, visdažādākie seksuālie un okultie grēki, Dieva bauslības pārkāpumi, lepnums, augstprātība, patvaļas, nepaklausība, nepakļāvība, neuzticība, ļaunprātība, skaudība, naidīgums, ienaidis, savtīgums, mantkārtība, pasaulīga dzīve, nešķīstu filmu skatīšanās, datoratkarība un daudz kas cits. Bet kad sirds ir nešķīsta, tad arī viss, kas no tās iziet, būs nešķīsts: mūsu domas, vārdi, uzvedība, emocijas, jūtas, vēlmes, rīcība, mūsu dziedātās kristīgās dziesmas un izteiktie sprediķi. Visam būs nešķīsts piemaisījums, kas izplatīsies un aptraipīs tos, kas uz mums skatās, mūs klausās un ar mums biedrojas. Mūsu pasaule grimst ļaunumā un tajā nekas nav šķīsts. Tāpēc, ja kāds mīl pasauli, noteikti tiks apgānīts. Tāpēc arī katrs, kas vēlas šķīstu sirdi, lai „pasargā sevi no pasaules neaptraipītu“.

Vai esam gatavi maksāt tādu cenu? Vai esam gatavi noraidīt, atteikties, aiziet, neklausīties, neskatīties un nepaturēt to, kas var mūs darīt nešķīstus, atceroties Svēto Rakstu vārdus: „Pāri visam, kas jāsargā, sargi savu sirdi, jo no turienes rosās dzīvība“ (Sal.pam. 4:23). Ja tas ir tā,

tad jāpieliek vislielākās pūles, lai pasargātu sevi no katras gara un miesas aptraipīšanas.

Pēc grēksūdzes, savas vainas atdzīšanas un lūgšanas, un atsakoties no velna varas, ir jāsaved kārtībā savā dzīvē nodarītais ļaunums, labojot to, ko vēl ir iespējams izlabot. Tas ir – lūgt piedošanu tiem cilvēkiem, kuriem nodarīta netaisnība un tajā atzīties, atdot nozagto vai samaksāt par to, un tā tālāk. Vien tikai tad var piedzīvot patiesu prieku par saņemto piedošanu un saņemt brīvību no jūga, kas ilgus gadus apgrūtināja dvēseli. Tātad, gudri ir tie, kas tiecoties pēc šķīstas sirds, nepaliek mierā tik ilgi, līdz atrod tādu iespēju, kā jaunā meitene, kas savā dvēseļu aprūpes vēstulē rakstīja:

„Vēlos ar jums dalīties savā priekā, jo pati sevi vairs nepazīstu! Rītos es tagad lasu Bībeli, un – kāds brīnums! Pēc grēksūdzes, atsacīšanās no velna varas, grēknožēlas lūgšanas un attiecību sakārtošanas ar cilvēkiem, Svētie Raksti man atklājas pilnīgi citā veidā. Dieva vārds ir kļuvis dzīvs! Dieva Gars palīdz ticībā izprast rakstīto. Kas attiecas uz pagātnes grēkiem, tad, pat atmiņas par tiem vairs nesāpina. Esmu pārliecināta, ka tos ir piedēvis Svētais un Patiesais Dievs, bet nevis tas Dievs, kuru savā iztēlē biju radījusi. Vienu reizi karsti lūdzu: „Kungs! Agrāk man bija tikai neskaidrs priekšstats par Tevi, bet tagad palīdzi man iepazīt Tevi, kāds Tu patiešām esi!“ Un Tas Kungs atbildēja uz manu lūgumu, ļaujot piedzīvot pēc šķīstīšanās un svētošanās procesa neizsakāmu prieku Viņa klātbūtnē. Ak, cik es esmu Viņam pateicīga par dāvāto šķīstumu un mieru, kurš tagad mājā manā sirdī. Tā ir tik neizsakāma laime, kuru ne ar ko nevar salīdzināt un nav iespējams aprakstīt. Tas katram pašam ir jāpiedzīvo.“

Tie, kuri nesaskata vajadzību šķīstīt sirdi, zaudē daudz. Bez tuvām attiecībām ar To Kungu, viņi dzīvo iedomātā vai reliģiozā pasaulē, neiepazīstot patieso laimi, kas ir mantojums tiem, kas rūpējas par savu šķīstību. Bet visskumjākais ir tas, ka nav tālākas garīgās pieaugšanas un brieduma, pie kā nonāk tikai **tuvā saskarsmē ar To Kungu**, kā stāv rakstīts: „Bet mēs visi atsegtām sejām **spoguļodamies Tā Kunga spožumā, topam pārvērsti Viņa paša līdzībā no spožuma uz spožumu. To dara Tā Kunga Gars**“ (2.Kor. 3:18). Tāpēc ir

iespējams saprast psalmistu Dāvidu, kurš, lūdzot Debesu Tēvu, sacīja: „Radi manī, ak Dievs, šķīstu sirdi un atjauno manī pastāvīgu garu“ (Ps. 51:12).

Mūsu sirds var būt vienmēr šķīsta tikai tajā gadījumā, ja nemitīgi uzturam to tīru. Bet tas nozīmē, ka ar vienas reizes attīrīšanu ir par maz. Katru dienu ir jānožēlo tas, kas mūs aptraipījis, tieši tāpat, kā mēs uzkopjam savu dzīvokli, ja vēlamies to redzēt tīru. Nav iespējams stādīties priekšā māju, kuru, pirms tajā ievākties, iztīra, izmazgā, sakārto un tad, gadiem aizritot, nekas tāds vairs netiek darīts. Tieši tāds pats haoss iestājas mūsu sirdī, ja regulāri tajā neieviešam kārtību, atceroties un nožēlojot to, ar ko esam Svēto Garu apbēdinājuši. Tas ir par maz, ja pirmajā grēknožēlā apzināties savus kādreiz nodarītos pārkāpumus un grēkus. Ir nepieciešams pastāvīgi nožēlot tās domas, darbus, vārdus, rīcību, kas mūs nošķir no Tā Kunga.

Katra grēknožēla, vai tā būtu pati pirmā vai nākamās, ved mūs pie Dieva piedošanas un Viņa spēka avota. Kad mēs to vairs nedarām un grēkojot attālināties no Tā Kunga, tad mūsu dvēseles atveras ļauno spēku iedarbībai. Un tad piepildās tas, par ko ir rakstīts: „Kad nešķīsts gars atstāj cilvēku, tad viņš apstaigā sausas vietas un meklē atpūtas vietu, bet to neatradis, saka: es atgriezīšos savā mājoklī, kuru atstāju. Un viņš noiet un atrod to izslaucītu un izgreznotu. Tad viņš noiet un ņem līdzī septiņus citus garus, kas ļaunāki par viņu, un viņi nāk un tur dzīvo, un ar šo cilvēku kļūst ļaunāks, nekā bija iepriekš“ (Lk. 11:24-26). Un tā dvēsele iegrimst vēl lielākā tumsā, kā to apliecina Svēto Rakstu vārds: „Jo, ja tie, kas pasaules gānekļiem mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus atziņā **izbēguši**, bet tanīs atkal iepīti zaudē cīņu, tad viņu gals ir kļuvis ļaunāks nekā viņu sākums“ (2.Pēt. 2:20). Pie tam ļaudis var turpināt apmeklēt dievkalpojumus, kalpot Tam Kungam, lūgt un lasīt Bībeli, un tai pašā laikā dzīvot slepenos grēkos, rūpīgi tos slēpjot.

Kristus ir nācis pasaulē „nevis taisnos aicināt uz atgriešanos no grēkiem, bet grēciniekus“ (Lk. 5:32). Tāpēc, ja padarītais grēks nostājas mūsu acu priekšā, satraucot sirdsapziņu un plosot dvēseli, tad tas ir nekas cits, kā žēlastības izpausme

un apliecinājums tam, ka Dievs grib mūs glābt. Lūk kāpēc ir tik svarīgi neapslāpēt iekšējo balsi, kas notiesā, bet tajā ieklausīties, atceroties Svēto Rakstu vārdu: „Dieva laipnība tevi vada uz atgriešanos“ (Rom. 2:4). Nožēlojot savas kļūdas, mēs ne tikai atzīstam savus grēkus un no tiem novēršamies, bet arī attīrām ceļu žēlastībai, kas veido mūs par Tam Kungam derīgiem traukiem, kurus Viņš var lietot, kā stāv rakstīts: „Taču stiprais Dieva pamats pastāv ar šādu zīmogu: Tas Kungs pazīst Savējos un lai atturas no netaisnības ikviens, kas daudzina Tā Kunga vārdu“ ... „Ja tad nu kāds nošķīstas no tādām lietām, tad viņš būs trauks godam, svēts, derīgs Tam Kungam, sataisīts ikkatram labam darbam“ (2.Tim 2:19, 21).

Ikkatrā laikā un ikkatrā vietā pasargāt no grēka mūs var tikai Dieva Vārds. Atkarībā no tā, cik stipri mēs mīlam un pildām Dieva pavēles un Viņa likumus, mēs būsim vai nu nostiprināti ticībā un dzīvē svētīti, vai garīgi nabagi, nelaimīgi un nožēlojami. Diemžēl, mēs nereti vēršamies pie Bībeles, kā pie uzzīņu grāmatas, un kad uzrodas kāda vajadzība, tad uzmeklējam sev piemērotus pantus. Taču Bībelei ir jābūt neatņemamai mūsu dzīves daļai. Tikai piepildīti un piesātināti ar to, mēs zināsim atbildes uz vitāliem jautājumiem, kas mūs nodarbina. Uzmanīgi studējot Dieva Vārdu, mēs uzņemam veselīgo garīgo barību, kuru Jēzus raksturoja tā: „Vārdi, ko Es uz jums runāju, ir gars un dzīvība“ (Jņ 6:63).

Esot saskarsmē ar simtiem un tūkstošiem kristiešu, satopies ar daudziem, kuri „atpūšas“ uz saņemtajām žēlastībām tā vietā, lai darītu visu iespējamo, lai to pavairotu un saglabātu. Tādi ticīgie ir apmierināti ar sevi, nolaidīgi, bezrūpīgi un garīgi akli. Viņi ir pārliecināti, ka ar pirmo grēknožēlu un vēršanos pie Tā Kunga, regulāru baznīcas apmeklēšanu un piederību tai ir pilnīgi pietiekoši, lai būtu glābti un iemantotu mūžīgo dzīvību. Tomēr, arī pats pareizākais ticības iesākums negarantē uzticību tālākā sekošanā Tam Kungam. Lai par to pārliecinātos, ir pietiekami atcerēties par tiem israēliešiem, kuri bija izglābti no Ēģiptes, bet nepaklausības, kurnēšanas un netiklības dēļ aizgāja bojā tuksnēs, nerasniedzot priekšā esošo mērķi. Līdzīgi arī Lata sieva tika izglābta no degošās Sodomas un tomēr gāja bojā,

nepaklausot pavēlei un skatoties atpakaļ, savā sirdī nespēdama šķirties no tā, ko tur atstāja.

Mums ir jāatceras, ka mūsu pestīšana vienmēr ir saistīta ar paklausību Dievam un uzticīgu kalpošanu Viņam. Tas Kungs ļauj nākt lāstam tur, kur ļaudis mitējas pildīt Viņa baušļus, ignorē Svēto Rakstu pamācības, novirzās no ceļa, pa kuru Viņš tos vēlas vadīt un skrien pakaļ saviem elkiem. Pat ja mēs esam piedzīvojuši grēknožēlu, pieņēmuši Kristu par savu Glābēju un guvuši pārliecību par savu pestīšanu, tas vēl nenozīmē, ka mēs esam sasnieguši nosprausto mērķi, un ka noteikti ieiesim Debesu Jeruzālemē. Jo Dieva Vārds ne velti saka: „Jo daudz ir aicinātu, bet maz izredzētu“ (Mt 20:16). Pēc ieticēšanas mūs piemeklē daudzas bēdas, pārbaudījumi un kārdināšanas. Vai spēsīm izturēt un palikt uzticīgi – tas vēl ir jautājums. Bībele mūs māca, ka pat tad, ja esam ticībā taisnoti, kristietis vēl nav glābts, bet tikai **izglābjams**, tāpēc ir vajadzīga pareiza izpratne par to, kāda ir patiesā Dieva žēlastības nozīme.

Mūsu dienās daudzi nāk pie Kristus, tomēr tikai daļa no viņiem ieies Debesu Valstībā, jo seko Jēzum tikai vārdos, bet ar darbiem nereti Viņu noliedz, kaut gan skaidri saprot, ka „...šauri ir vārti un šaurs ir ceļš, kas aizved uz dzīvību, un maz ir to, kas to atrod“ (Mt. 7:14; Jēk 2:20). Zemes dzīves laikā viņi iejūk kristiešu vidū caur savu ticības apliecināšanu, tomēr mūžībā, kas tuvojas, diez vai tiks pieskaitīti pie Dieva bērniem. Un viss tikai tāpēc, ka gribēja atvieglinātu kristietību, izvēlējās platos ceļus un izdomāja priekš sevis labsirdīgu un piekāpīgu dievu, kurš skatās uz viņu grēkiem un nelikumību „caur pirkstiem“. Un tas sevišķi attiecas uz visiem, kas aizstāv un izplata melus par Dieva žēlastību, to pieskaņojot savām vēlmēm un pašu izpratnei. Kad kristieši ir mierīgi un garīgi aizmiguši, bet žēlastība, kas Dieva Dēlam maksāja neizteicamas mokas pie Golgātas krusta, tiek pieņemta kā kaut kas mums pienācīgs un pašsaprotams, tad neizbēgami pazūd bijība Dieva Tā Kunga priekšā, par ko mēs runāsim nākošajā nodaļā.

3. nodaļa

Zaudētā dievbijība

Kad, veicot dvēseļu aprūpi, dodies no valsts uz valsti, no pilsētas uz pilsētu, no draudzes uz draudzi, vai lasi simtiem un tūkstošiem vēstuļu ar grēksūdzēm, tad skaidri redzi, kā ar katru gadu vairāk un vairāk kristiešos zūd bijība Tā Kunga priekšā. Tas ir saprotams, jo, ja dievkalpojumos ticīgie dzird tikai par mīlestību, žēlastību un piedošanu, ko Dievs ir gatavs sniegt, tad viņiem pazūd bailes grēkot. Daudzi tad spriež: „Nu un, ka es sagrēkoju, es jau pēc tam to nožēloju un ticu, ka Dievs man piedeva. Un ja tas ir tā, kāpēc man būtu jābaidās, ka saņemšu sodu par padarīto grēku, jo Viņš tāpat kā agrāk mani mīl.“ Tik naivs skaidrojums par Dieva mīlestību un vieglprātīga attieksme pret grēku ir izskaidrojami ar to, ka XIX gadsimta beigās un XX gadsimta sākumā veidojās un plaši izplatījās uzskats, ka bīties To Kungu ir Vecās Derības laika parādība; ka bijība Tā Kunga priekšā jau sen ir novecojusi, jo mēs taču tagad dzīvojam žēlastības laikā. Un pat vēl vairāk: ja mums ir tādas bailes, mēs ar to apbēdinām To Kungu, kurš mūs ļoti mīl.

Tādas izpratnes rezultātā it visur tika sludināts, lai mūs vada nevis bailes no Dieva, bet mīlestība pret Viņu, un šī tēma kristiešiem kļuva par noteicošo un populāro. Tomēr, ja Svētos Rakstus lasām vērīgi, tad neviļus pievēršam uzmanību tam, ka Dieva Dēls, kurš Pats ir Mīlestība, to piemin retu reizi. Vakarēdiena laikā, pirms Savas tuvojošās nāves, Viņš Saviem mācekļiem stāstīja par Mīlestību kā par jaunu bausli. Bez tam nevis kā par kaut ko vieglu, dabīgu un priecīgu, bet kā par Augstāko Atklāsmi. Jēzus šo Mīlestību atklāja ar Savu nāvi pie krusta Golgātā. Savu mācību Viņš pierādīja, lūdzot par tiem, kuri Viņu sita krustā, un paņemot Paradīzē ļaundari, kas karājās pie krusta Viņam blakus.

Savā dzīvē un kalpošanā Kristus neizmantoja ļaunprātīgi vārdu „mīlestība“. Viņš nekad neteica: „Dārgie muitnieki un farizeji, grēcinieki un saduķeji, Es jūs ļoti mīlu, mīliet tāpat arī jūs cits citu, lai jūs visi dzīvotu mierā un saskaņā.“

Tā vietā Viņš tiem teica skarbus vārdus: „Vai jums, bauslības vīri un farizeji, jūs liekuļi!“ Tādu Sevi parādīja Mīlestība – nevis pieglaimodamās, lišķējot un izplūstot smaidā pie katra satikšanās, bet konstatējot garīgās slimības, lai tās dziedinātu, un pārgriežot ielaistus strutu perēkļus, neskatoties uz to, ka pacients no sāpēm viebjas. Tieši tāpat kā Viņu Skolotājs, rīkojās arī Kristus mācekļi, jo kad uzmanīgi lasām Apustuļu darbus, tad arī izbrīnu secinām, ka, sludinot ebrejiem un pagāniem, ķēniņiem un vergiem, bagātiem un nabagiem, kareivjiem un burvjiem, apustuļi nekad viņiem nestāstīja par Dieva mīlestību. Nevienam no tiem viņi ne-teica: „Dievs tevi mīl,“ kā to darām šodien, pastāvīgi lietojot šos vārdus, kur vajag un kur ne.

Toties, katrā svētrunā tika pieminēta staigāšana bijībā Dieva priekšā. Un to ne tikai pieminēja, bet tā reāli izpaudās rīcībā un darbos, izsaucot ļaužu sirdīs dievbijīgas trīsas. Atcerieties kaut vai satriecošo notikumu ar Ananiju un Sappīru, par ko Jaunajā Derībā ir stāstīts tā: „Bet kāds vīrs, vārdā Ananija, ar savu sievu Sappīru pārdeva savu īpašumu un ar sievas ziņu paturēja sev daļu maksas un, kādu daļu atnesis, nolika to pie apustuļu kājām. Tad Pēteris sacīja: „Ananija, kāpēc sātans piepildījis tavu sirdi, ka tu meloji Svētajam Garam un paturēji sev daļu tīruma maksas? Vai tas, tavš būdams, nevarēja tavš palikt, un vai arī pārdots tas nebija tavā rīcībā? Kāpēc tu esi ieņēmis tādu lietu savā sirdī? Tu neesi melojis cilvēkiem, bet Dievam.“ Dzirdēdams šos vārdus, Ananija pakrita un nomira, un lielas bailes pārņēma visus, kas to dzirdēja. Bet jaunekļi piecēlušies to apkopa un, ārā iznesuši, apglabāja. Pēc kādām trim stundām ienāca arī viņa sieva, nezinādama, kas bija noticis. Tad Pēteris viņai teica: „Saki man, vai jūs šo tīrumu par tādu maksu esat pārdevuši?“ Un viņa atbildēja: „Jā, par tādu.“ Bet Pēteris viņai sacīja: „Kāpēc jūs savā starpā esat norunājuši kārdināt Tā Kunga Garu? Redzi, to kājas, kas tavu vīru apglabājuši, ir durvju priekšā un iznesīs arī tevi.“ Tūdaļ tā nokrita pie viņa kājām un nomira; jaunekļi ienākuši atrada to mirušu, iznesa viņu ārā un apglabāja blakus viņas vīram. Un **lielas bailes** pārņēma visu draudzi un visus, kas

to dzirdēja. Bet caur apustuļiem notika daudz zīmju un brīnumu ļaužu starpā; un visi vienprātīgi bija kopā Salamana ailē. No pārējiem neviens neiedrošinājās ar viņiem biedroties, bet ļaudis tos augsti cienīja. Un vēl vairāk pievienojās tādu, kas ticēja Tam Kungam, pulks vīru un sievu...“ (Ap.d. 5:1-14).

Pārdomājot šo notikumu, redzam, ka te nav ne vārda par Dievu mīlestību, kas tik ierasti skan mūsdienu evaņģelizācijās, bet gan pamudinājums nožēlot grēkus bijībā un trīsās svētā un taisnā Dieva priekšā. Apustuļu darbos par pirmajiem kristiešiem lasām, ka viņi „**auga un dzīvoja Tā Kunga bijībā**“ (Ap.d. 9:31). Atklāsmes grāmatā Israēla tautas vērsšanās pie Jēzus Kristus ir aprakstīta šādi: „Pārējos **pārņēma bailes**, un tie deva godu Debesu Dievam“ Un divas nodaļas tālāk tiek vēstīts par eņģeli, kurš laižas debesu vidū un sauc stiprā balsī: „**Bīstieties Dievu** un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesa stunda...“ (Atkl. 11:13; 14:7, sinod.tulk.). Un tā nav draudīga uzruna Vecās Derības laika ebrejiem, bet mūžīgs žēlastības Evaņģēlijs visiem laikiem, visām tautām, kas sākas ar vārdiem par bijību Tā Kunga priekšā. Mums vienmēr ir jāatceras, ka svētrunās teiktais par Dieva mīlestību, žēlastību, žēlsirdību, lielo pacietību un Viņa gatavību piedot ir tikai daļa patiesības par Viņa raksturu, par to, kāds Viņš ir.

Koncentrējoties tikai uz daļu patiesības, mēs ignorējam mācību par bijību Tā Kunga Vaiga priekšā, tā nomierinot, iemidzinot un garīgi sastindzinot. Kāds Dieva vīrs, kurš dzīvoja pagājušā gadsimta sākumā, par to teica tā: „Ļoti apzagts ir tāds sprediķis, kurš tiek pamatots tikai un vienīgi uz Dieva mīlestību un žēlsirdību, nemācot būties To Kungu, kā arī nesludinot par elles šausmām. Tāda svētruna var būt ļoti populāra, bet nekad nebūs saskaņā ar Svētajiem Rakstiem. Tāda vienīgi izdabās un aizmidzinās, bet neglābs. Pats galvenais Evaņģēlija vēstījumā ir – iedvest bijību nonākt Dieva tiesas priekšā. Jūs nekad nespēsiet piespiest bēgt no Dieva dusmām tos, kuri pa īstam Viņu nebīstas. Daudziem no tiem, kuri šodien sevi sauc par kristiešiem, nebūtu par ļaunu būt baiļu pilniem par savu dvēseli.“

Un tā tas patiešām ir. Kalpojot dvēseļu aprūpē, trīsdesmit gadu laikā no simtiem un tūkstošiem kristiešu, man ir nācies dzirdēt milzīgu daudzumu šokējošu grēku. Bet tas, kas tagad pēdējo septiņu – desmit gadu laikā tiek kristiešu iznests gaismā, vārdiem nav aprakstāms. Ir tāds iespaids, ka tie, kas sevi sauc par Dieva bērniem, ir zaudējuši jebkādu sapratni par bijību Tā Kunga priekšā. Turklāt, bez masturbācijas, virtuālā seksa, dzimumperversijām, netiklības, laulības pārkāpšanas, aizraušanās ar pornogrāfiju, datoratkarības, meliem, zagšanas un tamlīdzīgām lietām, gandrīz vai katrā trešajā telefonsarunā vai vēstulē tiek atklāti tādi grēki kā lezbiānisms, homoseksuālisms, pedofīlija, incests. Tai skaitā, incests tēviem pret meitām, brāļiem un brālēņiem ar viņu māsām, vectētiņiem un tēvočiem ar mazmeitām un brāļameitām. Audzītēvu seksuāla vardarbība pret adoptētiem bērniem, dzimumsakari ar dažādiem mājdzīvniekiem, grupveida sekss laulāto pāru starpā, kuri ir vienas draudzes locekļi. Spiritisms, miesas dziedināšanai pielietotas burvestības, griešanās pēc palīdzības pie magiem, tautas dziedniekiem, homeopātiem, naturopātiem, osteopātiem un dažādi citi okultie grēki. Klausoties vai lasot šādas riebeklības, vienkārši ir grūti ticēt, ka to stāsta vai raksta ticīgi ļaudis, kas lasa Bībeli, apmeklē dievkalpojumus, ir dažādu draudžu locekļi, saņem Svēto Vakarēdienu un uzskata sevi par piedzimušiem no Augšienes un gataviem ieiet mūžībā.

Dievbijība, tā ir Paša Dieva dabas izpausme, un kad mēs par to runājam, tad runājam par Dieva dabas izpausmi mūsos – kad mēs sākam just tā, kā jūt Dievs, domāt tā, kā domā Dievs un attiekties pret cilvēkiem tā, kā Dievs pret viņiem attiecas. Raksturojot Mesiju, kurš nāks, praviētis Jesaja Viņu apraksta tā: „Zars riesīsies no Isaja celma, un Atvase no viņa saknēm nesīs augļus. Un pār To klāsies un to sargās Tā Kunga Gars, gudrības un saprāta Gars, padoma un spēka Gars, atziņas un Tā Kunga bijības Gars. **Bijība Tā Kunga priekšā** būs Viņam salda smarža, un Viņš netiesās pēc tā, ko Viņa acs redz, un nespriedīs pēc tā, ko Viņa auss dzird“ (Jes. 11:1-3).

Dievbijība ir viens no vissvarīgākiem un vērtīgākiem kristieša tikumiem, kura būtība ir godbijība Dieva

neizmērojamā svētuma priekšā, ar sirds trīsām pielūdzot Visvareno Visuma Radītāju. Bīties Dievu nozīmē cilvēkam apzināties savuniecīgumu Radītāja priekšā, bailes Viņu sarūgtināt ar savu rīcību, saprātīgs nemiers par iespējamību zaudēt glābšanu, un apjēga, ka tuvojas Dieva tiesa. Bīties Dievu nenozīmē dzīvot zem spiediena, bet ar trīsām un bijību godāt Dievu. Patiesa Tā Kunga bijība dzemdina cilvēkā tieksmi pēc šķīstuma un svētuma, iedvešot naidu pret meliem, netiklību un jebkuru citu grēku.

Kad cilvēkam ir šādas bailes, viņš vienkārši neuzdrošinās darīt to, ko Dievs neieredz. Kā bailes saņemt no vecākiem iespējamu sodu atbrīvoja mūs no daudzām sliktām rīcībām bērībā, tā bailes izsaukt uz sevi Dieva dusmas palīdz vadīt dzīves gaitas pieaugušiem tā, lai patiktu Tam Kungam.

Bībelē atrodam daudzus pantus, kuros aprakstīts Dieva diženums, izraisot trīsas un godbijību Viņa priekšā. Bet paši cēlākie, manā izpratnē, ir vārdi, kurus lasām Ījaba grāmatā 36. un 37. nodaļā: „Redzi, Dievs ir pārmērīgi dižens mūsu atziņai, un mēs neapjaušam Viņa gadu skaitu... Un kas var izdibināt, kā mākoņi izplešas plašumā, un pērkona dārdus no Viņa paša telts? Redzi, Viņš ģērbjas zibeņu spīdumā un liek tiem slidēt pār vistumšāko jūras dzelmju plašumiem, jo tā Viņš soda tautas. Un tieši tāpēc arī mana sirds ir bailu pārņemta, un tā vētraini ceļas augšup no savas vietas. Brīnišķīgi stiprais Dievs dārdina ar Savu balsi un liek atskanēt pērkonomam, Viņš, kas padara lielas lietas, ko mēs nespējam saprast. Visuvareno jau mums pašiem neatrast, Kas varens ir spēkā un tāpat bagāts tiesā un taisnībā, kuru Viņš tomēr nekad nesagroza. Tāpēc cilvēku cilts Viņu bīstas; Viņš neuzlūko nevienu pašgudro, nevienu, kas pats sev šķiet gudrs savā sirdsprātā esam!” (Īj. 36-37).

Tieši šī iemesla dēļ par bijību Dieva priekšā atgādina daudzas vietas Svētajos Rakstos, piemēram: „Neliecies sev pārmērīgi gudrs esam, bet bīsties To Kungu un vaires no ļauna” (Sal.pam. 3:7); „Tāpēc, saņemot nesatricināmu valstību, būsim pateicīgi. Tā mēs Dievam patīkami kalposim ar bijību un bailēm, jo arī mūsu Dievs ir uguns, kas iznīcina”

(Ebr. 12:28-29); „Un, kad jūs To piesaucat kā Tēvu, Kas, cilvēka vaigu neuzlūkodams, spriež tiesu pēc ikkatra darba, tad pavadāt bijībā savas svešniecības laiku“ (1.Pēt. 1:17); „Kalpojiet Tam Kungam ar bijāšanu un ar sirds trīsām skūpstiet Viņa kājas, lai Viņš nedusmo un jūs neejat bojā savos ceļos, jo ātri iedegas Viņa dusmas“ (Ps. 2:11-12); „Šķīstīsimies no visiem miesas un gara traipiem un tapsim pilnīgi svēti Dieva bijībā“ (2.Kor. 7:1). Tā lūk, bīties To Kungu – tā nav vecmodīga, novecojusi izpratne, par kuru vairs nav jādomā, bet tas, kas ir svarīgs un absolūti nepieciešams mūsdienās – katram no mums.

Pirmapustuļu draudze dzīvoja un staigāja bijībā Tā Kunga priekšā, un tas bija viens no iemesliem tās straujai pieaugšanai, kas nemaz nelīdzinās tam, kā tas ir pie mums – šā laika kristiešiem, un kāda ir mūsu modernā stratēģija evaņģelizācijā. Semināros, kas veltīti pārdomām par draudžu dzīvi un garīgo pieaugšanu, tiek doti neskaitāmi padomi un rekomendācijas, kā jāveda sapulces un dažādus pasākumus, lai klausītājos rastos interese, kas veicinātu draudzes pieaugšanu skaitā. Daudz tiek runāts par to, ka baznīcā jāvalda vienkāršai brīvai atmosfērai, jāveido mājas grupas, jābūt līderu komandai, nepieciešams organizēt dažādas interesantas tikšanās, jārīko ekskursijas un kopīgus izbraukumus dabā (lai ļaudīm nebūtu garlaicīgi). Bet... neviena vārda par to, ka Dieva bērniem ir jādzīvo Dieva bijībā.

Mūsu laika sludinātāji, evaņģelizējot neticīgos ļaudis, saka: „Nāciet pie Tā Kunga, un Viņš kļūs par jūsu labāko draugu, mierinās, piepildīs ar prieku, dāvās jēgu un nozīmi dzīvē, atrisinās jūsu problēmas“, un, dodot tādus apsoliņumus, pat nepamana, ka ir līdzīgi reklamētājiem uz ielas, kas piedāvā bioloģiskas piedevas, brīnumzāles, dažādas metodes, lai varētu atveseļoties, kas it kā ir spējīgas izmainīt mūsu dzīvi. Tajā vietā, lai skaidri pateiktu: „Ejiet pie Kristus, un Viņš jūs glābs no mūžīgām mokām un elles šausmām“. Viņi nezina kāpēc baidās vest ļaudis pie sapratnes par viņu grēcīgumu, tādā veidā viņu sirdīs iedvešot bailes no priekšā stāvošās tiesas, lai tie, aptverot savu briesmīgo stāvokli, uzdotu tikai vienu jautājumu: „Ko lai mēs darām, lai tiktu

izglābti?“ , kā tas bija gadījumā ar apustuļi Pēteri, kad ļaudis, izdzirdējuši svētrunu, kas tos atmaskoja, uztraukti vaicāja viņam un citiem apustuļiem: „Brāļi, ko lai mēs darām?“ (Ap.d. 2:37). Draugi, saprotiet mani pareizi: skumji nav tas, ka Dieva mīlestība tiek paaugstināta, bet, ka bijība Tā Kunga priekšā tiek pazemota. Un pat ne tas, ka Dievs tiek rādīts tāds piekāpīgs un labiņš, nevis svēts un taisns, bet tas, ka tādas evaņģelizācijas centrā stāv cilvēks savā lepnumā, augstprātībā, iedomībā, egoismā un ietiepībā.

„Dievs tevi mīl! Tu Viņam esi dārgs! Viņš priekš tevis ir radījis šo pasauli un tagad tev piedāvā būt Viņa draugam.“ Tieši tā, kā tas izskan kristīgajā dziesmā „Dievs ar tevi vēlas draudzēties“, neskatoties uz to, ka Bībelē ir teikts pavisam kas cits. „Tuvojieties Dievam, tad Viņš tuvosies jums. Šķīstījiet rokas, grēcinieki, un skaidrojiet, šaubīgie, sirdis! Esiet nelaimīgi un vaimanājiet un raudiet, jūsu smiekli lai top pārvērsti vaidos un jūsu prieks skumjās. Zemojieties Tā Kunga priekšā, tad Viņš jūs paaugstinās“ (Jēk. 4:8-10).

Pievilti ar tādu sludinātāju melīgiem apsolījumiem, daudzi no tiem, kas noticēja, ar sašutumu vēlāk teica: „Pie pirmās grēknožēlas mani pārliecināja par to, ka Jēzus tik ļoti mani mīl, ka noteikti atrisinās visas manas problēmas. Tomēr, lai cik tas nebūtu dīvaini, pēc atgriešanās pie Viņa, problēmas tikai pavairojās! Vai tiešām mani piemānīja!? Bet es, mulķis, noticēju, ka apsolītais notiks.“ Kaut ko līdzīgu es dzirdēju vēl no viena jaunatgrieztā, kurš ļoti vīlies ar sašutumu man izteica savas domas: „Kad evaņģelizācijas sapulcēs sludinātājs klātesošos aicināja nožēlot grēkus un atgriezties pie Tā Kunga, tad apgalvoja, ka pēc tam Dievs pats atrisinās visas mūsu problēmas. Bet patiesībā, pēc manas atgriešanās, problēmas kļuva tikai vēl lielākas, un arī apsolītā dziedināšana no hroniskās slimības nenotika. Tad, kā lai saprotu sludinātāju apgalvojumu par Dieva žēlastību un labvēlību, ja savā dzīvē to neredzu!?“ Tā ļaudis nāk pie Tā Kunga nevis tāpēc, ka apzinātos sevi par grēciniekiem, kuriem nepieciešama grēknožēla, piedošana un glābšana, bet tāpēc, lai iegūtu no Viņa to, ko paši vēlas, vai lai saņemtu sludinātāju apsolīto. Tādu patērētāja pieeju pie Dieva parāda

ne tikai jaunatgrieztie, bet arī tie kristieši, kas tādi ir jau daudzus gadus. Reizēm var tikai pabrīnīties par to, kādā veidā ticīgie izprot savu vajadzību pieņemšanu Tam Kungam. Viņu lūgšanās nav pat ne mazākās pazemības, nemaz jau nerunājot par bijību Dieva priekšā. Pamācīti tādās situācijās balstīties uz šādiem Svēto Rakstu vārdiem, kā: „Lūdziet, tad jums taps dots; kladziniet, tad jums taps atvērts,“ un „Ar Viņa brūcēm jūs esat dziedināti,“ viņi izlūdzas no Dieva to, kas pēc viņu uzskata, ir pats nepieciešamākais. Daudzi no viņiem, sašutuma pilni, saka, ka jau ilgu laiku lūdz, lai Dievs dziedina no mokošās slimības, vai lai atrisina viņu finansālās un ģimenes problēmas, bet līdz pat šim laikam nav saņēmuši atbildi uz savām lūgšanām. Šie kristieši uzskata, ka ja viņi nav saņēmuši to, ko lūguši, tad Dievs vai nu viņus vienkārši nedzird, vai nav viņiem labvēlīgs. Tādos gadījumos viņi maina taktiku un sāk vērsties pie dažādiem sludinātājiem vai ticības brāļiem un māsām, cerībā, ka garīgi spēcīgu cilvēku lūgšanas vai liela ļaužu pulka aizlūgšanas noteikti tiks uzklaustītas un viņi beidzot saņems vēlamo. Bet, ja arī tad nav panākts gribētais, tad nolemj, ka nav vērsušies pie īstajiem, un sāk meklēt tādus, kuriem ir vēl lielāka autoritāte un spēks, un lūgšanas varenākas, līdzīgi tiem neticīgajiem, kuri iet no viena burvja pie cita, meklējot spēcīgāku. Bez tam viņiem reti nāk prātā doma, vai Tam Kungam tas ir tīkami, ko viņi lūdz, un vai viņu vēlme ir saskaņā ar to, **ko** Dievs ir iecerējis priekš viņiem? Tādās situācijās viņi aizmirst tā cilvēka, kurš bija spītālīgs, parādīto priekšzīmi, kad viņš vērsās pie Jēzus ar lūgumu dziedināt un pazemīgi teica: „Ja Tu gribi, Tu mani vari šķīstīt“, tādā veidā ļaujot pašam Dieva Dēlam lemt, kas ir tas labākais priekš viņa. Viņš nešaubījās, ka Kristus var dziedināt no briesmīgās slimības, tomēr nebija pārliecināts, vai tā ir Dieva griba. Un tad, to aplicinot, Jēzus sacīja: „Es gribu, topi šķīsts“ (Mk. 1:40-42).

Mūsdienu kristiešiem šajā jautājumā ir pilnīgi cits uzskats. Parasti viņi pastāv uz to, lai tiek piepildīts viss, par ko ir lūgts, neapgrūtinot sevi ar jautājumu, vai tas atbilst Dieva gribai. Kaut gan Bībele runā ļoti skaidri, kā tas ir rakstīts 1. Jāņa vēstulē 5.nodaļā 14.pantā: „...ja ko lūdzam **pēc Viņa**

prāta.“ Romiešu vēstulē 12.nodaļā 2.pantā ir teikts, ka Dieva griba priekš mums ir „laba, tīkama, pilnīga,“ pat ja tā nesaskan ar mūsu vēlmēm. Tomēr mēs negribam tam piekrist, cenšoties panākt to, ko paši vēlamies, kaut gan bieži vispār nezinām, kas mūsu dvēselei ir tas labākais, un kas nē. Pie tam, mūsu lūgumi lielāko tiesu aprobežojas ar vajadzībām miesai un ir miesīgi, bet Tam Kungam vairāk interesē mūsu dvēseles. Griežoties ar lūgšanu pie Tā Kunga, nedrīkst domāt, ka Viņam būtu **pienākums izdarīt to, ko es gribu**, jo Dievs mums **neko nav parādā**. Parādniēki esam mēs, jo viss, kas mums pieder un ko saņemam, ir ne ar ko nepelnīta Tā Kunga žēlastība.

Kad dvēseļu aprūpes laikā dzirdi kristiešu žēlošanos par neatbildētām lūgšanām, jo neuzlabojas viņu dzīves apstākļi, tad nevilus nāk prātā apustuļa Pāvila sacītais par sevi, ko varam lasīt 2.Korintiešu vēstulē 11:23-29,32,33 un 12:7-10, kur stāv rakstīts: „...Es vēl vairāk: daudz vairāk darbā, daudz vairāk cietumos, bez mēra sitienus ciezdams, bieži nāves briesmās. No jūdiem es esmu dabūjis piecas reizes četrdesmit sitienu bez viena. Trīs reizes dabūju rīkstes, vienreiz mani mētāja akmeņiem, trīs reizes biju ūdens briesmās, visu dienu un nakti biju jūras viļņu varā. Bieži biju ceļojumos, ūdens briesmās upēs, laupītāju briesmās, briesmās savu ļaužu vidū, briesmās pagānu vidū, briesmās pilsētā, briesmās tuksnesī, briesmās uz jūras, briesmās viltus brāļu starpā, darbā un pūlēs, daudzās bezmiega naktīs, izsalkumā un slāpēs, daudzkārt badā, salā un kailumā. Bez tam vēl viss pārējais, ļaužu pieplūdums ik dienas, rūpes par visām draudzēm. Kur ir kāds nespēcīgs, un es nebūtu nespēcīgs? Kur kāds krīt grēkā, un mana sirds nedegtu? ... Damaskā ķēniņa Aretas zemes pārvaldnieks lika Damaskas pilsētu apsargāt, lai mani sagūstītu, pa logu kurvī mani nolaida pār mūri, tā es izglābos no viņa rokas... Lai es nepaaugstinātos īpašo atklāsmju dēļ, man ir dots dzelonis miesā, sātana eņģelis, lai tas sistu mani, **ka netopu iedomīgs**. Tādēļ es To Kungu trīs reizes esmu lūdzis, lai tas no manis atkāptos. Un Viņš ir sacījis: „Tev pietiek ar Manu žēlastību; jo Mans spēks nespēkā varens parādās.“ Tad nu daudz labāk lielīšos

ar savu nespēku, lai Kristus spēks nāktu pār mani. Tādēļ **man ir labs prāts vajībās, pārestībās, bēdās, vajāšanās un bailēs Kristus dēļ**, jo, kad esmu nespēcīgs, tad esmu spēcīgs.“

Kad lasi šīs rindiņas, tad nepārstāj brīnīties, kā cilvēks vispār spēj kaut ko tādu pārdzīvot. Un visas šīs bēdas, slimības un neskaitāmās grūtības atgadījās Pāvilam, kurš vairāk par citiem kalpoja Kristum. Izpratne par to, ka Dievs nekad un nevienā lietā neklūdās, bija arī Vecās Derības taisnajam Ījabam, kurš vienas dienas laikā zaudēja visu savu īpašumu un desmit bērņus, un kādā dienā, kļuvis spītālis, spēja savai sievai, kura viņu mudināja atsacīties no Dieva un mirt, sacīt tādus vārdus: „Tava runa ir gluži tāda kā nelgu sievu runas! **Ja mēs esam no Dieva labu saņēmumi, kā tad lai mēs arī nesāņemam ļaunu?**“ (Īj. 2:10). Tā lūk, gan dižais Jaunās Derības apustulis Pāvils, gan Vecās Derības Ījabs bija spējīgi pazemībā pieņemt to, kas mūsos izraisa vienīgi sašutumu un kurnēšanu. Viņi labi izprata to, ko nevēlamies pieņemt mēs, un tas ir – viss, ko Tas Kungs pieļauj, kalpo mūsu labumam.

Dievbijība ir ne tikai pazemīga pakļaušanās tam, ko Dievs pieļauj, bet arī absolūta **paklausība** Viņam. Un tā nav nejaušība, ka Jēzus, griežoties pie saviem mācekļiem, teica: „Jūs esat Mani draugi, **ja jūs darāt, ko Es jums pavēlu**“ (Jņ. 15:14). Tā, esot bijība Tā Kunga priekšā un paklausot Dievam, mēs kļūstam par Viņa draugiem, kuriem Viņš atklāj savus noslēpumus, par ko labi zināja Dāvids, sakot tā: „Tā Kunga draudzība ir ar tiem, kas Viņu bīstas, un Viņa derība ar viņiem vedīs viņus pie īstās atziņas“ (Ps. 25:14). Dievs nedalās ar Saviem mērķiem un plāniem ar kuru katru, bet tikai ar tiem, kas staigā bijībā Viņa Vaiga priekšā. Tiem Viņš atklāj garīgus dziļumus, māca sadzirdēt Viņa balsi un izprast Viņa gribu, ko apliecina Svēto Rakstu vārdi 25.psalma 12.pantā, kur stāv rakstīts: „Kas ir tas vīrs, kas To Kungu bīstas? Tam Viņš māca ceļu, pa kuru tam jāstaigā.“

Ja mēs vadām savas gaitas bijībā, tad Viņš, kad ir jāizdara kāda izvēle, mūs vada jeb sniedz konkrētas norādes tajā, kas vēl ir jāpaveic. Viņš vada mūsu sirdis un domas, un, ja mēs novirzāmies no pareizā ceļa, tad apstādina un mūs

pārliciecinā, ko tik skaidri varēja redzēt kādas jaunas kristietes dzīvē, par ko viņa rakstīja savā vēstulē:

„Šorīt Tas Kungs man skaidri norādīja uz to, kas Viņam manī nepatīk. Viņš rādīja, ka Viņa acīs es esmu netikle. Un tas notika tā: Manā telefonā ir iespēja ievietot savu fotogrāfiju, ko es arī izdarīju, un laiku pa laikam nomainīju ar citu. Vakar vakarā es ievietoju jaunu fotogrāfiju, kura, pēc manas saprašanas, izskatījās pieklājīga, un tad aizgāju gulēt. Gulēju ar aizvērtām acīm, cenšoties aizmigt, un tad pēkšņi manu acu priekšā parādījās šī fotogrāfija. Pēc tam nāca doma par kleitas atpogāto augšējo podziņu un sāku izjust neveiklību un satraukumu, tomēr izlēmu domāt, ka pati sevī to uzkurinu, jo kleitas izgriezums nav tik dziļš, lai kādu tas mulsinātu. Tāpēc aizdzinu tādas domas un aizmigu. Bet no rīta saņēmu ziņu no pazīstama cilvēka: „Man ļoti patika neuzbāzīgi attaisītā augšējā podziņa pie kleitas izgriezuma. Tik maigi un mīli, patiešām!“ Kad es izlasīju šos vārdus, tie man bija kā trieciens. Jutos ļoti slikti, apzinoties, ka es, būdama kristiete, devu iemeslu, lai cilvēkā izraisītos netīras domas. Kļuva neērti, ka, paskatoties uz manu fotogrāfiju, viņš izteica tādu „komplimentu“. Par to domājot, sajutos lēta. Atmiņā uzplaiksnīja kāda gados jauna brāļa izteiktie vārdi, kad viņš, runājot par kristietes šķīstumu, uzsvēra, ka pat viena atpogāta tērpa augšējā poga var kļūt pretējam dzimumam pārāk uzkrītoša. Tajā brīdī es tam nenoticēju un nodomāju, ka tas ir pārspīlējums un nieki vien. Vai tiešām visi vīrieši, ieskaitot ticības brāļus, šajā jautājumā ir tik raizu pilni? Bet šodien pati varēju par to pārliciecināties, ka tikai viena vienīga atpogāta augšējā podziņa var ievest kārdināšanā. Bet sevišķi sāpīgi bija tas, ka Dievs vēlējās mani atturēt no šīs fotogrāfijas ielikšanas, bet es nepaklausīju Viņa balsij, kas runāja uz manu sirdsapziņu, kā rezultātā saņēmu „komplimentu“, kas man tik ļoti nokaunināja, ka man zuda jebkāda vēlēšanās fotogrāfijas mainīt. Interesanti, ka tieši tas, kam es nevēlējos pievērst uzmanību, piesaistīja tā cilvēka skatu. Tagad, paskatoties uz šo attēlu ar citām acīm, ieraudzīju, ka es vienkārši sevi pārdevu, jo demonstratīvi atpogātā poga aicināja atpogāt arī pārējās. Tā, caur jaunā cilvēka reakciju, Dievs

atklāja manu grēcīgo būtību. Jo kad es mainīju savas fotogrāfijas, es centos izskatīties te skaista, te slaida, te nopietna, te garīga. Vispār man bija svarīgi, kā citi reaģēja, mani uzlūkojot, jo ļoti gribēju kādam iepatīkties. Un es, nesaprātīgā, neaptvēru, ka tā bija manis neizprasta tīksmināšanās pašai par sevi. Aiz kauna degdama, es izdzēsu ne tikai šo fotogrāfiju, bet arī visas tās citas, kurās varēja redzēt mana ķermeņa slaidumu. Pateicos Dievam par viņa atmaskošānu un pamācību, jo tā Viņš mani gatavo Debesu Valstībai, kurā nekas nešķīsts nevar ieiet.“

Lūk, tā Dievs parāda sevišķu žēlastību tam cilvēkam, kurš dreb Viņa svētuma priekšā, gatavs nonāvēt sevī to grēku, uz ko Dievs norāda un ko neieredz. Tādas bailes pazaudēt svēto mantojumu ir ļoti svarīgas, lai mēs neļautu, ka mūsu dzīvē būtu kas tāds, kas apbēdina Svēto Garu. Ir svarīgi pieminēt, ka dievbijība ir priekšnoteikums, lai izpaustos Dieva žēlsirdība, un, tai pašā laikā, tās brīnišķais auglis, kā tas redzams no vēstījuma Svētajos Rakstos: „Jo, cik augstu ir debesis pār zemi, **tik liela ir Viņa žēlastība pret tiem, kas Viņu bīstas.** Kā tēvs apžēlojas par bērniem, **tā Tas Kungs apžēlojas par tiem, kas Viņu bīstas**“ (Ps. 103:11.13). Pamatojoties uz šiem vārdiem, var saprast, kāpēc Vecās Derības laika dziesminieks Dāvids lūdza: „Māci man, Kungs, Tavu ceļu, lai es staigāju Tavā patiesībā; **noskaņo manu sirdi visnotaļ tā, lai es Tavu Vārdu bītos!**“ (Ps. 86:11). Un šeit nav domātas tās bailes, kādas ļaudīm cenšas iedvest tie cilvēki, kuri ar viltīgiem paņēmieniem grib citus pakļaut sev, bet Viņa dievišķā atklāsme. Par patiesu Dieva bijību, ko mums dāvā Svētais Gars, ir teikts: „Ka tu meklētu to kā sudrabu un klausinātu pēc tās kā pēc apslēptām mantām, tad tu sapratīsi bijību Tā Kunga priekšā un iegūsi Dieva atziņu“ (Sal.pam. 2:4.5).

Izprast bijību Tā Kunga priekšā un tās nozīmi aptvert var tikai tad, kad mēs to vēlamies, kad Dieva Vārds mums ir dzīvs un kad tas realizējas mūsu ikdienas dzīvē. Ja tā tas mūsu dzīvē nav, un ja mēs neizturamies pret Dievu ar godbijību, tad visas mūsu Svēto Rakstu dziļās zināšanas ir tikai prāta līmenī. Jo, ja tās nav iesakņojušās sirdī, tad nespēj nest

labus augļus, bet kļūst vienīgi par iemeslu garīgai augstprātībai. Bijība Tā Kunga priekšā neparādās pēkšņi un neatnāk kādā vienā konkrētā brīdī. Tā ir īpašība, kura jāmācās un kuru ir jāizlūdz no Tā Kunga savās lūgšanās. Bībelē atrodam daudzus piemērus, kas vēsta par tām svētībām, kādas cilvēku dzīvēs Dieva bijība atnes, un kad mēs to aptveram, tad arī rodas vēlme dzīvot bijībā. Tad bijība ar savu neizprotamību mūs vairs nebaida, bet kļūst svarīga un vērtīga, jo:

1. **Tā izsargā no daudziem grēkiem** – vispirms no visa tā, kas apgāna mūsu domas, sirdi un miesu un pasargā no garīgas klupšanas, sāpēm, bēdām, asarām un neskaitāmām dzīves problēmām, kā rakstīts Svētajos Rakstos Salamana pamācībās 16:6 – „Ar Tā Kunga bijāšanu var izvairīties no ļaunuma.“

2. **Dara mūs tīkamus Tam Kungam**, kā rakstīts: „Tam Kungam patīk tie, kas Viņu bīstas, kas cerē uz Viņa žēlastību,“ un „Bet ikvienā tautā Viņam ir tīkams, kas Viņu bīstas un taisnīgi dzīvo“ (Ps. 14: 11; Ap.d. 10:35).

3. **Dāvā dvēselei mieru**, klusumu, pārliecību par nākotni, jo ir teikts: „Kas To Kungu bīstas, tam pieder drošs cie-toksnis, un arī viņa bērni būs tur pasargāti“ (Sal.pam. 14:26).

4. **Nes sev līdzī žēlastību**, kuru Dievs sniedz katram paklausīgam un Viņu mīlošam bērnam, to apstiprinot ar vārdiem, kas ir rakstīti 16. psalmā 17. pantā: „Bet Tā Kunga žēlastība paliek mūžīgi mūžam dzīva tajos, kas Viņu bīstas, un Viņa taisnība uz bērnu bērniem.“

5. **Atbrīvo mūs no bailēm un drebēšanas ļaužu priekšā**, par ko reiz Dievs runājis ar pravieti Jesaju: „Un nebīstieties no tā, no kā šī tauta bīstas, un neturiet to par kaut ko šausmīgu. Nē, bet turiet gan par svētu To Kungu Cebaotu, bīstieties Viņu, Viņš lai jums iedveš bailes un šausmas!“ (Jes. 8:12–13).

6. **Dod atbildi uz lūgšanām**, ko apstiprina psalmists ar tādiem vārdiem: „Viņš izpilda, ko vēlas tie, kas Viņu bīstas, dzird viņu brēkšanu un palīdz viņiem“ (Ps. 145:19).

7. Pagarina zemes dzīves laiku, par ko bija pārliecināts gudrais Salamans, sakot: „Tā Kunga bijāšana **vairo cilvēka dienas**, bet bezdievīgo gadi top saīsināti. Tā Kunga

bijāšana ir dzīvības avots, lai izsargātos no nāves valgiem“ (Sal.pam. 10:27, 14:27). „Tā Kunga bijāšana spēcina cilvēku dzīvībai. Tāds būs vienmēr paēdis, tā ka nekāds ļaunums viņu nepiemeklēs“ (sinod. tulk.) „Tāds būs vienmēr apmierināts, ļaunums viņam neuzbruks“ (Sal.pam. 19:23).

Bet pats galvenais ir tas, ka **dievbijība veicina tik ļoti nepieciešamās gudrības iemantošanu**, par ko Bībelē ir teikts: „**Bijība tā Kunga priekšā** ir visas gudrības sākums. Tas visu labi izjūt un saprot, kas tā dara“ (Ps. 111:10). Pie kam, šeit nav domāta bezgalīga spriedelēšana par bauslību un likumiem, bet mūsu praktiskā, reālā dzīve. Patiesa gudrība nāk tikai caur izpratni par to, cik dižens un visuvarens ir Dievs, un cik taisnīgs, svēts un taisns Viņš ir. Vecajā Derībā atrodam mūsdienām ļoti aktuālus vārdus: „Un tagad, Israēl, ko Tas Kungs, tavs Dievs, no tevis prasa? Neko citu kā vienīgi **bīties To Kungu**, savu Dievu, staigāt visur Viņa ceļos, Viņu mīlēt un Tam Kungam, savam Dievam, kalpot ar visu savu sirdi un visu savu dvēseli... **Bīsties To Kungu**, savu Dievu, kalpo Viņam un Viņam jo cieši pieķeries. Viņš ir tava slava un Viņš ir tavs Dievs, kas pie tevis ir darījis šīs bijājamās lietas, ko tavas paša acis ir redzējušas“ (5.Mozus 10:12.20.21).

Mūsu netīrajā, pūstošajā un grēkos trūdošajā pasaulē bijība Tā Kunga priekšā ir sava veida antiseptiķis, kas mūs pasargā no inficēšanās ar dažāda veida nešķīstībām, jo attur no visa, kas mūsu dzīvi aptraipa un sagrauj. Kad mūsu sirds ir bijības pilna, mēs centīsimies modrēties, pasargāt savu iekšējo pasauli, negrēkot ar savu muti un uzmanīt savus vārdus, atceroties Svētajos Rakstos teikto: „...sargā savu mēli no ļauna un savas lūpas, ka tās nerunā viltīgus vārdus! Novērsies no ļauna un dari labu! Meklē mieru un dzenies pēc tā!“ (Ps. 34:14.15). Pasargāti Tā Kunga bijībā mēs, Svēto Rakstu pamācīti, neapskaudīsim citus cilvēkus: „Lai tava sirds neapskauž grēciniekus, bet lai tā jo dienas paliek bijāšanā Tā Kunga priekšā“ (Sal.pam. 23:17, sinod. tulk.). Bīstoties sarūgtināt Dievu, mēs nekad nedarīsim to, kas var graut mūsu liecību vai kalpošanu, tā iznīcinot tās vērtību un nozīmību. Bet arī tas vēl nav viss. Dievbijība sniedz svētību

ne tikai mums pašiem, bet arī visam mūsu namam, kā rakstīts 128. psalmā no 1. līdz 4. pantam: „Svētīgs ikviens, kas To Kungu bīstas un staigā Viņa ceļus! Tu pārtiksi no savu roku darba, svētīgs tu esi, tev labi klājas! Tava sieva ir kā auglīgs vīnakoks tavā namā, tavi bērni kā eļļas koka zariņi ap tavu galdu. Tiešām, tā ir svētīts tas vīrs, kas bīstas To Kungu.“ Kad kristīgā ģimenē valda Dieva bijība, tad vīrs, sieva un bērni ir svētīti. Ja bijības nav, tad nepārtraukto konfliktu un problēmu dēļ ģimenes dzīve pārtop par elli zemes virsū.

Protams, šodien daudzi var teikt, ka viņu baznīcā nav tādi kristieši, kas būtu cienīgs piemērs ar savu staigāšanu bijībā Tā Kunga priekšā, un tomēr tas nav nekāds attaisnojums, tāpēc ka Bībelē mēs sastopam aprakstus par daudziem cilvēkiem, kuri, dzīvojot bezdievības un bezlikumības vidū, trīsēja Dieva svētuma priekšā. Atcerēsimies kaut vai par jauno Samuēlu, kurš dzīvoja svētnīcā, kur kalpoja priesteris Ēlis, par kuru nevarēja teikt, ka viņam būtu bijība Dieva priekšā, nemaz nerunājot par viņa dēliem, kuri grēkoja tautas acu priekšā, kas devās uz svētnīcu pielūgt Dievu. Un, kaut gan šim jauneklim Samuēlam nebija laba piemēra no kā mācīties, viņš staigāja Tā Kunga priekšā lielā bijībā.

Tieši tāpat nav viegli stādīties priekšā, kā tas bija jauneklim Jāzepam, dzīvojot tādā namā, kur viņam burtiski pa pēdām sekoja Potifara miesaskārīgā sieva. Tikai bijība Tā Kunga priekšā palīdzēja viņam ne tikai izbēgt no netiklības, bet arī kļūt par galveno rīku Dieva rokās, lai izglābtu tēvu un tā daudzskaitlīgo ģimeni, kas pēc simtiem gadu kļuva par izredzēto Izraēla tautu. Jaunā Derībā mēs lasām par Kornēliju, kurš bija „ticīgs un dievbijīgs ar visu savu namu“ (Ap.d. 10:2). Tā jebkuros laikos, ieskaitot mūsdienas, Dieva bijībai ir jābūt svarīgai īpašībai to dzīvēs, kas sevi uzskata par Dieva bērniem, jo tās iztrūkums atver ceļu netikumībai un aptumšo veselo saprātu, kā to labi var redzēt kādas jaunas ticīgas sievietes dzīvē, kura par to stāstīja tā:

„Mans posts bija tajā, ka es nebaidījos grēkot, iedomājoties, ka vienmēr jau varu Tam Kungam palūgt piedošanu, un Viņš savā mīlestībā noteikti man piedos – nu tieši tā, kā par to vienmēr sludināja mūsu dievkalpojums.

Tāpēc, pārbaudot Dieva ilgpacietību, darīju tādas pretīgas lietas, par ko atceroties, man tagad kļūst nelabi. Piemēram, pakalpojumu birojā, kur es strādāju, un visi zināja, ka esmu kristiete, varēju uz nebēdu flirtēt ar jauniem puisiem un precētiem vīriem, jo man ļoti patika vērot, kā viņi burtiski mani aprija ar acīm un seksuāli uzbudinājās. Tā kā pirms ieticēšanas dzīvoju civillaulībā, neko nevarēju zaudēt, bet apprecēties tomēr gribēju. Mūsu baptistu draudzē nebija daudz neprecētu jaunu vīriešu, salīdzinot ar gados jaunu māsu lielo skaitu. Tādēļ, sapratusi, ka apprecēties ar ticīgu puisi nav izredžu, nolēmu saistīt savu dzīvi ar neticīgu cilvēku. Domājot ka, protams, pēc tam man vajadzēs nožēlot grēkus un, iespējams, kādu laiciņu būt izslēgtai no draudzes, toties man būs vīrs un bērni. Pieņemot tādu lēmumu, es pavedināju kādu jaunu nepieredzējušu puisi no blakus esošās nodaļas, un apzināti sagrēkoju, pārguļot ar viņu. Bet, kad kļuva grūta, bez jebkādām bailēm devos pie pazīstamas burves, lai viņa piebur puisi tā, ka viņš aprec mani, ko tā arī ar prieku izdarīja. Pēc tam ar interesi vēroju, kā viņas burvestības spēcīgi iedarbojās, jo, neskatoties uz to, ka jaunais cilvēks mani nemīlēja, viņš tomēr mani apprecēja. Taču mūsu turpmākā dzīve kļuva par elli zemes virsū. Būdams pārliecināts, ka esmu sabojājusi viņa dzīvi, vīrs burtiski mani ienīda, bet, pat vēloties no manis šķirties, to nespēja, jo viņu pie manis saistīja nezināms spēks (*Jāsaka, tā ir tipiska burvestības pazīme*). Divu bērnu piedzimšana situāciju neuzlaboja, bet vēl vairāk pasliktināja mūsu attiecības. Lai es nekļūtu atkal grūta, vīrs sāka pārkāpt laulību, pazūdot uz kādām dienām pie dažādām sievietēm. Visas uz To Kungu vērstās lūgšanas, lai atved vīru atpakaļ ģimenē, palika neuzklaustas, un, saniknojusies, es nolēmu vīram atriebties, negantā kaislē pārguļot ar katru, kurš piedāvāja seksuālus sakarus. Dažreiz likās, ka šajā miesaskāres reibonī es sāku zaudēt prātu. Nešķīstības, kuras darīju ar daudziem vīriešiem, nav iespējams aprakstīt ar vārdiem, bet pats šausmīgākais bija tas, ka dzīvojot tādu baismīgu, izlaidības pilnu dzīvi, es turpināju apmeklēt draudzi un pieņemt Svēto Vakarēdienu. Viss turpinājās līdz tam brīdim, kad viens no mīļākajiem greizsirdības kvēlē

vairākas reizes mani sadūra ar nazi, padarot par invalīdi. Un tikai reanimācijā uz nāves un dzīvības robežas es beidzot sa-pratu, ka zaudējusi dievbijību, esmu nonākusi bezdibeņa malā, kurš noslēdzas ar elli.“

Uz jautājumu par to, vai viņa mēģināja vērsties pie savas draudzes kalpotājiem, lai tie aizlūgtu un aprūpētu viņas dvēseli, sieviete teica, ka viņiem nebija pieņemts runāt par grēkiem, bet lai prasu padomu tikai Tam Kungam. Pie tam viņai izdevās visus apvest ap stūri tā, ka nevienam pat nebija ne mazākās aizdomas par viņas dubulto dzīvi. Bez tam nožēlot grēkus un tos atklāt viņa nemaz negribēja, jo baidījās, ka tiks izslēgta no draudzes. *(Jāsaka, ka ļaunākais sods ir tas, ka Dievs ļauj cilvēkam nodoties iemīļotajam grēkam un pārtrauc visa veida Svētā Gara darbu viņa sirdī un dzīvē).*

Bet lūk ko stāstīja kāds ticīgs daudz bērnu tēvs, ne mazākā mērā neizprotot to, ko nozīmē būt Dievu: „Jāatzīstas, ka iepriekšējā dzīves veidā, pirms atgriezies pie Tā Kunga, daudz grēkoju, dzerot, zогot, apmānot, rupji izrunājoties, nīrgājoties par cilvēkiem, aizraujoties ar pornogrāfiju un pastāvīgi iekrītot netiklībā. Bet, kad es nožēloju grēkus, Dievam vajadzēja to visu piedot un pilnīgi aizmirst. Nu vismaz tā man teica sludinātājs manā atgriešanās dienā, taču īstenībā viss izskatījās pavisam citādāk. Ir tāds iespaids, ka visā manas kristīgās dzīves laikā divdesmit gadu garumā, Dievs nepārtraukti izrēķinās ar mani. Mana sieva, bērni, un pat paša māte pastāvīgi mani pazemo un izsmej mani, kaut gan es centos būt viņiem labs tēvs, vīrs un dēls. Reizēm es viņus tik ļoti neieredzu, ka esmu gatavs nosist. Manas lūgšanas par to, lai Dievs viņus izmaina, nepalīdzēja, jo viņi joprojām ir tieši tādi paši, kā bija. Tas manī izraisa tādu sašutumu, ka vairs neticu tam, ka Dievs patiešām ir mīlestības Dievs, un tāpēc pazūd vēlēšanās Viņam kalpot. Kāpēc gan to darīt, ja Viņš neizpilda to, kas ir Viņa pienākums, par ko mani pārliecināja grēknožēlas dienā? Vēl jo vairāk – tagad mani māc šaubas, ka Dievs vispār eksistē, ja nepilda to, ko es Viņam lūdzu. Ļoti iespējams, ka viss, kas ir rakstīts Bībelē, ir tikai pasakas.“

Kad dzirdi tādus šokējošus izteicienus, nevilus nāk prātā Svēto Rakstu vārdi: „Viņa mutes vārdi ir nelietīgi un

pilni viltības, viņš vairs nedara, kas sapratīgs un labs...“; „Viņu rīkle ir atvērts kaps, ar savām mēlēm viņi kļuvuši viltnieki, čūsku inde ir aiz viņu lūpām. Viņu mute ir pilna lāstu un rūgtuma. Viņu kājas steidzas izliet asinis, posts un bēdas ir uz viņu ceļiem, un miera ceļa viņi nepazīst, Dieva bijības nav viņu acu priekšā!“ (Ps. 36:4; Rom. 3:13-18). Starp citu, vai gan ir jābrīnās par dievbijības trūkumu un par tādu cilvēku garīgo nekaunību? Ja sprediķos, kas izskan no kanceļēm, nav atmaskojošo vārdu, tad diez vai var sagaidīt no tiem, kas klausās, sava grēcīguma apzināšanos un patiesu grēknožēlu. Bet kur grēknožēlas nav, tur ātri parādās sirds nocietināšanās. Pēc nopietnas atmaskošanas un grēknožēlas Korintas draudzē, kura savā vidē pacieta netiklu vīru, apustulis Pāvils rakstīja: „Tagad es priecājos ne par to, ka jūs tapāt skumdināti, bet par to, ka jūs tapāt skumdināti uz atgriešanos; jo jūs esat skumdināti pēc Dieva prāta, lai jums nekas no mums nenāktu par ļaunu. Jo dievišķas skumjas dod atgriešanās svētību...“ (2.Kor. 7:9-10). Ar šiem vārdiem uzticamais Dieva kalps lika saprast, ka atklātā grēka atmaskošana izsauca korintiešu sirdīs tādas skumjas, kas veda ne tikai pie dziļas grēknožēlas un grēka ienīšanas, bet arī pie godbijīgām bailēm Dieva priekšā, izraisot vēlmi turpmāk dzīvot tīru un svētu dzīvi. Nav šaubu par to, ka tas nekad nebūtu noticis, ja apustulis nebūtu sludinājis skaudru, griezīgu un atmaskojošu vārdu. Bet pats galvenais, kāda iemesla dēļ viņš bija tik stingrs, redzams no sekojošiem vārdiem: „Lai jums atklātos mūsu gādība par jums Dieva priekšā“, to pašu izsakot citiem vārdiem: „Mans nodoms nebija jūs satraukt, bet es liecināju par jūsu grēkiem tādēļ, lai jūs ieraudzītu manas rūpes par jums un pārliecinātos par manu mīlestību uz jums“ (skat. 2.Kor. 7:12, sinod. tulk.).

Tādā kārtā izraisās šāds secinājums: ja mācītājs vai jebkurš cits sludinātājs neatmasko grēku un neved klausītājus pie savu grēku apzināšanās un grēknožēlas, tad viņš nemīl viņus un nerūpējas par viņiem un par viņu garīgo stāvokli, kas, diemžēl, kristīgās baznīcās ir sastopams aizvien biežāk un biežāk. Daudzus sludinātājus absolūti neuztrauc tas, ka viņu no katedras izrunātie vārdi aizlido pāri klausītāju

galvām, neskarot viņu sirdis un neizraisot tās pārmaiņas, kādas viņiem tik ļoti ir nepieciešamas. Tas arī saprotams, ja ņem vērā, ka mūsdienīgo sprediķu tēmas neskar tik ļoti svarīgos jautājumus par praktisko kristietību, un tāpēc lūgšanu namos sēdošie kādi atnāk uz dievkalpojumu, tādi paši ar savu garīgo problēmu nastu un rūpēm aiziet no sapulces, turpinot nest smago slogu.

Dvēseļu aprūpes sarunās un vēstulēs, kurās tiek gaismā iznesti grēki, daudzi kristieši sūrojas, sakot, ka jau sen ir pārliecinājušies, ka viņu garīgais stāvoklis un tas, ka viņos nav vērojama garīgā pieaugšana, nevienam neinteresē. Tāpēc, ka baznīcas vadībai svarīga ir tikai viena lieta – lai tās locekļi regulāri apmeklētu dievkalpojumus un savlaicīgi atnes desmito tiesu. Tāda pieeja rāda bēdīgu ainu, ko var redzēt gandrīz katrā kristīgā draudzē, neatkarīgi no tā, kādā valstī tā atrodas un pie kādas konfesijas pieder. Nelikumība, vai tā nāk no ierindas kristiešiem vai kalpotājiem, šausmina, un viss tikai tāpēc, ka cilvēki nav mācīti būt Dievu. Tādēļ kristiešiem nav iekšējas „bremzes“, kas varētu viņus apstādināt smagu dzīves apstākļu un kārdināšanu brīžos. Esot dvēseļu aprūpes kalpošanā, nākas dzirdēt ļoti daudzus piemērus, bet es pieminēšu tikai dažus no tiem.

Kādā 34 gadus veca ticīga sieviete no Ukrainas piedāvāja lietot viņas grēksūdzes stāstu, lai brīdinātu citus: „Mūsu neticīgajā ģimenē pirmais atgriezās pie Tā Kunga mans vecākais brālis, pēc tam arī es, mana jaunākā māsa un vecāki. Mēs iesākām apmeklēt lielu pilna Evaņģēlija draudzi, kur es tiku kristīta ar pagremdi, saņēmu arī Svētā Gara kristību un sāku runāt citās mēlēs, bez dzīves šķīstīšanas, kurā bija vieta seksuāliem un okultiem grēkiem. Mūsu draudze bija ļoti aktīva, sekmīga un plaukstoša. Pie mums brauca pazīstami sludinātāji, evaņģēlisti un misionāri, bet nevaru atcerēties nevienam dzirdēto vārdu, kas skartu manu sirdi tā, kā dvēseļu aprūpes sarunās. Ar laiku mūsu draudzē ienāca pārmaiņas. Pielūgsme un slavēšana sāka atgādināt koncertus un diskotēkas, bet dievkalpojumu laikā knapi noturējos, lai neaizmigtu. Mana māsa un vecāki aizgāja no draudzes, bet es turpināju to apmeklēt līdz brīdim, kad brālis padalījās ar

ziņu, ka mūsu mācītājs un daudzi citi sludinātāji mūsu draudzē krituši netiklībā un izšķīrušies no savām sievām. Tas mani uzvedināja uz domām, ka mūsu mācītāju sprediķi var būt kļūdaini, un man labāk uz laiku neapmeklēt dievkalpojumus. Tā kā darba jautājumos man bieži bija jādodas ārzemju braucienos, sāku iepazīties ar jauniem cilvēkiem dažādās pasaules valstīs, kas noveda pie netīriem seksuāliem sakariem, vispirms ar vienu, tad ar citu puisi Izraēlā. Pazaudējusi iekšējo atturību, pēc izšķiršanās ar viņiem, es stājos dzimumattiecībās ar jaunu ēģiptieti no Apvienoto Arābu Emirāta, kurš mani izmantoja savas miesaskāres apmierināšanai. Nākošais vīrietis bija biznesmenis Holandē, 35 gadus vecāks par mani un, kā vēlāk noskaidrojās, precējies. Tāpat kā es, arī viņš bija kristietis, bet tas mums netraucēja desmit gadu garumā uzturēt grēcīgus sakarus, kuros mēs praktizējām ne tikai perversas tieksmes, bet arī virtuālo seksu, pilnīgi aizmirsdami bijību Dieva priekšā. Tā kā nebija cerību uz kopīgu nākotni, es laiku pa laikam centos šos sakarus pārtraukt, bet viņš draudēja izdarīt pašnāvību, ja es viņu pametišu, tā mani piesaistot sev.“

Kāda cita kristiete no Ukrainas raksturoja baznīcas un draudžu stāvokli Kijevā un citās pilsētās ar šādiem vārdiem: „Pie mums visi ir sadalījušies garīgos grupējumos, un katrs savu liela. Dažus mācītājus vairs negribas saukt par brāļiem, jo tik zems ir viņu garīgais līmenis un tik augstas ambīcijas. It sevišķi tas attiecas uz plaši pazīstamiem harizmātiskiem līderiem, kuru tagad ir neskaitāms daudzums. Ne par kādu vienotību nav runa. Draudzes locekļu vidū paviršums un iekšējas dzīves un dziļu attiecību ar To Kungu vietā – ārišķīga kalpošana, skraidīšana pa slimnīcām, cietumiem un tamlīdzīgi. Tomēr tāda skraidīšana skraidīšanas pēc ir tikai ķeksisā dēļ, bet ne tāpēc, ka viņus sūta Dievs. Par Svētā Gara augļiem vispār nerunāšu. Daudzus tāda tēma pat izbrīna, nerunājot nemaz par to, ka katrā ielu krustojumā izvietoti milzu plakāti ar aicinājumu apmeklēt seansus, kuros izdzen dēmonus un satriec paaudžu lāstus. Darbojas īsta baltā maģija. Un pie tam visi lūdz par kādu varenu garīgu atmodu ar dedzīgiem pravietojumiem par to, ka tāda tūlīt-tūlīt nāks.

Žēl, ka tie, kas skaļi pasludina sevi par nebijuša Svētā Gara spēka iemantotājiem, neko nespēj pret to tumsu, kura svin uzvaru mūsu nelaimīgajā valstī, kas izmocīta pilsoņu karā un politiskās ķildās.“

Brālis no Kanādas, daloties savās skumjās, stāstīja: „Praktiski visās mūsu zemes kristīgajās baznīcās ir šāda garīgā situācija. Visi kristieši uzskata sevi par piedzimušiem no Augšienes, kaut gan dzīvo grēkos. Viņi uzskata, ka Dieva žēlastība ir pietiekoša, lai apklātu mūsu nelikumības. Baznīcās ticīgiem iestāsta, ka šeit uz zemes mēs vienmēr būsim grēcinieki, bet tā kā Dievs skatās uz mums caur Kristu, tad mūsu grēkus neievēro. Svētošanās ir nomainīta ar Svēto Vakarēdienu, un cilvēki nesaprot savu pievilšanu un maldus. Jo, tikai šķīstījušies no grēkiem un dabūjuši Svētā Gara spēku negrēkot, cilvēkiem var būt patiesa sadraudzība ar Dievu. Atliek tikai noskumt par ļaudīm, kuri ir pievilti no mācītājiem – viltvāržiem, kas gan lasa Svētos Rakstus, bet nesaprot tos, jo viņos nemājo Patiesības Gars.“

Ieceļotāja, kas jau daudzus gadus atpakaļ bija devusies no Krievijas uz Amerikas Savienotajām valstīm, mums rakstīja: „Diemžēl mēs, bijušās Padomju Savienības kristieši, nespējam kļūt par piemēru tautai Amerikā un tās kristiešiem, un pat tagad nevaram. To vērot ir skumīgi un ļoti sāpīgi. Mēs nespējam kļūt par augstas kultūras tautu un pat nevarējām saglabāt savu ticību mūsu ikdienā. Mēs kļuvām par reliģioziem liekuļiem, vadot dubultu dzīvi un tā aptraipot Tā Kunga vārdu. Kaut gan pieaugušie slēpj no sabiedrības savus grēka darbus, tomēr pašu bērnus nav iespējams apmānīt. Viņi vēro mūsu liekulību un melus, un tāpēc nevēlas neko kopēju ar tādu kristietību. Bērni saskata mūsu mirušo reliģiju un redz kristiešus, kuri runā skaistus dievbijīgus vārdus, kas neatbilst darbiem. Mēs esam iemācījušies šķīrot grēkus pēc to smaguma. Kas lieto narkotikas, tos izslēdz no draudzes, bet tos, kuri izplata melus un ļaunas valodas, atstāj draudzē, un viņiem dod iespēju balsot par to izslēgšanu, kas kļuvuši par narkotiku upuriem. Mēs esam kļuvuši par egoistiem, kuri pielūdz paši sevi, un cenšamies paspīdēt un pārspēt cits citu ar lielām mājām, dārgām mašīnām, moderniem

apgērbjiem un ceļojumiem uz prestižiem kūrortiem. Mēs esam palikuši par īstiem elku pielūdzējiem un vēl brīnāmies, kāpēc mūsu jaunatne no kristietības novēršas.“

Ko lai par to saka? Protams, kad redzi likumu pārkāpšanu apkārtējā pasaulē, tad saproti, ka tas tā var būt, jo par to runā Bībele. Bet, kad grēko baznīcā, tad neesi tam gatavs, jo redzēt pretlikumību draudzē, tas kristietim ir daudz sāpīgāk. Sevišķi skumji ko tādu vērot ir tiem, kuri atceras laiku, kad draudzes locekļi bija kā viena sirds, degot mīlestībā uz To Kungu un cits pret citu. Tomēr Bībele ne velti runā, ka cilvēces pēdējais vēstures periods iezīmēsies ne tikai ar negodīgumu pasaulē, bet arī ar nelikumībām baznīcā.

Tā dvēseļu aprūpē arvien biežāk nākas dzirdēt par ārkārtīgiem, kauna pilniem grēkiem kristiešu aprindās. Piemēram, rietumu pasaulē periodiski uzzinu par to vai citu protestantu baznīcu, kura paziņo par savu atbalstu viendzimuma laulībām. Regulāri top zināms par to, ka evaņģēliskie sludinātāji tiek pieķerti seksuālā izlaidībā. Viņu vidū sastopami arī tādi, kuri baznīcas naudas līdzekļus izlieto savām vajadzībām; kādi pat nokļūst aiz restēm par savu krāpšanos. Skandāli saistībā ar ļaunprātīgu finanšu izmantošanu vairojas. Jābrīnās par to, ka trūkst bijības Tā Kunga priekšā tā saucamiem praviešiem, kuri uzdrošinās runāt no sava prāta, apgalvojot, ka tās ir Dieva atklāsmes. Un tāpat sludinātāji, kuri Bībeli izskaidro ačgārnī, balstoties uz savas baznīcas dogmatiku un saviem uzskatiem, kas ir pretrunā Svētajiem Rakstiem.

Šajā sakarā kāda kristiete no Amerikas Savienotajām valstīm rakstīja: „Ar katru gadu mūsu vasarsvētku draudzē situācija kļūst smagāka un smagāka. Dažreiz mācītājs stāsta tādas lietas, kurām mana dvēsele nevar piekrist. Piemēram, vakar viņš pasludināja, ka baptisti no ticības tiks izglābti un būs jaunajā zemē; tomēr viņi nav Dieva bērni. Tādi ir tikai tie, kas kristīti ar Svēto Garu un runā mēlēs, un pirms Svētā Vakarēdiena mazgā kājas. Tikai tādi ir patiesi kristieši un ir īstā Kristus baznīca, kura tiks aizrauta Debesīs. Kad es ko tādu dzirdu, tad viss manī tam pretojas.“

Diemžēl daudzi mācītāji un sludinātāji saredz savu kalpošanu tajā, lai liktu klausītāju prātos paši savu Svēto Rakstu

izpratni, tajā vietā lai mācītu, pamācītu un iemācītu staigāt bijībā Tā Kunga priekšā, kā to darīja visi patiesie Dieva kalpi. Piemēram, Mozus pamācot israēliešus teica: „Dievs ir nācis, lai jūs pārbaudītu un **lai jums būtu bijība Viņa priekšā, ka jūs negrēkotu**“ (2.Moz. 20:20). Arī Jaunās Derības apustuļi Kristus sekotājus mācīja būt Dievu, jo arī paši bija dievbijīgi. Vēršoties pie Korintas kristiešiem, apustulis Pāvils rakstīja: „Tad nu **pazīdami bijību Tā Kunga priekšā**, mēs pārliecinām cilvēkus“ (2.Kor. 5:11). Būt tādā Dieva bijībā ir svarīgi katram Dieva kalpam, jo tikai tas, kas pats bīstas To Kungu, var to iemācīt citiem. Dzīve rāda, ka tur, kur nav Dieva bijības, tur ienāk mīlestība uz grēku, vieglprātīga bezrūpība Dieva priekšā un aizraušanās ar modernām ticības mācībām, kas sludina vieglu Evaņģēliju un gaužām platu pestīšanas ceļu. Tādas „kristietības“ iznākums ir nepārtraukta rotaļāšanās, tēlojot baznīcu. Formāli dievkalpojumi, garīga neauglība un garīgs tukšums, pazūd skaidrs skatījums, ienāk vadība no viltus gariem, morāls pagrimums un pasaulīgs dzīves veids, par ko mēs sīkāk parunāsim nākošo nodaļu lappusēs.

4. nodaļa

Tradicionālā baznīcā mirstošas dvēseles

Jau 1924.gadā pasauleslavenās „Bībeles skaidrojošās vārdnīcas“ autors Henrijs Hemptons Gellejs raksta: „Definīcija „Bābele, lielā netiklī“ – var būt apzīmējums, kādu Tas Kungs sniedz par atkritušo kristietību kopumā“ un tālāk arī raksturo tā laika ticīgo amerikāņu kristietību: „Pat mūsu valstī kur, pēc mūsu domām, pastāv pati nevainojamākā kristietības forma līdz ar daudziem uzticīgiem svētajiem un neskaitāmām taisnām un uzticīgām draudzēm, semināriem, organizācijām un kustībām, kuras vada nesatricināmi un patiesi ticīgi mācītāji un līderi, **ir arī formālas draudzes, pretunu un pasaulīgas vienaldzības pilnas, kas meklē tikai apmierinājumu un visa veida iecietību. Tik daudz neticības no semināru katedrām, tik maz Dieva Vārda, tik maz Kristus viņu dievkalpojumos, tik daudz miruša formalisma, profesionālisma un garīgas uzpūtības, tik maz patiesā Kristus Gara, tik daudz Bībeles nezināšanas un tik liela draudzes vienaldzība pret to.** Viss izskatās tā, ka baznīca kopumā joprojām nav izgājusi no lielās atkrišanas.“

Te rodas jautājums: ja pirms 100 gadiem Dieva vīrs tā izteicās par savas valsts kristiešiem, tad ko viņš teiktu par šodienas kristietību, ko praktizē ticīgie ne tikai ASV, bet gandrīz visās pasaules valstīs? Mūsdienās kristīgā baznīca sadalīta dažādos strāvojumos, novirzienos, konfesijās un denominācijās. Jaunatgrieztam kristietim un meklējošam cilvēkam, kurš vēl nav dziļi iepazinis Kristu, ir ļoti grūti un dažreiz pat neiespējami tajā visā orientēties. Bez tam gandrīz katra konfesija, ja ne atklāti, tad aizplīvuroti vairāk iepazīstina ar sevi nekā ar Kristu. Un viss tikai tāpēc, ka kristieši pieraduši dzīvot viņu pašu izpratnē un priekšstatos, savā staigāšanā Kristus priekšā paklausot ne tik daudz Svētajiem Rakstiem, cik cilvēku ieviestām tradīcijām un noteikumiem, kādi ir viņu baznīcā. Tā izpildot nerakstītos likumus un noteikumus, viņi precīzi atkārtoti to pašu, kas tika teikts par israēliešiem, un ko lasām Jes. 28:13 – „Dari tu to, tu atkal to,

rīkojies šoreiz tā, citreiz atkal tā, šeit pa drusciņai, tur pa drusciņai!“ – lai viņi ietu un pakristu augšpēdu, tiktu satiekti vai sapītos un kristu gūstā.

Tieši par šo pašu Jēzus atgādināja farizejiem, sakot: „Jo, Dieva bausli atmetuši, jūs turat cilvēku likumus, dzeramu kannu un krūžu mazgāšanu un daudz tādu lietu jūs darāt... vai ir labi, ka jūs atmetat Dieva bausli, lai ievērotu savas tradīcijas?“ (Mk. 7:8-9, sinod. tulk.). Par cilvēciskām tradīcijām Viņš domāja visu to, kas nav sācies Dieva Vārdā, bet cilvēku uzskatos, idejās, ieradumos un priekšstatos. Kaut gan farizeji ārēji izrādīja īpašu nodošanos Tam Kungam, savās sirdīs viņi palika samaitāti, viltīgi un liekulīgi. Viņi rādīja, ka pielūdz Dievu ar rūpīgu tradīciju ievērošanu, bet patiesībā Bībeles mācību apmainīja pret saviem rituāliem. Tā vietā lai atzītu Dieva Vārdu par garīgo vadoni morāles un ticības lietās, viņi novirzījās no skaidrām Svēto Rakstu prasībām, atrodot attaisnojumu savās tradīcijās.

Tā kā nodaļa veltīta tradicionālai kristietībai, kas balstās uz tradicionāli vadītiem dievkalpojumiem, tad vispirms noskaidrosim jēdzienu „**tradīcija**“ un „**tradicionāls**“ nozīmi, jo tie atšķiras pēc būtības, kaut gan līdzīgi skan. Vārds „**tradīcija**“ ir cēlies no latīņu valodas vārda „*traditio*“ un „*tradeze*“, kas nozīmē „nodot“, „pārmantot“, „pārņemt“. Tradīcija ir cieši saistīta ar vēsturiskumu un ir pārmantota no paaudzes paaudzē vai nu mutiski, vai rakstiski, nododot tālāk zināšanas, uzskatus, idejas, darbības veidus, kārtību, paražas, ceremonijas, gaumi, uzvedības normas u.t.t.

Kristīgā ticība jau no paša sākuma sakņojas vēsturē un ar Dieva Vārda starpniecību atnes mums vēsti par to, kā Dievs radīja debesis, zemi un cilvēku, kā radības kroni pār visu, ko Tas Kungs izveidoja. Noteiktā vēstures brīdī Viņš pēc Sava ieskata no visu zemes iedzīvotāju vidus izredzēja Israēla tautu, no kuras cēlās Dieva Dēls Jēzus Kristus, kas kļuva par visas cilvēces Pestītāju un Glābēju. Piepildījīs Debesu Tēva gribu, Jēzus tika sist krustā, pēc trim dienām augšāmcēlās un tika uzņemts Debesīs. Viņš atkal atgriezīsies uz zemes, lai paņemtu Savu Līgavu – Kristus baznīcu. Kristiešiem jāzina, ka viss Bībelē aprakstītais un

ticībā pieņemtais patiešām ir noticis un pravietotais Radītāja spēkā reiz tiks arī piepildīts.

To, ko Dievs atklāja ticības tēvam Ābrahāmam, vēlāk Mozum, Dāvidam, praviešiem un Jaunās Derības apustuļiem, nedrīkst aizmirst, bet tas saudzīgi ir jānodod tālāk no paaudzes uz paaudzi, no tēviem bērniem, mazbērniem, mazmazbērniem un nākamajām paaudzēm. Tā tad ir **tradīcija**, kas jāpieņem pozitīvi. Tāda pārmantošana pirmapustuļu baznīcā bija ļoti svarīga, garantējot kristīgās ticības uzticamību. Apustuļu mācība tajā laikā, lielākoties tika nodota mutvārdiem un to apstiprina apustuļa Pāvila teiktais: „Tāpēc mēs arī pastāvīgi pateicamies Dievam, ka jūs, uzklausiņģuši mūsu **sludinātos** Dieva vārdus, tos esat uzņēmuši nevis kā cilvēku, bet kā Dieva vārdus, kas tie patiesībā ir; jo pats Dievs darbojas ar Savu spēku jūsos, kas ticat“ (1.Tes. 2:13). Savā otrajā vēstījumā tesalonīķiešiem apustulis Pāvils vēlreiz vērs uz to uzmanību, sakot: „Tad nu, brāļi, **stāviet stipri, turēdami tās mācības**, kuras esat smēlušies gan no mūsu runām, gan no mūsu vēstules“ (2.Tes. 2:15; grieķu valodā Jaunās Derības oriģināltekstā šie pamācības vārdi skan burtiski tā – **Turieties pie tradīcijām**, kā jūs esat mācīti ar vārdu vai vēstuļu starpniecību).

Tādejādi, vārdā „tradīcija“ ir iekļauts nosacījums, ka garīgo vērtību tālāknodošanai ir jābūt pilnīgi precīzai, bez jebkādam izmaiņām to saturā. Uz to saasina uzmanību apustulis Pāvils: „Jo es jums vispirms esmu mācījis, ko es pats saņēmu“ (1.Kor. 15:3). Nodot tālāk Bībeles patiesības ir svēts uzdevums, jo tās ir Dieva atklāsmes. Tās ir nepieciešams saglabāt, nodot tālāk un Tā Kunga bijībā cieņpilni pieņemt; pretējā gadījumā to patiesums zūd un tad cilvēku dvēselēm, kurām Dievs vēlas Sevi atklāt, tiek nodarīts liels kaitējums un vai pat neizlabojams garīgs zaudējums.

Tradīcija ar laiku var pārkoksnēties un kļūt „**tradicionāla**“, t.i. banāls konservatīvisms, atkārtotāšanās, pārlietu liela nodošanās ceremonijām, iedibinātām kārtībām, paražām. Bet **īpaši bīstami, ja līdz ar Dieva baušļiem un Svēto Rakstu norādēm baznīcā ievieš cilvēciskus likumus, noteikumus, priekšstatus, kuri ar laiku top par mācības**

pamatu un stūrakmeni. Tādēļ katrā konfesijā rodas savi pašu stingri noteikti priekšstati par Dievu, Viņa rīcību un Svētā Gara dāvanu un spēka izpausmēm. Tad citu uzskati kļūst neizprotami un absolūti nepieņemami. Pie tam ir sastopamas draudzes, kuras formāli pieder pie viena un tā paša novirziena un pat nes tādu pašu nosaukumu, bet savā kalpošanā un dzīves veidā viena no otras radikāli atšķiras. Un tādā veidā katra konfesija turpina virzīties pa ierastām, iebrauktām sliedēm desmitiem un simtiem gadu, baidoties nogriezties, lai nenovirzītos no savas denominācijas „patiesības“, kuru neuzdrošinās kaut nedaudz apšaubīt. Tad par ticību, staigāšanu Tā Kunga priekšā un kristīgu dzīvi dēvē noteikumumu, kārtības un cilvēku lēmumu, kādi tie ir attiecīgās baznīcas mācībā, izpildīšanu. Cerot tādā veidā izpatikt Dievam, viņi aizmirst pašu galveno, ko Tas Kungs no viņiem sagaida, un tas ir – meklēt Viņu Pašu, tuvību un personīgas attiecības ar Viņu, iemācīties sadzirdēt Viņa balsi un dzīvot atbilstoši Svētajiem Rakstiem.

Pēc grēknožēlas un Kristus pieņemšanas par savu personīgo Glābēju, ticīgie tālāk nepieliek pūles, lai garīgi pieaugtu, gadiem un gadu desmitiem paliekot garīgi zīdaini un savu kristīgo dzīvi aprobežo ar piederību kādai draudzei, dievkalpojumu apmeklēšanu un Svētā Vakarēdiena vai komūnijas saņemšanu. Nereti šo kristiešu galvas jau kļuvušas sirmas, bet viņi joprojām atkārto: „Es nožēloju grēkus, pieņemu savā sirdī Kristu, esmu draudzes loceklis un esmu pārliecināts par savu pestīšanu, tāpēc nešaubos, ka būšu mūžībā ar To Kungu“ – kā tas bija viņu pirmajā atgriešanās dienā. Dzirdot tādus vārdus, neviļus jādūmā: „Vai tiešām pēc grēknožēlas viņš nekad nav lasījis Bībeli, kas aicina svētoties, garīgi pieaugt un stiprināties ticībā?“

Starp citu, ar tādu attieksmi sastapās arī apustulis Pāvils, kad atradās „garīgo“ kristiešu vidū un bija spiests teikt: „Ar jums, brāļi, es nevarēju runāt kā ar garīgiem, bet kā ar miesīgiem cilvēkiem, kā ar bērniem Kristū... Jo jūs vēl esat miesīgi. Kamēr jūsu starpā naidis un ķildas, vai tad neesat miesīgi un vai nedzīvojat kā šīs pasaules cilvēki?“ (Mūsdienu Bībeles tulkojumā krievu valodā dotā tekstā ir pateikts

vēl skaidrāk – Tā, brāļi, es nevarēju ar jums runāt ka ar garīgiem cilvēkiem, bet kā ar cilvēkiem, kas esat pakļautībā vecai, grēcīgai dabai). Un turpinot šo raksturojumu, precizēja: „Jo, kad viens saka: es tuos pie Pāvila, bet otrs: es pie Apolla, – vai tad neesat miesīgi?“ (1.Kor. 3:1.3.4).

Interesanti, ka šis uzticīgais Dieva kalps uzrāda tieši to, kas arī mūs, mūsdienu kristiešus visvairāk nošķir vienu no otra – mūsu piederība tai vai citai konfesijai. Piemēram: baptisti nevēlas neko kopīgu ar vasarsvētku un harizmātu ticīgiem, jo neatzīst par patiesu garīgo kristību ar līdzejošām zīmēm, t.i. jaunas mēles. Bet vasarsvētku un harizmātu ticīgie, kuriem mēles ir viņu mācības stūrakmens, skatās no augšas uz baptistiem par to, ka tiem neesot Svētais Gars, jo nerunā citās mēlēs, kas pēc viņu izpratnes ir galvenā norāde uz garīgumu un atdzimšanu no augšienes. Savus iemeslus, lai nošķirtos, atrod arī citi kristieši: katoļi, anglikāņi, luterāņi, vecticībnieki, molokāņi, reformāti, adventisti (kuru mācības centrā ir sabata turēšana) un visas citas ticības. Pareizticīgie protestantus vispār neatzīst par Dieva bērniem, bet dēvē par sektantiem no kuriem jāturas pa gabalu.

Kā redzams, mēs dzīvojam tādā garīgā „vinegreta“ laikā, par kuru jau 19. gadsimtā Teofans Vientuļnieks rakstīja: „Pēc šīm identitātēm iezīmējas ne visai iepriecinoša tukumīgi – reliģiozā aina par pēdējo laiku ļaužu stāvokli. Evaņģēlijs visiem būs zināms, tomēr viena daļa tam neticēs, bet otra – lielākā – turēsies pie savas ķecerīgās izpratnes, sekojot nevis Jēzus Kristus un Viņa mācekļu dotajai mācībai, bet pašu izdomātai ticībai, kas pakārtota pašu izdomājumiem, kaut arī pamatota ar Svētajiem Rakstiem. Un tādām pašizdomātām ticībām nebūs gala. Tādu jau tagad ir daudz, bet būs vēl vairāk. Vai tā būtu valsts, vai apgabals, vai pilsēta, vai baznīca, vai tas būtu kāds prāts – katrs tic tikai savai izpratnei par patiesību un tikai par savas ticības apliecības pareizību. Un viņi visi sevi sauc par kristiešiem. Ir visur var dzirdēt vārdu – kristietis un visās malās tiek celti lūgšanu nami un baznīcas, tikai – tas viss ir šķitums, to iekšienē – atkrišana un trūdēšana.“

Kāds precīzs raksturojums, vai ne tā? Vai šī aina nav saskatāma mūsdienās? Savas zemes dzīves laikā Jēzus teica,

ka tad, kad nāks Svētais Gars, Viņš mācīs un vadīs visā patiesībā. Tomēr lielais daudzums konfesiju, denomināciju, dažādi atzari un novirzieni kristietībā rāda to, ka kristiešiem nav vienotas Svēto Rakstu izpratnes. Un ne tikai tas. Bieži vien vienas draudzes locekļi var bezgalīgi strīdēties par vieniem un tiem pašiem jautājumiem, vicinot pa gaisu „garīgos kulakus“, pierādot cits citam savu taisnību.

Pārdomājot šos sasāpējušos jautājumus, kāds brālis no vasarsvētku draudzes teica: „Es saprotu, ka mūsu iesīkstējušo priekšstatu dēļ rodas nesaprašanās un pretrunas. Visas tās tradīcijas un izpratnes, pa laikam tā apmulsina, ka nezini kur ir patiesība un kur aizplīvuroti meli. Personīgi es priekš sevis noskaidroju, ka mūsu uzskati, sapratne un tradīcijas ir ne tikai nepilnīgas, bet arī daudzējādā ziņā cilvēciskas un absolūti nepareizas. Bet mēs tās ceļam pāri Dieva Vārdam, paši tajās sapinamies un apmulsinām citus. Esmu dzirdējis daudzus autoritatīvus sludinātājus, kas nepieder pie mūsu konfesijas. Daudzus no viņiem mūsu savienība nepieņem, bet es, pateicoties viņu svētrunām, garīgi augu un ticu, ka Dievs caur viņiem darbojas, bez tam viņu dzīve nav pretrunā tam, ko viņi sludina. Mūsu priekšstatos ir daudz kas tāds, kur nevaru piekrist, bet nākas samierināties, jo cienu savus brāļus, kuri par ticību Jēzum kādreiz ir sēdējuši cietumā, kaut gan saprotu, ka mēs, kas sevi uzskatām par garīgiem, nepavisam neesam paši svētākie un pareizākie. Domāju, ka pats galvenais ir nevis turēties pie savām tradīcijām, bet saglabāt neliekuļotu ticību, būt personīgās attiecībās ar To Kungu un dzīvot saskaņā ar Svētiem Rakstiem, lai tiekoties ar Viņu mūžībā, Viņš varētu saukt mūs par labiem un uzticamiem kalpiem.“

Un tam mēs nevaram nepiekrīst. Ja Dievs ir mūsos un ar mums, tad nekāda baznīca vai konfesija Viņu nevar mums atņemt. Iepazinuši Kristu personīgi, varam teikt tāpat kā Pēteris: „Kungs, pie kā mēs iesim? Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi, un mēs esam ticējuši un atzinuši, ka Tu esi Dieva Svētais“ (Jņ. 6:68-69). Pats Kungs, kas ir Dzīvais Vārds, vienkārši nespēj atrasties mirušos klanos – denominācijās, tāpēc aiziet no tām. Un – ja Viņš patiešām mīt mūsos, tad aizejam mēs.

Iespējams, ka, lasot šādus vārdus, jūs teiksiet, ka es noskaņoju ļaudis pret dievkalpojumu apmeklēšanu vietējā draudzē un atzīstu par labu no tās aiziet. Nē, tā sakot es vēlos pateikt vienīgi to, ka lai nospiestu verdzībā patiesas un meklējošas dvēseles, velns lieto garīgi mirušas baznīcas, kuras ir nekas cits, kā tikai kristīgas organizācijas. Tās sastāv no ļaudīm, kas gan saucas par kristiešiem, bet ar savu dzīves veidu maz atšķiras no tiem, kas Dievu nepazīst.

Ja kristietību aplūkojam no šādas puses, tad visas mūsdienu draudzes var iedalīt divās grupās. Un diemžēl, draudzes, kurās ir vismaz 90% visu ticīgo, pieder pie mirušām, formālām baznīcām, par kurām Tas Kungs Savā Vārdā saka: „...šī tauta godā Mani ar savām lūpām, bet viņu sirds ir tālu nost no Manis“ (Mt. 15:8). To sludinātāji ir sava veida algoti strādnieki, derētie gani, no kuriem daudzi ir neatdzimušas dvēseles. Tādus Tas Kungs Savā vārdā dēvē par „divkārt mirušiem“ (Jūd. 1:12). Viņi baidās tikai no vienas lietas, ka kāds no ganāmpulka var kļūt redzīgs, pamosties un sākt meklēt kaut ko vairāk par to, kas viņiem tiek sludināts. Bet, paldies Dievam, ka mūsu laikā ir arī cita veida baznīcas, kādas tagad, diemžēl, var sastapt retāk un retāk. Tās ir patiesās baznīcas svētais atlikums, kur ir ļaudis, kas meklē Dieva Tā Kunga Vaigu un bīstas Dievu.

Šajā sakarībā nāk prātā Vecā Derība, kur ir runa par to, ka senos laikos Dievs arī dalīja Savu tautu divu kategoriju ļaudīs: tajos, kas Viņu meklēja un tajos, kas nemeklēja (skat. 2.Lku. 15:2-4.12.13; 2.Lku.12:14). Mazais atlikums, kas meklēja Tā Kunga Vaigu, atradās to miljonu izraēliešu vidū, kuri pielūdza to pagānu tautu elkus, kuru pilsētām un ciemiem gāja cauri vai kādu laiku dzīvoja. Tie, kas piederēja uzticīgajam atlikumam, labi zināja, ka jāsargās no elkdievības, lai nepaliktu par atkritējiem, kādu ar katru gadu kļuva vairāk un vairāk.

Tieši tā arī mūsu dienās ir divas Viņa sekotāju grupas – **patiesie**, kas patiešām ir Dieva bērni, kuri meklē saskarsmi ar Viņu klusumā, savos kambaros, un **nominālie**, kas sevi **dēvē Kristus vārdā**, bet reālajā dzīvē maz atšķiras no apkārtējās, elku pilnās pasaules. Patiesie Dieva bērni cenšas

nošķirties no lietām, kuras Tas Kungs ienīst un, neskatoties uz tām grūtībām un pārbaudījumiem, kas viņus piemeklē, lūgšanās meklē Viņa Vaigu, apzinoties savu nespēju pašiem atvairīt ļaunā ugunīgās bultas; bet nominālie ticīgie, būdami pārliecināti, ka viņiem tik un tā viss tiks piedots, kaut arī apmeklē savu vietējo draudzi, savā dzīvē līdzinās tiem, kuri vispār neatzīst Dievu.

Tādi mūsdienu „Dieva bērni“ nedomā par to, ka velns no formālas kristietības nebaidās. Viņu nemulsina regulāra dievkalpojumu apmeklēšana, ūdens kristības un piederība kādai draudzei, neatkarīgi no tā, kādai denominācijai tā pieder. Viņu nebaida arī runāšana citās mēlēs un regulāra došanās pie Svētā Vakarēdiena. Tieši otrādi, viņš pat priecājas, lieliski zinot bēdīgās sekas, kad tiek pārkāpts Dieva vārds: „Jo, kas ēd un dzer, tas ēd un dzer sev pašam par sodu, ja viņš neizšķir Tā Kunga Miesu“ (1.Kor. 11:29). Vienīgais, kā priekšā velns trīc un baidās, **tā ir patiesa kristīga dzīve, kura rit saskaņā ar Svētiem Rakstiem.** Jo patiesību zināt un par to sludināt citiem māk daudzi, bet patiesībai atbilstoši dzīvot ir spējīgi nedaudzi.

Mums visiem ir zināmi vārdi, kuri apraksta pēdējo laiku cilvēkus. Tos reiz izteica apustulis Pāvils savam garīgajam dēlam Timotejam: „Bet zini to, ka pēdējās dienās iestāsies grūti laiki, jo cilvēki būs patmīļīgi, mantas kārīgi, lielīgi, augstprātīgi, zaimotāji, nepaklausīgi vecākiem, nepateicīgi, neganti, cietsirdīgi, nesamierināmi, apmelotāji, nesavaldīgi, nesavaldāmi, labā nīdēji, nodevēji, pārsteidzīgi, uzpūtīgi, mīlējami vairāk baudas nekā Dievu, **izrādīdami ārēju svētījību, bet tās spēku noliedzdami;** un no tādiem izvairies“ (2.Tim. 3:1-5). Kāds patiesš ticīgo apraksts, kuri dzīvo šajā laikā, vai ne tā? Tik precīzi aprakstīt rakstura iezīmes, netikumus un to grēkus, kuri dzīvos pēc daudziem gadu simtiem, to varēja tikai visu zinošais un tālu redzošais Dievs!

Bet tagad salīdzināsim šo Rakstu vietu ar burtisku tulkojumu no grieķu oriģinālteksta, kas skan tā: „Un vēl zini, ka pēdējās dienās iestāsies grūti laiki. Ļaudis mīlēs tikai sevi un naudu, būs lielīgi, vīzdegunīgi, rupji, kas neciena vecākus, nepateicīgi. Viņu dvēselē nebūs nekā svēta. Tie būs

bezširdīgi ļaudis, nežēlīgi, aprunātāji, nesavaldīgi, cietsirdīgi, laba nīdēji, nodevēji, neapvaldāmi, uzpūtīgi. Viņi baudas mīlēs vairāk nekā Dievu, turēsies pie ārējas svētbijības, bet atteiksies no tās būtības. Turies no tiem tālāk.“

Ievērojiet, ka grāmatas nosaukumam lietotie vārdi „**Ar dievbijības izskatu**“ burtiski izsaka: „Viņi **turēsies pie ārējas svētbijības**, bet atteiksies no tās būtības“.

Ko nozīmē **ārēja svētbijība**? Ko ar šiem diviem vārdiem mums gribēja pateikt Tas Kungs, lietojot apustuļa Pāvila muti? Vai svētbijība atšķiras no ticības, un ja tas ir tā, tad kā šī atšķirība izpaužas? Lai to labāk saprastu, ieskatīsimies vārdnīcās.

Ožegova Krievu valodas vārdnīcā teikts: „**Ticība** ir pārliecība par Dieva eksistenci un dziļa pārliecība par Viņa visspēcību, bet **svētbijība** ir cilvēka pieķeršanās dievkalpojumiem, reliģiskām ceremonijām un citiem rituāliem. Tātad ticība ir bērnišķa uzticēšanās Dievam un pārliecība, ka Viņš ir un garā vienmēr mums ir blakus, bet ārējā svētbijība – ir likumu un noteikumu izpildīšana, ko cilvēkam uzliek viņa ticība, piemēram – Bībeles lasīšana noteiktā dienas stundā, iknedēļas baznīcas apmeklējumi, obligāta svētku atzīmēšana, rūpīga likumu un tradīciju ievērošana, gavēņu un paražu turēšana, baznīcas pasākumu – sanāksmju un konferenču apmeklēšana, rutinēta Svētā Vakarēdiena pieņemšana bez pārdomām par tā nozīmi, tērpšanās noteiktos baznīcas apģērbos u.tml. Kā redzams, tad ticība Dievam un ārēja svētbijība ir pilnīgi atšķirīgi jēdzieni. Cilvēks var ticēt, bet nebūt ārēji svētbijīgs, un var izskatīties svētbijīgs un vienkārši „atsēdēt dievkalpojumus“. Lai paskaidrotu, kā piemēru minēšu viena jauna kristieša stāstu:

„Savā draudzē jutos kā spīlēs. To nav viegli aprakstīt ar vārdiem, bet ir grūti būt tās vidū. Ļoti iespējams, ka tas ir tāpēc, ka esmu uzaudzis baznīcā, kas pieder pie citas brālības, kurā bija citādāk kā šeit. Pirms 6 mēnešiem, kad gatavojos kļūt par šīs baznīcas locekli, sirdī bija nemiers un pat tāds kā sašutums. It kā kāds man teiktu, ka tas nav jādara. Tomēr nolēmu tam nepievērst uzmanību, jo domāju, ka Dievs nevarētu mani atturēt iekļauties draudzē, kurā ir gandrīz visi mani

radinieki. Bet tagad, kad esmu šajā draudzē, garīgi man ir ļoti smagi. Gribu vairāk iepazīt To Kungu, bet šeit liek uz-svaru uz ārēju dievbijību, baznīcas likumu ievērošanu, ārīš-ķīgu kalpošanu un dažādiem baznīcas vadītāju noteiktiem likumiem, un kārtību. Praktiski es šeit neredzu ticīgos, kuri sevi patiešām veltītu Dievam. Redzu daudz gados jauno brāļu un māsu, kuri nemeklē To Kungu un nevēlas Viņu per-sonīgi iepazīt. Bet ja viņi ievēro savu vadītāju prasības, re-gulāri ierodas dievkalpojumos un jaunietes joprojām apsedz savu galvu, tad neviens neko neaizrāda, un viņi domā, ka ar viņiem viss ir kārtībā. Visa mūsu draudzes kristietība sastāv no paklausības mācītājiem un baznīcas noteikumu un lē-mumu izpildīšanas. Nepārtraukti saskaros ar liekulību un ne-īstu dievbijību, kas kļuvusi par nepieciešamu piedevu mūsu kristietībai. Varbūt es savās izjūtās kļūdos, bet domāju, ka Dievs vēlas, lai es aizeju no šīs draudzes. No vienas puses baidos pāriet brīvajā, modernajā harizmātiskajā kristietībā, bet saprotu, ka formālisms un konservatīvisms tāpat bloķē prātu un aizved prom no patiesiem Tā Kunga meklējumiem. Esmu tik ļoti noguris no veģetēšanas šajā nominālajā kris-tietībā. Apnicis klibot uz abām pusēm. Vēlos kaut ko dzīvu, uzvarošu. Saprotu, cik ļoti svarīgi ir iesakņoties pareizajā ceļā, aiziet pa to līdz galam un ieiet Dieva Valstībā, nevis palikt „aiz durvīm“. Apzinos sevi par liekuli un tādu, kas piedzīvojis pilnīgu garīgo bankrotu. Tik maz spēka sevī redzu un ļoti bīstos nokļūt savās iepriekšējās grēcīgajās slie-dēs. Jau sen es meklēju, bet tā arī nevaru atrast dzīvu baz-nīcu. Ak, kaut man kāds pateiktu, kur tādu atrast! Ja tāda ir, es visu pamestu un aizietu no savas draudzes, pat ja tajā eso-šie radinieki pārtrauktu ar mani cilvēciskas attiecības, uz-skatot mani par nodevēju.“

Ko lai saka, ar kristīgo ļaužu liekulību arī man nācās saskarties pēc tam, kad 18 gadu vecumā, pēc ūdenskristībām kļuvusi par draudzes locekli, ņēmu dalību draudzes locekļu kopsapulcēs. Bieži vien biju burtiski satriekta, aizejot no skaļajām „lietu izskatīšanām“, nesaprotot kā var dzīvot tādu dubultu dzīvi, dievkalpojumos izrādot dievbijību, bet ārpus baznīcas sienām dzīvot aizvainojumā, netīksmē, ienaidā,

kriticismā, tenkās un ļaunumā. Iespējams, ka līdzīga pieredze ir pazīstama arī jums, bet toreiz es to smagi pārdzīvoju, jo biju ļoti jauna un nepieredzējusi.

Diemžēl, liekulība ir kaut kas tāds, ko uzreiz nevar ieraudzīt. Tādus grēkus ka zagšana, smēķēšana un netiklība ļaudis paši apzinās, diezgan ātri nožēlo un tos atstāj. Ar liekulību ir pavisam citādi. Tā ir grēks, kurš nemanāmi satrūdē kristiešus no iekšienes, tos pārvēršot par aktieriem un garīgiem netikļiem. Jēzus ne velti brīdināja Savus mācekļus no farizeju rauga, kas ir liekulība. Svētgāisms ir cilvēks, kas sevī ir apzinājis šo grēku un uzsācis cīņu ar to, palaujoties uz Tā Kunga žēlastību un palīdzību. Tikai to, kas sevī redz šo grēku ir gauži maz, sevišķi to vidū, kas sevi uzskata par dievticīgiem un atzīst par labāku neievērot savu liekulību.

Formāla, tradicionāla kristietība nekad un nevienu nav glābusi un arī nākotnē neglābs. Vēl jo vairāk, tā tikai paliecinās vainu, jo ir liekulīga, ceremoniāla reliģija un ir zaimošana Tā Kunga acīs. Vecās Derības laikā arī israēliešus tāda ārīšķīga svētbijība nevarēja taisnot. Tieši otrādi, jo dedzīgāk viņi izrādīja sevi likumu un ceremoniju ievērošanā, jo lielāka izpaudās viņu neuzticība pret Dievu. Dūmi, kas pacēlās no altāra, dedzinot upura dzīvniekus, maizes un augļu kaudzes, fanfaru skaņas, dziedātās himnas un vīraks nespēja aizvietot dzīvi, kas atbilstu Dieva baušļiem. Tā astoņus gadus pirms Evaņģēlija, noraujot liekulības maskas un runājot par to, kas vēlāk visās pasaules valstīs bieži vien tika aizmirsts, lasām Tā Kunga vārdus, izteiktus ar pravieša Amosa muti: „Es ienīstu jūsu svētku dienas un neieredzu tās un nevaru panest pat jūsu sapulču smaku! Un, ja jūs Man nesat dedzināmos un ēdamos upurus, Man tomēr nav liela prieka par tiem, un jūsu barotu teļu pateicības upurus Es negribu ne redzēt! Mitiešiel skandināt Man savas ķerkstosās dziesmas! Un Es negribu ne dzirdēt tavu cītaru skaņu!“ (Am. 5:21-23). Ceremonijas bez patiesas dievbijības, kas izpaužas darbos un rīcībā, ir nīrgāšanās par ticību. Svinīgas procesijas un svētkoļojumi nav varējuši izglābt tos, kas dara ļaunu – ne sendienās, ne arī tagad. Reliģija, kurā ir vieta liekulībai un mantkārībai, darījumiem un izspiešanai,

ir apvainojums Dievam. Ļaudīm uz visiem laikiem jāšķiras no domas, ka var no Dieva atpirkties ar dāvanām.

Mūsdienās ir daudz mācītāju un sludinātāju, kuri uzskata par svētu pienākumu saglabāt un dzīvē īstenot savu bijušo garīgo tēvu un pamācītāju noteikumus un kārtību, bīstoties pat pieļaut domu par to, ka tie var būt kļūdaini. Par tādu iespējamību var pārliecināties, kad atceramies Gideona tēvu Joasu, kurš piederēja Dieva izredzētai tautai, lieliski zināja tās vēsturi, un kuram vajadzēja uzticīgi kalpot Dievam. Taču kādā viņa dzīves posmā ar Joasu kaut kas notika, un viņš tik ļoti novirzījās no patiesības ceļa, ka sāka kalpot pagānu dievam Baālam un, ļoti iespējams, mēģināja tam pievērst arī savu dēlu Gideonu, kuru Tas Kungs vēlējās lietot Savam plānam. Diemžēl Bībele neatklāj, kāda iemesla dēļ tas notika, un kad Joass atstāja kalpošanu Dzīvajam Dievam un sāka pielūgt elku. Bet fakts paliek fakts – tas, kurš pazina Dzīvo Dievu un stāstīja savam dēlam par Dieva brīnumiem, kādus Viņš darīja laikā, kad Israēls izgāja no Ēģiptes, pats pēc daudziem gadiem no Viņa atkāpās un, nokļūstot uz maldu ceļa, kļuva par elku pielūdzēju.

Tieši tā tas var notikt ar katru vienu no mums, ja mēs savā garīgajā ceļā kādu vai kaut ko ieceļam par sevišķas godināšanas un pielūgsmes objektu, vai tas būtu cilvēks vai Svētā Gara dāvana, paša uzskati, kalpošana vai vēl kas cits. Jo mūsu tēvu ticība un uzskati ne vienmēr ir nekļūdīgi.

Joasa dēls Gideons, kas vēlāk kļuva par piekto Israēla soģi, pēc Tā Kunga pavēles nocirta svēto koku, salauza Baāla altāri, ko **viņa tēvs pielūdza** un tajā vietā uzcēla altāri un pienesa upuri Dzīvajam Dievam. Pilsētas iedzīvotāji bija gatavi viņu nogalināt, tomēr tēvs sacīja, lai Baāls pats cīnās ar Gideonu. Kas bija tas, kādēļ Joass iestājās par dēlu – mēs nezinām. Tomēr viņa izsacītie vārdi tiem, kuri vēlējās Gideonu nogalināt, liek domāt, ka viņš par kaut ko bija aizdomājies. „Vai tad jūs gribat uzņemties cīņu Baāla vietā? Vai jūs varbūt pat domājat viņu glābt? Lai tas, kas grib par viņu cīnīties, mirst vēl šinī rītā! Ja tiešām Baāls ir dievs, tad viņš pats par sevi cīnīsies, tādēļ ka kāds ir nolauzis viņa altāri“ (Soģu 6:31).

Neviens neapstrīd to, ka mūsu tēvu tradīcijās var būt kas labs. Tomēr celt un nostiprināties uz tām, esot pārliecinātiem, ka tās ir bez kļūdām, arī nav pareizi. Nekādi cilvēciski rituāli, ceremonijas un likumi nedos pestīšanu, ja kristiešu sirdī nebūs patiesa ticība. Tieši tāpēc dažu sludinātāju tiekšanās sasaistīt sprediķi ar tradīciju un to ievietot noteiktās robežās, ir līdzīga mēģinājumam iekonservēt Dieva patiesību, kam patiesas dvēseles neapzināti pretojas. Var tikai noskumt par to, ko dzirdu individuālās dvēseļu aprūpes sarunās un ko vēstulēs apraksta ticīgi ļaudis no dažādām pilsētām, valstīm un konfesijām, raudot par to, kas notiek tā saucamās „īstajās baznīcās“, kurās Kristum vairs neatrodas vieta.

Tā kāds 45 gadus vecs kristietis, kurš dzīvo Vācijā, dalījās tajā, kas nospieda viņa sirdi: „Ak, ja jūs zinātu kā es esmu vīlies savā luterāņu konfesijā. Esmu dzimis un uzaudzis Krievijā dievbijīgā daudz bērnu ģimenē, kurā stingri ievēroja visus norādījumus, baušļus un nolikumus, kādi raksturīgi mūsu kristīgam virzienam. Mans tēvs bija diezgan liels luterāņu draudzes mācītājs, audzinot mūs 10 bērnus pilnā paklausībā visam tam, ko mācīja arī visiem draudzes locekļiem. Kamēr biju pusaudžu vecumā, es par to neaizdomājos, bet padevēji pildīju to, kas pie mums bija tradīcija. Tomēr kad pieaugu, sāku aizdomāties te par vienu, te par citu jautājumu, uz kuriem mans tēvs un arī neviens cits mūsu baznīcā nevarēja atbildēt. Piemēram, es nesapratu kāpēc katrā dievkalpojumā jālasa „Sludinātāju grāmatu“, kuru visi zināja gandrīz no galvas. Lai cik pareizs arī nebūtu seno sludinātāju – luterticības tēvu teiktais, tomēr daudz kas no viņu aprakstītā mūsu dienās vairs nav tik aktuāls. Bībele tika skaidrota tā, kā to saprot luterāņi. Bet visvairāk lika vilties draudzes locekļu un arī mūsu pašu ikdienas dzīve. Bērnu un vecāku starpā nebija saprašanās un miera. Tēvs un māte bieži strīdējās savā starpā. Tomēr pēc tādiem ģimenes strīdiem dievkalpojuma laikā baznīcā visa ģimene cienīgi sēdēja ar dievbijīgu izskatu, tā izrādot, ka pie mums viss ir labi. Mani tik ļoti nomāca garīgās barības trūkums, kura varētu dot spēku augt ticībā, ka es sāku meklēt internetā to, kas varētu piepildīt manu tukšo dvēseli. Tādā veidā es atradu

informāciju, kas pilnīgi pārveidoja manu pasaules uzskatu un pamudināja atmet manas konfesijas „dieviņu“ un sākt meklēt patieso Dzīvo Dievu.“

Jauns, nesen atgriezies kristietis no Ukrainas raksta: „Esmu piedzimis un uzaudzis pareizticīgo ģimenē, tāpēc tiku kristīts kā bērns, bet kad izaugu un sāku apmeklēt vietējo vasarsvētku draudzi, kur saskaņā ar viņu mācību saņēmu garīgo kristību un citas mēles, tad sapratu, ka man ir nepieciešama ūdenskristība. Tā kā dzīvoju Ukrainā, kur patreizējā laikā plosās pilsoņu karš un mani var iesaukt armijas rindās, vērsos pie mūsu mācītāja ar lūgumu mani kristīt, uz ko viņš atteica, ka kristības jau tika novadītas vasaras beigās un man nāksies gaidīt līdz nākošam gadam. Bet tā kā tuvojās brīdis, kad varu atrasties vietā, kur risinās kaujas, es nolēmu griezties pie baptistiem, kuru dievkalpojumus pa laikam apmeklēju, cerot, ka tie iejutīsies manā situācijā. Bet kad baptistu mācītājs uzzināja, ka esmu saņēmis Gara kristību, tad kategoriski paziņoja, ka mani kristīs tikai tajā gadījumā, ja es atteikšos no runāšanas mēlēs un apliecināšu visu priekšā, ka tie ir maldi. Nobijies, ka tādā veidā zaimošu Svēto Garu (kā to māca vasarsvētku draudzē), es lūdzu laiku pārdomām un pārdomājis griezos pie harizmātiem. Biju dzirdējis, ka pēc nedēļas visus, kas vēlas, kristīs ar pagremdi, pēc kā sekos iespēja saņemt Svēto Vakarēdienu. Tomēr, kad pēc nedēļas paņēmis baltu apģērbu ieradās nozīmētajā vietā, man pateica, ka nevaru tikt kristīts, jo neesmu izgājis speciālo teoloģisko sagatavošanas kursu. Uz manu iebildi, ka Bībelē pieminētajam einuham pietika ar viņa paša vēlēšanos, lai tiktu Dieva sūtītā Filipa kristīts, man atbildēja – kas Bībelē, tas Bībelē, bet viņiem ir savi nolikumi un baznīcas tradīcijas, kuras manis dēļ netaisās pārkāpt (skat. Ap.d. 8:26-39). Tā kā man cits nekas neatliek kā vērsties pie adventistiem, kaut gan arī viņiem visdrīzāk būs savi iemesli lai atteiktu, jo es neievēroju sabatu.“

Nākamā liecība ir no baptistu kalpotāja Krievijā, kurš ar dziļām skumjām raksta: „Jūs nevarat iedomāties, cik tradicionāli pie mums norit dievkalpojumi. To noturēšana ir izplānota pa minūtem tā, ka Svētajam Garam vairs nav vietas.

Laiks svētrunai ir stingri noteikts. Viss ir iepriekš saplānots. Tik un tik minūtes mācītāja ievadrundai, tik – korim vai slavētājiem, tik liecībai un dzejolim, tik – atbraukušo viesu sveicieniem, tik lūgšanām un sveicienu nodošanai no citām baznīcām. Mācītājs sēž un stingri vēro, lai viss notiktu pēc reglamenta. Un tādā veidā nedēļu pēc nedēļas, mēnesi pēc mēneša, katru gadu bez izmaiņām daudzu gadu garumā, tā ka baznīcā sēdošie jau zina iepriekš, kas sekos. Šī vienveidība, atkārtotības un ceremonijas tik ļoti nogurdina, novārdzina un iztukšo dvēseli, ka bieži vien nav vēlme doties uz draudzi. Bet ja tomēr aizej, tad ne jau tāpēc, ka tavš gars tevi velk, bet gan kā kristietis, kuram ir pienākums atrasties baznīcā, citādi pēc divām-trim neierašanās reizēm pie tevis atnāks un prasīs, kāpēc tik ilgi nav būts dievkalpojumā. Un ja nav attaisnojoša iemesla, izteiks brīdinājumu, tevi novēros un visbeidzot pacels jautājumu par izslēgšanu, lai arī citiem nerastos tāds paradums.“

Ceremonijas, šabloni un tradicionālītāte draudzēs var izpausties ne tikai ārējā dievkalpojumu noturēšanā, noteiktā kārtībā un formālā attieksmē pret cilvēkiem, bet arī personīgās cilvēku lūgšanās, kur, šķiet, kaut kam tādām vispār nevajadzētu būt. Tomēr tas skaidri saskatāms kādas jaunas kristietes no vasarsvētku draudzes Amerikā rakstītājā vēstulē: „Kādā svētdienā sapulces laikā, kad izsacīju pateicības lūgšanu Dievam slavēšanas laikā, kā tas pie mums pieņemts un kā to visi darīja, es jutu, ka gribu nevis pateikties, bet nožēlot grēkus, lūgt Tam Kungam žēlastību, lūgt pēc apskaidrošanas, pēc spēka manā garīgajā cīņā. Un tad es nodomāju – kāpēc man jālūdz tieši tā un par to, ko saka priekšā no katedras, ja manā sirdī ir pavisam cita lūgšana? Un tajā brīdī es sapratu, ka mūsu sapulces ir kļuvušas ceremoniālas! Kristieši lūdz pēc šablona, cenšas savas lūgšanas izveidot tā, kā tas viņiem liekas pareizi, izpušķot ar tekstiem no Bībeles un pēc atmiņas citēt. Tikai šajās lūgšanās sirds nav klāt. Šajā sapulcē Dievs manā prātā ielika tādu domu: „Mans bērns! Kāpēc tu mēģini rīkoties pēc citu parauga? Labāk atklāj Man to, kas ir uz tavas sirds un to nomoca. Izstāsti visu tā, kā tas ir“. Un patiešām, jo Dievam nevajag, lai mēs

lūdzamies tā, kā tas mums liekas pareizi jeb kā to māca sludinātāji. Viņam nav vajadzīgas lūgšanas pēc noteikta parauga, bet patiesa, no sirds dziļumiem nākusi lūgšana. To pašu es izpratu attiecībā arī uz savām pašas ikdienas lūgšanām. Lieta tāda, ka tajā laikā, kad Dievs atklāja manu vajadzību pēc šķīstīšanās un svētošanās, es sāku Viņam par to teikt katru reizi, kad atrados uz ceļiem, jo nolēmu, ka man tā ir jādara. Bet nesen sevi pieķēru pie domas, ka šī lūgšana ir kļuvusi tāda ierasta, kā šablons. Un tad Dievs runāja manā sirdī: „Mans bērns! Es zinu, ka tu vēlies attīrīšanu un svētošanu. Tu man to lūdzi un Es jau esmu tavā sirdī šo darbu iesācis soli pa solim, tāpēc tev nav jāatkārto atkal un atkal šo lūgšanu. Labāk vienkārši šajā brīdī parunā ar Mani. Izstāsti kā tev pagāja šī diena, par to, kā tu noguri savā darbā un kas satrauc tavu sirdi. Esi atklāta ar Mani. Necenties Man izpatikt ar saviem lūgšanā izteiktiem vārdiem, pat ja viņi ir pareizi. Runā par to, par ko tu patiešām domā šajā brīdī.“ Tā Kungs man parādīja to, ka savā vēlmē tikt šķīstīta un svētota, lai varētu Viņam tuvoties, es varu būt pilnīgi vaļsirdīga savās lūgšanās, lūdzot un izlūdzot to, kas ir saskaņā ar Viņa vārdu un kas ir Viņa griba, un neklusēt par savām ikdienas problēmām, kurās Tas Kungs vēlas ņemt dalību. Dažreiz Dievs vēlas vienkārši parunāties, atklājot to, kas ir Viņa Paša sirdī.“

Vēl kāda jauna kristiete no menonītu draudzes Kazahstānā telefona sarunā teica: „Cik es esmu pateicīga Dievam, ka Viņš mani ir apžēlojis un devis iespēju redzēt un dzirdēt dvēseļu aprūpes sarunas! Es sapratu, ka ar manu kristietību kaut kas nav kārtībā, jo grēkus nožēlojusi un saņēmusi ūdenskristības es turpināju kritizēt, dusmoties, apvainoties, tiesāt, aprunāt un tenkot. Man tagad par to ļoti sāp, bet Tam Kungam sāpēja vēl vairāk, jo es tikai izlikos par kristieti. Dvēseļu aprūpes sarunas atvēra man acis un es ticu, ka Pats Dievs caur tām runāja uz manu sirdi. Saprotu, ka es neciešu to, kas neīsts un samākslots, bet pati to daru. Ka maz atšķiros no pasaules, bet vienkārši eju uz sapulcēm, kurās daudzus cilvēkus ne visai ieredzu, ar uzspēlētu smaidiņu apskauju un caur zobiem izspiežu „kā klājas“, kaut gan mani tas nemaz neinteresē. Man kļūst baidi no domas, kas es īsti esmu? Kas

ir tā jauniete, kas nemitīgi apliecina, ka mīl To Kungu? Bieži vien man pašai paliek nelabi no savas liekulības. Kad sāku internetā skatīties dvēseļu aprūpes sarunas, tad beidzot, ieraudzīju cilvēku, kurš runā par patieso Dievu, nevis tādu, kas līdzīgs mums, pielāgojoties un vienkārši piekāpjoties mūsu grēkiem. To apzinoties, gribējās kliegt! Mana sirds ilgojās pēc pārmaiņām, bet dvēsele alka izraudāties un izteikt savus grēkus. Daudzus no tiem jau biju aizmirsusi, bet Svētais Gars sāka tos atgādināt.“

Cetdesmitgadīgs vīrietis no Latvijas žēlojās: „Ak, cik daudzas psiholoģiskas traumas ir jaunatgrieztiem kristiešiem mūsu vietējā harizmātiskā baznīcā! Mūsu cilvēki sekojot savai izpratnei, uzskatiem un tradīcijām var būt tik cietsirdīgi. Garīgi vājas un nenostiprinājušās dvēseles sastopoties ar šo cietsirdību, nespēj to izturēt un draudzi pamet. Draudzes locekļiem nav dziļas saiknes vienam ar otru, tāpēc neizjūt sevi kā baznīcas sastāvdaļu. Mūsu vidū ir daudz tādu, kas pilni rūgtuma, jo mācītāji un citi draudzes locekļi nodarījuši sāpes. Nespējot to paciest, viņi sāk izplatīt savu sašutumu, inficējot citus līdzīgi ļaundabīga audzēja metastāzēm, kas noved pie nekārtībām, strīdiem un šķelšanās. Tā kā nav brīnums tas, ka trīs reizes draudze sašķēlās ienaida un netiksmes dēļ, kas radusies draudzes locekļu sirdīs. To visu redzot, aiz sāpēm gribas kliegt.“

Vācijā dzīvojoša jauna māmiņa stāstīja: „Patreiz Dievs mūsu dzīvē maina apstākļus un mūs abus ar vīru vada uz citu draudzi. Daudz ko šobrīd neizprotu, kāpēc tieši uz tūrieni, jo ļoti esam pieķērušies savai vasarsvētku draudzei, kuru veido galvenokārt no Krievijas izbraukušie vācieši. Tāpēc man nebija viegli spert šādu soli. Daudzi mūsu aiziešanu uzskata par grēku, nodevību un atkāpšanos no ticības. Tagad mēs apmeklējam vietējo vasarsvētku draudzi, kur viņi ārēji uzvedas daudz brīvāk, nekā mēs esam paraduši. Bet viņos es ieraudzīju to, kā nebija mums. Viņi ir atklāti un patiesi! Viņi neliekuļo un viņos nav ārišķības un neīstuma. Sievietes valkā arī bikses un auskarus, bet Dievu piedzīvo daudz tuvāk nekā es pati to esmu pieredzējusi. Mūsu vāciešu draudzes, kuras izbrauca no Padomju Savienības, aizvien

vairāk atgādina farizejus. Tajās viss norit stingrā kārtībā un svarīgs ir tikai redzamais. Tāpēc es to dēvēju par ārīgu dievbijību. Viņiem svētums ir tajā, lai otru aprunātu, jo ja neierodīs uz visiem dievkalpojumiem (kas pa laikam gadās, ja ģimenē ir mazi bērni), tad uz tevi skatās ar nosodījumu. Tiek uzskatīts, ka Dievu vairāk bīstas tā, kura valkā garus svārkus, nekā tā, kurai to nav. Baznīcā valda nosodīšanas un kritikas gars. Visi šie ierobežojumi neļauj izpausties Svētā Gara spēkam. Paši to nesaprotot, mēs ierobežojam To Kungu, bet pēc tam brīnāmies, kāpēc mums nenāk atmoda un nav garīgas izaugsmes. Manam mazajam puisītim bija tikai 5 gadi, kad viņš vaicāja: „Mammu, kāpēc Jēzus pie mums nenāk?“ Es atbildēju, ka Jēzus gaida, lai ļaudis nožēlotu grēkus, uz ko viņš atteica: „Mammu, lai labāk Viņš nāk tagad, jo ļaudis tik un tā nenožēlos grēkus“. No sākuma, to dzirdot, es apstulbu, bet pēc tam sapratu, ko tieši viņš ar to domāja. Jo visā tajā laikā, kamēr nāca uz draudzi, viņš baznīcā neredzēja, ka kāds nožēlotu savus grēkus. Tāda saruna ar bērnu man deva iemeslu aizdomāties, kāpēc pie mums viss tā izskatās?“

Gados vecāks vīrs no Izraēlas rakstīja: „Piecpadsmit gadu laikā mēs ar sievu esam bijuši pareizticīgo, baptistu, vasarsvētku un harizmātu draudzēs, bet tagad esam septītās dienas adventistos (nosaukt sevi par Dieva bērnu kaunos). Nebeidzam brīnīties par to, cik dažādos veidos šajās konfesijās tiek sludināta kristīgā mācība. Dažādo konfesiju mācītāji ieliek cilvēku prātos stingri noteiktas savas konfesijas garīgās „patiesības“, kas vispār var nebūt īstas. Piemēram, pirmo grēku nožēlu dēvē par piedzimšanu no augšienes, bet jaunatgriezto – par atdzimušu cilvēku, kaut gan skatoties uz viņa dzīvi, kas ne drusciņ nav mainījusies, ir grūti noticēt, ka viņš ir jauna radība Kristū. Pareizticīgo baznīcā svaids šana ar eļļu tiek uzskatīta par brīdi, kad cilvēks tiek piepildīts ar Svēto Garu, neuztraucoties par to, kāda ir šī cilvēka garīgā dzīve. Par jaunu etapu cilvēka dzīvē tiek uzskatīta kristība ar pagremdi, kad visi grēki tiek nomazgāti, kaut gan bieži tāds kristietis turpina būt savu grēku vergs. Runāšanu jaunās mēlēs uzdod par kristību Svētajā Garā, neņemot vērā, ka Gara augļi tādā cilvēkā nav redzami, bet gan vecā, grēcīgā

daba. Visvairāk izbrīna tas, cik daudzveidīgi tiek skaidrots, kas ir Svētais Gars. Kad dzirdi dažādu konfesiju mācītājus, tad rodas iespaids, ka katrai no tām ir savs Dievs, savs Svētais Gars, sava patiesība un savs pestīšanas ceļš, kurš atvērts, kā viņi domā, tikai viņiem vien. Lūk, arī tagad mūsu adventistu baznīcā tiekam pārliecināti, ka vienīgi adventistiem Dievs ir atklājis Savu patiesību un uzticējis sludināt visu Dieva vēsts pilnību. Un tas vēl nav viss. Mūs pārliecina, ka adventisti ir sevišķi izredzēti, bet visi citi kristieši ir zemākas kārtas ticīgie. Adventistu baznīcas mācība tiek uzskatīta par bezgrēcīgu, bet Ellenas Vaitas grāmatas lasīšana, kā tradīcija, ir obligāta. Un neskatoties uz visu to, neredzam pārmaiņas ne sevī, ne citos. Ģimenes izjūk. Bērni aiziet pasaulē. Netiklība un laulības pārkāpšana ir sastopama ne tikai pie draudzes cilvēkiem, bet arī pie diakoniem, mācītājiem un bīskapiem. Daudzi ir slimi miesā un garā. Meklējam izeju no šādas situācijas un neatrodam. Tāpēc notiekošais mūs ar sievu spieda intensīvi meklēt Dzīvo Dievu.“

Kristiete no Moldāvijas stāstīja: „Es eju uz ļoti konservatīvu kristīgu draudzi. Atliek spert mazu soli prom no mūsu „patiesās“ izpratnes, lai, sliktākā gadījumā, tevi varētu pat izslēgt. Apģērbs un ārējais izskats ir pats galvenais, pēc kā nosaka tavu dievbijību un garīgumu. Novadītie dievkalpojumi ir tik tradicionāli un vienvēidīgi, ka jau iepriekš zini, par ko runās tas vai cits sludinātājs, tāpēc ka katram ir savs „jājamais zirdziņš“, t.i. savas iemīļotās tēmas. Stingri reglamentēts dievkalpojums priekš mūsu brāļiem ir kaut kas svēts. Dievkalpojumu plānojums tiek savlaicīgi sastādīts un viss notiek precīzi pa minūtēm. Priekš visa tiek noteikts laiks, vai tas būtu sprediķis, slavēšana vai liecināšana. No malas viss izskatās cienīgi un pieklājīgi, tikai dvēsele atrodas kā spīlēs. Draudzē nav neviena cilvēka, kuram varētu uzticēties. Vairumam ir vienīgi kristieša izskats, kaut gan patiesībā viņi tādi nav. Aiz izteiktiem svētbijīgiem vārdiem stāv slēpta liekulība. Ir daudzas tādas jaunas ģimenes, kuras dievkalpojumos ierodas smaidīgas, bet mājās cieš un mokās. Tas viss ir tāpēc, ka savu grēku dēļ ienaidniekam dodam varu mūs postīt, bet par to dievkalpojumos klusē.“

22 gadus jauna kristiete, baptistu draudzes locekle raksta no Krievijas: „Kaut gan esmu piedzimis kristīgā daudz-bērnu ģimenē, patiesu kristīgu mīlestību neesmu pieredzējusi ne no saviem vecākiem, ne no mūsu draudzes locekļiem. Es nevēlējos būt līdzīga viņiem un uzskatīju viņu ticību Dievam par ārišķīgu reliģiozitāti. Mūsu baznīcā lielu nozīmi piešķir ārējam izskatam. Ja kalpotāji pieiet pie kādas no māsām, tad tikai tādēļ, lai ieteiktu valkāt garākus svārkus un blūzēm garākas piedurknes. Viņi uzskata, ka ja ar cilvēka ārējo izskatu viss ir kārtībā, tad arī sirdī viss ir labi, bet ja apgērbs, pēc viņu uzskata, nav īsti kristīgs, tad tā ir pazīme par neatbilstošu dvēseles stāvokli. Vēl vienas patiesas kristietības pazīme mūsu draudzē ir, ja ģimenē ir daudz bērnu, tāpēc katrās laulībās vienmēr izskan pavēle: „Augļojieties un vairojieties“, tā it kā tas būtu vienīgais un galvenais svētības un pestīšanas jautājums. Kaut gan mūsu baznīcā grēksūdzi kā tādu atbalsta un pat no katedras par to sludina, tomēr es nekad neesmu dzirdējusi par detalizētu okulto un seksuālo grēku iznešanu gaismā, tāpēc, ja tos arī atklāju, tad vienīgi virspusēji un pavisā, kas, protams, nedeļa vēlamo rezultātu.“

Jā, kas tiesa, tas tiesa. Tradicionalitātei ir raksturīga paaugstināta un pārmērīga tieksme uz ceremonijām un noteiktām ārējas kalpošanas formām. Pie kam vieniem kristiešiem galvenā uzmanība tiek veltīta izskatam, apgērbam, svārku garumam, frizūrām un galvas apsegam māsām (pat mazām meitenēm), citiem – stingra kārtība dievkalpojumu novadīšanā, trešiem – bērnu dzemdēšanai, ceturtiem – draudzes locekļu aktivitātēm un dalībai baznīcas dzīvē, piektiem – bezierunu paklausība mācītājiem un brāļu padomei, un tā tālāk. Katrai baznīcai ir savas prioritātes, patiesības un garīguma kritēriji. Pie kam vissvarīgākais, lai no malas viss izskatītos pieklājīgi, bet tas, kas notiek dziļi ļaužu sirdīs, daudzus neinteresē. Un tā cilvēki ar visu savu garīgo bagāžu nāk uz sapulcēm, sasēžas rindās, uzliek svētbijības masku un uzmanīgi klausās vārdus, kas skan no katedras, precīzi atkārtojot farizeju un bauslības mācītāju uzvedību, kurus Kristus sauca par liekuļiem. Vien pamēģini kādu mūsu laikos nodēvēt par farizeju un liekuli... Kā reakcija būs tik

daudz sašutuma, niknuma un nežēlības, ka nebūsi priecīgs, ka esi atvēris muti. Un viss tikai tāpēc, ka ticīgie tik ļoti ir pieraduši tēlot dievbijību, ka to uztver par savas kristietības normu. Pastāvīgi spēlējot šo teātri, viņi aizmirst līdzību par cilvēku, kurš ieradās kāzu mielastā bez kāzu drēbēm (Mt. 22:11).

Bet arī tas vēl nav viss, kas skumdina sirdi. Mūsu laika sludinātājos tiek augstu vērtēta teoloģiskā izglītība, erudīcija, daiļrunība, noslīpēta runa un māka pasniegt un atklāt doto Bībeles tēmu tik dzīvi, lai pilnībā aizrautu klausītājus. Tieši tāpēc daudzi brāļi pieliek maksimālas pūles absolvēt Bībeles skolu vai kādu citu respektablu teoloģisko mācību iestādi. Diemžēl, dzīves pieredze rāda, ka tikai mazu daļu no tā, ko šie sludinātāji stāsta no katedrām, viņi spēj realizēt paši savā dzīvē. Un tādā veidā dziļās Rakstu zināšanas pārvēršas viņiem pašiem par sodību.

Tieši no tā visvairāk baidījās apustulis Pāvils un pastāvīgi bija nomodā, lai „citiem sludinādams, pats nekļūtu atmetams“ (1.Kor. 9:27). Tādēļ nav jābrīnās, ka Dievu bīstoties un izprotot savu atbildību to priekšā, kuriem sludināja, apustulis pilnībā apzinoties to vārdu nozīmi, kurus izrunāja, varēja mierīgi teikt: „Un tā arī es, pie jums nākdams, **nenācu ar augstu valodu vai gudrību**, nesdams jums Dieva liecību. Jo es jūsu starpā negribēju neko citu zināt kā vien Jēzu Kristu un to pašu krustā sistu. Un es ierados pie jums nespēkā, bailēs un lielā nedrošībā. Un mana runa un mana sludināšana **nenotika pārliecināšos gudrības vārdos, bet gara un spēka izpausmē**, lai jūsu ticība nebūtu pamatota cilvēku gudrībā, bet Dieva spēkā“ (1.Kor. 2:1-5).

Kā redzat, patieso Dieva kalpu sludināšana senajos Jau-nās Derības laikos izskanēja garā un spēkā. Vai mūsdienās mēs bieži dzirdam tādas svētrunas, kurās Dievs Sevi izpauž Svētā Gara spēkā? Cik bieži mēs izjūtam bijību un trīsas apzinoties, ka mūsu priekšā ir Viņa trauks, kurš sludina no Augšienes dāvētā Svētā Gara svaidījumā? Nevis no sava prāta un ne no teoloģijas institūtā iegūtām zināšanām, bet Svētā Gara spēkā! Protams, ar to es nevēlos teikt, ka ir nepareizi iegūt zināšanas, tomēr, ja viss iesākas un beidzas ar

šīm zināšanām, tad bēdas tādām sludinātājam un viņa klausītājiem! Svētruna, kura teikta Svētā Gara spēkā, tagad ir liels retums, jo mūsdienu kristīgā baznīca kļuvusi garīgi nabadzīga.

Atcerēsimies pirmo Jēzus Kristus teikto svētrunu Nācaretes sinagogā, tās aprakstu un satricināto klausītāju reakciju. Ļaudis pārsteidza ne tikai spēkā izteiktie vārdi, bet arī **garīgā autoritāte** kādā Viņš runāja tos mācot: „...jo Viņš tos mācīja kā tāds, **kam vara**, un ne kā viņu rakstu mācītāji“ (Mt. 7:29; Mk. 1:22; Lk. 4:32). Paņēmis pasniegto pravieša Jesajas grāmatu, Viņš lasīja: „Tā Kunga Gars ir uz Manis, jo Viņš Mani svaidījis sludināt prieka vēsti nabagiem, pasludināt atsvabināšanu cietumniekiem un akliem gaismu, satriektos palaist vaļā un pasludināt mūsu Kunga žēlastības gadu“ (Lk. 4:18-19).

Kad Jēzus izlasīja šos vārdus un, grāmatu aizvēris to atdeva sulainim, apsēdās „...visi, kas bija sinagogā, vērsa savus skatus uz Viņu“ (Lk. 4:20). Kā jūs domājat, kāpēc? Nav šaubu, ka Viņš runāja mierīgi nepaceļot balsi, un tomēr, Viņa vārdos varēja just tādu spēku, ka katrs klātesošais saprata – viņu priekšā stāv Tāds, kam vara. Vai bieži varam dzirdēt svētrunu no tāda sludinātāja mutes, kuram piešķirta garīga vara? Ak, nē. Un iemesls ir tajā, ka daudz esam pazaudējuši. Tiesa gan, kaut ko esam ieguvuši, un tās ir teoloģiskas zināšanas par Dievu. Bet ne jau zināšanas par Viņu, bet patiesa **Viņa Paša pazīšana** dara cilvēku par garīgu autoritāti, kuram ir no Augšienes saņemta vara.

Būtu interesanti uzzināt, cik no visiem mūsdienu sludinātājiem ir tādu, kuri ir nevis bīskapu, mācītāju vai brāļu padomes sūtīti, bet tieši Dieva aicināti, un var uzdrošināties teikt: „Tā Kunga Gars ir uz manis“? Kuri no viņiem ir viltvārži, bet kuri patiesi Dieva izsūtītie? Dieva, Kurš atraisa no grēka verdzības, sniedz gaismu garīgi akliem un sarauj važas tiem, kas atrodas sātana varā? Cik daudz ir tādu patiesi meklējošu dvēseļu, kuras ilgojas pēc svētrunām, kas izteiktas Svētā Gara spēkā! Bet tā vietā no katedras atskan sen zināmas pamācības no sen mūžībā aizgājušiem baznīcas dibinātājiem vai lekciju konspekti, kas pierakstīti mācību gados.

Vārdi, kas apsvērti, izdomāti, nopolēti un, varbūt pat pareizi, un tomēr neskar ļaužu sirdis un nepaveic tajās to, kāpēc pasludināti. Starp citu, tas arī ir saprotams, jo tikai tajā gadījumā, ja ar sludinātāja muti runā Pats Dievs, dvēseles teikto uzņem ar trīsām un godbijību.

Viena krietni gados vecāka kristiete no Vācijas ar sāpēm saka: „Tagad mūsu baznīcā dievkalpojumos klausāmie lekcijas par Bībeles tēmām, bet ne Svētā Gara svaidītas svētrunas. Ļoti bieži tukša aizeju uz draudzi un tikpat tukša atgriežos mājās, kaut gan dvēsele ļoti ilgojas pēc spēcīgas garīgās barības. Man taču ir jāgatavojas tikšanās brīdim ar To Kungu, bet jau daudzus gadus man vajadzīgo nesaņemu. Dažreiz redzu, ka pasaules ļaudis ienāk mūsu draudzē, kādu laiku aizraujas, bet ātri pieviļas, aiziet un nekad neatgriežas. Tam par iemeslu ir ne vien nedzīvs un bezspēcīgs sludinātais vārds, bet arī mēs, kristieši, kuri iesākumā izskatās pēc eņģeļiem, bet tad nomet savas svētbijības maskas. Bez tam jaunatgrieztos atstumj mūsu vidū esošā vienaldzība. Viņi ātri atklāj, ka draudzē valda neliela ļaužu grupa, kuriem labi klājas, bet pārējie viņiem neinteresē, kaut gan satiekoties tos apskauj un skūpstā. Parasti cilvēciskais kontakts aprobežojas ar nodeldētām frāzēm: „Kā klājas?“ – „Paldies, labi. Un jums?“ – „Paldies Dievam, arī“, un viss. Ar to tad arī beidzas kristiešu saskarsme un pēc sapulces katrs steidzas pie savas mašīnas, lai ātrāk tiktu mājās. Tā savās garīgajās un dvēseles problēmās tu paliec viens kā koks.“

Kad savos misijas braucienos redzu cilvēku pūļus, kristiešus, kuri vēlas personīgu dvēseles aprūpes sarunu, tad neviļus atceros vārdus no Mateja evaņģēlija 9.nodaļas 36. panta, kur aprakstīts viens brīdis no Kristus dzīves: „Un, kad Viņš ļaužu pulkus redzēja, sirds Viņam par tiem iežēlojās, jo tie bija novārdzināti un atstāti kā **avis, kam nav gana**.“ Ar šo salīdzinājumu evaņģēlists parādīja, ka Dieva tauta bija līdzīga pamestām avīm, kuras klejo tuksnesī bez pieskatīšanas. Klaiņojot, kur pagadās, viņas nokļuva briesmās, bija nogurušas, nožēlojamas un garīgi izsalkušas, kaut gan regulāri apmeklēja sinagogas, kurās viņas „baroja“ priesteri, bauslības mācītāji.

Kaut kas līdzīgs notiek arī mūsu laikā. Gandrīz katrā baznīcā darbojas kalpotāji ar teoloģisko izglītību, kuru vidū ir pat tie, kuriem ir bakalaura, maģistra, doktora vai pat teoloģijas profesora grāds, tomēr vienkāršiem draudzes locekļiem ir jāmeklē palīdzība no malas – kāds, kam varētu uzticēties un atvērt savas sirdis. Tur, kur Tas Kungs ir klātesošs un kur izlejas Svētā Gara spēks, nevienu nevajag aicināt, jo ļaudis pulkiem paši iet, kā tas bija redzams Jāņa Kristītāja un Jēzus Kristus laikā. Ļaudis atstāja ērtās, vēsās sinagogas telpas un stundām sēdēja tuksnesī svelmainā saulē, uzklausot patiesos Dieva sūtņus, kuri runāja vārdus, kādus nekad nebija dzirdējuši.

Dvēsele, kura pēc būtības ir kristīga, labi izjūt, kur ir patiesība, kas sniedz dzīvību, un kur ir meli, kas slēpjas zem dievbijības maskas. Jo pirmais cilvēks kļuva par dzīvu dvēseli tikai tajā brīdī, kad Dievs viņā iedvesa Savu Garu, kas arī tagad dod spēju izšķirt kur Dievs ir un kur Viņa nav. Un ļaudis steidzas turp, kur darbojas Tas Kungs, nerēķinoties ne ar apstākļiem, ne laiku, ne izmaksām. Viņi iet, lai dzirdētu Dzīvības vārdus un to gaismā ieraudzītu sevi. Jo Tam Kungam derīga, šķīsta trauka izrunātais dzīvais iedarbīgais Dieva vārds kļūst „...asāks par katru abās pusēs griezīgu zobenu un spiežas dziļi iekšā, līdz kamēr pāršķir dvēseli un garu, locekļus un smadzenes, un ir domu un sirds prāta tiesnesis“ (Eb. 4:12). Bet meklējoša dvēsele tieši pēc tā tvīkst. Pat ja prāts ir aizvērts, sirds cieta un kurla, dvēsele kas meklē Dievu cieš, mokās un raud, apzinoties atrašanos tālumā no sava Glābēja. **Viņa tiecas dzirdēt tos vārdus, kuri tai palīdzēs atžirgt un atkal ar To Kungu savienoties.** Ja jau dumja vista spēj atšķirt kviešu graudu no nedzīviem smilšu graudiem, tad jo vairāk cilvēka dvēsele var izšķirt dzīvību dodošos vārdus no mirušām mutiskām sēnalām.

5. nodaļa

Garīgais tuksnesis

Katra cilvēka dzīvē ir brīži, kad daudzi nelabvēlīgi apstākļi kā sarunājuši sakraujas cits uz cita, pārvēršot dzīvi ne-caurredzamā tumsā. Turklāt visam pazūd jēga un nozīme. Nekas nespēj iepriecināt. Viss, kas agrāk piepildīja ikdienas dzīvi, izbāl un vairs nemodina interesi, ir apriebies un šķiet nekam nederīgs.

Kaut kas tāds dziļi sirdī var notikt arī kristiešiem, katram savādākā veidā, atkarībā no personas individuālām īpatnībām. Runājot par ticīga cilvēka dzīvi, šādu stāvokli sauc par „dvēseles tumšo nakti“ vai „garīgo tuksnesi“, kad šķiet, ka Dievs ir apslēpis Savu Vaigu un attālinās. Tādā dzīves brīdī ne tikai kristietība, bet visa dzīve zaudē savu vērtību un nozīmi. Un cilvēks dzīvo tikai tādēļ, lai izdzīvotu. Lai paskaidrotu, ko es ar to gribu pateikt, izstāstīšu piemēru no kādas jaunas kristietes dzīves, kura rakstāja:

„Man ir 18 gadi. Pēdējos pusotra, divus gadus dvēselē ir kaut kāds tukšums, it kā es pilnībā būtu pazaudējusi savu personību, gribu, emocijas. Visas labās jūtas pazudušas. Dvēselē ir pilnīga tumsa, dusmas bez iemesla, nepārtraukta cilvēku tiesāšana, pat pašu tuvāko. Pastāvīgi uzmācas lep-nība, kaut gan tādām jūtām nav nekāda iemesla rasties, bet sevi pārvarēt nevaru. Dvēsele sāp bez pārtraukuma. Manī it kā ir kaut kas salūzis... Uz baznīcu eju tikai svētdienās un svētku reizēs, un tad arī tikai tāpēc, lai izpatiktu saviem ti-cīgiem vecākiem, ar kuriem man nav tuvu attiecību, kaut arī zinu, ka viņi mani mīl. Bieži aizdomājos par dzīves jēgu un saprotu ka tā vairs nespēju dzīvot. Kad 16 gadu vecumā nācu pie ticības, parādījās prieks, dzīvība, apziņa par pieļautām kļūdām. Nesapratu kā agrāk bez visa tā varēju dzīvot. Bija dziļa grēku nožēla. Parādījās dziļa cieņa un bijība Tā Kunga priekšā. Sāku regulāri apmeklēt dievkalpojumus. Bet pagāja gads, sāku aizvien retāk būt lūgšanās, izjutu tādu kā atsa-lumu, kaut gan no sākuma to neievēroju vai vienkārši nepie-griezu tam uzmanību. Centos lasīt dažādu garīgo literatūru,

tomēr aizvien retāk biju lūgšanās. Mēģināju izsūdzēt savus grēkus, bet darīju to pavisā, tāpēc garīgu atjaunošanos nepiedzīvoju. Tā arī akmens no sirds nenovēlās. Nepārtraukta apcietināšanās pret visu un visiem... pat baznīcā! Dvēsele izkaltusi un vienaldzīga. Grēkus nožēlot nevaru, jo neko nejūtu, pat ne sirdsapziņas pārmetumus. Bijība Tā Kunga priekšā pazudusi. Domas klejo, nevaru koncentrēties. Galvā tukšums. Esmu universitātes studente, bet nevēlos vairāk mācīties. Nezinu kā tālāk dzīvot. Nedzīvoju, tikai eksistēju.“

Iemeslu tādai nopiestībai un dvēseles tukšumam var būt daudz (ieskaitot iemeslus, kurus apskatījām iepriekšējā nodaļā), tomēr visbiežāk sastopamais ir **zaudēta pirmā mīlestība uz To Kungu**. Kādiem kristiešiem tā nodziest caur zemišķām rūpēm un miesīgām interesēm. Citiem – kā rezultāts godkārei un garīgai augstprātībai, kā tas bija efeziešiem: „Bet Man pret tevi ir tas, ka tu esi atstājis savu pirmo mīlestību“ (Atkl. 2:4). Droši vien jūs atcerieties, ka kristīgās draudzes dibinātājs Efezā bija apustulis Pāvils, un draudze bija daudzskaitlīga un reprezentabla, kas ar laiku kļuva viņiem pašiem bīstami. Pamazām pirmajā vietā vairs nebija Kristus, bet viņu pašu kalpošana un darbs priekš Kristus. Viņi sāka sevi uzskatīt par īpašiem un izvirzīt pretenzijas, kā tas bieži vien mēdz notikt ar daudziem iesācējiem Dieva darbā. Bez tam efezieši uzskatīja, ka ir pelnījuši lielāku apbalvojumu nekā citi, kas noveda pie pirmās mīlestības zaudēšanas. Mīlestība izplūst no sirds pazemības, līdzīgi kā notika ar pazudušo dēlu un grēcinieci, pilnīgā pretstatā farizejam Sīmanim, kurš savās domās tiesāja Dieva Dēlu.

Mums nevajadzētu aizmirst to, ka pati vēlamākā un neovērtējamā dāvana Tam Kungam ir nevis tas, kas krīt acīs ļaudīm, bet uz Viņu vērsta nezūdošā pirmā mīlestība. Kad tās ir maz vai tā ir pat pilnīgi pazaudēta, tad visa mūsu kalpošana Dievam ir līdzīga strādājošai bezdvēseliskai mašīnai. Vārdi „atceries no kā tu esi atkritis“ runā par to, ka Tā Kunga acīs pirmās mīlestības zaudēšana ir nekas cits kā garīga lejupslīde. Tās zudumu cilvēks parasti neievēro, jo tas notiek pamazām. Iesākumā mīlestība vairs nav tik dedzīga, tad tā kļūst remdena un ar laiku garīgi nomirst, kā tas bija Sardus

draudzē. Lai izbēgtu tādām bēdīgām galam, nepieciešams nemītīgi nožēlot pieļautās kļūdas un grēkus, kā rezultātā atjaunojas un tiek nosargāta pirmā mīlestība uz Kristu. Tieši tāpēc ezeziešiem veltītie vārdi Atklāsmes grāmatas 2.nodaļā „atgriezies (t.i. nožēlo grēkus) un dari pirmos darbus, bet ja ne, tad Es nāksu pie tevis un nostumšu tavu lukturi no tā vietas, ja tu neatgriezīsies“, attiecas vienādā mērā gan uz katru individuālu dvēseli, kura pazaudējusi pirmo mīlestību, gan arī uz tādu, kas piedzīvo garīgu remdenību. Jo, kad mēs pārstājam degt un spīdēt, tad jo ātri kļūstam par nederīgu lukturi, kurš tikai aizņem vietu (skat. Lk. 13:7).

Garīgais tukšums ceļas arī no **bezmērķīgas dzīves un īstu mērķu neesamības**. Ja cilvēks dzīvo tikai priekš sevis, piepildot savas iegribas un vēlmes, jeb kalpo viltus vērtībām, tad ceļa noslēgumā piedzīvo vilšanos un iekšēju tukšumu. Nereti cilvēks nodzīvo visu savu dzīvi, neuzdodot pašus svarīgākos jautājumus: „Kas es esmu? No kurienes cēlies? Kurp es eju? Kāds ir manas dzīves mērķis? Ko es meklēju un kam es dzīvoju?“ Slavenais vācu filozofs Arturs Šopenhauers, kurš izcēlās ar galēji pesimistisku pasaules uzskatu, reiz, vakara stundā ejot caur kapsētu, tika pārsteigts dzirdot kapsētas sarga vārdus: „Kas tu esi? No kurienes? Un uz kurieni tu dodies?“. Pēc šīs uzrunas viņš ilgi nespēja attapties, domājot par dzirdēto vārdu dziļo nozīmi. Dzīve bez mērķa un jēgas dzemdina pesimismu un garīgo tukšumu.

Neticība, šaubas, kurnēšana, īgnums un pastāvīgā neapmierinātība par savu dzīvi tieši tāpat iztukšo dvēseli. Israēlieši bija liecinieki neskaitāmiem Dieva brīnumiem (10 Ēģiptes sodības, brīnumainā Sarkanās jūras ūdeņu pāršķelšanās un ienaidnieku noslīcināšana, 40 gadu klejošana tuksnesī, manna no debesīm, uguns un mākoņu stabs, kurš rādīja ceļu, ūdens straumes no klints, drēbes, kuras nekļuva par skrandām un kājas, kas nesatūka šo 40 gadu laikā, Jērikas mūru sabrukšana un daudz kas cits), un tomēr nebeidza kurnēt, žēloties un sašust, tā izraisot Dieva dusmas. Neskatoties uz to, ka viņi bija izglābti, saņēmuši piedošanu un Debesu Tēva gādības apņemti, viņi tik un tā gāja uz nekuriem un veltīgi vadīja dzīvi, nošķirti no Dieva svētības pārpilnības. Šie

ļaudis sevi nolēma tukšnesim, līdz savas dzīves noslēgumam paliekot garīgi izkaltuši, nelaimīgi, mūžīgi neapmierināti, at-rauti no apsolītās zemes. Un kaut gan viņi nebija Dieva atraidīti un pamesti, viņu dzīve sastāvēja no vienkāršas riņķošanas pa apli un sapņiem par to, kam nebija lemts piepildīties.

Diemžēl arī mūsdienu kristiešu vidū ir daudz tādu, kuru dzīve atgādina nepārtrauktu riņķošanu pa apli un bezjēdzīgu eksistenci. Apmaldījušies sadzīviskās problēmās, vienmēr noskumuši, šaubu pilni, bez garīga spēka, dvēselē slimi, bez cerības un prieka, mūžīgi neapmierināti jautājot Dievam: „Kāpēc tā notiek tieši ar mani?“. Viņiem nav ne mazākā priekšstata par to, ko nozīmē dzīvot Dievam tīkamai dzīvei Kristū. Starp citu, viņu garīgais tukšums nemaz neizbrīna, ja ņem vērā, ka kristietībā viņi meklē vieglus ceļus, vēloties no šīs zemes dzīves iegūt visu un Debesīs neko nepazaudēt. Un tāda atvieglota kristietība viņus vilina tāpēc, ka viņi nemīl Dievu, un kaut arī cenšas pārliecināt par pretējo gan sevi, gan citus, viņu vadītā dzīve to neapliecina. Viņi lieliski zina pirmo bausli: „Tev būs Dievu savu Kungu mīlēt no visas savas sirds, no visas savas dvēseles, no visa sava prāta un no visa sava spēka“, bet savā ikdienas dzīvē to neizpauž, jo nekalpo Dievam, bet saviem neskaitāmiem elkiem, no kuriem pirmais ir savs „ES“, ko Dievs ienīst.

Nav iespējams uzskaitīt visus viņu dieviņus, jo to ir ļoti, ļoti daudz. Tie var būt māja, nauda, dzīvoklis, mašīna, paša bizness, īpašums, ģimene, bērni, televizors, dators, drēbes, apavi, ārējais izskats, ēdiens, rotaslietas, atpūta, ceļojumi, izklaide, hobijs un daudz kas cits, ko var apzīmēt ar vienu vārdu „**materialisms**“, kas ir pilnīga sevis atdeve materiālām lietām un pat to pielūgsmē. Un kaut gan labklājība pati par sevi nav grēks, tomēr tā attālina no Dieva. Bet kas ir sevišķi zīmīgi – jo bagātāks ir cilvēks, jo lepnāk dzīvo, neko sev neliedzot, jo ātrāk viņš zaudē apmierinājumu un prieku, t.i. īpašības, kas raksturīgas patiesai dzīvei. Tā vietā viņa sirdī ienāk tukšums un skaudība, redzot citu cilvēku laimi.

Pārticības pasaulē valda miesas, naudas un mantu kults, jo cilvēkiem ir viss un vislabākajā kvalitātē. Tomēr ļaudis ātri pie visa pierod un pieņem kā pašu par sevi saprotamu.

Dažreiz miljonāri, kad nedaudz iedzēruši, žēlojas par to, ka it nekas viņus nespēj iepriecināt, ka viņiem ir garlaicīgi, jo viss jau ir iepriekš zināms. Bez tam viņi nevienam nevar uzticēties, jo visi skatās tikai viņu maciņā. Viņiem nepietiek ar to, kas viņiem jau pieder, un tomēr viņi vairs nezina, kas tieši pietrūkst. Bagātnieku bērni pa laikam sajūk prātā no tā, ka viņiem vairs nav ko vēlēties.

Protams, nav slikti, ja var dzīvot labāk, bet bēda ir tajā, ka nespējam to pareizi uztvert, tāpēc ka materiālie labumi kļūst par elku, kas no mūsu sirds izstumj To Kungu, jo savam īpašumam kalpojam ar lielāku degsmi nekā Dzīvajam Dievam, Kuru noliekam otrā vietā, padarot par svētdienas hobiju. Pie kam visu spēku, dvēseles tieksmes un lielāko daļu materiālos līdzekļus ziedojam materiālisma dievam, pilnīgi aizmirstot Pestītāja vārdus: „Jo, kur ir tava manta, tur būs arī tava sirds“ (Mt. 6:21). Atdodot sevi šiem „dārgumiem“ paiet dienas, nedēļas, mēneši, gadi un dažreiz pat desmitgades. Un tad ar izbrīnu sev jautājam: „Kāpēc atnāku uz sapulci tukšs un tikpat tukšs aizeju projām? Kādēļ manā sirdī ir tukšums un dvēsele cieš?“ Tāpēc, ka pazaudēji Dzīvo Dievu un zaudēji pirmo mīlestību uz Viņu, atdodot to materiālām vērtībām, kas kļuvušas par elku, kurš pieprasa arvien jaunas upurdāvanas.

Daudziem ir labi pazīstama šī nebeidzamā kaisle iegādāties. Kad parādās iespēja kļūt par jaunu mantu īpašnieku, viegli rodas nesātība, kurai ir divas meitas – „Dod šurp! Dod šurp!“ un nekad neteiks „Diezgan“ (Sal.pam. 30:15). Šādā kaislē ļaudis zaudē kontroli pār sevi, nedomājot par to, ar kādām skumjām uz viņiem skatās Tas Kungs. Jo agri vai vēlū viss uz zemes iegūtais reiz būs jāatstāj, lai pārietu mūžībā, tikai – ar kādu sirdi? It visos laikos mamons ir aizvedis prom no Kristus daudzus kristiešus. Atdodot tam sevi, cilvēks pamet likteņa varā savu nemirstīgo dvēseli, kurai būs jānostājas Dieva priekšā, lai Viņam sniegtu atskaiti. Bēdas mums, ja tiekšanās pēc materiāliem labumiem un nepārtraukta to iegāde kļūst par galveno mūsu dzīves mērķi.

Vēl viens iemesls, kas dvēselē rada garīgu tukšumu ir **pastāvīga rosīšanās, kas novārdzina**, kurai mēs sevi atdodam, pilnīgi tajā iegrimstot. Rūpēs par uzturu, mājokli, darbu,

algū, apgērbu un daudz ko citu, kas dzīvei nepieciešams, mēs burtiski kā vāvere ritenī joņojam, joņojam, joņojam... Visas mūsu domas grozās ap māju, saimniecību, mašīnu, rēķinu apmaksāšanu, atpūtu un izpriecām, bet lūgšanas koncentrējas uz vajadzībām, lūgumiem, veselību, grūtībām, vēlmēm un daudz ko citu. Pats par sevi saprotams, ka darbs un gādība par ģimeni un paša ķermeni nav grēks. Tieši otrādi, par to svarīgumu un nepieciešamību Svētos Rakstos ir teikts: „Bet, ja kāds negādā par savējiem un visvairāk par saviem mājas ļaudīm, tad viņš ir aizliedzis ticību un ir ļaunāks par neticīgu“ (1.Tim. 5:8). Mums ir jāstrādā, jo pat pirmo cilvēku Ādamu Dievs ielika Ēdenes dārzā, lai viņš to koptu. Jautājums ir par visam cits: kādu vietu mūsu dzīvē ieņem rūpes par savu mirstīgo miesu un kādu – gādība par savu nemirstīgo dvēseli?

Vecās Derības laikā Dievs Tas Kungs runāja caur Mozu: „...cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet ka cilvēks dzīvo no visa tā, kas iziet no Tā Kunga mutes“ (5.Moz. 8:3). Tos pašus vārdus atkārtoja Kristus tuksnesī un izsalkumā, kad velns Viņu kārdināja un piedāvāja akmeņus pārvērst maizē. Zem vārda „maize“ ir domātas materiālās lietas, kas mums nepieciešamas ikdienā, un par kurām Jēzus mācīja lūgt: „Mūsu dienīšķo maizi dodi mums šodien“ (Mt. 6:11). Bēdīgi, ka bieži vien kristieši tālāk par šo „maizi“ neiet un garīgā dzīvē nepieaug, visvairāk aizņemti ar to, kas nepieciešams miesai. Piemēram, daudzas jaunietes un jaunekļi, vīrieši un sievietes pavada laiku meklējot dzīvesbiedru, lūdzot To Kungu paglābt no vientulības, bet precētie pāri nodarbojas ar to, lai atrisinātu savu bērnu problēmas. Arvien vairāk ir tādu kristiešu, kuri sapņo par iespēju vai jau ir uzsākuši savu biznesu, lai būtu neatkarīgi no citiem. Tas viss pārņem viņu domu pasauli un ir galvenais saturs Tam Kungam pienestajās lūgšanās. Viņi ir koncentrējušies uz „maizi“, t.i. uz zemišķo, aizmirstot par to, ka pirmie vārdi lūgšanā, kuru Jēzus mācīja Saviem mācekļiem bija: „Tavs prāts lai notiek“ (Mt. 6:10). Atdodot sevi materiālām lietām, mēs neesam spējīgi iegūt patieso garīgo dzīvi, tā līdzinoties Israēlam tuksnesī, kas ik rītu sāka ar to, ka gāja meklēt barību, un kad saņēma no Debesīm mannu, jau pēc neilga laika pieprasīja gaļu. Šie ļaudis nepārtraukti

kliedza pēc zemišķām vajadzībām, katru dienu 40 gadu garumā, kļūstot par garīgiem graustiem, tā vietā, lai ar visu dvēseli tiektos pēc Debesu Tēva apsoltās zemes.

Kristiešu dvēseli iztukšo arī **pārmērīga aizraušanās ar lietām, kas spēj attālināt no Tā Kunga**. Pie tām var pieskaitīt internetu, televīziju, datoru, pasaulīgus romānus, mākslas filmas (jo sevišķi melodrāmas un seriālus), visvisādus ceļojumus un ekskursijas, neizvēlīgu dažādu sprediķu un ļoti apšaubāmu liecību klausīšanos, uzņemot garīgajam stāvoklim kaitīgu informāciju, pēc kuras zūd miers, dvēseles līdzsvars un cerība uz To Kungu, parādās satraukums, baiļu sajūta un priekšlaicīgi uztraukumi par notikumiem, kas iespējams nekad nepienāks. Jo ar kādu garīgu barību mēs savu dvēseli barojam, par to pēc tam domājam, prātojam un pārdzīvojam. Nereti dvēseļu aprūpes laikā uzreiz ir redzams no kā dzīvo kristietis, kas viņu interesē un kam viņš veltī savu brīvo laiku.

Šādas aizraušanās kristieša dzīvē norāda uz mīlestību uz pasauli un raksturo viņa bēdīgo garīgo stāvokli. Viss iesākas ar aizraušanos un neslēptu interesi par pasauli, atdarinot to uzvedībā, apģērbā, sarunās, manierēs utt. Ilgas pēc sadraudzības ar pasauli iznīcina vēlmi pēc tuvības ar To Kungu. Pārdomas par Debesu lietām nomainās uz pārdomām par zemišķo. Tā vietā, lai kalpotu Dievam Tam Kungam, aizsākas pasaulīga dzīve un grimšana visā, ko tā piedāvā. Tādejādi pilnībā tiek aizmirsts brīdinājums Dieva vārdā: „Nemīliet pasauli, nedz to, kas ir pasaulē. Ja kāds mīl pasauli, tad viņā nav Tēva mīlestības“ (1.Jņ. 2:15). Tādi kristieši izmanto Dieva žēlastību, devību, labvēlību un ilgpacietību, pretī dodot tikai surogātu, kurš izpaužas miesīgās emocijās un dvēseles pārdzīvojumos, bet ne patiesā mīlestībā.

Nākošais iemesls, kas izraisa tukšumu dvēselē ir **nepaklausība Dievam, kas atkal un atkal atkārtojas**. Grēknožēla, svētošanās un dzīves šķīstīšana no grēka mūs veido par patiesiem Dieva bērniem, kuriem viena no svarīgākajām īpašībām ir paklausība. Kad bērns ir nepaklausīgs vecākiem, tad viņu starpā iestājas psihoemocionāla spriedze un pārtrūkst laimes un uzticamības pilnās attiecības. Garīgā dzīvē līdzīgs saskaņotības trūkums ar To Kungu izpaužas tajā, ka vairs

nedzirdam Svētā Gara balsi, Kurš brīdina un pārliecina mūs. Pazaudējuši spēju dzirdēt Dieva balsi, mēs zaudējam spēju orientēties, nokļīstam no patiesības ceļa, izdarām kļūdu pēc kļūdas un agrāk vai vēlāk kļūstam par garīgi iztukšotu graustu.

Spilgts piemērs tādai bezierunu pakļāvībai un pilnīgai atkarībai no Debesu Tēva ir Glābējs Jēzus, Kurš bija paklausīgs absolūti visā līdz pat savas dzīves noslēgumam, sakot: „...man ir prieks dzīvot pēc Tava prāta, mans Dievs, un Tavi likumi ir ierakstīti dziļi manā sirdī“ (Ps. 40:9). Par to, cik svarīgi ir paklausīt, Viņš atgādina arī Saviem mācekļiem: „Es esmu turējis Sava Tēva baušļus un palieku Viņa mīlestībā“ (Jņ. 15:10). Ar savu pilnīgo paklausību Dieva baušļiem, Jēzus mums rāda, cik svarīgi ir tos piepildīt. Protams, kāds var teikt, ka šajā gadījumā nav prātīgi minēt Pestītāja Kristus piemēru, kuram bija nevis cilvēka daba, bet Dievišķā daba. Bet vai tad apustulis Pāvils reiz neteica šos vārdus: „Tāpēc jūs lūdzu: **atdariniet mani, kā es Kristu**“? (1.Kor. 4:16, sinod.tulk). Un viņš taču bija parasts cilvēks.

Saprotams, velns mūs cenšas pārliecināt, ka cilvēki nav spējīgi būt pilnīgi paklausīgi Dieva baušļiem un tā tas patiešām ir, bet tikai tajā gadījumā, ja tiecoties pēc tādas paklausības, mēs paļaujamies uz saviem pašu spēkiem. Kad Jēzus Kristus pieņēma cilvēka veidu, Viņš ar Savu paklausību parādīja, ka mēs saiknē ar Viņu tāpat varam Dievam pakļauties it visā, kā rakstīts: „Bet, cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem, tiem, kas tic Viņa Vārdam“ (Jņ. 1:12). Tāda spēja, spēks un vara nav cilvēciska, bet no Dieva. Tāpēc, ja dvēsele no visas sirds uzņem Kristu kā savu Glābēju, tā no teikti saņem spēku staigāt paklausībā Viņa priekšā.

Garīgu tukšumu dažreiz var piedzīvot Dieva kalpi, ja viņu **kalpošana** daudzu gadu garumā **nenes augļus un nav redzamu rezultātu**. Skumjas, šaubas, grūtsirdība un vilšanās lauž viņu dvēseli, mudinot visu pamest un doties prom tālu no to acīm, kuriem viņi nav spējuši kļūt par palīgu, svētību un garīgu autoritāti. Mokošas pārdomas par veltīgi nodzīvotiem dzīves gadiem, par nepiepildītiem plāniem un nodomiem dzen dziļā izmisumā. Cik daudz ir tādu, kas, atstājuši savu kalpošanu un darbu Dieva druvā, kļīst

pa pasauli, nezinot, kur un kā pielietot to, kas, kā šķiet, viņiem dots no Tā Kunga!

Kristiešu vidū ir arī daudz tādu, kuri bez panākumiem cenšas uzzināt savu aicinājumu, tomēr Tas Kungs to neatklāj tikai tā iemesla dēļ, ka viņi nedara to, kas jau sen zināms – necenšas dzīvot šķīstu un taisnu dzīvi. Ja nedzīvojam pareizi savu ikdienas dzīvi tagad, tad nevaram cerēt uz svētīgu kalpošanu nākotnē, jo Dievs lieto tikai tos, kas dotajā momentā piepilda aicinājumu būt svētiem savos darbos un rīcībā (1.Pēt. 1:15). Tie, kas to ignorē, nevar tikt Viņa lietoti līdz tam brīdim, kad dziļi un patiesi nožēlos grēkus.

Kad **ilgi gaidītas vēlmes un sapņi nepiepildās**, arī tas var vest pie nospiešanās un tukšuma dvēselē. Tam kā apliecinājums atrodams Salamana pamācībā 13:12 – „Cērība, kas mazinās, grauž sirdi, bet, ja piepildās, ko sirds kāro, tad tas tiešām ir dzīvības koks“. Tādā nomāktā stāvoklī var būt arī jauns cilvēks, kurš pacietīgi gaida, kad Dievs viņam pievērsīs iemīļotās meitenes sirdi, un tad, neskatoties uz viņa ticību par labvēlīgu iznākumu, uzzina ka viņa iziet pie cita. Tādā brīdī viņam liekas, ka viss satumst un dzīve kļuvusi tukša, zaudējot jēgu un nozīmi. Kaut kas līdzīgs var notikt arī ar meiteni, kas gadiem ilgi lūgusies, lai Tas Kungs viņai sūta dzīvesbiedru, tomēr nesagaida vēlamo, kaut gan tuvojas jau trīsdesmitais dzīves gads. Vērojot draudzenes, kuras jau sen auklē savus bērnus, viņa ar skumjām domā par to, ka lūgšanas nav uzklaustītas un nesaprot, kāpēc tukšums un vientulība piemeklējusi tieši viņu. Tādā pašā situācijā ir ciešanās izmocīts cilvēks, kurš jau ilgu laiku cer un gaida uz brīnumainu dziedināšanu no nedziedināmas slimības. Liekas, ka viss pie kā viņš varēja ķerties, ir paveikts (grēksūdze, lūgšanas, svaidīšana ar eļļu, draudzes un mācītāja iestāšanās par viņu), tomēr atbrīvošana no mokošām ciešanām tā arī nenotiek. To pašu piedzīvo dievbijīgi vecāki, sieva-kristiete vai ticīgs vīrs ilgstoši lūdzot par saviem bērniem, lai Tas Kungs velk viņus pie Sevis un izglābj, jeb esot aizlūgšanās par neticīgas sieva vai neticīga vīra glābšanu, un kad tomēr, neskatoties uz visu, pārmaiņas nenotiek. Neizpratne, sāpes,

apjukums, bēdas un grūtsirdība piepilda viņu dvēseles, tās pārvēršot par bēdās izkaltētu tuksnesi.

Garīgs tuksnesis kopā ar vilšanos un izmisumu rodas cilvēka dvēselē arī tad, kad tiecoties atbrīvoties no grēkiem, viņš izsūdz kalpotāja klātbūtnē savus grēkus. Cerot, ka tas būs pietiekoši, ja tos izcels gaismā un Dieva kalps aizlūgs, ka tad nāks uzvara un brīvība no sātana važām, bet neredzot vēlamos rezultātus, cilvēks jūtas vīlies un pārtrauc aizsāktos šķīstīšanās un svētošanās procesu. Tādi ļaudis aizmirst Svēto Rakstu vārdus, kuri saka: „Kas noliedz savu ļauno darbu, tam tas neizdodas, bet, kas tajā atzīstas un **turpmāk tā vairs nedara, tas izpelnīsies žēlastību**“ (Sal.pam. 28:13). Un tas nozīmē, ka iesāktais process, lai gūtu brīvību no grēkiem, ir ne tikai grēku izsūdzēšana, bet to **atmešana**, un tas nozīmē garīgu cīņu, pieliekot visas savas pūles un neatlaidīgi lūdzot Tā Kunga palīdzību, lai iegūtu pilnīgu uzvaru. It sevišķi tas attiecas uz iemīļotiem grēkiem, bez kuriem, kā šķiet, nemaz nevar iztikt. Protams, ka tāda cīņa kaut ko maksā, un pirmkārt tā prasa nonāvēt savu „ES“. Kāds gudrs vīrs grēkus salīdzināja ar valriekstu, kuru nav grūti pāršķelt, bet izvilkt no tā visas kodola daļiņas – daudz grūtāk.

Ļaudīm parasti gribas, lai pēc grēksūdzes par viņiem lūdz, un lai visas problēmas tūlīt pat atrisinās. Un ne tikai tas. Viņiem pat ir savs priekšstats par to, kā ir jānorisinās atbrīvošanai no grēkiem vai no sātana važām. To pašu var redzēt gadījumos, kad sagaida miesas dziedināšanu. Daudzi domā tā – ja viņi izstāstīs Dieva kalpam par savu problēmu vai kādu vajadzību, tad par viņiem lūgs, vislabāk ar roku uzlikšanu, un tad viņi uzreiz jeb drīz pēc tam būs dziedināti. Līdzīgi tā tas bija ar karaspēka virspavēlnieku Naāmanu, kurš cerēja ka pravietis Elīsa iznāks viņam pretī, uzliks savas rokas, lūgs un viņa spītālība tūlīt pat izzudīs, kas īstenībā notika pavisam savādāk.

Tādu attieksmi diezgan bieži var novērot dvēseļu aprūpē. Izsūdzējis savus grēkus, kristietis uzskata, ka izdarījis visu nepieciešamo un tagad dvēseles aprūpētājam jāķeras pie darbu, jālūdz par viņu, lai Tas Kungs piedod viņa grēkus, dziedina, atbrīvo no grēka un no velna varas zem kuras nokļuvis savu

okulto un seksuālo grēku dēļ. Bet tieši tāpat kā nav uzvaras bez cīņas, tā nav iespējams iegūt brīvību nepieliekot pūles. Tieši par šo apustulis Pāvils reiz teica: „Jūs vēl neesat **līdz asinīm pretim turējušies**, cīnīdamies pret grēku“, ar to domājot cīņu ne uz dzīvību, bet uz nāvi (skat. Eb. 12:4).

Garīgs tukšums **ticīgajam var iestāties** tādā gadījumā, ja pēc dziļas un patiesas grēksūdzes **nepārstāj par to sevi tiesāt**. Slikta rīcība vienmēr uzliek dvēselei smagu nastu. Ko tādu atceroties sirdī iezogas nemiers, norādot uz nepareizo rīcību, kas neatbilst paša ticības pārliecībai. Pie tam garīgais tukšums ir sekas vainas sajūtai, kā to var redzēt kādas kristietes dzīvē, kura rakstīja: „Jau sen es jutos slikti, atceroties tos grēkus, ko esmu darījusi. Bet ko lai dara, ja dzīvi nevar patīt atpakaļ kā magnetafona lenti un nodzīvot pa jaunam? Es vienkārši neizjūtu, ka Dievs man ir piedēvis! Bet varbūt to nav jāizjūt? Kad aizeju uz baznīcu, es smaidu, apskauju māsas, laipni aprunājos, klausos sprediķi, pa paradumam kopā ar visiem dziedu, lūdzu un... aizeju. Bet mājās, kad mani neviens neredz nopūšos, klusiņām raudu, esmuveltīgā nožēlā un pastāvīgā saukšanā „Kungs, piedod!“ . Tikai, nez kāpēc nav sajūta, ka Viņš piedēvis.“

Vēl līdzīga satura vēstule no kādas pareizticīgās sievietes: „Vēlētos patiesu, dziļu grēksūdzi, bet mūsu pareizticīgajās baznīcās neviens neklausīsies manu garum garo grēksūdzi, jo grib pēc iespējas ātrāk uzlikt epitrahilu un grēkus atlaist. Bet mani šausmīgie, agrāk darītie grēki mani briesmīgi moka un neļauj mierīgi dzīvot. Tāda sajūta, ka turpmāk nekā nebūs un visa nākotne ir tumsā. Krūtīs ir burtiski gabals ledus. Kad lasu lūgšanas, jāžāvājas un vēderā it kā kaut kas kustas. Dažbrīd liekas, ka melns mākonis tā aplāj, ka ne tikai dvēselē, bet pat dzīvoklī viss satumst, bet velns ausī čukst – tā kā es esmu darījusi to un vēl to, tad man piedošanas vairs nav. Pie kam pārņem tāda grūtsirdība, ka gribas gaudot kā vilkam“.

Garīgā barība nepietiekošā daudzumā arī rada garīgu tukšumu un vēl jo vairāk, ja tās vispār nav. To varēja vērot jau Jēzus Kristus laikā, jo jūdiem bija daudz to, kuri māca: rakstu mācītāji, priesteri, bauslības pazinēji, pravieši un citi garīgie vadoņi, tomēr, kad vienkāršā tauta pulcējās

ap Jēzu, Viņam nācās tos daudz mācīt, jo, neskatoties uz visu, ko dzirdēja sinagogā, viņi nezināja visvienkāršākās ticības dzīves patiesības un bija kā tādi, kam nav gana (skat. Mk. 6:34). Tieši tāpat notiek arī mūsu dienās. Gandrīz katrā draudzē ir sludinātāji, diakoni, mācītāji un citi kalpotāji, kuri māca augstas matērijas, abstraktus jēdzienus un stāsta interesantus faktus, bet viņu draudzes locekļi nezina galvenos praktiskās kristietības pamatus un ir spiesti meklēt sev garīgo barību no malas, parasti YouTube, kā par to raksta kāda ticīga sieviete no Krievijas: „Ak, kā mani nomāc mana pretīgā, bezspēcīgā un analfabētiskā kristietība. Kad tuvojos mūsu brāļiem ar saviem jautājumiem, viņi atbildēja: „Lūdz un samierinies“. Visa mana kristīgā dzīve ir veģetēšana purvā, no kura nekādi nevaru tikt ārā. Dievkalpojumos dvēselei ir ļoti grūti. Katru svētdienu no baznīcas iznāku tukša un garīgi izsalkusi, jo jau gadiem ilgi nesaņemu to garīgo barību, pēc kuras ilgojas mana izsalkusī dvēsele. Tik nepieciešamās pamācības un norādījumi, kas attiecas uz praktisko kristietību, no katedras netiek sniegtas, vien skaidrojumi par dažādām vietām Vecajā Derībā, un par to, ko nozīmē tie vai citi bibliskie pirtēli. Arī mana lūgšanu dzīve līdzinās nullei. Kad nometos ceļos, tad varu tikai raudāt. Lūdzos, lai Tas Kungs manu sirdi atsvabina no grēkiem, tomēr joprojām nekas nenotiek. Liela problēma ir lasīt Bībeli, jo ilgstoši to nespēju, kaut ļoti vēlos. Izlasu, aizveru un vairs neatceros par ko lasīju. Mokoši ir apzināties savu garīgo tukšumu. Esmu pārliecināta, ka man ir vajadzīga grēksūdze, bet pie kā griezties – nezinu, jo mūsu baznīcā neeksistē jēdziens „grēksūdze“ un „dvēseļu aprūpe“. Esmu pagurusi savās mokās, bet no šīs situācijas izeju neredzu. Aiziet pasaulē nevēlos, bet arī no neauglīgas kristietības esmu piekususi, kaut gan esmu ieticējusi un saņēmusi ūdenskristības pirms 26 gadiem.“

Kad klausies tādas grēksūdzes vai lasi vēstules, tad neviļus domā par to, ko gan māca mūsu baznīcās. Sarunās ar kristiešiem noskaidrojas, ka daudzi no viņiem, arī tie, kuri 10, 15, 20 un pat vairāk gadus ir tās vai citas denominācijas locekļi, nezina elementāras garīgās patiesības, kas jāzina katram kristību saņēmumam Dieva bērnam. Jo tām gatavojot, ar

viņiem runā mēnešiem ilgi. Piemēram, viņi nezin ko nozīmē lūgšana ar roku uzlikšanu, kādos gadījumos to lieto un kādam cilvēkam ir garīgas un morālas tiesības likt savas rokas uz citiem cilvēkiem. Dažreiz sarunās dzirdi ko tādu: „Pēc kristībām, izejot no ūdens, nokritu turpat krastmalā uz ceļiem, lai pateiktos Tam Kungam par stāšanos derībā ar Viņu. Tai brīdī no viesu pulciņa iznāca vecāka gadagājuma vīrietis, uzlika savas rokas uz manas galvas un sāka kaut ko čukstēt, no kā jutos slikti, jo bija tāda sajūta, ka viņš savus grēkus pārliet uz mani. Tas patiešām arī apstiprinājās, jo naktī mani sāka mocīt netiklības gars, vedinot uz pašapmierināšanos, ko jau 2 gadus nebiju darījis.“ Uz jautājumu, vai viņš ir pievērsis uzmanību apustuļa Pāvila vārdiem, kad viņš reiz brīdināja Timoteju: „Rokas nesteidzies nevienam uzlikt un neuzņemies atbildību par svešiem grēkiem, sevi pašu glabā šķīstu“ (1.Tim. 5:22), šis cilvēks atbildēja, ka pat nav zinājis, ka Svētajos Rakstos tāda rakstu vieta ir.

Vēl kāda ticīga sieviete, kura jau 18 gadus staigāja ar To Kungu, stāstīja, ka 5 gadus atpakaļ viņa svaidīta ar kādu smaržīgu eļļu, bet vēl līdz šim brīdim nezina, ko tas nozīmē. Un tādus piemērus varētu minēt ne mazums, sevišķi, ja runa ir par okultos grēkos saistītiem kristiešiem un īpaši par tiem, kuri reiz dzīvojuši pasaulīgu dzīvi.

Pie garīgas iztukšošanās noved **vilcināšanās vai pilnīga apstāšanās garīgajā izaugsme**. Sekošanā Tam Kungam nav apstāšanās. Ja mēs garīgi nepieaugam un neejam uz priekšu, tad noteikti slīdam atpakaļ vai sākam virzīties „pa apli“. Pie kam var likties, ka mēs tomēr ejam – kaut lēnām, bet ejam, kaut gan patiesībā mīdāmies uz vietas. Tieši tāds garīgais stāvoklis ir tipisks mūsu laika kristiešiem. Tādiem pirmās mīlestības laiks un ar to saistītā eiforija ātri izbeidzas un viņi sāk nožēlojamu nominālu kristietību, kas neatnes prieku ne pašiem, ne Dievam, kā to varam redzēt no nākošā stāstījuma:

„Man ir 46 gadi. Esmu izlasījusi visas dvēseles aprūpei veltītās grāmatas. Tās man uz daudz ko atvēra acis. Kad vēl biju pasaulē, dzīvoju netiklībā, zīlēju ar kārtīm, gāju pie zīlniecēm, ziņkāres mudināta izsaucu mirušo garus nesaprotot, ka tas ir spiritisms. Atgriežoties pie Dieva, tiku kristīta un

jau daudzus gadus esmu draudzes locekle baptistu baznīcā. Tomēr izmaiņas manā dzīvē nenotiek, un ticībā es nepieaugu. Apzinos savu garīgo nabadzību un neauglīgo dzīvi. Ļoti vēlos tikt šķīstīta un svētota, tikai nezinu pie kā griezties. Dzīvoju Maskavā, kur daudz baznīcu un tomēr mūsu lielpilsētā nevaru atrast dvēseļu aprūpētāju, kuram spētu uzticēties. Nezinu, ko darīt un kā tālāk dzīvot, lai saņemtu Dieva žēlastību un lai man būtu personisks kontakts ar To Kungu. Mūsu draudzē man neviens nevar palīdzēt. Dievkalpojumos visi guļ un sprediķi ir par vienu un to pašu tēmu, ka „Dievs visu piedod“ un „mēs esam izglābti“. Neviens sludinātājs nerunā par grēku un nemāca kā praktiski dzīvot kristīgu dzīvi. Lūdzu palīdziet man, esmu tuvu izmisumam.“

Lūk, vēl viena vēstule no piecdesmitgadīga kristieša. Viņš stāsta: „Par Jēzu Kristu es uzzināju jau bērnībā no vecmāmiņas, kura laiku pa laikam ņēma mani līdzī uz pareizticīgo baznīcu, kurā drīz pēc piedzimšanas tiku kristīts. Pieaudzis, es vēlreiz tiku kristīts ar pagremdi vienā no vasarsvētku draudzēm un to darīju tāpēc, ka, cietumā būdams, apsoliņu, ka stāšos derībā ar Dievu, ja Viņš man palīdzēs iegūt brīvību pirms termiņa beigām. Dievs uzklaustīja šo lūgumu. Mani apžēloja un es tiku atbrīvots 2 gadus ātrāk, nekā bija paredzēts. Tāpēc, izpildot apsoli, slēdzu derību ar To Kungu. Tomēr pēc visa tā nekas manā dzīvē nemainījās. Jau 20 gadus esmu ticīgs, bet nejūtu Svētā Gara klātbūtni, Kurš mani mācītu, dotu gudrību un vadītu. Daudz lūdzu un gaidu atbildi uz savām lūgšanām, bet nezkāpēc to nesaņemu. Lūdzu no Dieva garīgu svētību, bet Viņš klusē. Joprojām nedzirdu Dieva balsi. Lasīt Bībeli nevēlos, jo tā man nav saprotama. To daru tikai tāpēc, lai nomierinātu savu sirdsapziņu, jo uzskatu sevi par kristieti. Cilvēku sniegtajās liecībās esmu daudz dzirdējis, ka viņi ir saņēmuši atbildi, lasot Svētos Rakstus, bet es to nekad neesmu piedzīvojis. Uztveru to kā senu, vēsturisku grāmatu, kura mani neiedvesmo un man personiski neko neatklāj. Dievkalpojumu apmeklējumi nesniedz prieku. Ar daudz ko, kas izskan no katedras, neesmu vienprātis, jo tas nesaskan ar to, kas rakstīts Svētajos Rakstos. Reizēm domāju par to, ka tukšumu dvēselē piedzīvoju tāpēc,

ka man nav bijusi grēksūdze. Ne grēknožēlas dienā, ne manā kristību dienā neviens man nav vaicājis par to, vai nevēlos izsūdēt grēkus, vai manā dzīvē nav kaut kas tāds, ko vajadzētu iznest gaismā, jo esmu nācis no pasaules, kur, protams, daudz grēkoju. Tiesa gan, pirms pagremdes man teica, ka visi mani grēki tiks nomazgāti un mana daļa ir to pieņemt ticībā, lai nekad par to vairs neatcerētos. Taču brīvību pēc kristībām es neesmu saņēmis, un tas mani joprojām nomāc. Tā tālāk dzīvot es nespēju. Man pietrūkst tuvības ar To Kungu. Vēlos tikties ar Dzīvo Dievu, iepazīt Viņa mīlestību, iemācīties dzirdēt Viņa balsi un tikt Viņa vadītam. Vēlos, lai Svētie Raksti man kļūtu dzīvi, bet kā pie tā nonākt – nezinu. Lūdzu, palīdziet man ar padomu, jo esmu garīgi iztukšots un bīstos paradīzes vietā nonākt ellē.“

Dvēseļu aprūpes kalpošanas laikā ar tādiem piemēriem nākas ļoti bieži sastapties, tāpēc ka daudzi kristieši ir paguruši no tukšuma savā dvēselē un daudzu gadu garumā atrodas garīgā tuksnesī, knapi velkot dzīvību. Viņi vēlas izzināt, **kāpēc ieradušies šajā pasaulē, un kāda priekš viņiem ir Dieva griba**, lai to piepildītu, bet nesaprot **kā to izdarīt**. Viņiem gribētos saņemt padomu, **kas ir nepieciešams, lai dzīve kļūtu jēgpilna un lai varētu kalpot Tam Kungam**, jo pašiem nav priekšstata kā to īstenot. Tādu ļaužu dvēseles atgādina saulē izdedzinātu Jūdejas tuksnesi, kurā kādreiz atskanēja psalmista Dāvida vārdi: „Kungs, Tu esi mans Dievs, es meklēju Tevi, pēc Tevis slāpst mana dvēsele, pēc Tevis tvīkst mana miesa kā sausa un izkaltusi zeme, kur nav ūdens“ (Ps. 63:2). Lai palīdzētu šiem kristiešiem, pārdomāsim kādus no šiem jautājumiem.

Ja ir parādījies garīgais tukšums, tad pirmais, ar ko ir jāsāk – jāmeklē iespēja, lai varētu personīgi runāt ar dvēseļu aprūpētāju vai vismaz ar kādu garīgi nobriedušu kristieti, kuram varat uzticēties un kurš būtu priekš jums autoritāte. Ja nespējat atklāties pilnīgi, tad, vismaz, lai saruna būtu godīga un atvērta un spētu nest kādu skaidrību jūsu garīgajā dzīvē. Ir skaidrs, ka var būt lietas, par kurām negribas runāt, tomēr nav iespējams cilvēkam palīdzēt, ja viņa sirds ir pilnībā aizvērta. Nepalieciet ilgi pats ar sevi tādā situācijā. Meklējiet kādu, ar

kuru varat izrunāties. Jums noteikti ir vajadzīgs kāds, kas jūs uzmanīgi uzklausa, bet pats labākais, ja tas būs tieši dvēseļu aprūpētājs. Ar tādiem grēkiem kā augstprātība un lepnība psihologi nestrādā, jo tā ir garīga problēma. Bet daudz kas no tā, kas jūs apgrūtina, izriet tieši no lepnības. Augstprātība, kas piepildījusi cilvēku, rada garīgo tukšumu, nošķir no Tā Kunga un citiem cilvēkiem. Tas, kurš cieš no lepnības grēka, noteikti zaudē saikni ar Dievu, jo lepnēm Viņš stājas pretim. Zaudējot mieru, prieku un dvēseles skaidrību, vispirms jāsakārto attiecības ar Debesu Tēvu, jo tieši tā ir galvenā prioritāte un dzīves jēga katra patiesa kristieša dzīvē.

Nemot vērā to, ka galvenais iemesls tādām garīgam tukšumam ir grēks, dziedināšana šai vainai nāk no Jēzus Kristus Viņa spēkā caur grēknožēlu, šķīstīšanos un garīgo atjaunošanos. Pats vārds „izdziedināšana“ kristietībā nozīmē gara, dvēseles un miesas veseluma atjaunošanu. Lai to sasniegtu, nepieciešams saņemt visus savus spēkus tā, lai prāts, griba, sirdsapziņa, jūtas un viss tas, kas mūsos ielikts no Dieva, savienojas vienā dzīvā veselumā/vienotībā, tādā veidā atjaunojot veselīgu personību. Pie kam galvenā nozīme ir mūsu tikumiskai sfērai, no kuras veselības ir atkarīgs dvēseles un nereti arī miesas stāvoklis.

Cilvēkam, kas patiesi meklē Dievu, dziedināšanas process un garīga atjaunotne vienmēr sākas ar sevis stingru tiesāšanu. Tas Kungs Savā mīlestībā mums ir dāvējis šīs vislielākās tiesības – pārbaudīt savu paša sirdi, būt grēknožēlā par paveikto grēku un pašam sevi tiesāt. Tā ir pirmā un pati svarīgākā tiesa, kur cilvēks pats sev kļūst par galveno tiesnesi, un to Dievs ir nodevis mūsu rokās! Mūsu sirdsapziņa izved tiesu un tā Svētā Gara vadībā spriež stingru spriedumu par katru mūsu izdarīto grēcīgo rīcību, vēlmi vai ļaunu tieksmi. Ja viss notiek pareizi un tiek apmierinātas Dieva svētumam atbilstošās prasības, tad vairs nav nepieciešama Visaugstākās Debesu instances tiesa. Tieši tāpēc ir tik svarīgi, lai mūsu grēknožēla ir īsta un dziļa, bet sevis notiesāšana – bezkompromisa un godīga. Tikai tā sevi nosodot varam cerēt uz Dieva žēlsirdību, kā stāv rakstīts: „**Ja mēs paši sevi pārbaudītu, tad netiktu sodīti**“ (1.Kor. 11:32-33).

Dievs Tas Kungs, redzot mūsu patieso nožēlu, atceļ pelnīto sodu un pateicoties Jēzus Kristus Golgātas upurim, dāvā piedošanu. Šādā gadījumā nekādi citai tiesai varas vairs nav, jo Pats Dievs to ir atcēlis!

Sprīžot šādu tiesu, ir svarīgi atcerēties, ka ir jānotiesā ne tikai izdarītie grēki, bet arī mūsu nešķīsto domu pasaule, kas pēc būtības „...ir naidā ar Dievu“ (Rom. 8:7). Svētos Rakstos ir teikts: „Jo kurš cilvēks zina, kas ir cilvēkā, **kā vien cilvēka gars, kas ir viņā**“ (1.Kor. 2:11). Un atkarībā no tā, cik dziļi mēs sevi pazīstam, kādus savas sirds stūrīšus atklājam, un cik nopietni pazemojamies un sevi tiesājam, saņemam piedošanu un notiek mūsu attīrīšana, atbrīvošana un garīgā atjaunotne, kā tas bija ar kādu ticīgu sievieti no Šveices, kas rakstīja:

„Pēc grēku nožēlas un ūdens kristības, es visu sapratu tā kā to sludināja no katedras – ka visi mūsu grēki un neliikumības ir piedotas un tagad mēs esam Dieva bērni un jauni radījumi Kristū. Tomēr, lasot Bībeli, aizvien vairāk pārliecinājos, ka ar vienu grēknožēlas lūgšanu un kristībām es vēl neesmu šķīstīta un atraisīta tādā mērā no maniem 50 gados sakrātiem grēkiem, lai būtu tuvās attiecībās ar To Kungu. Bija tāda sajūta, ka Dievs mani nedzird un manas lūgšanas nenonāk līdz Viņam. Izjutu garīgu tukšumu un tādu kā neizprotamu šķērsli. Pie kam izraisījās daudzi jautājumi, uz kuriem nevarēju atrast atbildi. Par to vaicāju mācītājiem ar teoloģisko izglītību, arī ticīgiem ļaudīm, kuri ilgāku laiku ir ticības ceļā nekā es. Bet tas, ko viņi teica, mani nepārliecināja. Dvēsele mocījās un raudāja, bet es nezināju pie kā vērsties, lai iznestu savus grēkus gaismā. Un, lūk, beidzot grāmatu sērijā par dvēseles aprūpi es atradu atbildes uz tiem jautājumiem, kuri mani mocīja. Bet pats galvenais, ka caur tām mani uzrunāja manis pašas sirdsapziņa, ikdienas uzrādot manus grēkus, kurus pieļāvu mūsu ģimenē attiecībās ar vīru, bērniem, vedeklu, mazbērniem. Sirdī sāka skanēt atmaskojoši jautājumi: „Kāpēc tu tā reaģē? Kādā tonī tu nupat runāji ar vīru? Kā tu vari tik negatīvi domāt par pašas bērniem?“ Biežāk un biežāk uzpeldēja atmiņā sen aizmirsti grēki no manas pagātnes. Atcerējos pat to nešķīstību, kāda bija tikai

domās. Caur dažādām situācijām Tas Kungs uzrādīja tās lietas, kas Viņam ir nepatīkamas, un arī vēl tagad to turpina, sevišķi uz manu augstprātību un lepno „ES“. Tagad es daudz labāk saprotu, kāpēc Viņš lepnēm pretojas. No visas sirds pateicos Dievam par šo šķīstīšanās un svētošanās procesu, kas atklāja manu šausmīgo grēcīgumu. Priecājos, ka varēju atteikties no sātana varas, kas viņam bija pār manu dvēseli manis veikto seksuālo un okulto grēku dēļ. Pārdomāju savu kristīgo dzīvi, savedu kārtībā attiecības ar cilvēkiem, un tas jau atnes pozitīvas izmaiņas. Redzu, kā Tas Kungs palīdz, dāvājot ticību un spēku tam, lai izietu cauri šiem pārbaudījumiem un visu izturētu, bet pats galvenais – lai mans „ES“, kurš kaut lēni, bet pamazām mirst, kļūtu lēnprātīgs.“

Bez tā, ka apzināties savus grēkus un tos nožēlojam, svarīgs moments šajā šķīstīšanās, svētošanās un garīgās dziedināšanas procesā ir savā dzīvē izlabot to, ko vēl ir iespējams labot. Un tas ir – iet pie ļaudīm, ar kuriem esi grēkojis vai kūdījis uz grēku, un lūgt piedošanu vai atmaksāt viņiem nodarīto zaudējumu. Jāsaka, ka šis ir tieši tas etaps, kurā daudzi apstājas, neatrodot spēku pazemoties līdz tādai pakāpei vai nevēloties tā pazemot sevi. Saglabājot savu cieņu un sava „ES“ godu, līdz galam nesaprotam, ka tieši tas cilvēks, kuram es nevēlos lūgt piedošanu, reiz var Tā Kunga priekšā mani apsūdzēt. Vai tad nav labāk tagad saraut šīs saistības, vēl esot uz šīs zemes, nekā mūžībā dalīties viņa liktenī, esot saistītam ar viņu?

Pieņemot tādu lēmumu, nevajag baidīties no tā, ko par to domās un teiks tuvinieki vai mazpazīstami cilvēki. Psalmists Dāvids reiz rakstīja tā: „Ja es raudāju un gavēdams šķīstīju savu dvēseli, tad tas kļuva man par apsmieklu. Es uzvilku sev par sēru apģērbu maisu, bet es kļuvu viņiem par zobgalīgu sakāmyārdū“ (Ps. 69:11-12). Kaut kas līdzīgs var notikt arī ar jums. Šķīstot, svētojot savu dzīvi jābūt gataviem sastapties ar cilvēku neizpratni, viņu apsmieklu un nīrgāšanos. Kad jūs iesiet pie viņiem lūgt piedošanu par sliktiem vārdiem vai nepareizu rīcību, jūs var ne tikai nesaprast, bet arī izsmiet, piemēram ar tādiem vārdiem: „Kādas mulķības tu runā! Tu ko, nojūdzies esi, ka par katru sīkumu lūdz piedošanu? Tajā nav

nekādas vajadzības. Lūdzu, nesmīdini mani! Mēs visi esam cilvēki un visi kļūdāmies. Nav vērts tik nopietni pret to attiekties, jo tās jau ir galējības.“

Taču nav svarīgi tas, ko runā un domā citi. Tā ir viņu lieta. Ja Dievs no mums sagaida, „lai ņemam šķēpu un caurduram grēku“ līdzīgi kā to darīja Pinehass, tad tas nevilcino ties jādara (skat. 4.Moz. 25:6-8). Laiku pa laikam Tas Kungs dod uzvaru pār grēku, ejot pazemības un pašpazemošanās ceļu. Jo priekš velna un mūsu lepnā „ES“, tieši šāds ceļš ir tas „šķēps“, kurš caurdur grēku, atņemot tam varu pār mums. Grēkam nav līdzjūtības pret mums, tāpēc mēs nedrīkstam to žēlot. Vai nu mēs iznīcināsim grēku vai arī grēks iznīcinās mūs. Cita ceļa vienkārši nav. Dievs reiz teica ķēniņam Saulam: „Tādēļ ej tagad un sakauj Amaleku, iznīcini itin visu līdz pēdējam, kas vien tam pieder! Nesaudzē nevienu no viņiem, nedz arī kaut ko no viņa kustoņiem: liec, lai aiziet nāvē gan visi vīri un sievas, gan bērni un zīdaiņi, vērši un visi sīklopi, kamieļi un ēzeļi!“ (1.Sam. 15:3). Un tomēr Sauls pavēli neizpildīja līdz galam, un tam bija sekas – jauns amalekiešu uzbrukums un paša ķēniņa priekšlaicīga nāve. Tieši tāpat tas ir ar mūsu grēku. Ja cīnā to pilnīgi neuzvarēsim, tad kā čūska tas pacels savu galvu un agri vai vēlu pieveiks mūs pašus.

Garīgās cīņas grūtajās stundās Svēto Rakstu padoms „stājieties pretim velnam un viņš bēgs no jums“ mums lai ir ne tikai aicinājums, bet arī atbalsts. Pati doma par to, ka velnam jābēg, kad mēs viņam pretojamies, ir spējīga iedvest vīrišķību un dāvāt jaunus spēkus. Un svarīgi ir neaizmirst vārdus pirms šī apsollījuma, kas ir nepieciešams nosacījums, lai tas piepildītos. Un tie skan tā: „Padodieties Dievam“. Tas nozīmē, ka, pirms mēs varēsim pretoties velnam, nepieciešams iemācīties pakļauties Dievam. Tieši paklausība un padošānās Viņam ir tas nosacījums, kura piepildīšana palīdzēs mums izbēgt no garīgā tukšuma.

Ja sevi un savu dzīvi neesam pilnībā nodevuši Tam Kungam, nav jēgas cerēt, ka velns no mums bēgs un mēs dosimies no uzvaras uz uzvaru. Dzīvot dzīvi, kas pilnīgi nodota Tam Kungam, tā ir tāda staigāšana Viņa priekšā, kad Viņš mums ir Pirmais un Pēdējais, Kuram ir galvenā noteikšana

katrā mūsu nodomā, kad mēs neko nedarām, neuzzinājuši Viņa gribu, un kad dienu pēc dienas apliecinām: „Tavs prāts lai notiek“, atdarinot Kristu, Kurš reiz teica: „Es nemeklēju Savu gribu, bet Tā gribu, kas Mani ir sūtījis“; „Es neko nedaru no Sevis, bet runāju, kā Tēvs Mani mācījis“ (Jņ. 5:30, 8:28).

Necenšoties piepildīt Dieva baušļus un Svēto Rakstu pamācības, mēs ejam pa neveiksmju, grēku un kļūdu pilnu ceļu, par ko vēlāk dārgi maksājam. Bet ja mācamies padoties Dievam, sevi pazemojot Viņa priekšā, tad Viņš pasargā mūs no nelaimēm, ved prom no viltus ceļiem un izlej pār mums Savu svētību. Mums nekad nevajag aizmirst, ka dzīve nav datorspēle, kurā nav nekā vērtīga un kas tiek izšķērdēta pa labi un pa kreisi. Dzīve mums ir dota tikai vienu reizi, un ja mēs dzīvojam saskaņā ar Svētajiem Rakstiem, tad izbēgam no vilšanās, bezjēdzīgas eksistēšanas un **garīgā tukšuma**. Bet pat ja tas tomēr notiek, tad **doma par to, ka Dievs paliek uzticīgs pat tad, ja mēs esam neuzticīgi, sniegs mums vīrišķību nekrist izmisumā, bet ar visu sirdi griezties pie Viņa, lūdzot pēc atbalsta un palīdzības**. Jo radījis mūs ar miesu un tai raksturīgām emocijām, pārdzīvojumiem un jūtām, kuras reizēm plūst pāri malām, Viņš nepieļaus neko tādu, kas būtu pāri mūsu spēkiem. Ne velti taču ir rakstīts: „Jūs piemeklējis vēl tikai cilvēcisgs pārbaudījums; Dievs ir uzticīgs, Viņš neļaus jūs pārbaudīt pāri par jūsu spējām, bet darīs pārbaudījumam tādu galu, ka varat panest“ (1.Kor. 10:13).

Grūtos brīžos, kad esam nospiesti, nomākti, garīgi tukši, biežāk atcerēsimies apustuļa Pāvila **pamācību**: „...dosimies ar pacietību mums noliktajā sacīkstē“ (Eb. 12:1), jo tas mums palīdzēs nelūgt Tam Kungam izmaiņas mūsu situācijā, bet lūgt pēc spēka ne tikai to panest, bet arī gūt no tās sev kaut ko derīgu. Kādreiz, mierinot Dieva tautu, Vecās Derības pravietis teica: „...tikai vakara laikā parādīsies gaisma“ (Cak. 14:7, sinod.tulk). Un šie vārdi ir aktuāli joprojām, arī mūsu laikā, jo visbiežāk, tieši tajā brīdī, kad nonākam izmisumā un vairs negaidām – nāk Dievs un piepilda to, uz ko vairs necerējām.

6. nodaļa

Skaidra garīgā redzējuma trūkums

Garīgais miegs, formāla kristietība un vieglprātīga attieksme pret Dieva mīlestības un žēlastības izpratni daudzus mūsdienu ticīgos noved ne tikai pie dievbijības zuduma, bet arī pie skaidra garīgā redzējuma trūkuma. **Redzējums** ir spēja novērot un pareizi saskatīt kādu situāciju, notikumu vai parādību. Tas ietver cilvēka personīgo skatījumu uz lietām un spriedumu par tām, atspoguļojot viņa spēju patiesi novērtēt priekšmeta reālo būtību. Skaidrs redzējums ir no-teiktība, precizitāte un pareizība kaut kā izpratnē vai skatī-jumā uz kaut ko. Kad saka, ka cilvēkam ir savs redzējums par pasauli, situāciju, problēmu vai ko citu, ar to tiek domāts, ka viņam ir savs skatījums un personīgais viedoklis par da-žādiem dzīves vai garīgajiem jautājumiem.

Laikā, kad tuvojas otrā Jēzus Kristus atnākšana, skaidra garīgā vīzija un spēja dzirdēt Svētā Gara balsi ir sevišķi svarīgas, jo sātans pieliek visas pūles, lai pieviltu Dieva tautu un novirzītu to no pareizā ceļa. Mūsu pēdējā laikā Bībeles pravietojumi un Jaunajā Derībā izteiktie brīdinājumi piepil-dās mūsu acu priekšā. Svētajos Rakstos ir teikts, ka pirms antikrista nākšanas, Dieva bērnu vidū valdīs pavirša, neno-pietna mācība, kas (kā mēs par to runājam 1.nodaļā) tagad patiešām visur tiek sludināta un ātri izplatās. Mūsu dienās antikrista gars darbojas nevis ateistu vidū, bet paviršos kris-tiešos, kuri, būdami nespējīgi uz garīgu izšķiršanu, viegli par pilnu patiesību pieņem velna viltojumus un melus. Par to Jēzus brīdināja Savus mācekļus, kas gribēja no Viņa uz-zināt par pēdējo laiku pazīmēm. Mateja evaņģēlijā par to rakstīts: „Un, Viņam uz Eļļas kalna sēžot, mācekļi piegāja pie Viņa atsevišķi un sacīja: „Saki mums, kad šīs lietas no-tiks un kāda būs Tavas atnākšanas un pastarā laika zīme?“ Un Jēzus atbildēja tiem un sacīja: „**Pielūkojiet, ka neviens jūs nepieviļ.** Jo tad daudzi nāks Manā Vārdā un sacīs: Es esmu Kristus, – un tie pievils daudzus“ (Mt. 24:3-5). Ātri pār-lasot šīs rindiņas, varētu domāt, ka Jēzus izvairās no atbildes,

un tomēr tā bija konkrēta atbilde, jo runājot par nepieciešamību sargāties no pievilšanas, Viņš nosauca galveno pēdējo laiku pazīmi, uz kuru vēlāk norādīja apustulis Pāvils kolosiešiem: „Uzmaniet, ka neviens jūs **nesagūsta ar savu filozofiju un tukšu maldināšanu**, kas balstās uz cilvēku mācībām un pasaules pirmspēkiem, bet ne uz Kristu“ (Kol. 2:8).

Tā gan Tas Kungs, gan Viņa uzticīgais kalps saasināja uzmanību uz to, lai kristieši modrētos, sevi uzmanītu un sargātos no cilvēkiem, kuri spēj pievilt. Diemžēl, mūsdienās šie svarīgie brīdinājumi tiek ignorēti visvairāk, tāpēc ka daudzas draudzes un pat denominācijas tiek maldu garu vadītas. Viņi izvairās atmaskot grēku, praktizē ārišķīgus dievkalpojumus un nedod vietu darboties Dievam Svētajam Garam, novadot savus dievkalpojumus pašu spēkiem. Daudzi no viņiem atklāti draudzējas ar pasauli un draudzes ir drīzāk lielas reliģiozas organizācijas, nevis lūgšanu nami un garīgi templi. Viņu mācītāji un sludinātāji arvien biežāk aizver acis uz netiklību, laulības pārkāpšanu un laulības šķiršanu, izvairās sludināt par dzīves šķīstīšanu, svētošanos un pēdējo tiesu.

Veidojot draudzi, viņi sākotnēji par pamatu ņem Bībeles vēsti, taču izdabājot savai izpratnei, uzskatiem un priekšstatiem, savā tālākajā garīgajā attīstībā viņi no tās novirzās. Tas noved pie tā, ka viņu mācībā Kristus nav vairs galvenais. Un ja viņu vidū atrodas ļaudis, kuri spēj drosmīgi uz to norādīt, viņus tūlīt pat apsūdz par nemiera cēlājiem, pieskaita ķeceriem vai sauc par Ahabiem un garīgām Jezebelēm. Šāda mūsu laika parādība atbilst Jēzus Kristus vārdiem, Kurš teica, ka pirms Viņa otrās atnākšanas lielākā daļa kristiešu sekos meliem, ļauni aprunājot un vajājot tos, kas paliks uzticīgi patiesībai, kā rakstīts: „Tad tie jūs nodos mokās un jūs nokauss, un jūs būsit visu tautu ienīsti Mana Vārda dēļ. Un tad daudzi apgrēcināsies un viens otru nodos, un viens otru nīdīs. Un daudzi viltus pravieši celsies, un tie daudzus pievils. Un, tāpēc ka netaisnība ies vairumā, mīlestība daudzus izdzīsīs. Bet, kas pastāv līdz galam, tas tiks izglābts“ (Mt. 24:9-13).

Ievērojiet, ka šajos pantos pastāvīgi atkārtojas vārds „daudzi“ – „daudzi apgrēcināsies, daudzi viltus pravieši

celsies, daudzus pievils, mīlestība daudzos izdzīsīs“, turpretī vārds „pastāv līdz galam“ lietots vienskaitlī, ko var saprast, jo uzticīgais vienmēr ir viens un gandrīz vienmēr tiek vajāts. Kad melnu sauc par baltu, kad grēks tiek nobalsināts, patiesība noklusēta, bet cilvēku gribu paralizē bailes baznīcas vadoņu priekšā, tad atrodas maz drošminieku, kuri, neskatoties ne uz ko, sauc lietas īstajos vārdos, atmasko melus, norauj liekulības maskas un atklāj to, ko pārējie mēģina noslēpt. Tādi patiesi Dieva bērni nebaidās peldēt pret straumi, izsakot savu viedokli, pat ja tas ir pretrunā vispārpieņemtajiem uzskatiem. Protams, tāds tiešums un bezbailība daudziem nepatīk jo vairāk tāpēc, ka tiek atklāts tas, ko ļoti gribas noslēpt, tāpēc tas, kurš saka rūgtu patiesību, tiek noraidīts un visādi aprunāts.

Garīga pievilšana – ir jebkura atkāpšanās no Dieva patiesības tai kaut ko pievienojot vai no tās atņemot. Par to runā un brīdina Svētie Raksti, turklāt tas tiek paveikts tā, lai cilvēks neievērotu izmaiņas. Līdzīga novirzīšanās izpaužas aizrautībā ar kādu viedokli, versiju, hipotēzi, filozofiju, doktrīnu un dažādām mācībām, kas neatbilst Svētajiem Rakstiem. Un cilvēki tic sludinātā patiesumam, kaut gan tas ir viltus. Nostājoties uz tāda ceļa, viņi agri vai vēlu pieņem melus par patiesību, antikristu par Kristu, bet gaisa valsts valdnieku – par To Kungu.

Pievilšana (maldināšana) ir apdraudējusi Kristus sekotājus visos laikos, taču mūsdienās tā ir ieguvusi teju katastrofālus mērogus, ar saviem meliem aizraujot arvien jaunas kristiešu aprindas. Turklāt pievilšana ne vienmēr ir absolūti meli. Tajā var būt 10–20% nepatiesības, bet atlikušie 80–90% – patiesība, tādēļ tā izskatās ticama un tiek viegli pieņemta. Puspatiesība ir daudz bīstamāka par absolūtiem meliem, jo, kamēr pēdējie agri vai vēlu tiek atklāti un sabrūk kā kāršu namiņš, puspatiesība turpina pastāvēt, jo cilvēks to uzskata par patiesību. Tāpēc pilnīgi meli nav tik liela problēma kā viltīgi pasniegtā puspatiesība, kura veikli iekārtojas aiz patiesības maskas, prasmīgi to imitējot. Jebkura pievilšana ir ilūzija, meli, herēze un pašapmāns, kas rodas no garīgā akluma. Tomēr mēdz būt gadījumi, kad tā

parādās kā klaja maldināšana tiešā pievīlēju garu ietekmē, kuri izmanto izsmalcinātu patiesības viltojumu.

Pievilšanas gars ir reliģijas gars, kurš specializējas graužošā un kaitnieciskā darbībā cilvēku dvēselēs vai draudzes iekšienē, radot lielāku postu, nekā uzbrūkot no āries. Tāds gars apbrīnojamā veidā spēj pārvērsties „labā“, „tīrā“, „gaišā“ un „svētā“, tai pašā laikā nemainot savu velnišķo būtību. Visbiežāk nākot „gaismas eņģeļa“ izskatā, pievilšanas gars izvieto viltīgi sagatavotus slazdus, kuros var iekrist pat paši pieredzējušākie un gudrākie kristieši. Pievilšanas gars māk veiksmīgi viltot Kristu, Svētā Gara dāvanas un pat Dieva rīcību, kā par to teikts Atklāsmes grāmatas 13.nodaļā: „Tas dara lielas brīnuma zīmes, uz viņa pavēli pat uguns krīt no debesīm uz zemi cilvēku acu priekšā“.

Lai ticīgos iemidzinātu, pievilšanas gars neuzstājas atklāti pret evaņģēliju, bet nemanāmi to sagroza, atšķaidot pamatpatiesības, nepieminot Kristus krusta nozīmi, mazinot grēka postu un izstumjot To Kungu no ticīgo dzīves, apziņas un sirds. Pievilšanas gars ir spējīgs imitēt jaunas mēles un citas Svētā Gara dāvanas (tai skaitā arī dēmonu izdzīšanu), apveltīt ar neīstu mīlestību, izpaust viltus prieku, atmaskot un pat aicināt uz grēknožēlu, tādā veidā panākot, ka ļaudis sāk uzticēties, un tad tos ievēd maldos.

Ņemot vērā to, ka pievilšanas priekšnoteikumi var būt ne tikai grēks, garīgs aklums, pievilšanas gari un kādas cilvēcīgas iezīmes (lepnums, pašpaļāvība, divkosība, izteikta tieksme būt līderim un gatavība iziet uz kompromisu, lai sasniegtu mērķi), tikt pieviltam un pat kļūt par tā pirmcēloni ir ļoti viegli. Jo cilvēkam piemīt pārliecība, ka kļūdīties var jebkurš cits, tikai ne viņš pats. Tāpēc pat tas, kurš brīdina no maldiem, maldīties var pats, to pat nenojaušot, jo garīgai pievilšanai ir raksturīga absolūta pārliecība par savu spriedumu un priekšstatu nemaldīgumu (pat ja tie ir pretrunā ar Svētajiem Rakstiem) un dedzīga tieksme par to pārliecināt citus.

Nevēloties neko kopīgu ar Taisno un bezkompromisa Dievu, Kurš teica šos vārdus: „Esi svēti, jo Es Esmu svēts“, kristieši labprāt pieņem „citu evaņģēliju“ un visdāzādākās modernās, paviršās mācības, kurās viņiem sludina

„dievu“, kurš nepieprasa tādu dzīvi, kas atbilst Svētajiem Rakstiem. Cilvēki kā muļķa karūsas norij velnišķu, kādas jaunas filozofijas veidā vai kārtējās „bībeles mācības“ izskatā pasniegtu ēsmu, nepapūloties to salīdzināt ar Rakstiem vai ieklausīties apustuļa Jāņa pamācībā: „Mīlie, neticiet katram garam, bet pārbaudiet garus, vai viņi ir no Dieva, jo daudz viltus pravieši ir izgājuši pasaulē“ (1.Jņ. 4:1).

Sevišķi bīstama ir **masveida pievilšana**, kas savaldzina ne tikai atsevišķas personas vai draudzes, bet pat veselas kristīgās denominācijas, par ko reiz runāja apustulis Pāvils tesalonīkiešiem, norādot uz galveno iemeslu kādēļ kaut kas tāds notiek: „...tāpēc ka tie **nav pieņēmuši patieso mīlestību, kas tos būtu izglābusi**. Tāpēc Dievs tagad sūta tiem maldu varu, ka tie sāk ticēt meliem“ (2.Tes. 2:10-11). Tāds piemērs ir 40-50 gadus atpakaļ izveidojušās tā saucamās „**pilna evaņģēlija draudzes**“, kuras strauji izplatās visā pasaulē, bet kuras būtu pareizāk dēvēt par „**papildināta evaņģēlija draudzēm**“. Jo tajās var rast lielu daudzumu jaunievedumu, kuri papildina Dieva Vārdu, ko nevar nosaukt nekā citādi kā par māksliniecisko pašdarbību.

Tāds „papildinātais evaņģēlijs“ satricināja un atbaidīja ar savu apmānu un ļaunprātībām daudzus gudrus, meklējošus un To Kungu mīlošus Dieva bērnus. Tā ir pati apkaunojošākā epizode mūsu laika kristietības vēsturē. Šie viltvārži, izplatot visā pasaulē savu „mācību“, pasludina sevi par Svētā Gara spēku un autoritāti apveltītiem ticības pīlāriem. Šie krāpnieki pārvērs savu sludināšanu manipulācijā ar cilvēku dvēselēm, lai paši iedzīvotos. Viņi uzvedas ļoti teatrāli, demonstrējot „dāvanas“, kuras it kā ir Dieva dotas, ieved maldos ar viltus brīnumiem un viltus dziedināšanām, pastāvīgi pārspīlē, alkst pēc slavas, izrāda savu izsmalcinātību, varaskāri un mantkāribu.

Kristietības vēsture rāda, ka sātans visbīstamākais ir tieši tad, kad ierodas „gaismas eņģeļa“ izskatā kā maldu mācītājs, pievilot nenostiprinājušās dvēseles, jaunatgrieztos ļaudis un kristīgo jaunatni, kam nav ne dzīves, ne garīgās pieredzes lai varētu atpazīt krāpniekus, kuri slēpj savu īsto seju zem dievbijības maskas. Lai šo faktu apstiprinātu ar piemēriem no

dzīves, minēšu pāris piemērus – fragmentus no kristiešu vēstulēm, kuri ir bijuši vai joprojām ir tādu draudžu locekļi.

Kāda jauna sieviete no Krievijas stāstīja: „Pilna Evaņģēlija draudzē, kurā es pirms viena gada piedzīvoju jaunpiedzimšanu, slavēšanai bija ļoti liela nozīme. Tā mūs burtiski apbūra. Kad visapkārt ir daudz cilvēku un ļoti skaļa mūzika, tad pat apkārtējā vide tev liekas tāda burvīga. Bez tam mūsu draudzē ir pieņemts, ka tad, kad lūdz par citu cilvēku, tev jāliek sava roka uz viņa galvas un vēl daudzas citas izdarības. Reiz mūsu draudze organizēja mūsu pilsētā konferenci, kuras vadību uzticēja kādam hindusam un viņa sievai. Šajā konferencē viņi aicināja visus lūgties mēlēs un samīdīt ar kājām savas slimības un problēmas, ko arī visi atnākušie paklausīgi darīja. Šīs ažiotažas laikā kāda sieviete burtiski sāka trakot, izpaužot gan kādas priecīgas, gan mežonīgas, rūcošas skaņas. Bet kas bija tas brīnumainais – hinduss uz viņu skatījās apmierināts ar smaidu uz lūpām un kaut kā dīvaini uzvedās. Viņš, visam ķermenim kratoties, staigāja pa skatuvi kaut ko murminot. Pēc tam viņš paskaidroja, ka tā ir bijusi sevišķa Svētā Gara izpausme. Dažreiz liekas, ka mēs, modernie kristieši, varam būt sliktāki par sātaniem, jo kad tādus redzi, tad zini, kas viņi ir, bet mēs piesedzamies ar dievbijīgu masku, kaut gan darām mežonīgas lietas.“

Vēl kāda liecība no Ukrainā dzīvojoša kristieša: „Patreizējā laikā mēs ar sievu esam lielākajā mūsu pilsētas „pilnā evaņģēlija draudzē“, kur galvenais uzsvars ir likts uz slavēšanu, dziedāšanu un prieka demonstrēšanu. Taču esmu pārliecināts, ka tas viss ir ārišķība, izrādīšanās. Dziedot mēs plaukšķinām un dejojām, bet kopējās lūgšanās visi paceļam rokas, liekam rokas viens uz otru, saucam Alleluja. Ļaudis krīt uz muguras, skaļi smejas vai dara kādas citas nejēdzības, saucot tās par Svētā Gara izpausmēm. Es un mana sieva ienācām šajā draudzē kā pasaules cilvēki un, godīgi sakot, tādu uzvedību vienkārši nesaprotam jo, saskaņā ar Bībeli, Vecās Derības laikā visos norādījumos par dievkalpojumu kārtību kā pirmais bija pienest upuri Dieva tautas grēku izpirkšanai. Mums tādu problēmu kā grēks neapskata un nerisina“.

Svarīgi ir atzīmēt, ka visdažādākās sātana viltības un visiespējamākā pievilšana izplatās ne tikai melīgu doktrīnu un mācību veidā, bet arī velnišķīgi izsmalcinātās rīcībās, kuras imitē Dieva spēka izpausmes, tāpēc ka tieši to vēlas redzēt modernais kristietis. Mūsdienu kristieši aizraujas ar daiļrunīgiem sprediķiem, sajūsminās par elpu aizraujošām liecībām, savaldzinās no viltus mācībām un viltus praviešiem, dodas no vienas draudzes uz otru, no vienas konferences uz nākošo, dzenas pēc dziedināšanām un dziedinātājiem, brīnumiem un brīnumdarītājiem ar vienu vienīgu mērķi – piedzīvot kaut ko ārkārtēju. Un viss tikai tāpēc, ka nav skaidras garīgās vīzijas un izšķirtspējas.

Atceros, ka reiz Losandželosā, Amerikā nolēmu apmeklēt netālu notiekošo dievkalpojumu ko noturēja pasaulslavens „evanģēlists“, kurš pulcēja tūkstošiem cilvēku, demonstrējot brīnumus, dziedināšanas un dēmonu izdzīšanu. Uz to mani pamudināja daudzu kristiešu, kuri nāca uz dvēseļu aprūpi, stāsti, pārliecinot, ka caur šo cilvēku darbojas liels Dieva spēks. Ar grūtībām nokļuvusi zālē, kura varēja uzņemt 18 tūkstošus, uzreiz pievērsu uzmanību raibajam pūlim. Pašā priekšā sēdēja biznesmeņi, baņķieri un Holivudas slavenības, citi ļaudis piepildīja pārējās rindas. Priekšpēdējā atradu vietu sev. Ļoti daudzus no tiem, kas bija atnākuši uz dievkalpojumu, pēc izskata bija grūti nosaukt par kristiešiem. Sievietes bija koši izkrāsojušās un vulgāri gērbusās. No daudziem vīriešiem plūda alkohola vai tabakas dvaka. Dažu jauniešu stiklainās acis vēstīja par nesen uzņemto narkotikas devu. Pirms slavenības parādīšanās uz skatuves, veselu stundu daudzskaitlīgs koris, pāris simtu sastāvā, dziedāja slavas dziesmas, žestikulējot, uzdejojot un plaukšķinot. Bet pats interesantākais sākās tad, kad visu gaidītais evanģēlists iznāca uz skatuves sniegbaltā uzvalkā. Izteiktajā ievadlūgšanā, lai cik dīvaini tas nebūtu, viņš nelūdza Tā Kunga klātbūtni un Viņa svētību, bet burtiski pavēlēja Svētajam Garam šajā sapulcē izpaust Savu spēku, un pēc tam, pagriežies pret kori ar vārdiem „pieņemiet Svēto Garu,“ pamāja ar roku, un simtiem dziedātāju vienlaicīgi kā nopļauti sakrita sēdekļos. Tad sākās pats „dievkalpojums“ un

„brīnumdara“ gara dāvanu demonstrācija. Kas tik viss tur nenotika! Gan „dziedināšana“ no smagām hroniskām slimībām, gan „launo garu izdzīšana“, kuri savus upurus gāza gar zemi pirms tos atstāt, gan „lieli brīnumi“, kas nedaudz atgādināja iluzionista uzstāšanos cirkā. Vien dīvaini, kad kādai ratiņos sēdošai sievietei no emocionālās spriedzes sākās īsta epilepsijas lēkme, viņu ļoti ātri aizveda nevis uz skatuvi pie brīnumdarītāja, bet uz izeju prom no skatītāju acīm. Visu, kas tajā dienā notika, būtu bijis pareizāk nosaukt nevis par dievkalpojumu, bet par pēc programmas izspēlētu izrādi. Tiesa gan, kad cilvēki dodas uz teātri, viņi vienreiz maksā par ieejas biļeti, bet tur sanākušie maksāja daudzkārtīgi, metot dolārus un čekus neskaitāmos alumīnija spaiņos, kuri 5 stundu laikā tika pa rindām padoti atkal un atkal ar aicinājumu „kurš vairāk ziedos, to Dievs svētīs“. Un lētticīgie klausītāji kā zem hipnozes atkal un atkal izņēma maciņus, atdodot to saturu.

Slāpes redzēt brīnumus un zīmes, piedzīvot dziedināšanu vai kļūt bagātam, dara cilvēkus tik aklus, ka to ar vārdiem nav iespējams aprakstīt. Un uz to, draugi, vēršu jūsu uzmanību tikai tāpēc, lai jūsu spētu saprast, ka ļaužu masas, kas tūkstošiem piepilda zāli tāda veida sapulcēs, ne vienmēr liecina par viņiem pasniegtās vēsts patiesumu. Tai pašā laikā jāatgādina, ka pirmapustuļu laikā nevienam pat prātā nenāca veidot šovu no tiem brīnumiem un dziedināšanām, kādi notika caur patiesiem Dieva kalpiem. Lai par to pārliccinātos, pietiek atcerēties Apustuļu darbos aprakstīto notikumu, kad apustuļa Pāvila svētrunas laikā, kura ieilga līdz pusnaktij, viens uz palodzes sēdošais jauneklis aizmiga, nokrita no trešā stāva un tika pacelts nedzīvs. Dieva kalps nokāpa lejā, lūdza par viņu un tas augšāmcēlās. Šis skaidri saskatāmais brīnums nekļuva par iemeslu azeitāžai, apustulis nepaņēma augšāmcēlušos jaunekli līdzī misijas darbā kā pierādījumu tam, kāds spēks caur viņu izpaužas (kā to modernie misioņāri un evaņģēlisti mīl darīt), bet kopā ar sanākušiem deva godu Dievam, un tad turpināja dievkalpojumu.

Tāda apustuļa Pāvila rīcība atgādina viņa dižā Skolotāja reakciju. Kad mācekļi atnāca pie Jēzus un prieka pārpilni

sajūsmā stāstīja par to, kā ļaunie gari viņiem padodas Kristus Vārdā, Viņš mierīgi teica: „...Tomēr nepriecājieties par to, ka gari jums paklausa, bet priecājieties par to, ka jūsu vārdi ir ierakstīti debesīs“ (Lk. 10:17.20). Un tā tas ir. Jo galvenam iemeslam būt dievkalpojumā, ir jābūt Pašam Dievam, Kurš mūs vada un norāda ceļu pa kuru jāiet, nevis tieksmei redzēt brīnumus un citas Svētā Gara izpausmes.

Vienlaicīgi ar „visā pilnībā sludinātu evaņģēliju“, modē ienāca arī „**labklājības evaņģēlijs**“, kurš iemantoja lielu popularitāti un strauji izplatījās, sludinot par iespēju gūt sekmes materiālā sfērā un nepārtraukti apgalvojot, ka mūsu Debesu Tēvs ir ļoti bagāts un Viņš vēlas, lai Viņa bērniem nekas netrūkst. Pie tam pilnīgi tiek ignorēts fakts, ka Dieva Dēls, zemes dzīves laikā, bija ceļinieks, Kuram nekas nepiederēja un Savu materiālo stāvokli aprakstīja tā: „Lapsām ir alas, putniem apakš debess ir ligzdas, bet Cilvēka Dēlam nav kur Savu galvu nolikt“ (Mt. 8:20). Šāds „labklājības evaņģēlijs“, kurš pilnā mērā nosaucams par ķecerību, pievīlis un turpina pievilt milzu skaitu jaunatgriezto kristiešu. Ja viņi pieņemšot Jēzu Kristu par savu Glābēju, tad tiek apsolīts apmaiņā saņemt bagātību un pārpilnību: mājas, mašīnas, zemes īpašumus, greznas vasarnīcas un daudz ko citu. Visu, ko cilvēks vēlēšies tas viņam noteikti tiks dots. Bet pats šausmīgākais šajā „uzlabotajā evaņģēlijā“ ir tas, ka Jēzus tiek attēlots par fanātiķi, Kurš bezprātīgi mīl Savus bērnus.

Jāsaka, ka apustulis Pāvils mīlestību uz naudu un bagātību nosauc par vienu no galvenajiem iemesliem, kas ievēd maldos, to paskaidrojot ar šādiem vārdiem: „Bet, kas grib tapt bagāts, krīt kārdinājumā un valgā un daudzās bezprātīgās un kaitīgās iegribās, kas **gāj cilvēkus postā un pazušanā**“ (1. Tim. 6:9). Vēl vairāk – viņš dod padomu attālināties no ļaudīm, kam samaitāts prāts un svešas mācības, un uzskata, ka dievbijība kalpo peļņas iegūšanai.

Apustulis Pēteris runājot par mācītājiem, kas ļaudis ievēd aplamībās un pazudina, tāpat norāda uz galveno viņu maldīšanās iemeslu – **mantkārību un mīlestību uz dzīvi greznībā**, to izsakot tā: „...salds prieks tiem šķiet baudu dzīve dienā, viņi ir kauna traipi, savā viltībā mielodamies

kopā ar jums. Viņu acis ir vērstas tikai uz laulības pārkāpēju un alkst grēka; tie vilina nestipras dvēseles, tiem sirds ir ievingrinājusies mantkārībā; tie lāstam pakļauti. Atstādami taisno ceļu, tie ir nomaldījušies, sekodami Bileāmam, Beora dēlam, kas dzinās pēc netaisnās algas“ (2.Pēt. 2:13-15). Šis uzticīgais Dieva kalps tādus nodēvē par korupcijas vergiem, bet viņu sprediķus – par uzpūstām tukšvārdībām, kas ļaudis aizved dažādos maldos. Tomēr neskatoties uz to, ka abi apustuļi ticīgos brīdina par materiālās labklājības postošo ietekmi uz viņu dvēselēm, neizskatās ka mūsdienu kristieši nopietni uztvertu šos brīdinājumus, jo aizvien vairāk draudzēs izplatās un iegūst popularitāti uzskats, ka finansiālā labklājība liecina par Dieva svētību un labāko pierādījumu mūsu ticības patiesumam, neskatoties uz to, ka Svētie Raksti par to runā tieši pretēji. Mt. 6:24 lasām: „Neviens nevar kalpot diviem kungiem: vai viņš vienu ienīdīs un otru mīlēs, jeb viņš vienam pieķersies un otru atmetīs. Jūs **nevarat kalpot** Dievam un mantai.“

Ar tādu pieeju naudas ievākšana ir neatņemama sastāvdaļa daudzos, tā saucamos „dievkalpojumos“, kuros speciāli sagatavoti kalpotāji prasmīgi izvilina naudu no lētticīgiem klausītājiem. Lieta nonāk tik tālu, ka kādās draudzēs ļaudīm ir jāiesniedz to vadītājiem atskaite par saviem ienākumiem. Tie kristieši, kuriem ir savs bizness, to izjūt sevišķi asi, jo pastāvīgi tiek psiholoģiski bombardēti ar vārdiem no Svētiem Rakstiem, lai no viņiem izspiestu naudu. Tādā veidā iegūstot lielus naudas līdzekļus, šādas modernizētas baznīcas plaukst un vairojas. Attīstot aktīvu darbību, tiek izmantotas mūsdienīgas iespējas, veidojot pašu televīzijas centrus un atverot mācību iestādes, kurās sagatavo kadrus, lai vēl plašāk izplatītu savu mācību.

Vēl viena mūsdienu maldība ir **pozitīvās domāšanas filozofija**, kuru pareizāk būtu saukt par liekulības filozofiju, kas spiež ticīgos būt negodīgiem pašiem pret sevi. Tā apgalvo: pietiek vien noskaņoties uz pozitīvo un „vizualizēt vēlamo“, lai visas problēmas atrisinātos pašas no sevis vai vienkārši izzustu. Šāda pozitīvā domāšana māca cilvēkiem redzēt noteiktas lietas un tomēr noliegt to eksistenci, proti,

maldināt pašiem sevi. Par šīs melīgās filozofijas balstu kļuva Napoleona Hilla populārā grāmata „Domā un kļūsti bagāts“, kuras nosaukums runā pats par sevi. Turpmāku ieguldījumu šīs mācības attīstībā sniedza Deils Kārneģijs – grāmatas „Kā iegūt draugus un iepatīkties cilvēkiem“ autors, kā arī mācītājs Vinsents Pīls. Tieši šie trīs amerikāņi piepildīja teju visas pasaules cilvēku prātus ar pilnīgi absurdu un murgainu ideju par pozitīvo domāšanu. Tas taču ir vienkārši muļķīgi – uzskatīt, ka, nepamanot negatīvo, tas izzudīs pats no sevis, jo negatīvais ir tāda pati cilvēka dzīves daļa kā pozitīvais, abiem vienam otru līdzsvarojošot. Iestāstot sev to, kā patiesībā nav, mēs krāpjam sevi un citus. Neviena cilvēks nevar izmainīt realitāti, lai ko viņš neizdomātu un lai ko sev neieedomātos.

Piedevām diviem norādītajiem „uzlabotajiem evaņģēlijiem“ un „pozitīvās domāšanas filozofijai“, vēl parādījās kristīgie novirzieni, kuri propagandē tā saucamās „**tikšanās ar Dievu**“, kuru laikā notiek inkaunteri, t.i. regulāras grēksūdzes, kuras pavada neizprotami un mistiski rituāli kā lapiņu ar uzrakstītiem grēkiem pienaglošana pie krusta un to sadedzināšana nakts laikā. Šādu un līdzīgu darbību rezultātā ļaudis nokļūst sava veida atkarībā, nepārtraukti jūtot vajadzību pēc tādām nebībeliskām grēksūdzēm, nokļūstot tādā kā garīgā narkomānijā.

Stāstot par tādu parādību, kāda sieviete teica: „Tā kā manā pasaulīgajā dzīvē bija daudz okultu un seksuālu grēku, man ieteica iziet caur inkaunteru. Tā es nokļuvu seminārā „Tikšanās ar Dievu“, kurš turpinājās 3 dienas. Pirmajā dienā un nākošajā rītā notika dievkalpojumi, kuri bija līdzīgi lekcijām, bet otras dienas vakarā sākās īsta dēmonu balle. Lūgšanas laikā pie galda sēdošie sadevās rokās, veidojot tādu kā apli. Mācītāja sieva, kura vadīja lūgšanu, deva padomu prasīt Dievam dāvēt citas mēles. Pie tam viņa piegāja katram lūdzējam un klausījās vai viņam ir pareiza runa, jo apgalvoja, ka viņai ir garu izšķiršanas dāvana. Kad es sāku izdot nesakarīgas skaņas, mana mēle vairs nespēja apstāties, un runas laikā izlauzās lamu vārdi. Tā es ieguvu runāšanu mēlē, kas, ka apgalvoja mācītāja sieva, bija patiesa. Pēc tam viņas

klātbūtnē izsūdēju grēkus. Un tad sākas dēmonu izdzīšana. Bet pirms tam man teica, lai es ne uz vienu neskatos un nepievēršu uzmanību klātesošo reakcijai, kad Svētais Gars sāks darboties un kaut ko manī veikt. Slavēšanas laikā es pēkšņi izdzirdēju, ka no manis izlaužas kāda nevilša dīvaina skaņa un pēc tās sākās gaudošana un rēkšana visā zālē. Piebalsojot arī es sāku gaudot, šņākt un rēkt. No mutes sāka tecēt siekalas. Tajā laikā, kad sludinātājs skraidīja pa skatuvi ar mikrofonu rokā, es kļiedzu tā, itkā mani grieztu gabalos. No sākuma es sēdēju uz krēsla, tad piecēlos, nogāzos uz grīdas un pilnīgi zaudējusi pār sevi kontroli, locījos kā čūska. Domāju, ka no malas tas bija briesmīgs skats. Es sapratu, ka mana rīcība bija nedabiska un atbaidoša, bet nevarēju apstāties, jo prāts bija itkā atslēgts un ķermenis nepaklausīja. Nezinu, cik ilgi šis „dievkalpojums“ turpinājās, bet domāju kādas 2-3 stundas. Un visu to laiku es trakoju... Atceros, ka tad, kad es mētājos pa grīdu, pie manis pienāca kāda sieviete un lūdza par mani, uzliekot man savas rokas, bet es turpināju ārdīties, pārliecināta, ka šajā laikā no manis iziet dēmoni, kaut gan, patiesībā, tie visdrīzāk manī ienāca. Vien daudzus gadus vēlāk es sapratu, ka visu to gadu laikā, kad es biju šajā „pilna evaņģēlija draudzē“, es ticēju nevis Glābējam, bet viltus kristum. Būdama pārliecināta, ka tagad kaut ko varu un esmu apveltīta ar spēku, es nesapratu, ka pati roku sev kapu. Bet pats dīvainākais bija tas, ka pēc pirmā un otrā inkauntera parādījās neizprotama atkarība. Pēc inkauntera man palika itkā vieglāk, tomēr pagāja laiks – kādas 2-3 nedēļas un es atkal tiecos turp tā, itkā kāds mani uz to spiestu. Bet ja es iekšēji tam pretojos, tad sākās īstas „lomkas“ līdzīgi tam, kuras piedzīvoju tajos gados, kad lietoju narkotikas.“

Vēl par vienām inkauntera sekām man stāstīja kādas Vācijas draudzes mācītājs, lūdzot sniegt garīgu palīdzību māsai, kuru labi pazina: „Mūsu draudzē“ – viņš rakstīja, „notika kāds gadījums, kas mani darīja uzmanīgu, sakarā ar „attīrīšanos inkaunterā“. Sieviete vērsās pie manis pēc tam, kad bija gājusi caur inkaunteru piecu stundu garumā kādā nezināmā draudzē. Pirms tam katram klātesošam tika dots polietilēna maisiņš, jo grēksūdzes un lūgšanas laikā daudziem

sākās stipra vemšana. Pēc inkauntera tās vietas mātītāja piedāvāja iespēju iegūt citas mēles, ja iznāks priekšā pie viņas. Mūsu māsa arī izgāja un saņēma. Tagad viņai ir „jaunas mēles“, bet to izpausmes ir šausmīgi vērot. Lūdzoties jaunajās mēlēs viņai sākas krampju lēkme, no mutes nāk nesaprotami vārdi, kurus nevis viņa izsaka, bet **vīrieša** balss. Ja viņa mēģina lasīt Bībeli, tad sāk rēkt. Pagājušajā nedēļā mēs bijām šajā ģimenē kopā ar kādu brāli no mūsu draudzes. Pēc kopīgas lūgšanas, viņa nomierinājās. Viņas vīrs šausminās, bet arī lūdz par viņu. Viņš rādīja video, kurā uzfilmēta viņa sieva lūgšanas laikā. Tajā laikā, kad bijām pie viņiem, citi ticīgie par mums aizlūdza. Mēs lūdzam Dievu, lai šis spēks no viņas iziet un vairs neatgriežas. Tagad jau pats vārds inkaunters liek man nodrebēt. Ak, cik daudziem kristiešiem velns ir aptumšojis prātu, lai tādas lietas uzskatītu par Svētā Gara spēku...!“ (Jāsaka, ka ilgajos dvēseļu aprūpes gados pie tūkstošiem cilvēku, ne reizi vien esmu redzējusi briesmīgās inkauntera sekas, kad cilvēki zaudē prātu, kļūst apsēsti, mēģina izdarīt pašnāvību, bet šīs grāmatas apjoms neļauj apskatīt šo jautājumu plašāk).

Nākošie mūsu laika garīgie maldi ir tā saucamā „**Mācība par ceturto dimensiju**“, kuru sludina viltus evaņģēlisti un dažu zināmu harizmātu līderi. Šī antibībeliskā ķecerība, kas robežojas ar ezotēriku, ir kļuvusi par postu daudzām lēticīgām dvēselēm. Kad iedziļinies „ceturtās dimensijas“ sludinātāju izteicienos, tad uzreiz kļūst skaidrs, cik dīvaini tie izskan Bībeles patiesības gaismā. Apliecinājumam pievedīšu dažus no tiem:

1. „Tu vari iziet no sava ķermeņa ar savā iztēlē koncentrētu vīziju un tēlu palīdzību“.

2. „Un kad tu iej ceturto dimensijā, tev ir jāzina Svētā Gara valoda – tā ir tavā iztēlē koncentrētie tēli un vīzijas“.

3. „Ar koncentrētu tēlu palīdzību vari iziet ārpus sava ķermeņa un redzēt plaukstošu biznesu, augošu draudzi utt.“

4. „Ceturto dimensija ir garīga pasaule, kurā var ieiet arī daudzi neticīgi cilvēki - raganas, ekstrasensi, burvji, gaišreģi un tiem līdzīgi“.

5. „Svētā Gara valoda – tie ir tēli un vīzijas“.

6. „Dievs mums pavēl, lai mēs valdām pār trešo dimensiju ar Svētā Gara palīdzību“.

7. „Kad es sāku strādā pie tā, ko es redzu, tad strādāju pie tā, ko noteikti nākotnē saņemšu“.

8. „Nepieciešams ieiet tādā stāvoklī, kad jau sāk sajust to, ka esi saņēmis vēlamo“.

9. „Vajag attīstīt sevī pozitīvo domāšanu, jo Dievs atklājas kā tāds, kurš ir pozitīvs. Ja cilvēkam nav atklāsme par ceturto dimensiju, viņš pastāvīgi būs zem spiediena“.

10. „Ja tev ir problēmas ar vīru, tev jāieiet ceturtajā dimensijā, lai ieraudzītu to, ka tu jau baudi un piedzīvo, ka tev viss jau ir labi. Jo tās ir tavas tiesības, lai tev būtu krutākais vīrs!“

Visi šie maldu vārdi ir nekas cits, kā mutiskas psiho-garīgas manipulācijas, izsmalcināta priekšstatu mainīšana, nemanāmi ieviesta vizualizācijas tehnika, prasmīga žonglēšana ar vārdiem, kas izrauti no Svēto Rakstu konteksta, patiesības un melu sajaukums un slēpts ezotērikas pielietojums. Bet viskumjākais ir tas, ka visas šīs pārgudrās frāzes par tām iespējām kā ieiet ceturajā dimensijā, tiek izteiktas milzīgās zālēs, kuras pārpārēm piepildītas ar tiem, kuri sevi uzskata par atdzimušiem kristiešiem un, piekrītot tādiem apgalvojumiem, draudzīgi atbalsta šo prātam neaptveramo ķecerību ar skaļiem izsaukieniem „Alleluja!“, „Āmen“. Mācība par ceturto dimensiju, kas nākusi no Dienvidkorejas, tagad tiek viltus mācītāju veiksmīgi sludināta un praktizēta dažādās bijušās Padomju Savienības valstīs, pēc kā daudzi pieviltie un pāvedinātie ļaudis visur meklē dvēseļu aprūpētājus, mēģinot tikt skaidrībā par savām psihiskajām problēmām, tomēr neatrod, jo nomaldījušos dvēseļu ir simti un tūkstoši, bet to, kuri spēj garīgi palīdzēt – tikai nedaudzi.

Dvēseļu aprūpes kalpošanā pastāvīgi var novērot, cik ļoti kristiešus baida dzīves grūtības, slimības, likstas un citas problēmas, kaut gan viņi lieliski zina Glābēja brīdinājumu, kas rodams Svētos Rakstos Jāņa evaņģēlija 16.nodaļas 33.pantā: „Pasaulē jums ir bēdas; bet turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis!“.

Bet tā kā šie vārdi netiek uzņemti nopietni, ticības varoņus šajos laikos var reti sastapt.

Pirmapustuļu baznīcas laikā kristiešiem ticība bija dzīves jēga un galvenais mērķis. Tās dēļ viņi bija gatavi tikt lauvu saplosīti, krustā piesisti un ugunī sadedzināti. Viņus nebaidīja mocekļu nāve. Tai pat laikā mūsdienu kristieši, lai saglabātu labu fizisko formu, vai lai atjaunotu savu dārgo veselību, **ir gatavi griezties pie tumsas spēkiem**, atdodot sevi velna pakalpiņu rokās: osteopātu, homeopātu un citu apšaubāmu „dziednieku“ aprūpē, gādājot par savu mirstīgo miesu daudz vairāk nekā par savu mūžīgo dvēseli.

Kāda dziedniece, kura no savas vecmammās mantojusi daudzas okultas spējas, stāstīja, ka tie ticīgie ļaudis, kuri nākuši pie viņas, lai tiktu dziedināti (katoļu, luterāņu, pareizticīgo, menonītu, adventistu, baptistu, harizmātu, vasarsvētku un citu kristīgo denomināciju ļaudis) ir apgalvojuši, ka viņai ir patiesa Dieva dāvana dziedināt un ieteikuši arī turpmāk to praktizēt, nenojaušot, cik šausmīgi sāpans mocīja viņu pašu – to, kura viņus „dziedinājusi“. Turklāt, pie viņas nākuši saņemt dziedināšanu ne tikai vienkāršie draudzes locekļi, bet arī baznīcas kalpotāji – sludinātāji, diakoni, pravieši, un tādi, kas dzied korī vai slavēšanas grupā.

Kaut ko tādu dzirdot nevilšus jādomā, cik gan akli var būt visi šie kristieši, ja velnišķīgas izpaušmes var uztvert kā Svētā Gara darbu. Visu šo daudzo gadu laikā neviens no kristiešiem, kuri griezušies pēc palīdzības pie šīs dziednieces nav painteresējušies, no kāda avota viņai ir spējas lasīt cilvēku domas, iespiesties kā rentgena aparātam viņu ķermeņos un noteikt pareizas diagnozes bez ārsta izglītības. Šī sieviete apmeklēja dievkalpojumus, lasīja Bībeli un tajā pašā laikā bija naturopāts, osteopāts, pielietoja ķīniešu un tibetiešu medicīnu, pārvaldīja Reiki un citas okultas prakses līdz tam brīdim, kad Dievs par viņu apžēlojās un atvēra viņas garīgās acis uz patieso viņas dāvanu un spēju avotu.

Uz kāda tik āķa kristieši neuzķeras! Lasot dvēseļu aprūpes vēstules, nebeidzu brīnīties, cik viegli sātanam izdodas apmānīt tos, kurus Svētie Raksti aicina visu izpētīt un pārbaudīt. Kāda ticīga sieviete vērsās misijā „Dzīvie ūdeņi“ ar jautājumu: „Tagad ir plaši izplatīts dzert dzeramo sodu un ūdeņraža pārskābi, lietot kurkumu, veikt attīrošas procedūras

un uzņemt profilaksei vitamīnu B-17. Par šo tēmu ir ļoti daudz informācijas gan video, gan You Tube. Ļaudis pastāvīgi runā par veselīgu barību un par to, kādas metodes jālieto, lai attīrītu savu organismu. Gribētos uzzināt Jūsu, kā ārsta un dvēseles aprūpētājas, domas.“ Uz šo jautājumu viņa saņēma šādu atbildi: „Kā dvēseļu aprūpētāja un ārsts uz to visu skatos kā uz pēdējo modes kliedzienu un atjautīgu uzņēmēju jaunievedumu, lai iedzīvotos, veikli izmantojot lēticīgus ļaudis, tai skaitā arī kristiešus. Diemžēl visi rūpējas tikai par savu dārgo veselību un mirstīgo miesu, kura agri vai vēl tiks krematorijā sadedzināta vai tārpu apēsta. Bet dvēsele, kura mantos mūžību (jautājums tikai kur un kādu) tiek aizmirsta un neievērota.“

Te jāpiemin vēl kāda no metodēm, ar kuru aizraujas daudzi ticīgie un tā ir „Organisma attīrīšanas metodika, pārējot uz neapstrādātu pārtiku“, kuru ievieš naturopāts, kurš sevi uzskata par kristieti (vārdu neminēšu). Cenšoties pārliecināt savus pacientus par šādas metodes pareizumu un nekaitīgumu viņš, ar gudru sejas izteiksmi, paziņo: „Lieta ir tāda, ka enerģētiskie un materiālie traucējumi organismā ir cieši saistīti. Katrs traucējums fiziskajā ķermenī, vai tā būtu saaukstēšanās vai hipertoniya, rada situāciju, ļaujot cilvēka organismā ieiet tumšām būtnēm, kurām ir spēja slimo vampirizēt. Sevišķi tās to mīl darīt pie bērniem, jo augoša organisma enerģija ir pati tīrākā un labākā enerģija, no kuras tās barojas... Ja vienlaicīgi ar zarnu trakta attīrīšanu mēs nepiesārņojam organismu ar nepareizu barību – kā gaļu un piena produktiem vai putrām, bet dodam bērniem tikai tīru enerģijas pārtiku – svaigi spiestu augļu un dārzeņu sulu, augļus un sarīvētus dārzeņus, tad varam rēķināties ar to, ka tumšās būtnes un kopā ar tām arī slimības, pametīs organismu uz visiem laikiem. Šo būtnu izdzīšana ar lūgšanām vai svēto ūdeni ir uz laiku, un tad tās atkal atgriežas savā mājoklī, jo ir pārliecinātas, ka vienmēr tur atradīs sev pārtiku...“

Un lai cik dīvaini tas arī nebūtu, kristieši to mierīgi pieņem, aizmirstot, ka gaļas un piena produktus Pats Kungs Radītājs pēc Sava ieskata ir mums devis, par ko ir teikts daudzās Svēto Rakstu lapaspusēs (1.Moz. 9:3; 2.Moz. 16:18;

5.Moz. 12:15; 32:14; 1.Ķēn. 17:6; Sal.pam. 27:27; Jes. 7:15; 1.Kor. 9:7).

Jo sevišķi skumdina tas fakts, ka garīgos maldos iekrīt arī dedzīgi To Kungu mīloši kristieši, kuri tiecas pēc tīras un svētas dzīves. Un tas notiek tā. Ja nu nav iespējams pievilt tādus ļaudis ar saskatāmām novirzēm no patiesības vai ieogrūt grēka purvā, velns viņus uzved uz **supersvētuma un garīgas lepnības pjedestāla**. Viņš izlieto kristiešu neapmierinātību un vilšanos tajā, kas notiek viņu draudzēs, pamudinot meklēt kaut ko pilnīgāku, ko viņi atrod, ak vai, pie tādiem, kuri izrāda ārēju dievbijīgu dzīvi, bet patiesība ir paštaisni, lepmi un augstprātīgi, jeb dažādās sektās un kultos, kur valda nerakstīti likumi un neīsta mīlestība, kas ar laiku noņem dievbijības masku, kas sedza šokējošu īstenību. Lai paskaidrotu ko es ar to gribēju pateikt, kā piemēru minēšu kādas meklējošas, jaunas kristietes liecību, kuru samulsināja to uzskati un priekšstati, kas, kā no sākuma likās, sludināja patiesību.

„Man nācās tikties ar kristiešiem, kuri no sākuma modināja uzticēšanos viņu sludinātajam vārdam. Tomēr jautājumā par kristīgās ticības izpratni viņiem ir savas galējības, pie kam ļoti lielas. Sevišķi tas attiecas uz ārējo izskatu. Pēc viņu domām brāļi-kristieši nedrīkst valkāt džinsa bikses, jo tās ir velna izgudrojums. Godīgi sakot man nav skaidrs, kas tajās slikts? Vai tiešām tikai tāpēc, ka tas ir džinsa audums? Protams, ja ir domāts par saplēstiem džinsiem kā tas tagad ir modē, tad es piekrītu, ka kristiešiem tā neklājas ģērbties, jo tas izskatās nevīžīgi. Bet ja brālis uzvilcis normālas džinsa bikses, izgludinātas un neapspīlētas, vai tiešām viņš grēko? Ja tā, tad kādā veidā? Jāatzīstas, ka man tādi uzskati ir nesaņemti. Kas attiecas uz mūsu apģērbu, tad kleitām un blūzēm jābūt garām piedurknēm un arī svārkkiem jābūt gariem. Kaprona zeķubikses arī skaitās velnišķīgs izgudrojums, tāpēc tās nedrīkst valkāt. Un to visu, kā viņi apgalvo, ir atklājis Pats Dievs, un ja cilvēkam patiešām ir Svētais Gars un tuvas attiecības ar To Kungu, tad ticīgie izskatīsies tādi, kā viņiem māca. Viņiem ir ļoti kategoriska attieksme pret otrreizējām laulībām, tās nosaucot par likumīgi atzītu laulības

pārkāpšanu un nav svarīgi kāds bijis laulības šķiršanas iemesls, kāpēc un kura vainas dēļ tas noticis. Viņi saka – ja cilvēks ir šķīries (pat ja ir bijis neticīgs) tad, grēkus nožēlojis, vairs nedrīkst stāties laulībā un ir jāpaliek vienam, ja vēlas patikt Tam Kungam. Šajā draudzē ir viens brālis, kurš ir šķīries. Kad sieva no viņa aizgājusi, tad (kā viņš pats saka) Dievs teicis: „Ja tu apprecēsies, Es tevi pametišu“. Tāds kategorisms mani mulsina... Vispār, kā man liekas, pie viņiem kaut kas tiek teikts pareizi, bet kaut kur var vērot skaidri redzamu pārspīlējumu. Pie tam viņi pastāvīgi apgalvo, ka cilvēkam ir jābūt reālam ar Dievu. Patiesību sakot, pat līdz šim laikam nesaprotu, ko viņi ar to domā. Un vēl viņi saka, ka tikai tajā gadījumā, ja cilvēkam ir bijusi personīga satikšanās ar Kristu, tad viņš ir spējīgs iepazīt To Kungu tā, kā viņi to māca. Es it kā tam piekrītu, ka cilvēks patiešām var kaut ko tādu piedzīvot, kas pilnīgi izmaina viņa dzīvi. Tikai nelaime ir tajā, ka viņi kategoriski apgalvo ka, ja tu neesi ko tādu piedzīvojis, tad tava kristietība nav neko vērtā. Jo personīgi mani Dievs no sākuma vadīja pa šķīstīšanās un svētošanās ceļu, kas nav tikai vienreizējs pārdzīvojums, bet **process**. Kas attiecas uz to kristiešu mācību, tad cilvēkam uzreiz vajag lūgšanās pastiprināti meklēt To Kungu un piedzīvot tikšanos ar Viņu, jo tikai tā kristietība kļūstot patiesa, jo tāda tikšanās tik ļoti izmaina cilvēku, ka viņš pārstāj grēkot un kļūst pilnīgi brīvs no miesīgās, ādamiskās dabas. Šie kristieši par patiesiem Dieva bērniem atzīst tikai tos kristiešus, kuriem ir tieši tādi paši uzskati un ārējais izskats kā viņiem, to izskaidrojot tā – ja cilvēks ir sastapies ar To Kungu, tad visos garīgos jautājumos būs vienprātis ar viņiem. Jo Svētais Gars visus mācot vienādi. Kas attiecas uz tiem, kuri to nepieņem, tad ar tādiem nevēlas neko kopīgu, viņus dēvējot par baznīcā gājējiem“.

Lasot šīs rindiņas, prātā nāk Jēzus vārdi, ar kādiem Viņš vērsās pie bauslības mācītājiem un farizejiem, tiem, kuri sevi uzskatīja par garīgiem: „Jūs aklie ceļa rādītāji, kasodus izkāšat un kamieļus aprijat. Vai jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs liekuļi! Jo jūs šķīstāt kausa un bļodas ārpusi, bet no iekšpuses tie ir pilni laupījuma un negausības. Aklo farizej!

Šķīstī papriekš kausa un bļodas iekšpusi, lai arī to ārpuse top šķīsta. Vai jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs liekuļi! Jo jūs esat līdzīgi nobaltētiem kapiem, kas no ārpuses izskatās jauki, bet no iekšpuses ir pilni ar miroņu kauliem un vīsaņu netīrību. Tā arī jūs, no ārpuses gan izrādāties ļaužu priekšā kā taisni, bet iekšpusē esat pilni liekulības un netaisnības“ (Mt. 23:24-28).

Tā lūk, arī mūsu dienās var sastapt kristiešus, kas ir pārāk pedantiski otršķirīgos kristīgās ticības jautājumos, piemirstot svarīgākos evaņģēlija principus, Kristus un Viņa apustuļu mācību. Tieši tāpēc, nokļūstot draudzē, kur sevišķa vieta ierādīta svētošanai ir svarīgi uzmanīties, lai nekonzentrētos tikai uz ārējo izskatu un dažādiem cilvēciskiem izdomājumiem un nenovirzītos no patiesās ticības un patiesā svētuma. Citādi viegli var nonākt kādā sektā, kur tiek pieprasīts sevišķs svētums un īpaša tuvība ar To Kungu, pilnībā atdodot sevi lietām, kas nevienu neglābj.

Tieši tādai pašai kategorijai pieder neliekuļoti un tomēr nomaldījušies ticīgie, kuri, paši to nepamanot, tiek melu gara vadīti, kas atnācis „gaismas eņģeļa“ izskatā. Visbiežāk tie ir nopietnas, patiesību meklējošas dvēseles kuras, nogurušas no nominālās kristietības, vēlas Tā Kunga klātbūtni un dzirdēt Viņa balsi, bet tāpēc ka sirdī vēl ir netīrība un vēl nav rūgtās, un tai pašā laikā tik vērtīgās pieredzes savās garīgajās kļūdās, viņi aizraujas ar sātāniskiem patiesības viltojumiem. Vienlaicīgi velns viņus pārlicina, ka viņi ir sevišķi Dieva izredzēti īpašai kalpošanai un tāpēc viņiem ir atklāts tas, kas citiem nerasniedzams, tā iesējot sirdī lepnumu, jo labi zina, ka tādā veidā, agri vai vēlu, viņi kritīs. Tādus ļaudis dvēseļu aprūpes laikā ir ļoti grūti pārlicināt tajā, ko viņi uzskata par patiesu atklāsmi no Dieva. Ievērojot, ka kalpotājs nepieņem to, kas viņiem liekas esam atklāsmē, viņi kļūst nikni, noslēdzas sevī, ko, protams, ar prieku izmanto sātans, ievēdot viņus garīgas augstprātības, paštaisnības un supersvētuma džungļos. Šāds process var turpināties līdz brīdim, kad dvēsele kļūst par garīgām un miesīgām drupām, un pārciestās garīgās mokas tos noved depresijā, pie nervu sabrukuma un acīmredzamas veselības

pasliktināšanās, asinsvadu sistēmas un kuņģa-zarnu trakta slimībām un dažreiz pat vēža.

Kad desmitiem gadu garumā uzklausi vai lasi vēstules no tūkstošiem ticīgo, kuri apmaldījušies tajos vai citos garīgajos jautājumos, tad jādomā par to – kāpēc velnam ir izdevies viņus piemānīt, uzdodot skaidri saskatāmus melus par patiesību, un kas ir tas iemesls, kas veicina cilvēkā garīgo aklumu, neļaujot viņiem redzēt to, ko citi redz? Bībelē ir skaidri pateikts, ka sirdī mītošais Svētais Gars Dieva bērniem atver acis redzēt patiesību. Bija nepieciešami daudzi gadi, pirms izkristalizējās sapratne par to, kas tieši dod iespēju sātanam viņus „vazāt aiz deguna“, ievēdot dažādos maldos un vilinājumos.

Pirmais un galvenais iemesls, kāpēc kristieši krīt dažādās pievilšanās, ir **dziļu Svēto Rakstu zināšanu trūkums** un ar to saistītā **Rakstu nozīmības, pilnības un pietiekamības mazināšana patiesas dzīves sasniegšanai Kristū**, par ko Jēzus reiz teica: „Jūs alojaties, nesaprazdami nedz rakstus, nedz Dieva spēku“ (Mt. 22:29). Tieši ar Rakstu nezināšanu ir skaidrojama tieksme meklēt tiem dažādus papildinājumus pravietojumu, vīziju, sapņu un citu atklāsmju veidā, kas ir ļoti raksturīgi tā saucamajiem „garīgajiem kristiešiem“. Uzticoties dažāda veida vadībām, viņi pat nenojauš par to, ka daudzas no tām – neatkarīgi no tā, vai saņemtas personīgi vai caur kādu citu – bieži vien ir viltīgs un smalks viltojums. Galu galā sātans tās var viegli imitēt, īpaši tajos gadījumos, kad konkrētā cilvēka vai „garīgā trauka“ sirds ir nešķīsta. Šādā veidā pievilto pasauli var iedalīt divās kategorijās: tajos, kuri maldās (kuri parasti vāji pārzina Bībeli un tāpēc ir ļoti lētticīgi), un tajos, kuri maldina (tie, kuri zina tikai Rakstu burtu vai runā Dieva vārdā, neapzinoties, ka viņus vada melu gars).

Otrs iemesls tikt pieviltiem ir **nestabila, nedroša ticība un atkarība no citu domām, uzskatiem un spriedumiem**. Tas ir – par garīgo maldu upuriem kļūst tie, kas šaubās, svārstās, ir viegli iespaidojami un kuriem bez pūlēm var visu iestāstīt; tie, kuriem ir noslice mainīt uzskatus, centienus, ieinteresētību un garastāvokli. Par tādiem Svētos Rakstos ir

teikts: „Jo tāds cilvēks, vīrs ar dalītu dvēseli, nepastāvīgs visos savos ceļos...“ (Jēk. 1:7). Tieši tāpēc apzinoties to, ka bez Dieva palīdzības, apsardzības un sargāšanas ir viegli nogriesties no pareizā ceļa, dziesminieks Dāvids pastāvīgi lūdza Debesu Tēvu, sakot: „Kungs, dari man zināmus Tavus ceļus, māci man Tavas tekas!“ (Ps. 25:4); „Māci man, Kungs, Tavu ceļu, lai es staigāju Tavā patiesībā; noskaņo manu sirdi visnotaļ tā, lai es Tavu Vārdu bītos!“ (Ps. 86:11); „Pārbaudi mani, ak, Dievs, un izzini manu sirdi; izmeklē mani un izdibini skaidri manas domas, un lūko, vai es neesmu uz ļauna ceļa, tad vadi mani pa mūžības ceļu!“ (Ps. 139:23.24).

Trešais garīgās pievilšanas iemesls ir **nebiblisks aicinājums cilvēkiem uz grēku nožēlu un ar to saistītā pārsteidzošā nezināšana un ierobežotība Dieva iepazīšanā**. Kad neticīgos aicina pieņemt savā sirdī Jēzu, kurš viņus bezgalīgi mīl un tāpēc ir gatavs dot visu, ko vien viņi Viņam lūgs, tā ir apzināta maldināšana, jo viņiem tiek piedāvāts dievs, kāda patiesībā nemaz nav. Turpmākajā staigāšanā Tā Kunga priekšā šādi no jauna atgrieztie kristieši saskaras ar to, par ko grēku nožēlas brīdī viņiem netika teikts; viņi viļas savās cerībās un sāk meklēt viņiem apsolīto dievu, ko arī atrod garīgos maldos.

Ceturtais iemesls garīgai pievilšanai ir, kad cilvēks **savā kristietībā ievieļ visu savas vecās dzīves nešķīstību**, kura pie pirmās vēršanās pie Kristus tā arī paliek viņa sirdī, dodot velnam iespēju un tiesības uz viņa dvēseli (sevišķi tas attiecas uz okulto un seksuālo nešķīstību). Neredzot vajadzību pēc attīrīšanās, svētošanās un pēc tā, ka jāsaved kārtībā savus iepriekšējos grēkus, tādi jaunatgrieztie ir ne vien garīgi bloķēti, bet arī pakļauti dažādiem novirzieniem. Nepareizi orientēti uz ātru un bieži vien mākslīgi sasniegtu garīgumu bez iepriekšējas iekšējā cilvēka atbrīvošanas no miesīgās dabas un grēka važām, ievieš viņus maldos. Senais velna apmāns – iegūt pilnību un garīgumu bez šķīstīšanās un nepieļiekot pūles, viņos veic savu graujošo darbu tik ilgi, kamēr nenoved uz viltus ceļa. Vien apsvērīgs prāts saprot, ka apejot vai pārkāpjot Svētos Rakstus, mēs nokļūstam viltus gara iespaidā un ka darīšana ir ar citu dievu.

Piektais iemesls pievilšanai – kad **ticīgais atsakās izprast nepieciešamību nest savu krustu**, kaut gan Jēzus teica šos vārdus: „Un, kas savu krustu neuzņemas un Man neseko, tas Manis nav vērts“ (Mt. 10:38). Kad nav vēlēšanās pazemībā pieņemt Dieva gribu (ja tā ir saistīta ar dažādām grūtībām un miesas ciešanām), tad tas kristiešiem liek meklēt evaņģēlijam neatbilstošus mācības ceļus un veidus, kas padara tos par ļaudīm, kurus garīgi šarlatāni un krāpnieki viegli noķer savos tīklos.

Sestais iemesls, kāpēc cilvēki nespēj atšķirt patiesību no meliem – ir **nespēja dzirdēt Dieva balsi** un to atšķirt no citām balsīm, kas ir saprotams, jo formālā kristietībā neviens viņiem to nav mācījis un nav pievērsis uzmanību tam, cik svarīga ir tāda vadība. Bet tieši tas ir nozīmīgi, lai varētu būt personīgās attiecībās ar To Kungu. Daudz kas gadsimtu laikā ir mainījies, bet Dieva pavēle dzirdēt Viņa balsi ir palikusi nemainīga, lai kādā rasē, kultūrā, denominācijā ticīgais nebūtu. Šī patiesība sevišķā kārtā ir uzsvērtā pravieša Jeremijas grāmatā, kur Dievs, vērsoties pie israēliešiem saka tā: „...Es tiem devu šādu pavēli: klausait Manu balsi, tad Es būšu jūsu Dievs, un jūs būsit Mana tauta“ (Jer. 7:23).

Septītais iemesls kāpēc ļaudis tiek pievilti un ievesti maldos ir **garīgā lepnība**, kura ir pazudinājusi daudzus itkā svētīgus Dieva bērnus, kļūstot par ziņnesi viņu krišanai. Tāds lepnums var parādīties pēc saņemtas lielas Dieva žēlastības, dāvinot iespēju atrast tieši to, pēc kā tu ilgojies un tos ļaudis, kuri tik ļoti bija vajadzīgi. Pie augstprātības var novest arī tas, ka Dievs tev ir atklājis kaut ko tādu, kas citiem aizklāts, ka esi Dieva izcelts starp citiem, aicināts tajā par ko citi var tikai sapņot, jeb ka tev ir kalpošana, kas nes labus augļus un tam līdzīgi. Lieliski zinot Svēto Rakstu vārdus, ka lepnība nāk pirms krišanas, velns to ietērpj pieklājīgā izskatā, lai cilvēks ilgi to nevarētu saskatīt.

Maldos var iekrist arī šādos gadījumos:

1. Ja apzināti sagrēko un tad meklē tam attaisnojumu;
2. Ja sevi pārlicina, ka spēs izbēgt no atmaksas par paveikto ļaunumu;

3. Ja cenšas sasniegt garīgas patiesības, ļaujoties vienīgi uz sava prāta gudrību nezinot pamatīgi Svētos Rakstus;

4. Ja grib izskatīties dievbijīgs, nesitot krustā savu grēcīgo miesu un nesavaldīgo mēli (Mt. 22:29; Jēk. 1:26; Kol. 2:18; 1.Kor. 15:33; Gal. 6:7).

Ir tikai viens drošs līdzeklis izšķirt patiesību no meliem un tādā veidā izbēgt no pievilšanas – visu, ar ko mēs sastopamies, pārbaudīt, salīdzināt ar Svētiem Rakstiem. Ne par velti Jēzus teica: „...un jūs atzīsīt patiesību, un patiesība darīs jūs brīvus“ (Jņ. 8:32). Bībelē Dievs ielicis pietiekoši gaismas, lai mēs nemaldītos tumsā. Lai šajā pēdējā tumsas laikā mēs netiktu pievilti, sevišķa uzmanība jāpievērš tiem vārdiem, kuri brīdina no briesmām tikt pieviltiem. Piemēram – „Gars skaidri saka, ka vēlākos laikos daži atkritīs no ticības, pieķerdamies maldu gariem un dēmonu mācībām, padodamies melkuļu liekulīgajiem vārdiem, kam pašu sirdsapziņa ar kauna zīmi iededzināta“ (1.Tim. 4:1-2); „Jo nāks laiks, kad viņi nepanesīs veselīgo mācību, bet uzkraus sev mācītājus pēc pašu iegribām, kā nu ausis niez, un novērsīs ausis no patiesības, bet piegriezīsies pasakām“ (2.Tim. 4:3-4).

Apustulis ar šiem vārdiem mūs brīdina, ka pēdējos laikos baznīcās izplatīsies mācības, kuras patiek vecai, cilvēcis-kai dabai un glaimo cilvēka miesīgai dzirdei, t.i. sludinās nevis garīgas vērtības, bet zemišķās, pasaulīgās dzīves „gudrības“. Tieši par šo pašu viņš sludināja filipiešiem, kā rakstīts: „Jo daudzi dzīvo, par kuriem es jums daudzkārt esmu sacījis un arī tagad raudādams saku, ka tie ir Kristus krusta ienaidnieki. Viņu gals ir pazušana, viņu Dievs ir vēders, un kauns viņiem ir gods; viņu prāts vērsts uz zemes lietām“ (Fil. 3:18-19). Līdzīgās situācijās tikai patiesais visuresošais Svētais Gars ir spējīgs atklāt, pa kādu ceļu mēs ejam – pareizu vai nepareizu. Jo tieši tāpēc Viņš mūsos māj, lai norādītu kur ir patiesība un kur – meli. Diemžēl daudzās mūsdienu baznīcās Svētajam Garam vairs nav vietas, kaut gan tieši Viņš ticīgiem ir visvairāk vajadzīgs.

Kad mums ir Viņa vadība, tad, klausoties katru liecību vai sprediķi, lasot jebkuru garīgu literatūru, var just vai tas ir patiesība, vai meli. Galvenā patiesības pazīme – miers

sirdī, par ko Svētos Rakstos ir teikts: „Bet Kristus miers lai valda jūsu sirdīs, jo tam jūs esat aicināti“ (Kol. 3:15). Kad zūd šis miers, tad tas liecina par ko tādu no kā Tas Kungs grib brīdināt. Ja sirdī parādās nemiers, iekšēja nomāktība, pretestība, neizskaidrojams satraukums, nepieņemšana tajā ko dzirdam, lasām vai redzam, tad tas norāda uz kaut ko nepareizu. Jo ne velti ir rakstīts: „Šis pats Gars apliecina mūsu garam“ (Rom. 8:16). Bet lai Viņš jebkurā brīdī varētu mūs brīdināt un sniegt gudrību, nepieciešams savu trauku pastāvīgi uzturēt šķīstu, jo tikai tādā gadījumā Svētais Gars nodrošinās Savu vadību. Un tāpēc ir svarīgi izšķirt Svētā Gara balsei, kura parasti ir mierīga, klusa un skan dziļi mūsu sirdī kā maiga norāde, brīdinājums un padoms.

Jābūt uzmanīgiem un jāpārbauda un jāizzina to, ar ko saskaramies. Šajā sakarā ir labi atcerēties jaunekli Gideonu. Kad Tā Kunga Eņģelis atnāca pie viņa, viņš, pārdomājot, teica: „...Ja es esmu atradis labvēlību Tavās acīs, tad dod jel man zīmi, ka Tu tas tiešām esi, kas ar mani runā“ – jeb citiem vārdiem sakot – „Jā, es redzu, ka Tu esi Eņģelis, bet gribētu tomēr pārliecināties, vai tevī tiešām mājo Dievs“. Un tikai pēc tam, kad pārbaudīja Debesu Sūtni caur upura dāvanu, iesaucās: „Ak vai, mans Kungs un Dievs! Es esmu redzējis Tā Kunga Eņģeli vaigu vaigā!“ Tad Tas Kungs viņam sacīja: „Miers ar tevi! Nebīsties, tu nemirsi“ (Soģu 6:11-23). Šī notikuma gaismā kļūst saprotami apustuļa Pāvila vārdi, kurš teica: „...ja kāds Eņģelis no debesīm jums sludinātu citu evaņģēliju nekā to, ko esam jums pasludinājuši, lāsts pār to“ (Gal. 1:8).

Ļoti iespējams, ka tas jūs šokē un jūs neizpratnē iesaukieties: „Kā tad tā? Vai tad debesu Sūtni var nolādēt!? Mums taču noteikti ir jāpieņem labu vēsti“. Diemžēl tā šodien domā daudzi kristieši un tāpēc viņi pieņem daudz ko tādu, kas būtu jānolād. Bet slava Dievam, ka ir mūžīgais un uzticamais Dieva vārds – Svētie Raksti, kas saka – ja jums māca ne to, kas tur rakstīts, tad tas lai ir nolādēts. Tā ka ja jums sniedz kaut ko, kas tiek uzdots par Svētā Gara izpausmi, tad nesteidzieties to pieņemt, bet labāk paņemiet Bībeli un pārbaudiet vai redzētais un dzirdētais saskan ar Svētiem

Rakstiem, un vai tā Dievs darbojas, ieklausoties apustuļa Pāvila padomā: „...pārbaudait visu; kas labs, to paturiet“ (1.Tes. 5:21).

Bez tā Bībele sniedz vēl vienu ļoti labu padomu kā atšķirt patiesu mācību no viltus mācības un mācītājiem – pēc augļiem, kādus viņi nes. Tiesa gan, tāda atzišana nav viena mirkļa darbs, jo ir vajadzīgs laiks un pacietība. Mācot Savus sekotājus, Jēzus to aprakstīja: „No viņu augļiem jums tos būs pazīt. Vai gan var lasīt vīnogas no ērkšķiem vai vīģes no dadžiem? Tā katrs labs koks nes labus augļus, bet nelabs koks nevar nest labus augļus. Labs koks nevar nest nelabus augļus, un nelāga koks nevar nest labus augļus“ (Mt. 7:16-18). No šiem Pestītāja vārdiem top skaidrs, ka izanalizēt to vai citu garīgu mācību var trijos veidos:

1. **Izzināt mācības dibinātāja personību.** Ja viņš ir ērkšķi vai dadži, t.i. ja viņa dzīvē nav svētuma, tad nav vērts iedomāties, ka viņa mācība ir „vīnogas“;

2. **Izpētīt kādus rezultātus ir devusi iepazīšanās ar to vai citu sludinātāju vai viņa mācību.** Ja cilvēks ir saēdis dadža augļus kuri imitē vīģes koku, garīgi, tikumiski, fiziski vai psihiski pēkšņi saslimst, tad skaidrs, ka tas nav no Dieva;

3. **Iepazīt pašu mācību,** kas var būt diezgan bīstami, tāpēc ka dadži ir spējīgi nomaskēties par vīģes koku un par to var uzzināt nogaršojot augļus, kas var izraisīt saindēšanos, tā nonāvējot dvēseli, tā kā vislabāk lietot pirmo un otro metodi, izvairoties no pēdējās, lai nenodarītu sev ļaunu.

Un pēdējais svarīgais princips kā sevi pasargāt no pievilšanas, ir Svēto Rakstu brīdinājums: „Esiet skaidrā prātā, esiet modrīgi! Jūsu pretinieks velns staigā apkārt kā lauva rūkdams un meklē, ko tas varētu aprīt“ (1.Pēt. 5:8). Nedrīkst uzticēties pāri plūstošām sajūtām, kādas rodas pie pirmās grēksūdzes un vēšanās pie Tā Kunga, jo jūtas nevar būt turpmākās kristīgās dzīves pamatā, pēc kurām varētu mierīgi paredzēt garīgo stāvokli nākotnē. Cilvēciskas emocijas, iespaidi un izjūtas ir mānīgas. Ne visi kristieši, kuri pastāvīgi priecājas un slavē Dievu, ir tie, kurus būtu jāņem par piemēru, un ne visus tos, kuri bieži noskumst un mokās

sirdsapziņas pārmetumos, ir jāuzskata par nenostiprinātiem ticībā, un tāad – nepilnīgiem kristiešiem.

Dieva vārds runā par saprātīgu cilvēku, kurš ceļot savu māju dziļi raka un to uzcēla uz klints. Bet katrs padziļinājums prasa darbu, kas parasti mums nepatīk. Daudzi kristieši visu grib ātri un bez pūlēm, bet vislabāk – uzreiz gatavu, un tāpēc viņu māja visbiežāk ir uzcelta uz smiltīm. Bet tā kā viņu garīgā celtnē atrodas uz nedroša pamata, tad arī viņu ticība tāpat ir nestabila un viegli satricināma dažādos vējos. Pēc stipras vētras bieži var ieraudzīt pie zemes nogāztus kokus tikai tāpēc, ka plaši izpletušās saknes atradās virs zemes, bet neiestiepās dziļumā. Tieši tā mēdz būt ar kristiešiem, kuriem ir pavirša, virspusēja ticība, nevis dziļi nostiprināta Svētajos Rakstos. Dažādas jaunas vēsmas ir spējīgas viņus ne tikai padarīt aklus un sašūpot, bet piespiest, līdzīgi Jūdām, pārdot Patiesību, t.i. Jēzu Kristu.

7. nodaļa

Pašapmāna briesmas

Cilvēks, radīts pēc Dieva tēla un līdzības, nemītīgi meklē dzīves jēgu un atbildes uz savas dvēseles jautājumiem. Un tieši šajos meklējumos, sātans viņu cenšas ievest maldos. Izlietojot reliģiskās jūtas, viltus mācības un viltus skolotājus, kuri uzdodas par taisnības kalpiem, viņš tiecas radīt kristiešos ilūziju par viņu rīcības pareizību un iedēsta prātos maldīgu pārliecību par pestīšanu. Ja Dieva bērns nevēro Svēto Rakstu padomu pastāvīgi pārbaudīt sevi un savu ticību, viņš var viegli pievilties pats vai tikt citu cilvēku maldināts, kuriem izdosies viņu pārliecināt par patiesumu tajā, kas patiesībā ir nomaskēti meli. Bet tas vienmēr ir bīstami un var beigties ļoti bēdīgi.

Kāds vecāka gadagājuma brālis – kalpotājs no Krievijas, vasarsvētku draudzes loceklis, to skaidri atspoguļo savā vēstulē: „Es atgriezos pie Tā Kunga pirms 45 gadiem un visu šo laiku uzskatīju sevi par patiesu kristieti. Bet, gadiem aizritot, sāku just, ka manas attiecības ar Dievu ir visai formālas un paviršas. Pārliecība par glābšanu izzuda, kaut gan ne tikai regulāri apmeklēju visus dievkalpojumus un lūgšanas, bet arī vadīju mājas grupu, sludinot Dieva Vārdu. Pastāvīgi ļaudīm liecināju un izplatīju Bībeles un Jauno Derību. It kā viss bija labi, bet sirdī jutu, ka attiecībās ar To Kungu kaut kā pietrūkst. Saskaņā ar Viņu nav ne prieka, ne pilnības. Reizēm manas lūgšanas pacēlās vienīgi līdz grieskiem. Izlasījis sērijas „Dvēseļu aprūpe“ grāmatas, sapratu, ka grēknožēla ir process visas dzīves garumā. Turklāt, pirmo reizi pa īstam apzinājos, kādas riebeklības, par kurām zināja tikai Dievs, esmu pagātnē darījis. Es sapratu arī to, ka ir nepietiekoši tikai pateikt Tam Kungam, ka esmu grēcinieks un Viņam uzskaitīt savus grēkus. Grēkus jāiznes gaismā kalpotāja klātbūtnē, tāpēc mēģināju izsūdzēt savus grēkus mūsu mācītājam. Kaut ko varēju atklāt, bet redzēju ka viņš mani nesaprot, sakot: „Nu ko tu, brāli! Dievs taču visu tev jau ir piedēvis“ un vairāk mani neuzklausīja. Un tas manai

dvēselei sāp. Jau vairāk kā 20 gadus saucot sevi par kristieti, joprojām esmu meklējumos, jo negribu būt liekulis. Daudzkārt lūdzu palīdzību Dievam. Jūtu, ka Viņš vēlas, lai es pilnībā atmetu to, kas bijis pašapmāns un sāku jaunu dzīvi kopā ar Viņu, šķīstu no veciem grēkiem.“

Nu ko, var tikai priecāties par tādām dvēselēm, kas ir iepazinušas šķīstīšanas un svēttapšanas procesa vērtību, kas veicina garīgo izaugsmi un pārvērš mūs par traukiem, kas derīgi Tam Kungam Viņa lietošanai. Tomēr pat šādu pareizu ceļu velns mēģina izmantot, lai aizvestu kristieti sāņus no patiesības. Un viņš to panāk, parādoties gaismas eņģeļa izskatā. Saprotot, ka viņam neizdosies Dieva bērnu apturēt, viņš vai nu iesaistās šajā procesā apsūdzot kristieti tajā, ko viņš nekad nav darījis, novedot līdz izmisumam, vai sāk viņu paaugstināt viņa paša acīs, „slavējot“ par dedzīgumu, garīgiem meklējumiem un pārliecinot par to, ka ir labāks par citiem, nomināliem kristiešiem. Galu galā **kritušais** eņģelis labi zina, ka lepnums agri vai vēlū novedīs pie kritiena, ko viņš, pēc būtības, arī cenšas panākt.

Cik gan daudz ir tādu velna piemānīto ticīgo, kas labi iesākuši, nožēlojami pabeidz, nonākot garīgos maldos un esot pilnīgi pārliecināti, ka lai nu kurš, bet viņi visu saprot pareizi. Tādas kļūdas ir raksturīgas jaunatgriežtiem un nesen ieticējušiem ļaudīm, kuri deg mīlestībā uz To Kungu un patiesi vēlas Viņu iepazīt visā pilnībā. Viņi labprāt lasa dažādu pamācošu literatūru, meklē internetā pazīstamu evaņģēlistu un misionāru sprediķus, iedziļinās dogmatikā, klausās liecības, pravietojumus, vīzijas un citas atklāsmes, tik ļoti ar to visu aizraujoties, ka beigu beigās viņu galvās rodas sava veida garīgs vinegrets. Šie kristieši rūpīgi studē Bībeli un neatlaidīgi lūdz, lai Tas Kungs izskaidro to, kas baznīcā netiek sludināts. Viņi tiecas teoloģiski filozofēt, atrod priekš sevis Svētos Rakstos jaunus un jaunus garīgus dziļumus. Viņu vidū ir arī tādi, kuri vēlas piedzīvot kaut ko pārdabisku, kas liecinātu par to, ka Dievs pret viņiem jūt sevišķu labvēlību. Pirmā acumirkļī tas izskatās ļoti pozitīvi, ja nebūtu viens „**bet**“... Jo viņiem nav garīgas pieredzes kādu iegūst staigājot ar To Kungu daudzu gadu garumā un izejot caur pašu kļūdām, kas dara mūs

uzmanīgākus jautājumus, kas attiecas uz itkā „Svētā Gara vadību“, aiz kuras nereti slēpjas sātans.

Kristietībā pats lielāks iemesls strīdiem ir jautājumā par Dievu Svēto Garu, Viņa izpausmēm, dāvanām, kalpošanu, kas dažādās kristīgās konfesijās tiek izprasts dažādi. Tā piemēram, praktiski visas vasarsvētku un harizmātu draudzes ir pārliecinātas par to, ka runāšana mēlēs ir vienīgais pierādījums, ka ticīgais ir kristīts Svētajā Garā, un ka tieši tā ir zīme, par kuru Vecajā Derībā runāja pravietis Joēls: „Un tad notiks, ka Es izliešu Savu Garu pār visu miesu un jūsu dēli un jūsu meitas pasludinās nākamās lietas, jūsu vecāji redzēs atklāsmes sapņos, bet jaunie redzēs parādības“, par ko arī atgādināja Jēzus Kristus pirms Savas aiziešanas pie Debesu Tēva: „Bet šīs **zīmes** ticīgiem ies līdzī: Manā Vārdā tie ļaunus garus izdzīs, **jaunām mēlēm runās**, tie ar rokām pacels čūskas, un, kad tie dzers nāvīgas zāles, tad tās tiem nekaitēs. Neveseliem viņi rokas uzliks, un tie kļūs veseli“ (skat. Joēla 3:1; Ap.d. 2:16-21; Mk.16:17-18).

Pirmā acu uzmetienā par to pašu (kaut gan bez mēļu pieminēšanas) runā arī apustulis Pēteris pēc tam, kad Vasarsvētku dienā kristiešiem parādījās „it kā uguns mēles, kas sadalījās un nolaidās uz ikvienu no tiem“. Un tikai pie **uzmanīgas** un pamatīgas iedziļināšanās Apustuļu darbu tekstā var ievērot to, kas pie paviršas lasīšanas netiek saskatīts: „...un visi tika piepildīti ar Svēto Garu un **sāka runāt citās mēlēs**, kā Gars tiem deva izrunāt. Bet Jeruzālemē dzīvoja jūdi, **dievbijīgi vīri no visādām tautām zem debess**; kad šī balss atskanēja, ļaužu pulks sanāca kopā un izbijās, jo ikviens tos dzirdēja runājam savā valodā. Tie sabijās un brīnīdamies sacīja: „Vai visi šie, kas runā, nav galilieši? **Kā tad mēs ikviens dzirdam savu dzimto valodu** – partieši, mēdieši, ēlāmieši un kas dzīvojam Mezopotāmijā, Jūdejā un Kapadoķijā, Pontā un Āzijā, Frīģijā un Pamfilijā, Ēģiptē un Lībijas novados uz Kirēnas pusi, un šie uz dzīvi apmetušies romieši, jūdi un prosēlīti, krētieši un arābi, mēs dzirdam tos **mūsu pašu valodās Dieva lielos darbus paužam**“ (Ap.d.2:4-11).

Un tā šajā ievērojamā Vasarsvētku dienā Dievs runāja uz Savu tautu (dievbijīgiem jūdiem, kas sanākuši no visiem

tā laika pasaules galiem) viņiem saprotamā valodā. Šie jūdi bija nākuši uz Jeruzālemi, lai klausītos ebreju valodā lasīto Dieva Vārdu, likumus, bet tajā vietā viņi dzird vārdus tajā tautas valodā, kuras vidū viņi dzīvo. Evaņģēlists Lūka šeit īpaši uzskaita dažādās tautības, lai uzsvērtu to, ka apustuļi tajā dienā saņēmuši pārdabisku spēju runāt tajās valodās, kuras agrāk nepārvaldīja. No tā mēs ar pārliedību varam secināt, ka **jaunas**, t.i. **citas** mēles kādas Kristus mācekļi iepriekš nezināja, bija labi saprotamas lielai ļaužu daļai, kuri pēc Debesu paredzes bija ieradušies Jeruzālemē, lai kļūtu par šo notikumu lieciniekiem un dzirdētu par Dieva varenajiem darbiem.

Kristietības vēsturē ir zināmas liecības, kad kristieši kara laika gūstā vai cietumos tika izglābti no nošaušanas, jo pēdējā brīdī pirms nāves saviem slepkavām pateica vārdus, kurus paši nesaprata, bet kurus lieliski saprata tie, kas stāvēja viņiem pretīm ar ieročiem rokās, jo vārdi tika izsacīti viņu dzimtajā valodā. Turklāt tie, kas tādā veidā izglābās, nebija tikai vasarsvētku ļaudis, bet arī luterāņi, baptisti, metodisti, pareizticīgie un citu konfesiju ticīgie. Tā brīnums, kas notika tajā tālajā Vasarsvētku dienā, izpaudās arī daudz vēlākos laikos, apliecinot, ka Dievs nav mainījies, bet dažādās vietās dara to pašu atbilstoši Saviem plāniem.

Tā kā esmu dzimusi un izaugusi vasarsvētku novirzienā, tad pati zinu, cik grūti ir pārskatīt un atnest to, kas ir ielikts cilvēkā no agras bērnības vai pieņemts no citiem ticīgajiem pirmajā atgriešanās brīdī pie Tā Kunga. Tāpēc ļoti labi saprotu, cik grūti ir pārliedzināt evaņģēliskos kristiešus, ka runāšana jaunās mēlēs ir **viena** no Svētā Gara dāvanām, bet nevis vienīgā zīme, kas apliecina kristību Garā, un ka tā var būt ne tikai viņiem, bet arī citu kristīgo konfesiju pārstāvjiem. Atceros kādu sarunu ar dievbijīgu luterāni, kura man stāstīja, ka kādas dedzīgas, no sirds nākošas lūgšanas laikā, viņa pārsteigta to pārtrauca, dzirdot, kā no viņas lūpām nāk nesaprotami un nepazīstami vārdi. Nezinot par jauno mēļu dāvanu viņa nespēja saprast, kas ar viņu notiek, līdz lasot apustuļa Pāvila 1.vēstuli Korintiešiem 12.nodaļu, viņa atrada aprakstu par Svētā Gara dāvanām. Pateicoties šim skaidrojumam luterāne saprata, ka Dievs, Viņam vien zināma iemesla dēļ, ir

viņai **dāvājis jaunas mēles**. Bez tam viņa arī ieguva skaidrību, ka runāšana mēlēs viņai nav jādemonstrē un par to jāstāsta, bet jālieto lūdzoties vienatnē savā lūgšanu kambarī, ko viņa arī darīja.

Līdzīgi notika arī ar kādu gados vecāku baptistu, kurš jaunībā saņēma pamācību, ka runāšana mēlēs, kā tas ir vasarsvētku draudzēs, ir maldu mācība, jo tāda parādība esot izpaudusies tikai pirmapustuļu laikā un vairāk nav atkārtojusies. Bet reiz šis cilvēks nonāca lielās bēdās un kad savā vajadzībā karsti lūdzās, negaidot no viņa lūpām plūda nesaprotami vārdi. Pārbijies, viņš savā lūgšanā apklusā un tad iesāka lūgt To Kungu, lai Viņš pasargā no pievilšanas gara, kurš liek viņa mutē šīs dīvainās skaņas. Tomēr savā sirdī sajuta tādu mieru, klusumu un neizskaidrojamu prieku, ka viņš saprata, ka tas nevar nākt no velna. Tad šis brālis nolēma pavērot kādus augļus nesīs tas, ko tik negaidīti bija saņēmis. Nākošo trīs nedēļu laikā sirdī valdīja miers. Lasot no rītiem Dieva vārdu, viņš ievēroja, ka atšķirībā no tā kā tas bija agrāk, tagad tas atklājās daudz dziļāk. Savās lūgšanās pa laikam viņš piedzīvoja pēkšņu vēlmi apklust un kad viņš tā arī darīja, no viņa lūpām plūda nesaprotami skaistas valodas vārdi, piepildot viņa sirdi ar neizsakāmu svētlaimi. Savā baznīcā viņš nevienam neko nesacīja, glabājot to priekš sevis kā dārgu pērli.

Diemžēl, reti var dzirdēt tādu cilvēku liecības, kuri līdzīgā veidā saņēmuši jaunu mēļu dāvanu. Parasti kristieši šo dāvanu saņem citā veidā, visbiežāk **daudzkārtīgi izsakot tādus vārdus** kā „alleluja, alleluja, alleluja“, „kristī, kristī, kristī“, „dod, dod, dod“, nesaprotot, ka jaunu mēļu saņemšana ir Svētā Gara dāvana, tā vietā uztverot to kā Svētā Gara kristību, kas Dievam ir jāizlūdz. Nevienš nedomā par to, ka tāda automātiska viena un tā paša vārda atkārtošana neskaitāmas reizes, var novest pie tā, ka mēle vienkārši sapinas un pār lūpām izlaužas nesaprotamas skaņas, kas ir ne kas cits kā murmulēšana, un tai pašā laikā galvas smadzeņu garozā veidojas dominējošs modelis, kas kaut ko tādu veicina. Dīvaini, ka nevienu nemulsina fakts, ka Svētajos Rakstos neatrast tādu Svētā Gara kristības gadījumu. No kurienes radusies tāda prakse un ar ko to iespējams apstiprināt – nav skaidrs.

Par līdzīgu pārdzīvojumu savā dzīvē stāstīja kristiete no Ukrainas: „Vairāku gadu garumā es lūdzos Svētā Gara kristību ar līdzejošām zīmēm – runāšanu jaunās mēlēs. Tomēr tas nenotika, kaut gan daudzi kalpotāji rokas uzliekot par mani lūdza. Tiesa gan, kādu reizi esot sapulcē, kad visi atradās uz ceļiem, blakus esošā māsa teica, ka no manām lūpām skanējusi nepazīstama valoda, kaut gan es pati neko nedzirdēju, jo visapkārt bija liels troksnis visiem skaļi lūdzot mēlēs. Aizgājusi mājās es arī tā mēģināju lūgt, tomēr nekādas mēles nebija. Pēc kāda laika mani iepazīstināja ar kādu sievieti, kas deva padomu vairākkārtīgi izteikt vārdus „kristī, kristī, kristī“ vai „dod, dod, dod“. Bet kad es sekoju šim padomam, tad no neskaitāmas šo vārdu atkārtotības man mēle metās un pinās izdodot neartikulētas skaņas. Pie kam nekādu prieku tas neradīja, tikai kārtējo vilšanos, kaut gan māsa čukstēja: „Nu turpini, turpini taču! Jo tu jau esi saņēmusi kristību Svētajā Garā un runā citās mēlēs“. Tikai man pazuda vēlme, jo neticēju, ka tādā veidā iegūtas skaņas var būt patiesas“.

Lūgšanās par kristību Garā pielieto arī citus paņēmienus. Tā, piemēram, daži kalpotāji un sevišķi dedzīgi kristieši lietojot savu „palīga dāvanu“, **uzliek lūdzējam savas rokas vai piedāvā viņiem atkārtot aiz sevis kaut kādus vārdus no savas pašu runāšanas mēlēs.** Un to nevar nosaukt savādāk kā vien par zaimošanu. Tā rīkojoties viņi uzņemas tiesības „palīdzēt“ Svētajam Garam izpildīt Viņa misiju – Dieva bērniem piešķirt dāvanas pēc Sava ieskata. Tādā veidā iegūtas mēles bieži vien nav nekas cits kā cilvēcisks „bla, bla, bla“ vai „tara, tara, tara“, kas nenes ne labumu, ne ļaunumu.

Jaunas mēles saņem arī savas **neatlaidības dēļ**, burtiski šurmējot Debesis pēc principa „kamēr nesākšu runāt jaunās mēlēs – neatkāpšos“. Tādi censoņi tiecoties pēc kristības Svētajā Garā ir spējīgi būt uz ceļiem stundām un pat dienām, cenšas panākt savu mērķi ilgstošos gavēņos, aiziet mežos vai laukos, nošķiras šķūņos, bēniņos, vasarnīcās vai personīgās mājas pagrabā un tamlīdzīgi.

Bet ir arī daudz bīstamāki gadījumi, **kad mēlēs sevi izpauž tumsas spēki.** Un sevišķi bieži tas mēdz būt tajā gadījumā, **ja cilvēks pagātnē ir veicis okultus grēkus** un pēc

atgriešanās pie Tā Kunga nav tos nožēlojis un cēlis gaismā, atsakoties no sātana varas, tā atņemot viņam tiesības uz savu dvēseli. Tādu okulti saistītu cilvēku dvēseļu aprūpē dara uzmanīgu fakts, ka viņi saņem kristību un mēles daudz ātrāk un vieglāk nekā tie, kuriem nekad nav bijis kontakts ar elles spēkiem. Tas pierāda, ka velns spēj imitēt „mēļu iegūšanu“, kurām nav nekaitīgs (t.i. cilvēcisks), bet dēmonisks raksturs. **Jo patiesais Svētais Gars nekad nepiepildīs to trauku, kas pilns ar okultu nešķīstību.** Apliecinājumam pievedīšu divus piemērus.

Kāda jauna sieviete no Moldāvijas rakstīja: „Nākusi pie ticības, es ļoti vēlējos saņemt Svētā Gara kristību, jo mūsu vasarsvētku draudzē pastāvīgi runāja, ka tikai pēc tam es būšu patiesi garīga un atrisināšies arī visas manas problēmas. Un lūk, pie mums uz baznīcu atbrauca sludinātājs, kuram bija palīga dāvana. Pēc dievkalpojuma viņš visiem, kam vēl nebija mēļu dāvanas, piedāvāja pienākt, lai viņš ar roku uzlikšanu aizlūgtu par Svētā Gara saņemšanu. Iepriecināta par tādu iespēju, es uzreiz gāju uz priekšu. Brīdī, kad viņš uzlika roku un lūdza, nekas nenotika, bet kad es atgriezos savā vietā un turpināju lūgties, pēkšņi aptvēru, ka izrunāju nesaprotamas skaņas, kuras uzreiz no apkārtesošiem tika atzītas par jaunām mēlēm. Protams, ka es priecājos, ka beidzot esmu saņēmusi Svēto Garu, bet kad atgriezos mājās un devos gulēt un jau sāku slīgt miegā, pēkšņi sajutu, ka kaut kas šausmīgs stāv blakus manai guļasvietai un ļauni šņāc. No bailēm biju kā paralizēta. Gulēju klāta aukstiem sviedriem, nespēdama pat pakustēties. Nākošā svētdienā, esot sapulcē, to visiem izstāstīju un lai izdzītu dēmonu, draudze par mani lūdza. Šajā laikā divi, pravietiski runājot norādīja, kur viņš slēpjas, kas mani nepārsteidza. Jo pirms atgriešanās es biju ļoti mānītīga, ar šķīvīša dancināšanu izsauca garus, nodarbojos ar spiritismu, lietoju svārstu, vērsos pie magiem un zīlētājām, ārstējos pie osteopātiem, hipnotizētāja, lietoju homeopātiskās zāles un izgāju akupunktūras kursu biežo muguras sāpju dēļ.“

Vēl kāda ticīga sieviete no Krievijas stāstīja: „Inkauntera laikā es tiku kristīta ar Svēto Garu un sāku runāt mēlēs, bet tagad to vairs nedaru, jo esmu pārliecināta, ka tās nav no

Dieva. Jo pirms tam es veicu daudzus okultos grēkus: gāju pie zīlniecēm un ekstrasensiem, būros, zīlēju ar Taro kārtīm, kopā ar draudzenēm aizrāvos ar spiritismu, izsaucu Pīķa dāmu, Puškina garu, kuri atbildēja uz maniem jautājumiem. Pēc inkauntera man sacīja – ej, tu tagad esi brīva un vari uzlikt ļaudīm rokas un dziedināt. Es to pamēģināju (kaut gan iekšēji jutu pretestību) un cilvēki patiešām kļuva veseli. Mani tas ļoti iepriecināja, kaut gan nevarēju saprast kādā spēkā tas notiek. Tad man parādījās dāvana redzēt vīzijas. Es sāku sajūst cilvēku slimības un sātana bultas, kas viņu ķermeņus caurbūvē. Kādu nakti, gulot ar vaļējām acīm redzēju, ka man apkārt tinas dēmoni. Pēc dažām dienām, mājās mazgājot grīdu, pēkšņi dzirdēju balsi: „Atsakies no šīs dāvanas. Tu neesi gatava Man kalpot.“ Es turpat koridorā nokritu uz ceļiem, nožēloju grēkus un atteicos. Pēc tam vairs neredzēju garīgo pasauli.“

Bet arī tas vēl nav viss. Vienā harizmātiskās draudzes dievkalpojumā varēja vērot kā atbraukušais sludinātājs „izdalīja Svētā Gara dāvanas“. Ejot garām ļaudīm, kuri bija sastājušies viņa priekšā viņš vicināja roku un teica: „Tev dodu gudrības dāvanu, tev – pravieša dāvanu, tev – dāvanu dziedināt bet tev – darīt brīnumus.“ „Apdāvinātie“ cilvēki krita atmuguriski uz grīdas un pēc tam ticēja, ka tajā momentā saņēmuši Svētā Gara dāvanu, kas viņiem tika pasludināta. Nav iespējams saprast, kas šim cilvēkam deva tiesības rīkoties ar debesu dāvanām un kādā veidā viņš noteica, kādu dāvanu katram jāsaņem. Jo taču tikai Svētais Gars var to zināt un darīt. Ar kaut ko līdzīgu arī man nācās saskarties, kad sieviete, kas draudzē skaitījās galvenā praviete, paziņoja, kāda dāvana katram tiek dota.

Rīkojoties tādā veidā kristieši aizmirst, ka ar Svēto Garu nevar manipulēt, piespiežot Viņu darīt visu to, ko viņi uzskata par pareizu, nemaz jau nerunājot par to, ka Viņa vārdā varētu dalīt garīgās dāvanas. Citu ļaužu lūgšanas arī negarantē, ka Svētais Gars tiešām nonāks un piepildīs to cilvēku, par kuru lūdz. Apustulis Pāvils korintiešiem rakstīja, ka Svētais Gars piešķir „...katram savu tiesu **kā gribēdams**“ (1.Kor.12:11). Tikai Viņam vienam ir dotas tādas tiesības un

vara, tāpēc nedrīkst Dieva suverenitāti graut ar savu patvaļīgo rīcību, piesavinoties sev to, kas pieder tikai Dievam.

Lai to labāk izprastu, citēšu kādu vēstuli no gados vecākas kristietes, kas dzīvo Rietum-Ukrainā: „Vakar sevišķā dievkalpojumā tika lūgts par kristību Svētajā Garā. Tas bija kaut kas briesmīgs! Kaut ko tādu es nebiju redzējusi. Tradicionāli, līdzīgas lūgšanas vienmēr notiek katru gadu trešajā dienā pēc Trīsvienības svētkiem. Kaut arī klātesošo nebija pārāk daudz, kliegšana un dūkoņa bija tāda, ka man sāka sāpēt galva. Agrāk domāju ka tā tam jābūt. Pati ne reizi vien gāju uz priekšu degot ilgās saņemt Svēto Garu. Tikai nekādi nevarēju saprast, kāpēc tik ilgi un tik skaļi jāsauc uz To Kungu, lai (kā saka brāļi) Viņš dod man to dāvanu, kas man paredzēta?! Vakar, nometusies uz ceļiem, es ar neizpratni skatījos šajā izrādē, ieskatījos sejās un domāju par to, vai kāds no klātesošajiem vispār saprot, kas notiek? No visām pusēm varēja dzirdēt: „Kungs svētī! Izlej pār mums Savu Svēto Garu! Jo Tu taču esi apsolījis!“ Kādi kļiedza līdz aizsmakumam. Īsta masu histērija. Vai tiešām tik skaļi jāklie dz, lai Dievs sūtītu to, ko apsolījis? Vērojot notiekošo, varēja nākt pie slēdziena, ka kāds no mums ir kurls – vai nu mēs, vai Dievs! Pirms lūgšanas par kristību Svētajā Garā, lūdzām par atjaunošanu. Palūdza iznākt priekšā tos, kuri jau kristīti Svētajā Garā, bet ir nomākti, cīnās bez garīgā spēka un kuriem ir problēmas. Nesaprotu, kāds viņiem labums no tā, ka ir kristīti? Un kāpēc pērkondimdošā balsī izspiest no Dieva Svētā Gara kristību, lai pēc tam katru gadu pēc Trīsvienības svētkiem izietu, lai saņemtu no Viņa atjaunošanu? Bet vai tas Gars ir Svētais, ja cilvēkiem nav ne spēka, ne ticības, ne prieka? Bet mūsu brāļi ar nopietnu sejas izteiksmi (it kā visu saprotot un pareizi mācot) turpina dārdošā balsī izprasīt to, ko Tas Kungs, pēc viņu vārdiem, grib dot? Kāds paradokss! Nesaprotu, kā es to agrāk neredzēju?! Sapulces beigās presbiters paziņoja, ka daži jau esot saņēmuši jaunas mēles, bet pārējie lai nebēdājas, jo agri vai vēlū arī viņi saņems. Un tas viss neskatoties uz to, ka gan mēlēs lūdzēju vidū, gan to, kuri gadu desmitiem ilgi apmeklē draudzi, daudzi naidojas savā starpā un nav samierinājušies viens ar otru. Kāda 50-gadīga

māsa, kas no agras bērnības ir ticīga, līdz pat šim brīdim lūdzas par kristību Svētajā Garā. Esot saskarē ar viņu ir skaidri redzams, cik tālu viņa ir no kristīgas pazemības. Bet presbiteri viņu pastāvīgi uzmundrina, sakot: „Nekas, nepārdzīvo! Turpini censties un saņemsi, šo, tev paredzēto dāvanu, kas tev nolemta no Paša Dieva.“ Un ne vārda par to, ka viņai vispirms jāsakārto sava dzīve! Un arī tie, kas jau sen kristīti, neizstaro prieku un viņiem nav spēka stāvēt pretī grēkam. Lūk, arī tagad izgāja uz „atjaunošanu“. Un tā gadu no gada...“

Dārgie draugi! Droši vien jūs pievērsāt uzmanību tam, ka pirmā norāde uz Svēto Garu atrodama pašā Bībeles sākmā, kur par Viņu tiek teikts šādiem vārdiem: „Bet zeme bija neiztaisīta un tukša, un tumsa bija pār dziļumiem, un Dieva Gars lidinājās pār ūdeņiem“ (1.Moz. 1:2). Pamatojoties uz šo aprakstu kādi kristieši Viņu uzskata par neaptveramu spēku, kurš traucas apkārt zemeslodei, citi – par kādu mistisku, neizskaidrojamu enerģiju, trešiem – tas nozīmē svaidījumu ar eļļu, ceturtiem – ar runāšanu mēlēs, piektiem – ar brīnumdarošām spēka izpausmēm, zināmām manipulācijām un vēl kaut ko tamlīdzīgu. Tomēr, ja uzmanīgi studējam Svētos Rakstus, tad top skaidrs, ka Svētais Gars ir kas daudz varenāks nekā mēs, cilvēki, spējam aptvert. Viņš ir Trīsvienīgā Dieva trešā Persona kā to raksturo Dieva Dēls Jēzus Kristus: „Un Es lūgšu Tēvu, un Viņš dos **citu Aizstāvi, lai Tas būtu pie jums mūžīgi**“; „Bet Aizstāvis, Svētais Gars, ko Tēvs sūtīs Manā Vārdā, **Tas jums visu mācīs** un atgādinās jums visu, ko Es jums esmu sacījis“; „Un Viņš nāks un liks pasaulei **izprast** grēku, taisnību un tiesu“; „Bet, kad nāks Viņš, Patiesības Gars, **Tas jūs vadīs visā patiesībā**“; „Tas Mani cels godā“; „Bet **jūs dabūsit spēku, kad Svētais Gars būs nācis pār jums, un būsīt Mani liecinieki**...“ (Jņ.14:16.26; 16:8.13.14; Ap.d.1:8; 4:31; 11:24; 13:2).

No šiem Jēzus Kristus vārdiem un augstāk minētiem tekstiem Svētajos Rakstos var saprast, ka Svētais Gars veic lielu, nozīmīgu darbu ļaužu dzīvēs. Viņš piedalās cilvēku pestīšanā, tos pievedot Kristum, pārlicina par grēku, norāda pareizo ceļu, izlej Dieva Mīlestību viņu sirdīs, māca atpazīt Tā Kunga gribu, atver prātu, lai viņi izprastu Svētos Rakstus,

pilnveido ticību, veido Kristus līdzībā, svētī garu, dvēseli un miesu, noskaņo uz labu, palīdz iepazīt Patiesību, māca, vada, pārlicina, norāda, mierina, rada ticīgo dzīvēs Savus augļus, dod spēju stāvēt pretī kārdinājumiem, sniedz garīgās dāvanas, izsūta kādus ticīgos misijas darbā, dodot viņiem gudrību un spēku šai kalpošanai un dievbijīgu dzīvi. Svētais Gars ir visuresošs, visu zina un visur vienlaicīgi ir klātesošs. Kā nav mums iespējams ar savu cilvēcisko prātu saprast Dieva diženumu, tā nav iespējams Svēto Garu „ievietot“ tādas vai citādas konfesijas izpratnes rāmjos un jo vairāk jaunās mēlēs, kas apustuļa Pāvila uzskaitītā dāvanu sarakstā minētas pēdējā vietā (1.Kor.12: 28-30).

Atbildot uz Korintas draudzes jautājumiem, apustulis Pāvils sīki aprakstīja Svētā Gara dāvanas, pieskaroties tādiem svarīgiem jautājumiem kā: no kurienes šās dāvanas, kādā veidā tās tiek izdalītas un kāds ir to nolūks. Ja uzmanīgi, iedziļinoties lasām 1. vēstules Korintiešiem 12. nodaļu, tad negribot pievērsām uzmanību vārdiem, kuri atkal un atkal atkārtojas: „citam“; „ikvienam“; „visiem“; „katram“; „visi“, kas norāda uz visdažādāko dāvanu izdalīšanu ļaudīm pēc Svētā Gara ieskata konkrētam mērķim – **draudzes celšanai**: „Ir dažādas dāvanas, bet viens pats Gars;... Bet **ikvienam** ir dota Gara izpausme, lai nestu svētību. **Citam** Gars dod gudrības runu, **citam** atziņas runu, tas pats Gars. **Citam** dota **ticība** tai pašā Garā; **citam** dāvanas dziedināt tai pašā vienā Garā; **citam** spēki brīnumus darīt, **citam** pravietot, **citam** garu pazīšana, **citam** dažādas mēles un **citam** mēļu tulkošana. Visu to padara viens un tas pats Gars, piešķirdams katram savu tiesu, kā gribēdams... Un dažus Dievs draudzē ir iecēlis, **pirmkārt, par apustuļiem, otrkārt, par praviešiem, treškārt, par mācītājiem**, tad **devis spēkus** brīnumus darīt, tad dāvanas dziedināt, sniegt palīdzību, vadīt un **runāt dažādās mēlēs**. Vai tad visi ir apustuļi? Vai visi ir pravieši? Vai visi ir mācītāji? Vai visi ir brīnumu darītāji? Vai visiem ir dāvanas dziedināt? **Vai visi runā mēlēs?** Vai visi tās var iztulkot?“ (1.Kor. 12:4.7-11,28-30).

Ņemot vērā šo uzskaitījumu, uz apustuļa atkārtotiem jautājumiem – „vai visi“, pats par sevi rodas secinājums, ka

ne visi saņem vienu un to pašu dāvanu, tajā skaitā arī mēles, kaut gan tieši tā to uzskata tie, kuri ir pārliecināti, ka runāšana mēlēs ir pierādījums un apliecinājums kristībai Svētajā Garā. Ja citos gadījumos, attiecībā uz dāvanām, kristieši pareizi izprot vārdu nozīmi „citam“; „vienam“; „katram“ piekrītot, ka tās nevar saņemt katrs ticīgais bez izņēmuma, tad nav skaidrs kāpēc ļaudis uzskata, ka mēles ir izņēmums un vārda „citam“ vietā lasa „visiem“?

Kāda patiesa dvēsele no ASV, vēloties būt draudzes locekle īstā, pareizā baznīcā, rakstīja: „Aizgājusi uz evaņģēlisko draudzi, es sastapos ar kādu galējību. Saskaņā ar viņu pārliecību – kas nav kristīts Svētajā Garā, tas nav pestīts. Savukārt, garīgā kristība, pēc viņu izpratnes, obligāti izpaužas kā runāšana citās mēlēs. Tādējādi tas, kurš nerunā mēlēs, neieklūs Kristus Līgavas pulkā. Bet pats interesantākais ir tas, ka tieši tie, kuriem nav šo citu mēļu, vairāk runā par Dievu un domā par debesu lietām. Ir skaidri redzams, ka viņu prāts pārveidojas, atšķirībā no „garīgajiem“, kuriem visas sarunas ir tikai par zemes lietām. Protams, es saprotu, ka tas viss izriet no personīgas kopības trūkuma ar To Kungu, tāpēc es viņus netiesāju. Galu galā viņiem ir šādi uzskati tikai tādēļ, ka no paaudzes paaudzē kalpotāji tos viņos ir ielikuši, un tagad viņi vienkārši baidās apšaubīt šīs mācības patiesīgumu.“

Un vēl viena vēstule par šo pašu tēmu: „Vēlējos dalīties ar iespaidiem no mana brauciena uz vienu no vasarsvētku draudzēm. Tā bija sestdienas lūgšanas sapulce. Pirmās lūgšanas laikā es Dievam izstāstīju visu, kas man uz sirds. Lūdzos vienkāršu, saprātīgu lūgšanu pati savā valodā. Sapulces turpinājumā bija vēl divas lūgšanas, kad es vairs nelūdzu, bet vienkārši vēroju notiekošo. Tajā brīdī man nez kāpēc nebija vēlēšanās lūgt un pusstundu pavadīt lūgšanā citās mēlēs, kā to mīl vasarsvētku ticīgie, bet bija interese pavērot notiekošo. Savā sirdī es jautāju Tam Kungam: „Dievs, es nesaprotu viņu stāvokli. Nesaprotu, ko viņi piedzīvo šajās lūgšanās citās mēlēs. Viņi saka, ka tas ir Svētais Gars, kas aizlūdz par viņiem pēc Tavas gribas. Bet man ir patīkamāk pateikt Tev to, kas man uz sirds, parastos krievu vārdos, turklāt mierīgi un klusi. Vai man kaut kā pietrūkst?..“ Tādas

bija manas domas lūgšanas laikā tajā baznīcā. Un it kā atbildot uz uzdotajiem jautājumiem un pārdomām, sirdī ienāca doma: „Viņiem vienkārši vairs nav ko teikt. Viņu sirds nav piepildīta ar pārdomām par Mani, un viņi nemeklē tuvību ar Mani. Viņi nealkst iepazīt Mani kā Dievu.“ Pēc tam es ieklausījos to māsu lūgšanās, kas stāvēja man blakus. Un tiešām – viņu lūgšana aprobežojās ar pāris vārdiem krievu valodā, piemēram: „Slava Tev, Dievs! Pateicos Tev par visu“, bet tālāk turpinājās skaļa bēbeļošana nesaprotamā valodā. Tādā veidā es nonācu pie secinājuma, ka cilvēkiem nav ko teikt Debesu Tēvam, jo viņi Viņā nedzīvo. Viņi vienkārši ir iemācīti šādos gadījumos parastos vārdus aizstāt ar citām mēlēm, pārliecinot, ka tādējādi Svētais Gars aizlūdz par viņiem Dieva priekšā, un Viņš zina, par ko lūgt, tāpēc šāda lūgšana esot pat iedarbīgāka. No kanceles pastāvīgi tiek likts uzsvars uz to, ka mēlēs jālūdz biežāk. Tāpēc, kad cilvēka prātā nav vārdu, kurus viņš no sirds vēlētos pateikt Dievam, viņš vienkārši pāriet uz nesaprotamu vāvuļošanu. Es neapgalvoju, ka tā ir visiem, jo uzskatu, ka eksistē arī patiesas citas mēles, taču vairumā gadījumu, manuprāt, tā ir vienkārši pašdarbība. Reizēm domāju – kur gan ir Dieva bērni, kuriem Tas Kungs ir varējis Sevi atklāt? Viņš taču arī vēlas pastāstīt par Sevi un grib, lai mēs Viņu saprastu. Tikai šķiet, ka tādu ir ļoti maz. Es nekad neesmu spējusi saprast šīs skaļās, nebeidzamās lūgšanas citās mēlēs, ko bieži pavada kliedziņi un šņuksti. Piedaloties tādās sapulcēs, vienmēr skumu, domājot, ka ar mani kaut kas nav kārtībā, jo nesusniedzu „augsto garīgo līmeni“. Reizēm lūdzu To Kungu dot man to, kas ir garīgajiem kristiešiem, lai gan sirds dziļumos tam vienmēr pretojos. Tagad saprotu, ka Dievs jau sākotnēji manī ir ielicis citas izjūtas un joprojām turpina lūgšanā vadīt citādi. Mana lūgšana vienmēr ir mierīga un klusa, ar periodiskām apstāšanās reizēm un ilgām pauzēm, gaidot To Kungu. Un šajās klusajās lūgšanās es piedzīvoju Svētā Gara klātbūtni. Tajā brīdī sirdī iestājas miers, klusums un neizsakāms prieks! Šī lūgšana nav tāda, ko pavada smaids sejā, kliegšana un roku celšana pret debesīm. Nē. Es nepiedzīvoju neko pārdabisku. Neredzu nekādas vīzijas un nesaņemu īpašas atklāsmes. Tas

ir vienkārši iekšējs miers un pestīšanas prieks, kas dāvā sirdij mieru un klusumu. Tikai laiku pa laikam – domu dialogs ar Dievu. Pateicos Tam Kungam par to un turpmāk uzticēšos Viņam tajā, kā Viņš mani vada. Negribu skatīties uz cilvēkiem, bet vienkārši uzticēšos Pestītājam un Viņa lēmumam attiecībā uz manu dvēseli. Esmu pārliecināta, ka jautājums par Svētā Gara mājošanu mūsos ir personīgās kristietības, svētošanās un patiesas staigāšanas Dieva priekšā jautājums.“

Domāju, ka jums, draugi, tāpat kā reiz man, būs interesanti uzzināt kādas ticīgas sievietes liecību, kura ir profesionāla lingvistikas speciāliste, valodniece, kas pētī dažādas valodas: „*Personīgi man jaunas/citas mēles*“ – viņa rakstīja – „*tās ir svešvalodas, kuras cilvēks iepriekš nekad nav mācījies. Tās ir viena no Svētā Gara dāvanām, pie kam samērā reti sastopama mūsu laikos. Šo dāvanu sniedz Dievs pēc Savas gribas tikai nedaudziem ar noteiktu mērķi. Nebeidzu brīnīties, kā tagad šo tēmu arvien vairāk attīsta. Daži sludinātāji, atsaucoties uz grieķu Jaunās Derības oriģināltekstu pat apgalvo, ka runa ir par triju vai pat četru veidu „mēlēm“, bet kad es padalījos ar savu redzējumu par šo tēmu, man pateica, ka dotajā jautājumā es atbalstot baptistu maldus. Bet pat ja citas mēles patiešām būtu tikai trīs vai četras (kaut gan Bībelē vārda „mēles“ noteikšanai tiek lietots tikai viens grieķu vārds „glossa“), tad kāpēc uz to likt tik lielu uzsvaru? Svētajos Rakstos ir teikts, ka Dievs ir Gars, nevis „Dievs ir valoda“. Tāpēc lai saprastu Viņa būtību, nepieciešams izpētīt visu, kas asociējas ar vārdiem „gars“ un „garīgs“. Tā kā kristietībā ienākuši meli, ka garīgums izpaužas „jaunās mēlēs“ (viltus izpratnē), tas „atšķaida“ patieso, bībelisko ainu kāda tā ir Dieva acīs. Izpratnē par „citādām mēlēm“, sātans ienesis tik daudz miglas, ka neatradīsi ne sākuma, ne gala. Lai cik šo tēmu „zelētu“, strīdi nebeidzas, kaut gan koncentrēties vajadzētu uz citām lietām. Pārliecinot par savas izpratnes patiesību, daudzi mūsu dienu sludinātāji izmanto Svēto Rakstu vārdus no Lk.11:13 – „Ja nu jūs, ļauni būdami, zināt dot saviem bērniem labas dāvanas, cik daudz vairāk jūsu Tēvs no debesīm dos Svēto Garu tiem, kas Viņu lūdz?“ kā ieganstu tam, lai kristieši lūgtu par*

kristību Svētajā Garā, ar to domājot „jaunas mēles“. Tomēr, ja uzmanīgi lasām šīs rindiņas, tad uzreiz redzam, ka šeit runa ir par Svēto Garu, nevis mēlēm. Bet lielākā daļa tik ļoti ir pieraduši domāt par „jaunām mēlēm“ kad runa ir par Svēto Garu, ka lasa šo Bībeles pantu tā: „Ja nu jūs, ļauni būdami, zināt dot saviem bērniem labas dāvanas, cik daudz vairāk jūs Tēvs no debesīm dos „jaunas mēles“ tiem, kas lūdz?“. Mūsdienu modernajā kristietībā interpretācija par kristību Svētajā Garā dažās kristīgās baznīcās ir tik smalka pievilšana, ka bez nopietnām pārdomām par šī panta nozīmi tā praktiski ir nemanāma. Bet tādu, kas lasa Svētos Rakstus un tos pārdomā, diemžēl ir ļoti maz. Mani vienmēr pārsteidz tas fakts, ka Jēzus Kristus Svētā Gara pārpilns nāca, lai „piepildītu visu taisnību“, nekad nerunāja citās mēlēs un nelietoja tās, lai stiprinātu un celtu Sevi Pašu. Bet Viņam taču bija kolosāla garīgā slodze un fiziski Viņš ļoti nogura. Citas mēles nebija arī Jānim Kristītājam, kaut gan viņš bija Svētā Gara pilns jau no mātes klēpja. Jaunajā Derībā lasām tādus piemērus, kur cilvēki, saņēmuši Svētā Gara dāvanu vai tika Svētā Gara piepildīti, nerunāja mēlēs. Katru reizi, kad runāja jaunās mēlēs, tajā vietā atradās jūdi, kuri meklēja zīmes un neticēja tam, ka arī pār pagāniem Dievs var izliet žēlastību, darot tos par Debesu Valstības līdzmantiniekiem. Mēlēm, par kurām rakstīts Apustuļu darbos un valodām, kādas minēja apustulis Pāvils 14.nodaļā 1.vēstulē korintiešiem, ir viens un tas pats apzīmējums ar grieķu valodas vārdu „glossa“ (valoda) un tas nenozīmē neko citu kā to, ka abās Rakstu vietās ir runa tieši par svešvalodām. Kad citās mēlēs sāka runāt Kornēlijs, apustulis Pēteris sacīja saviem līdzbiedriem: „Svētais Gars nāca pār tiem, tāpat kā **sākumā** pār mums“ (Ap.d. 11:15). Un kādas sākumā bija valodas? Svešvalodas, bet ne tās, ko mūsu laikos mēģina uzdot par jauno mēļu dāvanu. Runāšana mēlēs, kas atskanēja Kornēlija namā (par ko rakstīts Ap.d. 10:46) bija tieši tāda pat kā apustuļiem Vasarsvētku dienā, t.i. runāšana svešvalodā (ļoti iespējams, ka tā bija senebreju vai aramiešu valoda), kādu tie ļaudis nezināja. Par to pašu ir runa Apustuļu darbos 15:8, kur aprakstīts iemesls tādas dāvanas

sniegšanai – parādīt jūdu ticīgajiem, ka Dievs nešķiro tos, kas ir Kristū un draudzē jāuzņem ticīgie arī no pagāniem: „Un Dievs, siržu pazinējs, tiem devis labu liecību, dāvādams Svēto Garu, tāpat kā mums, un nemaz nav šķīrojis mūs un viņus, šķīstīdams viņu sirdis ar ticību“ (Ap.d. 15:8-9). Bez tam apustulis skaidri pasaka, ka visas svētā Gara dāvanas tiek dotas lai **celtu, stiprinātu draudzi**, jo kam ir citu mēļu dāvana, vien divi vai trīs runā, turklāt ar nosacījumu, ka ir kāds, kas iztulko. Bet par kādu pamācību var būt runa, ja bez tulka visi vienā laikā skaļi lūdzas mēlēs, pilnībā ignorējot Svēto Rakstu vārdus? Interessants ir arī tas fakts, ka par jaunām mēlēm tiek teikts vienīgi Korintas draudzei, bet citām draudzēm par to nav minēts. Bet tieši korintiešiem, kas sevi uzskatīja par sevišķi garīgiem (kā par sevi domā mūsdienu harizmātu un vasarsvētku ticīgie), apustulis Pāvils saka: „Stāsta par netiklību jūsu starpā un vēl par tādu, kāda nav sastopama pat pagānu starpā“. Šajā sakarā vai būtu jābrīnās, ka netiklībā kritušie mācītāji, dažās mūsu laika harizmātiskajās draudzēs (nesaukšu vārdā), mierīgi turpina runāt „mēlēs“, gadiem ilgi dzīvojot šajā grēkā. Iznāk, ka vienā un tai pašā „garīgā mājā“ viņi savieno gan Kristu, gan Beliaru. Un vēl, Svētajos Rakstos nevar atrast nevienu piemēru, ka lūgšanas laikā par dziedināšanu un dēmonu izdzīšanu, tiek uzliktas rokas runājot „citās mēlēs“, ko mūsu laikos praktizē ik dienas.“

Minot kā piemērus šādas liecības un vēstules, es nepavisam nevēlos sacīt, ka visi, kuriem ir dāvana runāt citās mēlēs, atrodas maldos, tāpēc ka viņu vidū ir dziļi garīgi, un patiesi Dievu meklējoši ļaudis. Vēl vairāk – jāatzīst, ka daudzi no viņiem, salīdzinot ar citām kristīgām konfesijām, ir daudz aktīvāki un dedzīgāki savos Dieva meklējumos. Vismaz pie tādas pārliecības man bija jānonāk pēc 30 gadu ilgas starptautiska mēroga dvēseļu aprūpes, jo ne mazāk kā puse no kristiešiem, kuri vēlējās iznest gaismā savus grēkus un tādā veidā šķīstīties un savest kārtībā savas dzīves, bija tie, kas sevi sauc par garīgiem. Kāds tam iemesls – citas mēles, kas ir viņu ticības mācības pamatā vai pilnīga neskaidrība dotajā jautājumā – to atklās tikai mūžība.

Kad ir nepareiza izpratne par Svētā Gara būtību, tad arī rodas aplami uzskati, nosakot **cilvēka garīgumu**. Ļoti daudzi kristieši, kuriem ir dāvana runāt jaunās mēlēs, ir pārliecināti, ka ar savu Svētā Gara kristību **tikai viņi ir garīgi**, un tāvad – patiesi Dieva bērni. Kas attiecas uz pārējiem kristiešiem, tad viņu garīgums ir diskutējams jautājums. Tā spriežot, viņi aizmirst, ka neskatoties uz to, ka korintiešiem bija dāvanas un ka viņi sevišķu nozīmi piešķīra runāšanai mēlēs, apustulis Pāvils viņus dēvēja nevis par garīgiem, bet miesīgiem, un par bērniem Kristū, kad savā vēstījumā rakstīja: „Ar jums, brāļi, es nevarēju runāt kā ar garīgiem, bet kā ar miesīgiem cilvēkiem, kā ar bērniem Kristū... Jo jūs vēl esat miesīgi. Kamēr jūsu starpā naidis un ķildas, vai tad neesat miesīgi un vai nedzīvojat kā šīs pasaules cilvēki?” (1.Kor.3:1.3).

Kā koku var pazīt no tā augļiem, tā kristiešu garīgumu un īstumu saskata ne no dāvanām, bet **Svētā Gara augļiem**, kas ir: mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība, atturība. Tieši šie augļi liecina par Svētā Gara klātbūtni kristieša sirdī, pilnīgi izmainot viņu dzīvi. Kas attiecas uz **garīgo briedumu**, tad to redz pēc tā, cik lielā mērā cilvēks atspoguļo Kristu, – cik viņa domas, jūtas, vārdi, rīcība un darbi atbilst tam, kas bija redzams Jēzū Viņa dzīves laikā uz zemes. Tieši par to rakstīja kāda kristiete no Ukrainas, kura kādu laiku apmeklēja harizmātu draudzi: „Garīgums un garīgais briedums, pēc manām domām, – tas, vispirms, ir līdzināšanās Kristum. Ja cilvēks ir piedzimis no Augšienes, ja pēc Svētā Gara iedvesmas ir gatavs stāties uz svētošanās un šķīstīšanās ceļa, neapslāpē Viņu ar savu miesīgo uzvedību un patiešām (bet ne tikai vārdos) iet pa šauro ceļu, tad tāda kristieša dzīve noteikti izpaudīsies Gara augļos. Bet ja, dzīvojot miesīgu dzīvi, viņš tic, ka tiks glābs vien tāpēc, ka runā citās mēlēs, tad pievilš pats sevi.”

Daudzi kristieši tiek garīgi pievilti, kad viņiem **nav pareizas izpratnes par piedzimšanu no Augšienes**. Mūsu dienās cilvēkam vajag tikai izteikt pirmo grēknožēlas lūgšanu un pateikt, ka viņš pieņem Kristu par savu personīgo Glābēju, kad viņu tūlīt pasludina par patiesu Dieva bērnu, jaupiedzimušu no Augšienes. Ne iepriekšējais dzīves veids,

ne arī nemainīgi grēcīgā dzīvē, pār kuru nav uzvaras, nevienu nemulsina. Pats galvenais, lai tu nožēlo grēkus, bet visu pārējo ar laiku paveiks Dievs. Daži mūsu dienu sludinātāji apgalvo, ka pats fakts – apliecināt Jēzu Kristu par Kungu, nozīmē, ka cilvēks ir piedzimis no Augšienes un nostāties uz pestīšanas ceļa, kas, pirmā acu uzmetienā, ir saskaņā ar Svētiem Rakstiem: „Jo, ja tu ar savu muti apliecināsi Jēzu par Kungu un savā sirdī ticēsi, ka Dievs Viņu uzmodinājis no mironiem, tu tiks izglābts“ (Rom. 10:9). Ir arī tādi kalpotāji, kuri pārliecina savas draudzes locekļus tajā, ka, ja viņi nav kristīti Svētajā Garā ar līdzejošām zīmēm – „citām mēlēm“, tad diez vai tiks izglābti, jo Jēzus reiz kādam jūdu rabīnam Nikodēmam teica: „...ja kāds neatdzimst ūdenī un Garā, netikt tam Dieva Valstībā!“ (Jņ.3:5).

Un tomēr, pieminot šos vārdus, viņi piemirst to faktu, ka piedzimšana no Gara un jaunu mēļu dāvana, ir dažādas lietas, kuras nevar uzskatīt par identiskām. Tā runājot, Kristus domāja nevis ūdenskristības (kā to mēdz saprast baptisti un vassarsvētku ļaudis), bet piedzimšanu no Gara, t.i. **piedzimšanu no Augšienes**, kas ir varens Dieva veikums cilvēka dvēselē caur Svētā Gara atdzemdināšanas darbu. Tā ir cilvēka piedzimšana jaunai dzīvei ar Kristu un ir obligāts nosacījums, lai Dievs adoptētu un ievestu Debesu Valstībā. Tam pateicoties cilvēks kļūst par Dieva bērnu, Dievišķās būtības dalībnieku un Svētā Gara templi, kurā mīt Svētais Gars, Kura ietekmē ticīga cilvēka dzīvē – viņa sirdī, jūtās un dvēseles tieksmēs notiek radikālas pārmaiņas. Patiesas piedzimušā no Augšienes pazīmes ir naidis pret grēku, mīlestība uz Dievu, tiešanās pēc līdzības ar Kristu, vēlme piepildīt Dieva gribu un slāpes būt tuvā saskarsmē ar To Kungu. Jauns radījums ir tikai tas, kas ir Kristū, bet ne katrs, kurš uzskata, ka viņš tāds ir.

Daudziem kristiešiem labi pazīstamais Dieva vīrs Osvalds Čembers teica: „Vēršanās pie Tā Kunga nav atdzimšana. Un tas ir viens no visvairāk ignorētajiem faktiem mūsdienu sludinātāju sprediķos. **Piedzimšana no Augšienes** ir neaptverams Dieva darbs, tikpat noslēpumains kā vēja pūsma un tik pat negaidīts kā Pats Dievs. Mēs nezinām, kur un kā tas iesākas, un kādā veidā notiek. Tas ir apslēpts mūsu

personīgās dzīves sirds dziļumos.“ Kā papildinot šo domu, Jaunās Derības komentāru autors Viljams Barklijs rakstīja: „Piedzimt no Augšienes, tas nozīmē pilnīgi izmainīties, kas līdzinās jaunai piedzimšanai. Tas ir – ka ar dvēseli noticis kaut kas tāds, ko var raksturot kā garīgu pārdzimšanu. Tāpēc nav vērts mānīt pašiem sevi un pārliecināt citus, ja tava dzīve, tava uzvedība, tavs raksturs un tavas attiecības ar citiem cilvēkiem nemaz nav mainījušās, bet palikušas tādas pašas kādas bija pirms grēku nožēlas.“

Ienesot skaidrību šajā jautājumā, apustulis Jānis rakstīja: „Ikviens, kas ir no **Dieva dzimis**, nedara grēku, jo **Viņa sēkla** paliek viņā un tas **nevar grēkot**, jo viņš ir no Dieva dzimis“ (1.Jņ. 3:9). Tā nu saskaņā ar šo formulējumu tas, kurā ir Dieva sēkla, nekad apzināti negrēkos savā dzīvē. Tāds cilvēks var apgrēkoties kādu iemeslu dēļ, par ko rakstīja apustulis Pāvils, bet dzīvot apzinātā grēkā vairs nespēj, jo viņa atdzemdinātajā garā ir Paša Kunga svētuma sēkla. Tas, kurš ir piedzimis no Augšienes, iegūst jaunas domas, jūtas, vēlmes un ilgas. Viss vecais pazaudē savu pievilksšanas spēku un pievilcību. Tās pārmaiņas, kas viņā notikušas, ir tik pārsteidzošas, ka ļoti ātri kļūst redzamas ne tikai pašam, bet arī visiem apkārtējiem. Tādu ticīgo ļaužu dzīve izceļas ar savaldību, garīgumu, krietnumu, līdzsvarotību, dievbijību un nepārtrauktu pieaugšanu ticības dzīvē, līdz sasniedz Kristus pilnības mēru. Ja tas tā nav, tad par kādu piedzimšanu no Augšienes var runāt?..

Kāda patiesa kristiete šajā sakarībā teica tā: „Es bieži aizdomājos par to, kas ir piedzimšana no Augšienes. Fiziskā pasaulē bērna piedzimšanas process sagādā sāpes un mokas gan tai, kas dzemdē, gan arī pašam bērnam. Bet pirms bērns ienāk šajā pasaulē, ir jānotiek apaugļošanai un augļa attīstībai. Kristieši bieži vien viens otru pagodina, sakot: „piedzimis no Augšienes“, tomēr sarunājoties ar ticīgu cilvēku, kurš gadiem ilgi ir draudzē, ar šausmām konstatē, ka viņš ne tikai nav piedzimis no Augšienes, bet nav pat garīgi „apaugļots“, bet sevi uzskata par tādu tikai tāpēc, ka vienreiz iznācis priekšā un atkārtojis mācītāja priekšā izteikto grēknožēlas lūgšanu“.

Balstoties uz Svēto Rakstu vārdiem „tici, un izglābsies tu un tavs nams“, kristieši sevi piemāna, **domājot, ka pestīšanai un būšanai Mūžībā ar To Kungu ir pietiekoši tikai ar ticību Jēzum Kristum.** Diemžēl viņi aizmirst Jēzus stāstīto līdzību par kāzu mielastu, kurā Debesu Valstība atainota kā cilvēks-ķēniņš, kurš savam dēlam ir sagatavojis kāzu dzīres. Kad visi bija sapulcējušies, ietērpušies viņiem sagatavotajās kāzu drēbēs, ķēniņš iegāja viesus aplūkot un tur ieraudzīja vienu cilvēku, kas nebija ģērbies kāzu drēbēs. Un viņš tam sacīja: „Draugs, kā tu esi šeit ienācis bez kāzu drēbēm? – Bet tas palika kā mēms. Tad ķēniņš sacīja saviem kalpiem: sasieniet tam kājas un rokas un izmetiet to galējā tumsībā, tur būs raudāšana un zobu trīcēšana. Jo daudz ir aicinātu, bet maz izredzētu“ (Mt. 22:11-14). Kā redzam, tad galvenā vaina tam cilvēkam, kurš atradās kāzās un nebija tērpijs kāzu drēbēs bija tajā, ka viņš centās sevi parādīt tādu kāds patiesībā nebija, un tas ir pats sliktākais no visa tā, kas vien var būt.

Cilvēks, kurš ieradies kāzu dzīrēs neietērpijs kāzu drēbēs, ataino daudzu mūsu dienās dzīvojošo ticīgo garīgo stāvokli. Viņi sevi uzskata par kristiešiem un pavēsta par savām tiesībām uz Evaņģēlija svētībām un privilēģijām, un tomēr neizjūt nepieciešamību pēc svētošanās, šķīstīšanās un pārveidota rakstura, tāpēc ka nav piedzīvojuši patiesu atgriešanos. Un kaut gan tādi ļaudis nav pārvarējuši savas iedzimtās un iegūtās ļaunās sliekšmes, tik un tā uzskata sevi par garīgiem un atdzimušiem. Tie ir tie, kas dzirdējuši Dieva Vārdu, atnākuši uz kāzu mielastu, bet nav apģērbuši Kristus taisnības drānas. Viņi cer iemantot glābšanu no žēlastības, pateicoties Kristus krusta nāvei, bet necenšas dzīvot Viņa nesavtīgo, uzpurēšanās pilno dzīvi. Slavējot To Kungu par viņiem sniegto bezmaksas žēlastības dāvanu un tiecoties radīt par sevi taisna cilvēka ilūziju, viņi cer apslēpt savu grēcīgo būtību. Tomēr viņu pūles Lielajā Tiesas dienā būs veltīgas, jo Dieva Dēla taisnība neapsegs nevienu no viņu lolotajiem grēkiem.

Vēl viens pašapmāns kristiešu dzīvē ir **pārliecība, ka viņi noteikti tiks izglābti, jo ir kādas vietējās draudzes locekļi,** kamēr tie, kuri nav nevienā draudzē, ir nolemti

pazušanai. Jo aizraušanu pieredzēšot tikai tie, kuri regulāri apmeklē dievkalpojumus un bauda Svēto Vakarēdienu. Tāda izpratne ir nepareiza kaut vai tādēļ, ka nevienam cilvēkam nav dotas tiesības izlemt, kurš tiks izglābts, bet kurš – nē. Kas attiecas uz Svēto Vakarēdienu, tad necienīga maizes un vīna baudīšana, kas ir Kristus miesas un Asiņu pirmtēls, var atnest mums daudzas bēdas, par ko brīdina Svētie Raksti: „Tad nu, kas necienīgi ēd šo maizi vai dzer Tā Kunga biķeri, tas būs noziedzies pret Tā Kunga miesu un Asinīm... Jo, kas ēd un dzer, tas ēd un dzer sev pašam par sodu, ja viņš neizšķir Tā Kunga miesu. Tādēļ jūsu starpā ir daudz vāju un neveselu un diezgan daudz ir mirušu. Ja mēs paši sevi pārbaudītu, tad netiktu sodīti“ (1.Kor. 11:27-31).

Jāsaka, ka pēdējo gadu laikā sludinātājiem ir vērojama spēcīga nosliece, lietojot apustuļa Pāvila vārdus vēstulē Ebrejiem no 10.nodaļas „neatstāsim savas sapulces“, uzsvērt to, cik svarīga ir cilvēkam atrašanās baznīcā. Tas esot pats drošākais rādītājs, ka kristīgā dzīve tiek vadīta pareizi, un gandrīz vai svarīgākais nosacījums, lai cilvēks tiktu glābts. Un viss tikai tāpēc, ka daudzo draudzes apmeklētāju skaits norāda uz tās popularitāti un runā par tās vadītāju sniegto kalpošanas augsto kvalitāti. Bez tam draudzes locekļu skaits nodrošina mācītāja apgādi un desmito tiesu, kas nepieciešama dažādu projektu finansēšanai un pasākumu organizēšanai, tā demonstrējot savu efektīvo kalpošanu, tādēļ kristieši, kas nepieder nevienai baznīcai, bet garīgi pieaug, ir tādu draudžu uzplaukumam apdraudējums, tāpēc ka neapmierinātie draudzes locekļi, skatoties uz šādiem ticīgiem, var sākt šaubīties par nepieciešamību palikt arī turpmāk tur, kur ar gadiem nesaņem sev tik ļoti nepieciešamo garīgo barību. Tāpēc nav brīnums, ka tādus cilvēkus apber ne tikai ar pārmetumiem, bet arī apvaino, apsaukā par dumpiniekiem, atkritējiem, bezpajumtniekiem, pienācējiem, staiguliem un pārnācējiem, aizmirstot par to, ka Tā Kunga ticības pīlāri (ieskaitot Vecās Derības praviešus, Jāni Kristītāju un Pašu Jēzu Kristu) nebija piederīgi nevienai sinagogai, būdami vientuļnieki, kuri mīlēja nošķirties, aizejot tālu tuksnesī un paliekot divvientulībā ar Dievu.

Jāsaka, ka arī man savā dzīvē ne reizi vien nācās iziet cauri tādiem tuksnešiem un tādi periodi reizēm ilga 2-3 gadus, bet vienreiz pat 5 gadus, bet tieši tas tuksneša laiks kļūva par vērtīgāko garīgo skolu un neredzamu sagatavošanu tai kalpošanai, kura ilgst jau 30 gadus, pārsteidzot ne tikai citus, bet arī mani pašu. Un pats galvenais, ko Dievs man iemācīja šajos tuksnešos – nebīties no cilvēku domām un viņu attieksmes pret mani, bet orientēties tikai uz to, ko Viņš atklāj tieši manai sirdij bez kādām vīzijām, pravietojumiem vai atklāsmēm, ar kurām es agrāk pastāvīgi aizrāvos un no kurām vadījos. Man Dieva vadība vienmēr bija tāda, kā par to reiz teica Jēzus: „Manas avis dzird Manu balsi, Es tās pazīstu, un viņas Man seko“ (Jņ. 10:27).

Meklējot atbildi uz jautājumu, kas ir patiesa baznīca, kāda kristiete rakstīja: „Es uzskatu, ka patiesa Jēzus Kristus baznīca sastāv no visiem kristiešiem, kas piedzimuši no Augšienes, un kurus pazīst tikai Viņš. Šie ļaudis var dzīvot dažādās valstīs un būt dažādās baznīcās un denominācijās, bet Dievs viņus lieto tā, kā uzskata par vajadzīgu. Kas attiecas uz dievkalpojumiem, tad es būtu ļoti priecīga būt kopā ar tiem, kuri patiešām ir atgriezušies un atdzimuši, tikai **nezinu kur viņus atrast?**“

Jāsaka, ka ar šādu jautājumu pie manis griežas daudzi vīlušies ticīgie no dažādām kristīgām konfesijām. Izskatās, ka „pateicoties“ virspusējiem, formāliem un ceremoniāliem dievkalpojumiem, kādi notiek vietējās draudzēs, tas sāk uztraukt aizvien lielāku skaitu meklējošās dvēseles, kuras dvēseļu aprūpes laikā vaicā, kas ir baznīca un ko par to māca Bībele, kur var atrast patiesu baznīcu visu citu starpā, vai ticīgajam ir jābūt draudzes loceklim vietējā draudzē un vai tas būs grēks, ja no tās aizies? Šie ļaudis interesējas arī par to, vai draudzes locekļa statuss ir garantija pestīšanai un vai Jēzus Kristus vārdi sniedz brīvību šajā jautājumā, kad Viņš saka: „Kur divi vai trīs ir sapulcējušies Manā vārdā, Es esmu viņu vidū“, ar to domājot nelielu mājas grupu un vienādi domājošo pulciņu veidošanu.

Lieliski saprotot, ka reakcija uz manu izpratni šajā jautājumā izsauks galēji neviennozīmīgu reakciju, es atturēšos

no konkrētām atbildēm. Un vēl jo vairāk – nesniegšu savus padomus, katram iesakot griezties lūgšanā pie Tā Kunga. Jo kad mēs paši pieņemam kādu lēmumu, pārliecināti, ka to darām ar To Kungu, tad būsīm gatavi uz visām sava lēmuma sekām, lai cik smagas tās arī nebūtu. Bet kad darām pēc cita cilvēka padoma vai iespaida (pat, ja tas ir mācītājs), tad sastopoties ar turpmākām problēmām, mums vienmēr var iešauties prātā doma: „Ak, labāk es viņam (vai viņai) nebūtu paklausījis“. Svarīgi ir tikai tas, lai pieņemot lēmumu – palikt draudzē vai aiziet no tās, sirdī būtu absolūta pārliecība par šāda soļa pareizību, un pilnīgs sirdsmiers, kas ir rādītājs tam, ka Dievs ir ar mums, šī situācija ir Viņa Rokās un Viņš to pārvalda.

Tieši tā rīkojās kāda 35-gadīga pareizticīgā no Baltkrievijas: „Es nevaru visu sīki izstāstīt, ko pēdējā laikā pārdzīvoju. Teikšu tikai to, ka pēc dziļas manu okulto un seksuālo grēku izsūdzēšanas, patiesas nožēlas un atteikšanās no sātana varas, es patiešām sāku dzīvot, garīgi brīvi elpot un ar visu sirdi meklēt To Kungu. Visas manas dzīves, domu un darbu vidū ir tikai Viņš. Es vairāk neēju uz pareizticīgo baznīcu. Vienkārši aizgāju. Tagad vienīgi ir tāds jautājums – kurp lai es eju? Nevaru saņemt kristību ar pagremdi, jo nezinu pie kā. Sāku izpētīt šo jautājumu. Ir tik daudz dažādu novirzienu un dažādu kristīgo baznīcu. Aizgāju uz vienu, tad uz otru un trešo protestantu draudzi, piederošu atšķirīgām konfesijām, uzklausīju ļoti daudzus dažādus sprediķus, tomēr neatradu to, pēc kā ilgojās un ko meklēja mana izsalkusī dvēsele. Internetā ļaudis raksta, ka it visur ir tikai mirstošas dvēseles, tradicionāla kristietība un tik izteikts garīgs tukšums, ka vienkārši nav kurp iet. Tad es šo jautājumu uzticēju Tam Kungam un 3 gadus nekur negāju. Šajā laikā Tas Kungs Pats mani mācīja, vadīja, pārliecināja, izskaidroja, atmaskoja, norādīja un veda pie prāta. Ak, cik daudz izmaiņu, šķīstīšanas Viņš paveica manā dzīvē! Esmu pateicīga, ka Viņš mani atrada un izrāva no šīs grēka un ļaunuma pilnās pasaules. Vairums to ļaužu, kuru stāstus un liecības noklausījos internetā, nepieder nevienai baznīcai vai konfesijai. Bet viņi mīl Jēzu un paklusa

Viņam. Katram ir citādāks garīgais līmenis. Katrs savādāk meklē To Kungu, iet svētošanās ceļu un garīgi pieaug. Tikai, diemžēl, viņi atrodas dažādās pasaules malās un dzīvo tālu viens no otra. Domāju, ka visās baznīcās un konfesijās ir tie, kuri veido patieso baznīcu – Kristus Līgavu, un Svētais Gars jau ir iesācis to savienot vienā veselā. Kas attiecas uz pestīšanu ārpus baznīcas, par ko nereti diskutē, tad uzskatu, svarīgi ir saprast, kas vispār ir baznīca. Jo ir baznīca kā organizācija un ēka, bet ir Baznīca, kas ir Kristus miesa un visi tie, kuri patiešām ir uzņēmuši Viņu kā savu Glābēju, un dzīvo patiesu kristieša dzīvi. Kuri pazīst sava Gana balsi, kuriem ir personīgā pieredze saskarē ar To Kungu, kurus vada Dievs Svētais Gars, pat nepiederot kādai konkrētai vietējai draudzei, kurš pats ir Dzīvā Dieva templis un ir Viņa Baznīcā, t.i. Viņa Miesā.“

Par pašapmānu var izrādīties **mūsu izpratne tajā, kas tad īstenībā ir kristietība un sekošana Tam Kungam.** Vieni sevi dēvē par Dieva bērniem, jo tic tam, ka Dievs eksistē un tādēļ nosvin Ziemsvētkus un Lieldienas. Citiem visa viņu kristietība aprobežojas ar iešanu uz baznīcu svētdienas dienā. Trešie sevi sauc par kristiešiem, jo noklausās liturģiju, atzīmē reliģiozos svētkus, ievēro gavēņus, apmeklē svētas vietas. Ceturtie sevi uzskata par kristiešiem tāpēc, ka ir locekļi tādā vai citādā vietējā draudzē, kurā kaut kādā veidā kalpo un bauda Svēto Vakarēdienu. Piektie ir pārliecināti, ka pieder vienīgai, pareizai baznīcai, kāda rodama virs zemes, ievēro sabatu un nelieto uzturā gaļu. Sestie apgalvo, ka pestīšana viņiem ir nodrošināta tāpēc, ka kādā reizē ir pārdzīvojuši kaut ko pārdabisku, redzējuši sapnī, kā Jēzus viņus paņēmis Debesīs, vai vēl kaut ko tam līdzīgu. Tā praktiski visiem kristiešiem ir savas garīgās prioritātes, t.i. tas, kas viņiem ir pats galvenais, kam viņi dod priekšroku, pie kā sevišķi pieķeras, kurp tiecas un ko vēlas sasniegt (viņu pārliecība, garīgā un ūdens kristība, Svētā Gara dāvanas, teoloģiskā izglītība, ieņemamais stāvoklis baznīcā, garīgā kalpošana, viņiem dotā vara un tamlīdzīgi), bet tikai ne Paša Dieva iepazīšana un šķīsta sirds, par ko runāja Jēzus: „Svētīgi sirdsšķīstie, jo tie Dievu redzēs“ (Mt. 5:8).

Īstas kristietības būtība labi atklājas apustuļa Pāvila vārdos: „Tādēļ, ja **kas ir Kristū**, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns“ (2.Kor. 5:17). Lielākā daļa ierindas kristiešu nesaprot neizsmēļamos šā teksta dziļumus un garīgo nozīmi. Viņi neaizdomājas un nejautā, **ko tieši** ar šiem vārdiem vēlējās pateikt patiesais Kristus māceklis, un kā šos vārdus garīgi traktēja pirmie kristieši? Mūsu dienās daudz runā par Kristu un daudz strīdas par ticības mācību, tās izklāstu un pilnīgi aizmirst pašu galveno kristietības mērķi – kā sasniegt šo stāvokli – būt Kristū, par ko Viņš Pats teica tā: „**Palieciēt Manī un Es – jūsos**. Kā zars nevar nest augļus no sevis, ja tas nepaliek pie vīnakoka, tāpat arī jūs, ja nepaliekat Manī. ES ESMU vīnakoks, jūs tie zari. Kas **Manī paliek un Es viņā**, tas nes daudz augļu, jo bez Manis jūs nenieka nespējat darīt. **Ja kas nepaliek Manī, tas kā zars izmetams ārā** un sakalst; **tos savāc un iemet ugunī**, un tie sadeg“ (Jņ. 15:4-6).

Būt Kristū – tas nozīmē atrast Viņu Pašu un iepazīt, izzināt Viņa Dievišķo Personību. Iepazīt – nozīmē ne tikai kādu zināt, bet savienoties ar viņu, kļūt par vienu veselu, nedalāmu. Zināt par Dievu un iepazīt Viņu – tās ir divas pilnīgi atšķirīgas lietas. Iepazīt Dievu – tas nozīmē to, ka cilvēkam ir ne tik daudz teorētiskās zināšanas par Dieva esamību un Viņa īpašībām, bet ka viņš aptver, izprot Viņu un ir iekšējā vienotībā ar Viņu. Mūsu informācijas laikmetā ir daudz ziņošu cilvēku, bet maz tādu, kas pilda Viņa gribu. Šodien iespējams satikt kristiešus, kuri lieliski orientējas dažādos teoloģiskos jautājumos, tomēr savā garīgajā dzīvē ir nabadzīgi, bezpalīdzīgi, nelaimīgi un nožēlojami. Viņos neparādās Dieva spēks, jo viņi nav nonākuši pie galvenā mērķa – pazīt Patiesību (2.Tim. 3:7). Kristieši, kuri apgalvo, ka pazīst To Kungu, bet neievēro Viņa likumus, ir krāpnieki, jo tā stāv rakstīts: „Kas saka: es esmu Viņu atzinis, bet netur Viņa baušļus, ir melis, un viņā nav patiesības“ (1.Jņ. 2:4). Par to pašu runā arī apustulis Pāvils: „Apgraižšana vai neapgraižšana par sevi nav nekas, bet galvenais ir Dieva baušļu pildīšana“ (1.Kor. 7:19). Tātad – nav nozīmes tam, cik gadus mēs esam draudzes locekļi un kādu garīgu titulu

esam saņēmuši. Svarīgi ir vienīgi tas, vai mēs turam Dieva baušļus. Ja to darām, tad mums neradīsies šaubas par mūsu pestīšanu un mēs noteikti sāksim garīgi pieaugt žēlastībā, tā kā tas ir rakstīts: „...žēlastība un miers lai jums ir bagātīgi **Dieva un mūsu Kunga Jēzus atziņā!**“ (2.Pēt. 1:2).

Dzīve apliecina, ka noklausoties ļoti daudz svētrunu, izlasot neskaitāmu daudzumu garīgas literatūras, izstudējot Bībeli un regulāri apmeklējot dievkalpojumus, cilvēks vienīgi pavairo zināšanas par Dievu, uzlabojot savas spējas par Viņu priest, bet reti atrod Viņu pašu. Tajā vietā lai meklētu Kristu ar visu savu sirdi, cilvēks Viņu meklē ar savu miesīgo prātu. Bet tikai tā ir kristietība, kura nāk no sirds dziļumiem, ved pie personīga kontakta un dzīvas sadraudzības ar Dievu, t.i. pie vissvarīgākā garīgā mērķa, kā rakstīts: „Dieva Valstība ir jūsu vidū“ (Lk. 17:21). Tādiem kristiešiem nav vajadzība pastāvīgi sevi piepūlēt, lai atcerētos un izpildītu baušļus. Tādi kristieši tiek baušļu vadīti automātiski, jo tie ir Dieva ielikti viņu sirdīs, kā rakstīts: „Savus baušļus Es došu viņu sirdīs un rakstīšu tos viņu prātā“ (Eb. 10:16).

Šajā sakarā kāda meklējoša dvēsele rakstīja: „Pēc mokošiem garīgiem meklējumiem es sapratu ko ļoti svarīgu: katra patiesa kristieša galvenais mērķis šajā dzīvē ir – **nevis sasniegt savas garīgās prioritātes un nevis iegūt zināšanas par Dievu, bet atzīt Pašu Dievu, un svēta, no grēkiem attīrīta dzīve.** Tas Kungs mīl cilvēku, kurš Viņu meklē ar visu sirdi, bet nevis aiz bailēm nokļūt ellē, nevis svētību dēļ un ne tāpēc, lai kaut ko no Viņa iegūtu, bet meklē Viņu Viņa Paša dēļ, tāpēc, ka Viņš ir mūsu Glābējs un Visuma Radītājs, lai ar Viņu runātu un Viņu uzklausītu. Domāju, ka tikai tādiem cilvēkiem Viņš sniedz atziņu par Sevi un par Savu mīlestību. Tādas tuvas attiecības ar To Kungu, tā ir cita dzīves dimensija. Kad cilvēks iepazīst Viņu un kļūst patiešām jauns radījums Kristū, tad viņam rodas pilnīgi cita pasaules uztvere un cita attieksme pret lietām. Viss, ko piedāvā pasaule, kļūst nesvarīgs, nevajadzīgs un svešs. Un kaut gan viņa dzīvē mēdz būt arī grūtības, pārbaudījumi un dažādi kārdinājumi, tad pāri visām šīm likstām viņš iet kopā ar Kristu.“

Par vēl vienu bīstamu pašapmānu priekš mums var kļūt **aplams sava garīgā stāvokļa vērtējums**. Velns ir ļoti ieinteresēts, lai šajā jautājuma cilvēks paliktu neziņā, jo ja viņš nezinās savu patieso stāvokli, tad uzskatīs, ka ir ar Dievu pat tad, kad ir ļoti tālu no Viņa. Daudzi nepareizi novērtē savu garīgo stāvokli tikai tāpēc, ka mēra to nevis pēc Dieva standartiem, bet pēc pašu viedokļa par sevi un cilvēciskiem priekšstatiem. Uz emocijām balstīti labie darbi, pacilātas jūtas, lieliskas Bībeles zināšanas, semināra diploms un daudz kas cits nevar būt mūsu garīguma mēraukla. Vienīgais rādītājs, kas liecina par to, ka atrodamies pienācīgā garīgā stāvoklī, ir Svētajiem Rakstiem atbilstoša dzīve. Ja izpildām to, ko tie mums māca, ja mīlam Dieva baušļus un vadāmies pēc tiem, tikai tādā gadījumā varam uzskatīt sevi par patiesiem kristiešiem.

Vērtējot savu garīgo stāvokli un pieaugšanu ticībā, nepieciešams pievērst īpašu uzmanību **četrus posmus iziešanai**:

1. **Pirmā grēku atzišana** un savas samaitātības un grēcīguma apzināšanās.

2. **Dziļa, patiesa grēksūdze**, iznesot gaismā visus mūsu pastrādātos grēkus, pilnībā saraujot saites ar iepriekšējiem tumsas darbiem un sakārtojot nodarīto ļaunumu.

3. **Piedzimšana no augšienes**, tas ir, apziņošanās ar Svēto Garu, ko pavada mūsu cilvēciskā gara atdzimšana, pilnīga dzīvesveida maiņa un spēka saņemšana no Tā Kunga uzvarošai dzīvei.

4. **Kādu Svētā Gara dāvanu saņemšana** vai spēja veikt noteiktu kalpošanu Dieva druvā, kas kalpo par svētību ne tikai mums pašiem, bet arī citiem cilvēkiem. (Turklāt te nenotiek sāpīgas novirzes lepnības, paaugstināšanās, nepatīkamas vadības un atklāsmju vai īpašu garīgu stāvokļu piedzīvošanas veidā, ar ko bieži sevi piesaka viltus garīgums).

Pieminētie attīstības posmi ir pakāpeniska cilvēka ievēšana tajā garīgajā dziļumā, kā to reiz piedzīvoja Ecēhiēls, kad tika ievests dzīvību sniedzošās, dzīvā ūdens straumēs, kuras plūda no Dieva Tempļa sliekšņa apakšas. Sākumā ūdens sniedzās līdz kāju krumšļiem, pēc tam līdz ceļiem, tad līdz gurniem, bet tālāk jau kļuva tik dziļš, ka būtu vajadzējis

peldēt (skat. Ec. 47:1-8). Tādai attīstībai ir nepieciešams ievērot secīgumu no viena garīgā līmeņa uz nākošo bez pārlēkšanas no pirmā uz pēdējo, kā tas ir, diemžēl, pie tiem, kuri sevi uzskata par garīgiem. Tik tikko cilvēks ir nožēlojis grēkus un griežies pie Tā Kunga, kad viņam sāk ieteikt, ka nepieciešams dedzīgi dzīties pēc kristības Svētajā Garā, ar to domājot mēlu dāvanu.

Viegli ir apmānīt sevi un piekrāpt citus arī tajā gadījumā, kad **nonāk melu gara vadībā**, kurš mēdz ierasties gaismas eņģeļa izskatā un uzdot sevi par Svēto Garu. Jo pievīlēji gari spēj viltot ne tikai citas mēles, pravietojumus, vīzijas, dziedināšanu no slimībām, brīnumus un visdažādākās atklāsmes, bet pat Dieva svētumu, iemācot kristiešiem tēlot „supersvētos“. Šie melu gari ir spējīgi imitēt kristīgu mīlestību (noskaņojot labvēlīgi ļaužu sirdis citam pret citu), piešķirt falšu prieku, spēju pārdzīvot garīgu pacēlumu, sajūsmu un svētlaimes sajūtu, aicināt uz atgriešanos un mudināt uz šķīstīšanos no grēkiem vienīgi ar to mērķi, lai cilvēki viņiem uzticētos un tādā veidā nokļūtu sātana važās.

Visdažādākās maldu vadības ir visbiežāk sastopamais iemesls kristiešu pievilšanai, kuri sevi uzskata par kristītiem Svētajā Garā, jo tieši viņi visvieglāk uzķeras uz šo velnišķo makšķeri. Tādi ticīgie domā, ka ja pravietojums, vīzija, sapnis vai kāda cita atklāsmē kaut mazliet piepildās, tad tas nozīmē, ka tas ir no Dieva, aizmirstot par to, ka apmāns nav nekas cits kā puspatiesība, kura ir bīstama tieši tāpēc, ka sevī satur daļēju patiesību, uz kuras uzķeras lētticīgas dvēseles, nokļūstot smagās, garīgās problēmās. Dvēseļu aprūpes laikā no šādiem kristiešiem dzirdi izbrīnas un neizpratnes pilnus jautājumus: „Bet vai tad velns var runāt patiesību esot melu tēvs? Jo tikai Tas Kungs ir spējīgs atklāt patiesību un tos notikumus, kādi pagātnē patiešām ir notikuši!“ To dzirdot, atliek vien brīnīties par tik bērnišķu naivumu. Un vai tad kalpone, kura bija apsēsta ar pareģošanas garu, neteica patiesību par apustuļiem, kad sekojot viņiem sauca: „Šie cilvēki ir Visaugstākā Dieva kalpi, kas jums sludina pestīšanas ceļu“? (Ap.d. 16:17). Un tomēr apustulis Pāvils uzreiz atpazīna, ka viņa nerunā Svētajā Garā, bet no sātana un pavēlēja tam iziet no šīs sievietes.

Tā nu izteiktā patiesība ne vienmēr ir garantija, ka tā nāk no Dieva. Tieši tāpēc ir tik viegli nokļūt maldu vadībā un garīgi sabrukt gaidot un nesagaidot it kā Dieva apsolutās svētības. Kāds ir teicis: „Tūkstošiem ceļu aizved prom no Dieva, bet pie Viņa ved tikai viens“. Un tā tas patiešām ir. Lai piespiestu cilvēku noticēt tam, ka viņš tiek Svētā Gara vadīts, **gari-pievilēji pielieto visdažādākos paņēmienus.** Pieminēšu tikai dažus no tiem:

1. Noteiktā, skaidri dzirdamā balsī kristietim pavēl uz-sākt kādas darbības, turklāt sākumā runā pareizi, bet pēc tam, kad tiem uzticas, ievēd grēkā. Piemēram, ticīgam cilvēkam sēžot mašīnā pie stūres, negaidot atskan balss: „Nevilcinoties nobremzē, tāpēc, ka tūlīt uz ceļa izskries bērns“ (kas nākošās sekundēs patiesi notiek). Bet pēc laika: „Iegriezies nākošā ielā un izkāpis ieej pirmajā mājā ielas labajā pusē, kur uz tavu liecību gaida jaunatgriezušies kristiete“ (kas patiešām tā ir, bet noslēdzas laulības pārkāpšanā ar viņu).

2. Izsūta uz kopēju „garīgu darbu“ ticīgu brāļi un māsas (kas nereti noved netiklībā) vai „dod“ kādam sekmīgam kalpotājam „garīgu sievu“, pārliecinot ka tā, ar kuru viņš patreiz ir laulībā, nav izvēlēta pēc Dieva gribas (ar līdzīgiem gadījumiem ne reizi vien ir nācies sastapties dvēseļu aprūpes kalpošanā).

3. Parādās Dieva eņģeļa un pat paša Jēzus Kristus izskatā, vai kā mūks baltās drānās, starojoša priekšmeta veidā, kuru ticīgie atzīst par Debesu sūtni un visu savu dzīvi glabā savā atmiņā kā sevišķu zīmi par Dieva labvēlību vai izredzētību kādai slavas pilnai kalpošanai. (Tā tas notika kāda ticīgā dzīvē, kam parādījās spilgtā gaismā „Kunga eņģelis“ un paziņoja, ka viņš ir svaidīts sevišķai kalpošanai par pravieti. Un pēc tam sāka viņam atklāt ļaunu apslēptos grēkus, ievēdot ticīgos daudzās draudzēs trīsās un bailēs. Šī „kalpošana“ turpinājās daudzus gadus un kļuva plaši atpazīstama kristiešu vidū. Bet pirms šī cilvēka nāves „eņģelis“ atkal nostājās viņa priekšā un baisi smeļoties norāva no sevis masku, zem kuras cilvēks ar šausmām ieraudzīja velna seju, tā pārliecinoties par apustuļa Pāvila vārdu patiesumu: „Nav arī brīnums; jo pats sātans izliekas par gaismas eņģeli...“ (2.Kor. 11:14).

4. Pieviļ ar krāpnieciskiem pravietojumiem, vīzijām un citiem atklājumiem, priekšpasaka par tuvojošos karu vai bada laikiem, par atmodu, Dieva tautas iziešanu uz vietu, kuru Tas Kungs sagatavojis, otrās atnākšanas laiku un Viņa Līgavas paņemšanu un tamlīdzīgi. Bet sevišķi bieži mēdz būt pravietojumi, kas skar notikumus vietējā draudzē vai kāda cilvēka personīgā dzīvē, kā arī paziņojumi par priekšā stāvošo dziedināšanu vai kāda slimā nāvi.

5. Dievkalpojumos ticīgos cilvēkus pamudina uz nejēdzīgām darbībām, nosaucot tās par „garīgiem smiekliem“, „garīgu dzimšanu“, „krišanu uz muguras Svētā Gara spēkā“, „ķēniņa Dāvida dejošanu“, „lauvas no Jūdas rēkšanu“, „sātana samīšanu ar kājām“, „dēmonu izdzīšanu“ un tā tālāk.

6. Pieviļ, izmantojot cilvēka ķermeņa daļas izraisot tajās siltuma sajūtu, durstīšanu, it kā elektriskās strāvas iziešanu cauri ķermenim vai miesas niezēšanu, ko ticīgais uzņem par Dieva dotiem signāliem un sāk tos pielietot, lai saņemtu atbildes uz saviem jautājumiem. Piemēram, roka kļūst karsta vai to sāk durstīt – tas nozīmē „jā“ vai „dari“, bet ja tādu izpaušmju nav, tad tas nozīmē „nē“. (Par citām viltus garu izpaušmēm mēs parunāsim 11.nodaļā, kuras nosaukums „Akli ceļa rādītāji akliem“).

Mateja evaņģēlija 7.nodaļā no 21 līdz 23 pantam ir satricēoši Jēzus Kristus vārdi: „Ne ikkatrs, kas uz Mani saka: Kungs! Kungs! – ieies Debesu Valstībā, bet tas, kas dara Mana Debesu Tēva prātu. Daudzi uz Mani sacīs tanī dienā: Kungs! Kungs! Vai mēs Tavā Vārdā neesam nākošas lietas sludinājuši, vai mēs Tavā Vārdā neesam velnus izdzinuši, vai mēs Tavā Vārdā neesam daudz brīnumu darījuši? Un tad Es tiem apliecināšu: **Es jūs nekad neesmu pazinis**; eita nost no Manis, jūs **launa darītāji**“. Lūkas evaņģēlijā šie vārdi skan tā: „Bet kāds Viņam jautāja: „Kungs, vai to ir maz, kas tiks izglābti?“ Uz to Viņš atbildēja: „Cīnaities ieiet pa šaurajiem vārtiem, jo Es jums saku: daudzi vēlēties ieiet, bet nevarēs. Jo, ja jūs tikai pēc tam, kad nama Kungs būs cēlies un durvis aizslēdzis, nostāsities ārā un klauvēsit pie durvīm, sacīdami: Kungs, atver mums, – Viņš atbildēs jums: Es **nezinu, no kurienes jūs esat**! Tad jūs sāksit stāstīt: mēs ar Tevi

esam ēduši un dzēruši, un Tu esi mācījis mūsu ielās. Tad Viņš jums atteiks: Es nezinu, no kurienes jūs esat, atkāpieties no Manis, visi jūs **netaisnības darītāji!**“ (Lk. 13:23-27).

Savā laikā mani tik ļoti pārsteidza vārds „nekad“, ka es atvēru skaidrojošo krievu valodas vārdnīcu, lai noskaidrotu šī vārda jēgu un tur bija teikts, ka „nekad“ nozīmē „nekādos laikos“, „ne iepriekš, ne tagad, ne vēlāk“, „tas nekad nav bijis, nav noticis, nav atgadījies“. Tātad, saskaņā ar evaņģēlistu Marka un Lūkas apgalvojumu Jēzus **nekad** nav pazinis tos daudzos cilvēkus, kuri nāca pie Viņa ar vārdiem „**Kungs! Kungs!**“ – t.i. „**mūsu Kungs**“. Viņš tos nepazina ne tad, kad viņi domāja, ka ir atgriezušies un piedzimuši no Augšienes (pasludinot Viņu par savu Glābēju), ne tad, kad viņi regulāri ieradās dievkalpojumos (kad pa paradumam uzklausa Svēto Rakstu vārdus), ne tad, kad baudīja Svēto Vakarēdienu (neaizdomājoties par to, vai cienīgi to saņemt) un pat ne tad, kad lietojot savas dāvanas pravietoja, darīja brīnumus, pielietojot Dieva Vārdu (bez pārliecības par tā avota patiesumu, no kurienes nāk šīs spējas). Pārliecināti, ka viss tas, kas viņiem dots, ir garantija tam, ka viņi pieder Tam Kungam, un tad pēkšņi dzird šokējošus vārdus: „Es jūs **nekad** neesmu pazinis, eita nost no Manis, jūs **ļauna darītāji**“. Un pēdējais Dieva dots raksturojums par viņu būtību – „**ļauna darītāji**“ ir skaidrojums tam, kādēļ viss tas uz ko viņi lika cerības un uz ko paļāvās, izrādījās veltīgs.

Šie divi evaņģēlistu pieminētie Jēzus Kristus vārdi vislabāk demonstrē pašapmāna bīstamību, kad kristieši paļaujas uz kaut ko, uzskatot to par galveno savas ticības prioritāti un garantiju, ka tiks izglābti (ūdens vai garīgā kristība, draudzes locekļa statuss, regulāra ierašanās dievkalpojumos, Svētā Vakarēdiena baudīšana, sabata ievērošana, kalpošana, mēlēs runāšana vai citas dāvanas, sevišķas atklāsmes par pestīšanu vai par laiku beigām u.t.t.) un tikai mūžībā uzzinās, ka viņu cerības ir bijušas veltīgas un ka tas, kas viņiem likās kā droša ķīla, lai būtu Debesu Valstībā, nevar viņiem palīdzēt tur ieiet.

8. nodaļa

Neredzamās važas

Pravieša Jesajas grāmatā atrodami šādi vārdi: „Tik tiešām, tumsība aplāj zemi un dziļa krēsla tautas...“ (Jes. 60:2). Tumsība nozīmē tumsu, kas ir burtiski sajūtama. Mūsu dienās tā valda pār pasauli pastāvīgi pieaugot, sabiezējot un izvēršoties plašumā. Šī tumsa ir smaga, dēmoniska un žņaudz cilvēku prātus un sirdis. Šajā laikā, kad garīgums pazūd, tumšie elles spēki rīkojas sevišķi nekaunīgi, atklāti un enerģiski. Visdažādākās okultās mācības varenām straumēm ir izlijušas pār visu zemeslodi. Nav iespējams tās visas uzskaitīt, tomēr neskatoties uz ārējām atšķirīgām pazīmēm tās nāk no viena avota un tām ir viens mērķis – ievilkt cilvēku sakaros ar sātanu. Garīga atsalsana, pirmās mīlestības zaudēšana un atkāpšanās no patiesā, dzīvā Dieva ir novedusi kristiešus pie garīgo orientieru zaudēšanas. Daudzi ticīgie, kuri ar dievbijīgu izskatu sēž dievkalpojumos, ir dažādās okultās saistībās, kuras savā kristieša dzīvē paņēmuši līdzi no pasaules, vai mantojuši no saviem vecākiem un citiem priekštečiem kā ģimenes lāstu, kas pāriet no paaudzes paaudzē. Pēc izskata šie kristieši izskatās kā priekšzīmīgi Dieva bērni, tomēr iekšējā pasaule atgādina garīgu graustu.

Oficiāli kristietībā okultisms, protams, netiek praktizēts, tomēr dvēseļu aprūpes laikā jāsastopas ar daudziem nomināliem, miesīgiem ticīgiem, kuri tam pievēršas, paši to nezinot. Uz to viņus pamudina vienkārša ziņkārība, vēlme izzināt savu nākotni, bailes par rītdienu vai nevaldāma tieksme izklaidēties. Par okulti apsēstiem kļūst cilvēki, kas ir miesīgi slimi, ir vīlušies ārstos un vērsas pie dažādiem dziedniekiem, kuri savā praksē pielieto dažādas alternatīvās ārstēšanās metodes, iepinot savus pacientus velnišķos tīklos. Arī lasot apšaubāma satura grāmatas, aizraujoties ar datorspēlēm, kurās ir slēpts okultisms, skatoties šausmu filmas un seriālus, kuros iekļautas burvestības, arī var nonākt neapzinoties saskarē ar dēmoniemi un nokļūt sātana verdzības važās. Tādēļ okultismā saistītus kristiešus mūsu dienās var

sastapt bez izņēmuma visās draudzēs, lai arī kādai denominācijai tās būtu piederīgas.

Dvēseļu aprūpes laikā ticīgie ļaudis iznes gaismā visdažādākos okultisma veidus: reiz skatītus TV seansus ar Čumaku un Kašpirovski; burvestības, brīnumdarus, visdažādāko veidu zīlēšanu, aizraušanos ar astroloģiju un horoskopiem, aizraušanos ar NLO un sapņu grāmatām, spiritismu, kontaktēšanos ar „augstāko saprātu“ un pieslēgšanos „kosmiskām enerģijām“. Ļaudīm vēršoties pie ekstrasensiem un visdažādākiem dziedniekiem (manuālā terapija, bezkontakta masāža, osteopāti, naturopāti, hipnotizētāji, kodēšanās, griešanās pie astrologiem, magiem, parapsihologiem, gaišreģiem), miežgrauda un sāpošu zobu apvārdotājiem, atbrīvotājiem no lāsta un ļaunas acs, „Zviedru balzama“ un Marijas Trebern recepšu lietošana, mēness kalendāra izmantošana savu darījumu kārtošānā, aizraušanās ar parapsiholoģiju, telepātiju, meditāciju, jogu, austrumu cīņām, netradicionālajām ārstniecības metodēm (homeopātija, ajurveda, bioenerģētika, akupunktūra, akupresūra, refleksoterapija, hipnoze u.t.t.) un daudz kas cits. Apstiprinājumam varētu sniegt ļoti daudzus piemērus, bet minēšu tikai dažus no tiem.

Kāda jauna sieviete no Krievijas, kura bija nākusi no pasaulīgās vides un savā vasarsvētku-harizmātiskajā baznīcā kļuvusi par aktīvu tās locekli, stāstīja: „Ieticējusi, es savā kristietībā ienesu visus okultos grēkus, tā arī nekad tos neizsūdzot. Gan buršanos, gan garu izsaukšanu, dažādus okultos rituālus, zīlēšanu ar kārtīm, no rokas, zvaigznēm, skaitļiem, vārdiem un dzimšanas datiem, svārsta lietošanu, aizraušanos ar austrumu mācībām un ezotēriku (jogu, „Fensui“, „Realitātes transērfingu“, mantrām, bretoriānismu, meditāciju, viļņu ģenētiku). Bez visa tā es gāju pie zīlētājām, apvārdotājiem, gaišreģiem, bioenerģētiem, spiritistiem, un ekstrasensiem. Agrāk vienmēr nēsāju talismanus un amuletus, izmantoju „faraona piramīdas“, burvju nūjiņas, svecas un pentagramas, Helovīnu svētkos valkāju masku ar sātana attēlu. Es spēju iziet no sava ķermeņa, ieiet astrālā pasaulē un ceļot kosmosā, piedalījos pagāniskos svētkos, aizrāvos ar šausmu filmām un NLO, lasīju sapņu grāmatas, melno

maģiju, klausījos smago roku, repu un citu sātanisku mūziku. Un vēl biju atkarībā no datorspēlēm un lietoju okultas ārstēšanās metodes – homeopātiju, osteopātiju un akupunktūru. Lietoju dažādas mikstūras, ķīniešu tējas, no placentas un embrijiem izgatavotus krēmus ādas tvirtumam. Pat pēc atgriešanās un kristības Svētajā Garā naktīs man bija seksuāli kontakti ar dēmoniem – sukubīniem, par ko, saprotams, nevienam nekad nestāstīju.“

„Mēs ar sievu dzīvojam mazā Ukrainas pilsētiņā un 26 gadus esam **adventistu baznīcas** draudzes locekļi“, – stāsta vīrietis gados. „Lasot grāmatas no sērijas „Dvēseļu aprūpe“ sapratām, ka mums ir nepieciešama šķīstīšanās un brīvība no okultām saistībām. Tās mums nav dziļas, bet pašas **izplatītākās**, tādā kā māņticība, horoskopu lasīšana, iešana pie kārpu apvārdotājām, ekstrasensu un tamlīdzīgu TV pārraižu skatīšanās, un tas ir tieši tas, par ko var pastāstīt **katrs mūsu adventistu draudzes loceklis**.“

„Esmu piedzimusi un uzaugusi **katoļticīgo** ģimenē,“ – raksta ticīga sieviete no Norvēģijas. „Mēs gājām uz baznīcu, lūdzāmies, lasījām Dieva Vārdu un tajā pat laikā vērsāmies pie magiem un zīlniecēm. Domāju, ka pār mūsu dzimtu klājas lāsts, tāpēc ka daudzi radinieki vai nu pēkšņi, priekšlaicīgi mira, vai beidza dzīvi pašnāvībā. Es pastāvīgi lasīju sapņu, baltās un melnās maģijas grāmatas, pielietoju buramos vārdus, daudzas reizes gāju pie apvārdotājām, zīlēju no kārtīm un roku līnijām, aizrāvos ar astroloģiju un horoskopiem, skābēju kāpostus un griezu matus, vadoties no mēness kalendāra, biju ļoti māņticīga, nēsāju amuletus un talismanus, izsauca mirušo garus, praktizēju jogu un meditāciju, mīlēju smago roku, skatījos šausmu filmas un labprāt nēsāju rotaslietas no Indijas, Tibetas un Ķīnas.“

„Kad es vēl dzīvoju Krievijā,“ – stāstīja ticīgs **baptists** kopš bērnības, kurš jau 30 gadus dzīvo ASV- „jau no 8 gadu vecuma aizrāvos ar kompjūtera spēli „Diablo“, kuras nosaukums runā pats par sevi. Būdams pieaudzis nu jau ASV, iemīlēju spēles „Wolfenstein“ un „Stronghold crusader“, kur vajadzēja šaut un nogalināt, un arī tās, kurās darbojas raganas un no uguns iznākuši dēmoni. Spēlēju spēli „Stronghold“,

kur vajadzēja noslēgt darījumu ar sātanu. Mobilā telefonā bija spēle „Tap 4 fun“, kur bija daudz zārku. Svinēju Helovīnus, skatījos šausmu filmas, tādas kā „Troņu spēle“ un „Vēstule no elles“. Ar laiku sāku pamanīt, ka, pat tikai pieņemot Jēzus vārdu, domās parādās zaimi pret Dievu un Svēto Garu.“

Nākošā vēstule no kristietes, **vasarsvētku draudzes** locekles, Moldāvijā. „Mūsu mazajā lauku pilsētiņā tālu no lielpilsētas, ar ārstēšanu lielāko tiesu nodarbojās pūšlotājas. Un kad es jau biju jaunatgriezusies kristiete, man uz sejas parādījās roze. Pāri ceļam dzīvoja ticīga ģimene un es aizskrēju pie viņiem pēc padoma, ko man darīt. Brālis teica, ka šādu slimību ārsti nevar izārstēt un tāpēc **jāmeklē pūšlotājas palīdzība**, kura to labi prot. Viņš mani **nomierināja, sakot, ka tante pie tam čukst lūgšanu, un tas jau pats par sevi viņas rīcību padara cienījamu**. Saņēmusi šādu pamācību, es devos pie tantes, un viņa trīs reizēs mani pilnībā izdziedināja. Tomēr pēc tam es ievēroju skaidri redzamas izmaiņas manā garīgajā stāvoklī. Mana kristietība ir pavirša. Man nav pārliecības par savu pestīšanu. Nespēju iedziļināties garīgos jautājumos. Slikti izprotu Svētos Rakstus. Tos lasot nespēju koncentrēties, jo domās aizklīstu tālu prom no Vārda. Klausoties svētrunas aizmiegu vai aizmirstu to, par ko tika sludināts. Esmu pasīva un vienaldzīga tajā, kas norisinās mūsu draudzē.“

Pareizticīgā kristiete no Baltkrievijas, kuras vecāki un visi pārējie senči bijuši tādi paši ticīgi cilvēki kā viņa, rakstīja: „Bērībā mamma mani veda pie ekstrasensa, lai atklātu kādas slēptas slimības. Turklāt viņa stāstīja, ka veikusi rituālu, lai „atraisītu“ tēvu no citas sievietes, jo tā esot kaut ko viņam nodarījusi ar melnās maģijas palīdzību. Kļuvusi pieaugusi, es vairākkārt gāju pie zīlnieces-raganas, kura virs manas galvas lēja ūdeni un pēc tam deva to dzert. Zīlēju plaukstā pie čigānietes, kura mani apkrāpa un izvilka naudu. Lūdzu savai miesīgajai vecmāmiņai izzīlēt man likteni kārtīs, jo viņa to labi prata. Dzirdēju pret mani izteiktus lāstus no mātes un miesīgās māsas mutes. Redzēju pravietiskus sapņus par tuvinieku nāvi, kas tiešām piepildījās. Piebūru

savu puisi šādā veidā: izdarīju iegriezumus rokā, ar asinīm uzrakstīju viņa vārdu uz cigaretes un pēc tam to izsmēķēju. Gribēju izmēģināt arī citas pieburšanas metodes, lai ar viņu apprecētos. Ar pakārtas adatas-svārsta palīdzību izjautāju garus par savu nākotni. Biji ļoti māņticīga. Ar prieku lasīju horoskopus. Nēsāju uz krūtīm kulonu savas zodiaka zīmes veidā, nešauboties, ka katra no tām precīzi apraksta cilvēka raksturu. Bieži izmantoju šos raksturojumus, iepazīstoties ar cilvēkiem. Interesējos par akmeņiem, talismaniem un amuletiem, ticot to brīnumainajam spēkam. Gāju pie psihoterapeita, kurš man nozīmēja ārstēšanu ar hipnozi un nomierinošu psihedēlisko mūziku. Aizrāvos ar netradicionālo medicīnu, īpaši fitoterapiju. Vācu receptes, pirkur zāles, vārīju tās, lietoju pati un devu citiem. Gribēju kļūt par vārdotāju vai tautas dziednieci. Studēju Austrumu filozofijas, īpaši „Fen-šui“. Apmeklēju cīņas mākslas „Viet Vo Dao“ nodarbības. Lasīju Blavatskas un Rēriha grāmatas. Interesējos par NLO. Skatījos šausmu filmas un man ļoti patika ainas ar vardarbību, asinsizliešanu un slepkavībām. Aukstasinīgi nožņaudzu mazus kaķēnus un kucēnus, ja tie piedzima lielā skaitā. Kopā ar klasesbiedrenēm, dancinājām šķīvīti, izsaucām pīķa dāmu un cēlām viena otru uz pirkstiem. Piesaucu nešķīstos spēkus un gribēju pārdot dvēseli sātanam. Daudzus gadus dziedināju cilvēkus ar lūgšanu palīdzību, uzskatot, ka man ir dāvana no Tā Kunga. Liku rokas uz vai virs sāpošās vietas, skatot lūgšanu „Mūsu Tēvs“. Pie tam iztēlojos, ka noņemtu slimību, un, lai cik dīvaini tas nebūtu, tā tiešām pārgāja.“

Sieviete no ASV, kura visu dzīvi bijusi stingrā, nodalītā **baptistu** baznīcā, stāstīja: „Vakar noklausījos sarunu par okulto atkarību un nošausminājos. Visas pazīmes liecināja, ka šāda atkarība ir arī man un dažas pazīmes ir vēl šodien. Bērnībā es biju ļoti nemierīgs bērns un tā kļiedzu, ka dabūju milzīgu nabas trūci. Naktīs slikti gulēju, jo bieži murgoju. Ļoti baidījos no tumsas un joprojām cīnos ar šīm bailēm. Līdz 12 gadu vecumam cietu no urīna nesaturēšanas, tādēļ mani nosēdināja pie televizora, lai skatītos Kašpirovski un Čumaku. Kopš bērnības ciešu no pēkšņām dusmu lēkmēm. Pat tagad laiku pa laikam uzliesmo tāds niknums, ka melns

metas gar acīm. Šādā brīdī gribas iesist pašas bērnam vai pat nosist. Nākas tūlīt sist pa roku sev, lai izvestu no īslaicīgā prāta aptumsuma. Domāju, ka tas viss tāpēc, ka bērniņā tiku vesta pie vārdotājām un citiem tautas dziedniekiem, mani mazgāja un slaucīja ar svārku stērbeli. Jaunība lasīju fantastiku, horoskopus un okultas grāmatas. Vēlāk ārstējos ar homeopātiskiem līdzekļiem-uzlējumiem un zirnīšos. Tagad man ir dažādi krēmi no „Weleda“, „Bionorica“, „Heel“ un citi vācu preparāti, kuri man ļoti patika, bet tagad izmetīšu. Mana pažiņa no ASV atsūtīja imunitātes stiprināšanai „Engistol“ un „Traumel“, ko viņai ieteica kristieši no savas baznīcas. Un es kā akls kaķēns to visu lietoju! Kas attiecas uz „Zviedru balzāmu“, tad pie mums to dzer puse no draudzes locekļiem. Mācītāja sieva pie katras izdevības to rekomendē.“

Jāsaka, ka sātanam kristiešus visvieglāk noķert savos tīklos tieši ar dažādām ārstēšanās metodēm, kuru pamatā ir okultie spēki, jo, rūpējoties par savu miesu daudz vairāk nekā par savu nemirstīgo dvēseli, viņi ir gatavi uz visu, lai tikai būtu veseli un skaisti. Tiecoties sasniegt šo mērķi, viņi aizmirst modrēšanos, par ko daudzkārtīgi runāts Svētajos Rakstos. Un šajā tieksmē pakalpīgi „palīdz“ alternatīvā medicīna. Kaut gan 21. gadsimta tradicionālā medicīna ir spērusi lielu soli uz priekšu, daudzi, tajā skaitā ticīgie, vīlušies aizvien biežāk pievēršas alternatīvajām ārstēšanās metodēm, uzskatot tās par drošām un nenojaušot, ka lielākā daļa no tām ir bāzēta uz okultismu, kas kristiešiem ir nepieņemami. Šo metožu ir ļoti daudz, tāpēc īsi raksturošu visvairāk izplatītās.

Enerģiju medicīna (enerģiju terapija, enerģiju dziedniecība) – plašs termins, apvieno visdažādākās ārstēšanas metodes, tādas kā akupunktūra, akupresūra, magnētiskā terapija, Reiki, piramīdu enerģija, vibrācijas medicīna u.t.t. Enerģiju medicīna sakņojas austrumu filozofijās un mācībā par dzīvības enerģiju, kas plūst caur cilvēka ķermeni (Ķīnā to sauc „cī“, Indijā „prana“), un kas it kā cirkulē pa speciāliem zemādas kanāliem – „meridiāniem“. Pēc energodziednieku domām uz šo bioenerģiju, kuru ar medicīnisku aparatūru nav iespējams uztvert, iespējams iedarboties, lai

atjaunotu veselību un atbrīvotu pacientu no simptomiem, kurus izraisījusi traucēta enerģiju straumes plūsma. Tomēr tādu zemādas meridiānu eksistēšanu neapstiprina ne anatomiski, ne gistoloģiski dati, kas ved pie domas par okultiem spēkiem šajās metodēs un pārdabisko spēku dalību.

Akupunktūru (adatu terapija) un akupresūru es šeit neaprunāšu, jo par to sīki izklāstīju pirmajā dvēseļu aprūpes grāmatā „Garīgas slimības“ 9.nodaļā. Kas attiecas uz **Reiki**, tad tā ir dziedināšanas metode pieskaroties ar plaukstām. To izstrādāja jau 1922. gadā **japāņu budists** Mjako Usui. Profesionāli to klasificē kā „austrumu medicīnu“. Ļaudis, kuri praktizē šo metodi uzskata, ka viņi nodod savu pozitīvo enerģiju (ko sintezē no apkārtējās gaisa telpas – **Kosmosa**) slimajiem, ar to apgādājot viņu bojātos orgānus un tā dziedinot. Neiedziļinoties sīkumos, varu ar pārliecību teikt ka, Reiki, tieši tāpat kā visa enerģijas terapija, ir viena no okultās prakses formām, un tātad nesavienojama ar kristīgo mācību un zinātnes atzinumiem.

Magnetoterapija – alternatīvās medicīnas forma. Dziedināšanai izmanto magnētiskos laukus. Šās lietas speciālisti saka, ka cilvēka ķermenis rada elektriskos un magnētiskos laukus, kas mijiedarbības rezultātā ar citiem elektromagnētiskiem laukiem cilvēka organismā rada fiziskas un emocionālas izmaiņas kurām ir dziedinošs efekts. Vardoties pēc viņu vārdiem, galvenais šajā atveseļošanās procesā ir tas, ka spēcīgs magnētisks lauks nonākot cilvēka ķermenī labi tajā **attīra negatīvo enerģiju**. Nežēlojot līdzekļus, lai savu ķermeni attīrītu, kristieši ir gatavi maksāt lielas naudas summas, lai iegādātos dažādus magnētiskos aparātus, gultas ar magnētiem, masāžas gultas, tādas kā „Nuga-Best“ un tamlīdzīgas, nedomājot par to, ka tas garīgā ziņā iespaidos viņu dvēseles. Jo, piemēram, „Neodima magnētus“ izmanto arī burvji, lai noņemtu lāstu un melnās maģijas radītās sekas.

Homeopātija – viena no visapstrīdētākām alternatīvās medicīnas formām. Vieni to nosauc par pseidozinātni, citi svēti tic tās efektivitātei un ķeras pie tās gandrīz vai katrā gadījumā, kad vajadzība spiež. Ciktāl tas attiecas uz mani,

tad uzskatu, ka homeopātija ir nekas cits kā aizklāta burvestība zem nosaukuma „ārstēšanās ar augiem“. Homeopātiskā ārstēšana pamatojas uz desmitkārt, simtkārt un tūkstoškārt atšķaidītām dzīvnieku un augu izcelsmes spēcīgām indēm kuras, kā apgalvo šīs metodes speciālisti, liek cilvēka organismam izārstēt pašam sevi. Homeopātijā ir tik daudz apšaubāma un mistiska, ka pat paši homeopāti atzīst par **neizskaidrojamu** viņu gatavoto preparātu iedarbības mehānismu un par **empīrisma** klātesamību viņu ārstēšanas metodēs. Šeit pamatīgāk šo jautājumu neapskatīšu, jo tas sīki ir aprakstīts grāmatā „Garīgas slimības“. Pateikšu tikai to, ka dvēseļu aprūpes laikā kļuvu lieciniece tām smagām sekām, kuras izraisīja šādu līdzekļu lietošana. Var tikai nožēlot, ka draudzēs mācītāji nerunā par tām briesmām, kādas sevī slēpj homeopātiskie preparāti, jo bieži vien paši par to nezina, kā tas bija gadījumā ar jaunu ticīgu sievieti, kura stāstīja: „Pāris nedēļu laikā klausījos Jūsu pārrunas un vienā no tām Jūs stāstījāt par homeopātiskiem preparātiem. Agrāk es neko tādu nebiju dzirdējusi. Izrādās, ka savas neziņas dēļ es to esmu darījusi un devusi saviem bērniem laikā, kad viņiem nāca zobī. Pēc dzirdētā es tūlīt lūdzu Tam Kungam piedošanu par savu neprātu, bet dvēselē nebija miera un tāpēc es dalījos savā nemierā ar draudzes mācītāju. Tomēr viņš teica, ka no homeopātiskām zālēm nenāk ne labums, ne ļaunums, tāpēc man par to nav jāraizējas. Es mīlu mūsu mācītāju, jo viņš ir labs. Bet nezīn kāpēc viņš man deva šādu atbildi.“

Ajurveda (no sanskrita tulkojot nozīmē „zinātne par dzīvību“ vai „zināšanas par veselīgu dzīvi“) – ir tradicionālā medicīna **Indijā**, kuru daudzi, tāpat kā homeopātiju uzskata par pseidozinātni. Tiesa, ir arī daudzi šīs alternatīvās medicīnas piekritēji, kura mūsdienās iegūst aizvien lielāku popularitāti kā „zinātne par pilnvērtīgu un veselīgu dzīvi“, kas ir vesels komplekss, kurā ietilpst veselīgs uzturs, pareiza uzvedība, sakārtots dzīves veids un, protams, ārstēšana. Ajurvedas pamatprocedūras ir elpošanas un pulsa diagnostika, ārstnieciskas diētas, attīrošas klizmas, aplaistīšanās un vanas, kas ir stabili ienācis medicīnas praksē visās valstīs.

Zāles tiek ražotas visdažādākos veidos – eļļas un spirta uzlējumos, sīrupos, pulveros, kapsulās, tabletēs un novārījumos. Izgatavošanai lieto augu un dzīvnieku izcelsmes vielas, ka arī minerālus, ieskaitot dārgakmeņus un pusdārgakmeņus un metālus (tai skaitā zeltu, sudrabu, svinu, dzīvsudrabu un alvu). Tā kā lielākā daļa šo metālu ir toksiski, viņi tiek speciāli apstrādāti (piemēram, tiek ilgi vārīti kāda auga sulā). Un tik un tā Amerikas mediķu asociācija uzskata, ka pacienti, kuri lieto ajurvedas produkciju, ļoti riskē ar savu veselību. 20% tādu preparātu, kas ražoti ASV un Indijā un tiek izplatīti caur internetu, konstatēti toksiskie metāli – svins, dzīvsudrabs un arsēns nepieļaujami lielā koncentrācijā.

Par iridodiagnostiku, kas robežojas ar gaišredzību, datordiagnostiku, refleksoterapiju, bezkontakta un punktu masāžām, hipnozi un citām neskaitāmām alternatīvām medicīnas metodēm, nerunāšu, jo lielākā daļa no tām tika apskatīta grāmatā „Garīgas slimības“. Kas attiecas uz **fitoterapiju** (ārstēšana ar augiem), kuru uzskata par pašu drošāko un tāpēc pielieto visur, tad vēlos teikt: – ja tie tiek ievākti saskaņā ar mēness kalendāru, pie sevišķa zvaigžņu stāvokļa pielietojot apvārdošanu, lai iegūtu spēcīgāku ietekmi, tad te ir iesaistīti okultie spēki.

Meditācija jau no seniem laikiem ir daļa no garīgās prakses daudzās reliģiozās tradīcijās, bet jo īpaši **budismā un hinduismā**, un ir svarīga jogas sastāvdaļa. Tās mērķis ir – ieiet „izmainītas apziņas“ stāvoklī, t.i. sava veida **transā**, apzināti atslēdzot procesus kādi noris parasta nomoda stāvoklī. Pie kam pārstāj vai kراسi palēlinās parasta domu plūsma, tiek bremzēta paškontroles funkcija un cilvēka smadzeņu aizsargspējas kas, patiesībā, ir galvenais meditācijas uzdevums – iemidzināt saprātu, atslēgt apziņu un iegremdēt bezapziņā. Tādā veidā ļaudis piedzīvo kaifu, nirvanu (svētlaimīgu atslābināšanās stāvokli), ieeju astrālā sfērā, uzsāk sakarus ar gariem un veic daudz ko citu. Meditācijā izmanto dažādas pozas: sēžot, stāvot vai guļot (lotosa poza, puslotosa, birmiešu poza u.c.), aizverot acis un atkārtojot mantras. Meditācija var paralēli tikt lietota elpošanas vingrinājumos. Reizēm izmanto rožukroņus un citus palīgīdzekļus. Galvenie

koncentrācijas objekti ir pašu jūtas, iekšējie tēli, no to izrietošās emocijas vai kāds redzams fizisks priekšmets.

Kopš neatminamiem laikiem eksistē visdažādākie meditācijas veidi, no kuriem lielākā daļa koncentrējas uz vienu mērķi – garīgi pieaugt. Bet 1950-tajos gados Indijā parādījās tā saucamā **laicīgā meditācija**, kur galvenais akcents tiek likts uz stresa samazināšanu, relaksāciju un sevis pilnveidošanu. 1960-tajos šāds meditācijas veids izplatījās ASV un visā Eiropā, piesaistot aizvien lielāku skaitu sajūsminātu piekritēju, pārliecinot par to, ka meditācija nevien atslābina, bet arī rada cilvēka organismā enerģiju un attīsta spēju piedot, būt devīgiem un līdzcietīgiem. Ar laiku meditācija ieguva tādu popularitāti, ka 20 gadsimta 60 gadu vidū parādījās pat tā saucamā „**kristīgā meditācija**“, tāda kā kontemplatīvā lūgšana. Tās galvenais postulāts ir tas, ka tās praktizētājam ne par ko nevajag domāt un spriest, jābūt pilnīgā mierā un koncentrētībā. Atšķirtībā no lūgšanas, kurā liek lietā garīgās sirds spēku, meditācija atslābina prātu un aktivizē zemapziņu, piepildītu ainām un dažādiem garīgiem valdzinājumiem.

Joga ir dažādu garīgu, psihisku un fizisku prakšu kopums, kas izstrādāts dažādos **budisma** un **hinduisma** virzienos un ir vērsts uz organisma psihisko un fizioloģisko funkciju vadīšanu, lai cilvēks sasniegtu paaugstinātu garīgo un psihisko stāvokli. Kā pašpilnveidošanās sistēma joga sastāv no daudzām sastāvdaļām: joga iesācējiem, joga svara zaudēšanai, vingrinājumi ķermeņa stiepšanai, elpošanas prakses, mantras, attīrīšanās metodikas, meditācijas, mūzika, veģetārisms un citas lietas. Pati par sevi šī alternatīvās medicīnas forma neārstē slimības, tomēr tā atstāj spēcīgu ietekmi uz cilvēka psiholoģisko stāvokli.

Jogas popularitāte visās pasaules valstīs nepārtraukti aug. Arvien vairāk cilvēku Rietumos un Krievijā sāk interesēties par nodarbībām uz paklājiņa, praktizē visdažādākos vingrinājumus (asanas) un iesaka to citiem, kļūstot par dzīvu reklāmu. Lieta nonākusi tiktāl, ka ar to aizrāvušies arī ticīgi cilvēki, pieņemot to par pamatu „**kristīgajai jogai**“ un tādējādi savienojot nesavienojamo. Tās piekritēji apgalvo, ka

Jēzus Kristus lūgšanas ar Viņa pilnīgo koncentrēšanos uz Debesu Tēvu notikušas tieši pēc „jogas“ parauga, un atrodas kristieši, kuri tam tic. Piemēram, kāda ticīgā no Vācijas stāstīja, ka vairāk nekā puse viņu draudzes kopā ar mācītāju apmeklēja „kristīgās jogas“ kursus un nesaskata tajā ko nosodāmu. Tā nu atliek tikai brīnīties par to ļaužu, kuri sevi uzskata par Dieva bērniem, naivo ticību. Viņi sadarbojas ar sātanu, nododot sevi viņa kalpiem, kuri pielieto rafinētas metodes un modernās tehnoloģijas cilvēku apziņas psiho-manipulācijai.

Hiroprakse un ļoti tuvu tai osteopātija – sakņojas manuālā terapijā un, kā apgalvo tās speciālisti, palīdz uzstādīt diagnozes un ārstēt pacientus manipulējot ar viņu balsta un kustību sistēmu (pirmām kārtām ar mugurkaulu), kas sevišķi bieži tiek izmantota pie skriemeļu dislokācijas ar saspiešiem diskiem un nerviem. Hioprakses pamatlicējs Daniels Deivids Palmers par sevi rakstīja tā: „Es esmu hioprakses dibinātājs visos tās veidos – kā zinātnes, kā mākslas, kā filozofijas un kā reliģijas pamatlicējs“. Viņš **sevi pielīdzināja Kristum**, Mārtiņam Luteram, Muhamedam un citiem reliģijas dibinātājiem. Šis netradicionālās medicīnas veids tika atzīts un plaši pielietots ASV, Kanādā un Lielbritānijā, un no turienes tālāk uz rietumiem. Esot misijas braucienos varēju pati par to pārliecināties uzklāusot kristiešus, kuri ar sajūsmu izteicās par šo alternatīvās medicīnas ārstēšanas metodi, ko viņi pieņēma gandrīz kā obligātas rūpes par savu veselību.

Tāpēc atliek vien nožēlot, ka starp tiem, kuri sevi uzskata par patiesiem Dieva bērniem, ir maz tādu, kas ar piesardzību attiecas pret šāda veida reklamētām „ārstniecības metodēm“, kā to darīja, piemēram, kāda kristiete no **menonītu** kopienas Vācijā. Viņa rakstīja: „Klausoties Jūsu „Interviju ar bijušo dziednieci“, es nebeidzu šausmināties. Pēc izglītības esmu medicīnas māsa un vienmēr esmu bijusi skeptiski noskaņota pret visāda veida „masieriem“, pie kuriem mūsu menonītu vidū vērojams masveidīgs svētceļojums. Savu radinieku un paziņu lokā es jau sen esmu ieguvusi pretinieces slavu šai „vienkāršajai un pieejamajai

palīdzībai cietējiem“, kuru galvenais arguments ir apgalvojums, ka šāda ārstēšana **palīdz!**

Kad es ieilistu, sakot, ka viss ir jāpārbauda, jo arī tumšie spēki spēj „palīdzēt“, tad atbildē dzirdu, ka dziednieks vai masieris ir ticīgs cilvēks. Bez zināmām alternatīvām praksēm, tādām kā akupunktūra, pie kaut kā atpalikuša un tumša es pieskaitu arī tā saucamo „kuņģa pacelšanu“ un „skriemeļu ielikšanu“ pie osteopātiem un hiropaktiķiem. Neizslēdzu, ka svarīga loma tajā ir pašiedvesmai un mūsu šajos jautājumos slikti informēto kristiešu naivajai uzticībai. Tas, ko intervijā stāsta bijusī dziedniece, ir vienkārši satriecoši!

Šis jautājums tieši skar arī manus tuvos radniekus. Dažiem no viņiem jebkuru veselības problēmu gadījumā ir tikai viena izeja no situācijas – „pie masiera!“. Citi stāsta, ka visu bērniņu un jauniņu viņiem „cēluši augšā kuņģī“! Vēl trešie pastāvīgi ved savus bērnus pie visdažādākajiem „apdāvinātiem“ un „slaveniem“ masieriem, kuri „visu izlabo“, kā rezultātā šiem nabaga bērniem gadiem ilgi novērojama depresija, ko pavada apātija, vispārējs vājums un dažādas citas izpausmes. Un, jo biežāk un sliktāk viņiem ir šādā stāvoklī, jo plašāks kļūst dažādu „dziednieku“ loks. Kopumā – tā ir nelaime un milzīga garīga vajadzība pēc tādiem cilvēkiem, kuri varētu nevis tukši runāt, bet, pamatojoties savā rūgtajā pieredzē (kā šī jaunā dziedniece), paskaidrot cilvēkiem „kas ir kas“ un pie kā var novest šāda nezināšana.“

Kas attiecas uz šo pieminēto „neapšaubāmo“ postulātu „**galvenais, ka palīdz!**“, nāk prātā kādas Vācijas kristietes stāstītais. Viņas mugurai tika nozīmēta klasiskā masāža, jo viņai bija diskogēnais išiass. Kad viņa aizgāja pie masieres, tā iesāka ar parasto masāžu, pēc tam ar spēku sāka spiest uz kādiem punktiem un tad pēkšņi norima, pārtraucot turpmākās roku kustības. Kad paciente pagrieza galvu uz viņas pusi, tad ieraudzīja, ka viņa tur savas rokas virs muguras un no tām izplūst kāds dīvains siltums. Uz jautājumu – ko viņa tagad dara, masiere aizkaitināta atbildēja: „Vai jums nav vīnalgas? Pats galvenais, ka palīdz!“ Kristiete piecēlās un uz visiem laikiem atstāja šo privāto praksi. Aizgājusi mājās, ticīgā pazvanīja pazīstamam ārstam- kristietim, kurš paskaidroja,

ka tikusi pielietota punktu un bezkontakta masāža caur kuru darbojas okultie elles spēki. Nokritusi uz ceļiem, kristiete lūdza Tam Kungam piedošanu un tūlīt atteicās no visām tādas „ārstēšanas“ sekām, un tad sirdī atkal ienāca miers un rimtums.

Tātad, ejot ārstēties privātā vizītē mājas apstākļos, sanatorijā vai slimnīcā, mēs varam nezināt kādas okultas ārstēšanas metodes pie mums tiek pielietotas. Tieši tāpēc šādos apšaubāmos gadījumos, kad nav skaidrs, kādi spēki stāv aiz viena vai otra ārstnieciska līdzekļa, diagnostikas vai ārstēšanas metodes, labākais ir vērsties pie Tā Kunga lūdzot skaidrību un Viņa aizsardzību, kā to darīja kāda kristiete Latvijā. Viņa rakstīja:

„Šajā nedēļā mani uzaicināja uz vispārējo veselības diagnostiku ar jaunām medicīnas tehnoloģijām. Diemžēl nea atradu papildus informāciju par šo atveseļošanās centru, tāpēc lūgšanā uzticēju sevi Kristum un tad devos turp. Tur apmeklētājiem vispirms uzdeva vairākus jautājumus, tad pieslēdza kādam aparātam un datoram, kas uzrādīja līknes, skeleta stāvokli, asinsrites sistēmu u.t.t. Kad pienāca mana kārta un tiku pieslēgta aparatūrai, tad tā pēkšņi pārstāja darboties. Pēc otreizēja mēģinājuma, kad aparatūru neizdevās ieslēgt, paaicināja speciālistu tehniskajos jautājumos, bet arī viņš nespēja neko izdarīt. Tad es pateicos darbiniekiem par viņu darbu un izstāstīju par manu lūgšanu un manu secinājumu par šo metožu sakņošanos okultismā. Tad devos projām, priecājoties un slavējot To Kungu par iespēju apliecināt Viņa spēku un apsardzību“.

Esot sarunās ar okulti saistītiem ļaudīm parasti var ievērot, ka viņu pagātnes saiknes ar tumsas spēkiem, ir atstājušas skaidri saskatāmas pēdas viņu uzvedībā, raksturā un attiecībās ar cilvēkiem. Bieži vien viņi ir pārāk emocionāli, uzbudināti, nervozi, viņi ātri apvainojas, ir aizdomīgi, kritiski, prasīgi pret citiem, noslēgti, nepastāvīgi, patmīlīgi, egoistiski, ļaunatminīgi, atriebīgi, patvaļīgi, pašpārliecināti, paštaisni, augstprātīgi un garīgi lepnī. Bez tam viņi viegli pakļaujas citu iespaidam un viltus garu vadībai, un tāpēc gan paši cieš, gan moca citus, kuri cenšas viņiem palīdzēt. Viņu

stāstos un grēksūdzēs izpaužas tipiskas okulto saistību vai dzimtas lāstu sekas. Pastāvīga raudāšana bez iemesla pirmajos divos dzīves gados, bailes no tumsas un vēlme gulēt pie iedegtas gaismas; mocoši murgi naktīs un neizskaidrojamas šausmas. Nereti viņi cieš no urīna nesaturēšanas un mēnessērdzības. Dažreiz viņus baida dēmonu parādīšanās šausmīgu monsturu veidā, kādas neredzamas būtnes mēģinājumi nožņaut vai sajūta, ka kāds stāv blakus. Viņi savās mājās var dzirdēt biedējošus trokšņus, čaboņu, čīkstināšanu un skrāpēšanos; dzirdēt ka durvis pašas atveras un aizveras. Bez tam pie viņiem var novērot pēkšņas dusmu lēkmes un naidu, pat agresiju. Viņiem ir neizskaidrojama vēlme mocīt un iznīcināt kukainīšus vai sīkus dzīvnieciņus, un vēl daudz kas cits. Tādas izpausmes bieži vien iet roku rokā ar seksuāliem grēkiem, sākot ar masturbāciju, homoseksualitāti, lezbismu, pedofiliju, seksu ar dzīvniekiem, incestu un citām atbaidošām perversijām, ko ļoti labi var redzēt no kādas ticīgas sievietes stāsta, kas tā aprakstīja savu dzīvi, kas bija pilna ar okultismu un netiklību:

„Pirmos astoņus savas dzīves mēnešus es bez kāda iemesla pastāvīgi raudāju, novedot savus jaunus vecākus līdz pagurumam. Bērnībā baidījos gulēt tumsā un atrasties mājās viena pati. No 3 gadu vecuma slimāju ar diatēzi un tādēļ mamma mani veda pie burves, kura kaut ko ar mani darīja. Līdz 11 gadu vecumam cietu no urīna nesaturēšanas, sagādājot mammai neskaitāmas problēmas. 10 gadu vecumā kopā ar brāli un kaimiņu zēniem izsaucām rūķi, kurš šausmīgi lādējās, bet nedaudz vēlāk ar klases biedrenēm – pīķa dāmu. 12 gadu vecumā parādījās mēnessērdzība. Naktīs cēlos no gultas, izgāju mājas pagalmā un ilgi raudzījos uz mēnesi. Reiz pat uzkāpu uz mājas jumta. No rīta par saviem piedzīvojumiem neko neatcerējos. Savā dzīvē gāju pie burvēm, zīlētājām un astrologiem. Piekopu jogu un visdažādākās meditācijas. Metu apavus, lai uzzinātu no kuras puses atnāks mans līgavainis. Skatījos spogulī, lai ieraudzītu man nolemto vīru, piebūru puišus. Dedzināju papīru un skatījos tā ēnā, kas tur parādīsies. Lasīju sapņu grāmatas un horoskopus, aizrāvos ar numeroloģiju. Ļoti patika skatīties

šausmu filmas, sevišķi ja tajās bija vardarbības ainas, asins izliešana, spoki, dēmoni un cita mistika. Mana vecmāmiņa man iemācīja zīlēt ar Taro kārtīm, lai pareģotu cilvēkiem viņu likteni. Un tad 14 gadu vecumā mani izvaroja grupa jauniešu. Pēc tam sarijos dažādas tabletes, lai sevi nonāvētu, bet reanimācijā mani tomēr izglāba. Pēc izvarošanas, iekāres plosīta, pārgulēju ar savu pašas tēvu, par ko uzzināja māte un padzina mani no mājām. Palikusi viena, nodevos prostitūcijai un dažādiem seksuālajiem grēkiem: aizrāvos ar pornogrāfiju, virtuālo, orālo un anālo seksu, lietoju falloimitatorus. Pavedināju nepilngadīgos, laiku pa laikam nodarbojos ar lezbismu, seksu ar dzīvniekiem, sadomazohismu un grupveida seksu. Visi mani tuvinieki no tēva un mātes puses ir okulti saistīti ļaudis, un dzimtā ir pastāvīgas nelaimes un traģiski negadījumi. Domāju, ka visa izdarītā tiešas sekas ir mana bloķētā un kavētā kristietība.“

Nākošais stāsts par 30-gadīgu ticīgu cilvēku, kurš dzimis un uzaudzis kristīgā ģimenē, kurā ikdienu noritēja tālu no tā, lai to varētu dēvēt par kristīgu dzīvi. Viņš stāstīja: „Kad es sasniedzu 18 gadu vecumu, mana māte atzinās, ka viņa grūtniecības laikā meklējusi „palīdzību“ pie burves, lai būtu vieglākas dzemdības. Un šī burve kaut ko darījusi viņas vēdera kurā es atrados. Tā nu ir liela iespējamība, ka viņa mani novēlēja sātanam. Ļoti drīz pēc tam gan māte, gan tēvs uzticēja sevi Tam Kungam un nekad vairs nedomāja par notikušo. Es piedzimu vesels un spēcīgs, bet kopš dzimšanas līdz pusotra gada vecumam biju ļoti nemierīgs bērns. Daudzas stundas no vietas bez iemesla raudāju un vakaros ilgi nevarēju aizmigt, mokot vecākus ar savu kliegšanu. No bērniības baidījos no tumsas un pieprasīju, lai uz skapīša blakus manai gultai naktī būtu iedegta lampa. Ļoti patika citus kaitināt, un es ļauni priecājos, kad redzēju, ka man tas izdodas. Bez tam man patika mocīt kukainīšus un mazus dzīvnieciņus. Taureņiem un sienāžiem rāvu nost galvas, un bez problēmām nositu tarakānus, peles, varden un noslīcināju tikko dzimušus kaķēnus vai kucēnus, izjūtot dīvainu apmierinājumu. Paaudzies, es aizrāvos ar NLO un dažādu mistiku. Kad vecāki un jaunākie bērni aizgāja uz dievkalpojumu, es

ar aizbildinājumu, ka jāmācās rītdienas stundām, paliku mājās, ieslēdzu televizoru un ar sajūsmu skatījos vispretīgāko pornogrāfiju un šausmu filmas, jo mani pastāvīgi vilināja viss nešķīstais un pārdabiskais. Reiz, iekārtojies uz dīvāna lai nodarbotos ar to pašu, pēkšņi skapim ar troksni sāka vērties vaļā durvis un tad pašas no sevis ar troksni aizcirtās; pēc tam ap savu kaklu sajutu spalvainas ķetnas, kuras lēnām sāka mani žņaugt. Nevarot pakustēties, es spēju tikai izdvest: „Jēzu, apžēlojies par mani“, un tūlīt žņaugšana izbeidzās. Pēc dažām dienām naktī kāds caur logu cieši manī skatījās. Kad mēģināju lūgties, manī ienāca baiļu sajūta, – kāds stāvēja aiz manis. 12 gadu vecumā, kad biju cieši aizmidzis, pēkšņi pamodos un redzēju, ka istabas stūrī stāvēja un ar degošām acīm uz mani skatījās kaut kāds šausmīgs monstros ar izplūdušām aprišēm. Kad iekliedzos: „Jēzu, glāb mani!“ tas izgaisa, atstājot aiz sevis smacējošu smirdoņu, deguma un sēra smaku. Mani nospiež tas, ka lasot Bībeli nespārotu izlasīto un ātri aizmiegu. Tas pats notiek dievkalpojums. Kad domāju, ka jāuzraksta grēksūdze, sirdī ienāca dziļa pretestība, bet kad tomēr sāku vēstulē atklāt savus grēkus, tad prātā rosījās zaimojošas domas un šausmīgi lāsti vērsti uz Jums, dārgā māsa Ludmila.“

Un vēl viena liecība, kura sevišķi spilgti apraksta dzimtas okultā lāsta izpausmes. „Visas manas dzīves laikā“- rakstīja ticīga sieviete no Vācijas, „pār mani kā Damokla zobens smagi gulstas okulta dzimtas lāsts. Mana māte nomira lielās mokās 43 gadu vecumā no vēža. Viņas tēvs, mans vectēvs arī mira no vēža. Un ne tikai – vairāki mātes brāļi un māsas, arī viņas māsīcas mira no vēža. Reiz mirusī māte atnāca pie manis sapnī un teica, ka visās bēdās ir vainīgi viņas vecāki – t.i. mana vecmamma un vectēvs, kuri nodarbojās ar buršanu. Atceros, ka visu savu dzīvi esmu baidījies no tumsas un mocījies no dažādām slimībām. Līdz 12 gadu vecumam cietu no urīna nesaturēšanās naktīs. Pēc tam, kad agrā bērnība mani izvaroja, sāku netikli uzvesties un nodarbojos ar prostitūciju. Mana māte izstāstīja, ka arī viņa visu mūžu cietusi un nav piedzīvojusi ne svētības, ne panākumus. Izrādās ka tie, kuri ir zem dzimtas lāsta „pievelk“

sev līdzīgus cilvēkus. Ar pirmo vīru man neveicās, jo viņš bija velna apsēsts. No viņa man ir dēls, kuram tagad ir 25 gadi. Reiz, kad es balsī izteicu Jēzus vārdu, viņš nodrebēja un, ne vārda neteicis, izbēga no istabas. Tā es sapratu, ka bērni, kas dzimuši okulti saistītiem vecākiem, arī ir zem lāsta. Mans otrais vīrs, kā izrādījās, bija narkomāns un ļaunā gara, kuru viņš sauca par „jandrošu“, pārņemts. Ar patreizējo, manu trešo vīru notika tieši tāpat. Arī pār viņu klājās dzimtas lāsts. Viņa māte un vecākais brālis nomira no vēža. Jaunākajam brālim ir šizofrēnija. Kad es sāku savam vīram stāstīt par Dieva svētumu, viņš tūlīt aizmieg vai aizbēg, kaut gan uzskata sevi par īstenu pareizticīgo un pielūdz dievmāti. Viņš pastāvīgi ar visiem strīdas un draugu viņam nav. Bērniībā un jauniībā viņš bija spējīgs cietsirdīgi piekaut visus pēc kārtas. Neskatoties uz to, ka vīra māte un tēvs visu mūžu ir bijuši pareizticīgās baznīcas draudzes locekļi, viņi tomēr nodarbojās ar okultām lietām. Daudzu gadu garumā rakstu dažādām baznīcām lūgumus, cerot, ka kristiešu aizlūgšanas tiks uzklausītas un manam vīram atvērsies garīgās acis, bet līdz šim rezultātu nav. Kad kādu dienu uz īsu brīdi aizsnaudos, dzirdēju sātanu smejamies un sakām, ka nevienā baznīcā es neatradīšu ļaudis, kuri varētu man palīdzēt. Ar maniem diviem bērniem arī nav labi. Dēlam ir 7 gadi, bet viņš joprojām naktīs guļ ar pamperiem, jo tāpat kā es bērniībā, arī viņš cieš no urīna nesaturēšanas. Meitai, kura ir pusotru gadu veca, ir ne tikai smaga alerģija uz daudzām vielām un produktiem, bet arī bojāti visi zobi, atlūp emalja un neviens ārsts nevar palīdzēt. Man ir baigi, domājot, ka arī viņa savu dzīvi nodzīvos zem lāsta!“

Kā redzat, neatkarīgi no tā, kad, kā, caur kuru un kādā formā notiek kontaktēšanās ar tumsas spēkiem, cilvēki nokļūst neredzamās sātana verdzības važās, kuras daudzus gadus, nereti pat visa mūža garumā kļūst par smagu nastu, pat ja viņi ir kristieši. Un pēc visiem pagātnē izdarītiem okultiem grēkiem viņiem pastāvīgi uzbrūk elles sūtņi, kuri kavē pieaugšanu svētdzīvē, atnes nelaimes un bēdas, moka, paverdzina, padara atkarīgus, izsauc psihiskus nervu traucējumus, ievēd miegainībā dievkalpojumu laikā, liek šķēršļus

klausīties un izprast Dieva Vārdu, pievil ar viltus vīzijām un atklāsmēm, ievēd garīgos maldos, ienes šķelšanos un ķildas ģimenē, atņem mieru un prieku, nomāc, ved depresijā, ieliek prātā Dievu zaimojošas domas, pastiprina seksuālo tieksmi, pāvedina uz netiklību, naktīs moca, pat dēmoniski izvarojo, un iedzen pašnāvībā. Visam tam par apstiprinājumu var noderēt vienas Krievijā dzīvojošas okulti saistītas sievietes stāsts, kura savā draudzē skaitījās priekšzīmīga kristiete:

„Dievkalpojumu laikā apziņa kļūst neskaidra. Nespēju koncentrēties uz svētrunā teikto, jo domas aizmaldās prom. Reizēm aizmiegu vai burtiski atslēdzos. Sludinātāja teiktie vārdi aizslīd garām, neuztveru tos. Reizēm prātā ienāk doma: „Ko es šeit daru?“. Lasot Bībeli, nespēju veltīt uzmanību tam ko lasu un nesaprotu, par ko lasu. Dieva balsi es nedzirdu, kaut gan draudzē mani uzskata par kristieti, kuru vada Dieva Gars. Mani baida tāds manas dvēseles stāvoklis, bet visbiežāk izjūtu apātiju un vienaldzību. It kā vēlēto tuvoties Tam Kungam un tomēr pastāvīgi izjūtu dažādus šķēršļus. Tā daudzus gadus vadu nožēlojamo garīgo eksistenci. Bieži esmu aizkaitināta, ļauna, asa, aizdomīga un kritiska. Cilvēkus nemīlu, tāpēc esmu spiesta uzlikt draudzīguma masku. Un viss tikai tāpēc, ka savā kristietībā esmu ienesusi milzumu okulto un seksuālo grēku, kuros dzīvoju tajā laikā, kad piederēju pasaulei. Es viņus nekad neesmu izsūdzējusi un neesmu atteikusies no sātana varas. Šo varu tas ieguva, kad biju vēl pavisam jauna. 16 gadu vecuma mēs, 5 meitenes aizgājām pie draudzenes, apsēdāmies pie apaļa galda, uzlikām lielu baltu lapu, uzrakstījām alfabēta burtus un vārdus „jā“ un „nē“. Lapas vidū nolikām šķīvīti, uz tā uzzīmējām bultu, uzlikām savu roku pirkstus un sākām izsaukt Puškina garu, atkārtojot atkal un atkal: „Aleksandra Puškina Sergeja dēla gars, nāc!“. Kad atnākušais gars šķīvīti grozot deva saprast, ka ir atnācis, sākām uzdot jautājumus, uzzinot atbildi pēc uzrādītajiem burtiem, tos savienojot. Bija jautri un tai pašā laikā baisi. Pēc seansa, smeļoties pacēlām šķīvīti, it kā izlaižot garu no tā. Tajā naktī nevarēju gulēt, jo tas gars atnāca pie manis pretīga, spalvaina briesmoņa izskatā un sāka fiziski izvarot. Šausmas mani burtiski paralizēja. Pārklājos

aukstiem sviedriem cenšoties to nomest nost no sevis, mēģināju kliegt saucot vecākus, bet nevarēju izteikt nevienu vārdu kā vien klusu sēkšanu. Kad mēģināju piesaukt Jēzu vārdu, lai briesmoni aizdzītu no sevis (kā to dzirdēju no savas vecmāmiņas-luterānes), gars sāka smieties un teica: „Šodien tu sevi man atdevi, izmantojot manus pakalpojums un tagad lēti gribi atkratīties? Neizdosies! Par savu Dievu vajadzēja domāt agrāk. Caur spiritismu esmu ieguvis tiesības uz tavu dvēseli un no šīs varas tev būs grūti atbrīvoties“. Līdzīga izvarošana vairāk neatkārtojās, tomēr sekas šim kontaktam ar tumsas spēkiem izpaudās. Mani pārņēma netiklības gars, un es nonācu tā verdzībā, stājoties neskaitāmos seksuālo sakaros gan ar zēniem un vīriešiem, gan meitenēm un sievietēm. Turklāt, mani sāka valdzināt viss pārdabiskais, kaut gan jau vairākus gadus biju ticīga un draudzes locekle.“

Diemžēl, daudzi mūsdienu evaņģēlisti un sludinātāji ir pārliecināti, ka kristieši nevar tikt pakļauti dēmonu uzbrukumiem un par to pārliecina arī savus klausītājus. Tāpēc, ja dvēseļu aprūpes sarunās ar ticīgajiem izsaku pieņēmumu, ka viņu garīgajā problēmā svarīga loma ir dēmoniskai ietekmei, pirmā reakcija ir ātra atbilde: „Bet kā tas var būt, ja es esmu kristiete/kristietis!? Tajā dienā, kad es nožēloju grēkus, man pateica, ka visi mani izdarītie grēki ir pilnībā piedoti, un velnam nav nekādas varas pār mani.“

Jāsaka, ka risinot garīgas problēmas, nekas neatnes tik lielu postu kā tamlīdzīga pārliecība. Padomājiet paši: ja sātans patiešām pazaudē spēju traucēt ļaudis pēc viņu atgriešanās pie Tā Kunga, tad kāpēc mūs pastāvīgi māca būt modriem, negulēt un būtu apbruņoti ar Dieva ieročiem? Ja tam vairs nav iespēja uzbrukt, tad kāpēc apustulis Pāvils apraksta garīgo cīņu ar tumsas spēkiem kā tādu, kas nekad nebeidzas?

Dvēseļu aprūpe un dzīves pieredze rāda, ka arī pēc atgriešanās ticīgie piedzīvo sātana uzbrukumus, kuri bieži vien pat pieņemamas spēkā. Kā izņēmums ir tikai tie gadījumi, kad jaunatgrieztie dzīvo formālu, miesīga kristieša dzīvi, kas nav nekas cits kā dievbijīga izrāde, teātris, kas velnu nebaida. Jo sātans lieliski zina, ka tāda „kristietība“ nerada viņa valstībai

nekādas briesmas. Bet ja cilvēks, kas nožēlojis grēkus, apzinoties savas okultās saistības, cenšas izrauties no velna valgiem, tad nelabais pieliek visas pūles, lai par katru cenu šo nodomu izjauktu.

Nokļūt sātana važās ir ļoti viegli, bet iegūt brīvību no tām – ārkārtīgi grūti. Pat patiesa nožēla neatbrīvo no sekām. Tāds cilvēks var vēl ilgi izjust dēmonu ietekmi. Lai šāda ietekme tiktu pārtraukta, ir nepieciešama ne tikai **detalizēta grēksūdze un atteikšanās no velna varas** (kuru cilvēks saņēmis tieši caur okultiem un seksuāliem grēkiem), bet arī garīga cīņa uzvarot to, kas agrāk paverdzināja. Un tieši šajā smagajā etapā daudzi ātri padodas, nobijušies no spēcīga velna pretuzbrukuma, citi ar grūtībām iztur, krīt un no jauna ceļas un tomēr turpina cīnīties, bet trešie izvēlas pretuzbrukumu un kļūst uzvarētāji, kā redzams no sekojošiem piemēriem.

1. Kāda kristiete, kura savā dzīvē tika darījusi daudzus okultus un seksuālus grēkus, bet pēc tam pieņēmusi lēmumu tos iznest gaismā, lai atbrīvotos no velna važām, kurās bija saistīta daudzus gadus, izmisusi teica: „Pēc grēksūdzes man kļuva nevis labāk, bet tikai sliktāk. Jutos pilnīgi salauzta. Iekšējais sasprindzinājums nepazuda. Velns uzbrūk vēl intensīvāk kā iepriekš, bet Dievs it kā to neievēro, kaut gan es rēķinājos ar to, ka, iesākusi attīrīšanās un šķīstīšanās procesu, piedzīvošu jūtamā Viņa palīdzību un sevišķu mīlestību. Kāpēc Viņš to pieļauj? Vai tad neredz, ka man nav spēka tālāk cīnīties? Ja es būtu zinājusi, ka tā notiks, tad labāk nebūtu sākusi!” (*Nepiedzīvojusi ātru un vieglu brīvību, kā viņa to bija iedomājusies, šī dvēsele jutās ne tikai vīlusies dvēseļu aprūpē, bet arī kurnēja pret Dievu, pilnībā pārtraucot garīgo cīņu*).

2. Kristietis, kurš savā dzīvē bija veicis gandrīz visus iespējamus smagos seksuālos un okultos grēkus, līdz pat sātanismam, bet vēlāk nonāca pašā lielākā harizmātiskā draudzē, rakstīja: „Vēlos pateikt, ka pēc tam, kad sāku izsūdzēt savus grēkus, strauji pasliktinājās mans veselības stāvoklis, jo sātans cenšas likt šķēršļus. Periodiski paaugstinās temperatūra, moka liels nespēks, galvas reiboņi un slikta dūša.

Nevaru gulēt. Sirdsapziņas pārmetumi tik lieli, ka liekas, ka neizturēšu. Reizēm viss ķermenis sāp tik stipri, ka izzūd saikne ar reālo pasauli. Dvēselē ir tumsa. Pilnīgs fizisks un nervu sistēmas izsīkums. Raudu gandrīz katru dienu, jo jūtos ļoti slikti – kā garīgi, tā fiziski. Protams, cenšos izturēt, jo citas izejas nav, kā vienīgi cerība atbrīvoties no velna važām ar Dieva Jēra Asiņu palīdzību. Man taču nav neviena cita uz ko paļauties! Savedu kārtībā savas attiecības ar cilvēkiem. Lūdzu piedošanu tiem, kuriem esmu darījis ļaunu un ļaudis man piedod. Noklausījos grāmatu „Soļojot gaismā“ un tagad, kaut ar grūtībām, turpinu lasīt „Garīgas slimības“. Domas jūk, ķermenis atsakās paklausīt, caurām dienām neceļos no gultas. Grūti elpot, grūti domāt, nespēju koncentrēties. Bieži nepieciešams izsaukt ātro palīdzību, kas mani aizved uz slimnīcu. Nevienu reizi vien domāju, ka ir pienācis gals manai zemes dzīvei. No sāpēm un bēdām raudu. Tai pašā laikā tas jau nav nekāds brīnums, ja atceros cik daudz ļaunuma un grēku bijis manā dzīvē. Brīžiem zūd cerība un gribas nomirt, bet kur gan es atradīšos pēc nāves?! Ja Tas Kungs man ir devis iespēju piedzīvot atbrīvošanu no manis izdarītām šausmu lietām, tad turpināšu cerēt uz Viņa žēlastību. Labāk sodu saņemt šeit uz zemes, nekā mūžībā, kur vairs neko nevar izlabot. Sātans mani daudzas reizes ir pievīlis ar viltus atklāsmēm, bet tagad esmu pārliecināts, ka cīnos pareizi, tāpēc neskatoties ne uz ko turpināšu doties šajā virzienā uz priekšu.“ *(Šis cilvēks, sapratis to, ka pļauj augļus no tām ļaunajām sēklām kuras sējis, aizvien vairāk pazemojās un daudzu mēnešu laikā saveda kārtībā savas attiecības ar Dievu un lēnām, bet droši tuvojās vēlāmai brīvībai).*

3. Kristiete no Moldāvijas (kuras dzīve un garīgo meklējumu stāsts varētu kļūt par materiālu aizraujošam romānam daudzos sējumos) izvēlējās, droši vien, pašu grūtāko, bet patieso ceļu, lai gūtu brīvību no sātana važām. Neatradusi garīgu atbalstu savā baznīcā, tādu kā spēcīgu mācītāju un lūgšanu grupu, viņa pati iestājās cīņā ar elles spēkiem un dēmoniem, kuri uzbruka daudzu gadu garumā. Pēc daudziem gavēņiem viņa vienu nedēļu nošķīrās no visiem savā vasarnīcā un tur iesāka cīņu ar tumsu, tai uzbrūkot Svētā

Gara spēkā. Ko tik sātans neizmēģināja, lai novirzītu no pareizā ceļa, izspēlējot „scēnu“, it kā viņš būtu izdzīts (kā to darīja ne reizi vien inkauntera laikā), tomēr Tas Kungs bija klātesošs šajā grūtajā cīņā, deva gudrību un pamācību, kā tālāk cīnīties. Viss beidzās ar to, ka vienu reizi viņa ar prieku man paziņoja: „Pēdējās 2 dienās velna uzbrukumu vairs nebija, bet es tik un tā stāvu sardzē un cenšos daudz laika veltīt lūgšanām un Dieva Vārda lasīšanai. Tā kā tas, ko Jūs rakstiet savās grāmatās un sakāt dvēseļu aprūpes sarunās 100% darbojas! Lūdzu Tam Kungam, lai Viņš man aplik ugunīgu mūri un pagodina Savu vareno un svēto Vārdu. Jo tāpēc jau Viņš nāca uz šo zemi, lai tādus kā es – izmocītus, darītu brīvus!“ (*Un patiešām, jau pēc gada Dievs šo drosmīgo sievieti darīja par svētību veselai tautai*).

Diemžēl, lielākās daļas okulti saistīto cilvēku priekšstatī, kuri griežas pēc palīdzības dvēseļu aprūpē, ļoti atšķiras no tā, kā patiesībā notiek atbrīvošanās no velna važām. Viņiem liekas, ka vajag vien atzīt savus okultos un seksuālos grēkus un tad izteikt lūgšanu, atsakoties no sātana varas, kā tūlīt visi velnišķie uzbrukumi izbeigsies, un viņi momentā kļūs brīvi. Tā domājot, viņi aizmirst Jēzus Kristus izteiktos vārdus: „Kad nešķīsts gars atstāj cilvēku, tad viņš apstaigā sausas vietas un meklē atpūtas vietu, bet, to neatradis, saka: es atgriezīšos savā mājoklī, kuru atstāju. Un viņš noiet un atrod to izslaucītu un izgreznotu. Tad viņš noiet un ņem līdz septiņus citus garus, kas ļaunāki par viņu, un viņi nāk un tur **dzīvo**, un ar šo cilvēku kļūst ļaunāk, nekā bija iepriekš“ (Lk.11:24-26).

No šiem Dieva Dēla vārdiem kļūst izprotama tā bīstamība, kas uzglūn kristiešiem kuri, uzsākuši atbrīvošanās procesu, to neizved līdz galam, cīņā noguruši, to pārtrauc vai pilnībā izbeidz, domājot, ka ar laiku velns pats pret viņiem izbeigs izvīrīt savas tiesības. Nelaimīgās dvēseles nesaprot, ka nelabais cenšas panākt savu līdz brīdim, kad pilnībā gūs uzvaru. Kristieši, kuriem ir grēksūdzes pieredze, labi zina, cik spēcīgi ceļas cīņai tumsas pasaule, kad dvēsele izlemj iziet gaismā ar visu to, kas viņu ir darījis atkarīgu un paverdzinājis. Kamēr cilvēks netiecas pēc brīvības, velns viņu

netraucē un sevi neizpauž. Bet tikko kā ievēro, ka dvēsele garīgi nobriest cīņai, tad sāk tai uzbrukt, cenšoties to piespiest atteikties no saviem nodomiem. **Tāpēc vest garīgo cīņu līdz pilnīgai uzvarai, lai ko tas arī nemaksātu, ir katra kristieša, kurš atrodas zem sātana varas, paša atbildība.**

Dārgie draugi! Mēs dzīvojam tādā periodā, kuru Dieva Vārds apzīmē par pēdējiem laikiem, tāpēc apzinoties tuvojošos noslēgumu, tumsas valdnieks dara visu iespējamo, lai pieviltu un pazudinātu „ja iespējams, pat izredzētos“. Tāpēc, ja mēs, mūsu laika kristieši, esam aizmirsuši modrēties un neprātīgi lienam sātana tīklos, tad kā mēs nosargāsim savus bērnus, kuru dvēseles velns jau agrā bērnībā cenšas sev pakļaut, kad viņi apmeklē vēl tikai bērnudārzus un skolas? Jo prazdams viņu prātos iedēstīt savas tumsas pirmsākumus, ļaunais tos spēs viegli pārvaldīt tad, kad viņi pieaugs un sauks sevi par kristiešiem. Tāpēc tagad, šo nodaļu noslēdzot, vēlos kā piemēru minēt patiesas un dedzīgas kristietes vīrišķīgo rīcību, vēršoties ar aicinājumu pie mums visiem. Viņa rakstīja:

„Mūsu jaunākā meita mācījās vienā no starptautiskajām skolām, kur angļu valodu māca pasniedzējs no Anglijas. Vakar viņš izsūtīja vecākiem uzdevumu, kas bērniem jāpilda mājās: „Izdomājiet un uzzīmējiet uz papīra lapas monstru. Aprakstiet viņa īpašības, ko viņš dara un kur dzīvo.“ Tad, lai palīdzētu uzdevumu izpildīt, skolotājs ieteica vairākus vārdus – dēmons, vampīrs, drakons, spoks, zombijs, ragana, nāriņa un citus. Es tajā pat brīdī atbildēju, ka tas ir sātānisms un pieprasīju, lai tūlīt atsauc tādu mājasdarbu. Pazvanīju arī skolas direktorei un tajā pašā vakarā aizbraucu pie viņas uz sarunu. Viņa mani sagaidīja, esot kopā ar diviem mācību daļas vadītājiem un klases audzinātāju. Tajā brīdī Tas Kungs deva gan vārdu, gan spēku, lai izteiktu visu, kā tas rakstīts Evaņģēlijā, un sarunas rezultātā mājasdarbs tika atsaukts un nolemts runāt ar pasniedzēju. Drīz vien viņš arī pats man zvanīja. Un teica, ka es viņu esmu nepareizi sapratusi, un ka viņš pats arī esot kristietis. Uz ko teicu, ka par viņa kristietību gribētu parunāt citā reizē. Tad arī paņēmsu Bībeli angļu

valodā un aiziešu pie viņa. Viņš teica, ka esot katolis. Bet visvairāk mani pārsteidza ārzemju pasniedzēju izbrīns par manu sašutumu, jo šāds uzdevums viņiem šķita pilnīgi normāls. **Overtona princips** jau ir sasniedzis savus rezultātus un jo sevišķi rietumos. Slāvu tautai vēl nav tik ļoti „izskalo-tas smadzenes“, bet arī pie viņiem ieviešana notiek ātros tempos. Par to rakstu, lai pateiktu, ka mūsu dienās neviens kristietis nedrīkst klusēt, bet jāstājas pretī velnam savu iespēju robežās, citādi sabiedrības demoralizācijas un plān-prātības process ārkārtīgi paātrināsies. Tas viss nāk tieši no sātaniem un tiek ieviests bērnudārzu un skolu izglītības programmās, lai mūsu bērnus pārveidotu demonizētās būtnēs un cilvēkos-velnos, kuri nākotnē spēs bez ierunām pieņemt Bībelē nosauktā antikrista un grēka cilvēka okulto vadību. Lai Tas Kungs mums palīdz darīt to, ko vēl ir iespējams mūsu spēkos paveikt.“

9. nodaļa

Kristiešu morālais pagrimums

Mūsu laika kristiešu apziņā robeža starp labo un ļauno ir nonivelēta, un jo sevišķi tas attiecas uz seksuālo attiecību sfēru. Vēlms ir darījis visu iespējamo, lai netiklības gars kļūtu sevišķi pievilcīgs un ievēdīs pasauli morālā pagrimumā. Viņš ir atvēris elles vārtus, cenšoties noslīcināt cilvēci erotiskos dubļos un vulgaritātē. Sātaniskais miesaskāres gars ir pārņēmis veselas tautas, nesot sev līdzī duļķainu nešķīstības straumi, un amoralitāte ir kļuvusi likumīga. Netraucēta iespēja veikt abortus, plaši izplatīti pretapaugļošanās preparāti, seksuālā izglītība skolās bērniem un pusaudžiem, kailuma demonstrēšana modes skatēs, TV raidījumi pieaugušiem pēc pusnakts, sekā žurnāli, erotiskas filmas, pornogrāfija, daudzskaitlīgi bordeļi, izpriecu moteli, virtuālais sekss, arvien pilnveidotākas, reālistiskas silikona sekā lelles un citas preteklības ir appludinājušas pasauli ar varenu nešķīstības un nepiedienību plūsmu. Homoseksuālisms un lezbisms ir kļuvuši par pilnīgi normālām un pat veicināmām parādībām. Tradicionālo ģimeni izspiež „viendzimuma“ laulības. Plānveidīgi tiek īstenota seksuālā revolūcija, kas ietver dažāda veida izvirtību propagandu un legalizāciju. Daudzās Rietumu valstīs izvirtuļi tiek uzskatīti par savdabīgu „eliti“, par „progresīvu un attīstītu“ cilvēces daļu. Būt par izvirtuļi tagad ir kļuvis „progresīvi“, moderni un pat izdevīgi. Sadisti, mazohisti, zoofili (lopmīļi), pedofili, transseksuāļi, svingeri un transvestīti plaukst un zeļ. Tam kalpo pasaules vadošie plašsaziņas līdzekļi, internets, visa pasaules propaganda, mode un degradējusies māksla. Šāda nepārtraukti augoša seksuālā brīvība veicina nebijušu netikumības sprādzienu un vispārēju iegrimšanu izvirtībā tādā mērā, ka cilvēka prāts vairs neaptver visa notiekošā šausmas.

Līdzīga mūsu pasaules sairšana nav pagājusi secen daudziem draudžu locekļiem mūsdienu kristīgajās baznīcās. Visās konfesijās bez izņēmuma ir novērojams vispārējs reliģiskās morāles kritums. Par ticīgo cilvēku traģēdiju ir kļuvis

tas, ka maksimāli atvieglotas, formālas un virspusējas kristietības ietekmē viņi ir iemācījušies nodalīt dievbijīgu uzvedību svētdienas dievkalpojumos no savas tikumiskās latīņas pazemināšanas ikdienas dzīvē. Vieni apzināti melo un liekuļo, cilvēkos izrādoties svētuļi, bet vienatnē sakarsē savu iztēli līdz galējām robežām un dara tādas lietas, par kurām pašiem vēlāk ir kauns. Citi uzskata sevi par miesīgi tīriem, taču viņu apspiestais libido plosās, būdams gatavs jebkurā brīdī „pārpludināt” visu apkārtējo. Trešie vienmēr atrod aizbildinājumus, tā spriežot: „Es taču neizlaižu nevienu dievkalpojumu, bet citās dienās dzīvoju kā parasts cilvēks. Jo nav taču neviena, kurš būtu bez grēka”. Šādi Kunga sekošanas ceļi nav savienojami ar patiesu kristietību; vēl jo vairāk – tie novērš no Dieva tos, kuri varētu kļūt par Viņa uzticamiem sekotājiem, taču, pakļūpot pret šādiem „Dieva bērniem”, ir aizgājuši pasaulē, kur var būt tādi, kādi patiesībā ir, neliekuļojot un neizliekoties.

Ja pirms kādiem divdesmit, trīsdesmit gadiem laulības pārkāpšana baznīcā bija ārkārtīgs retums, tad tagad ticīgiem cilvēkiem seksuālā nešķīstība un kopdzīve bez laulības ir gandrīz vai norma. Dvēseļu aprūpes laikā arvien biežāk var dzirdēt par neuzticību kristiešu ģimenēs un savstarpējām nedabiskām dzimumattiecībām līdz pat incestam (dzimumsakari asinsradnieku starpā), par grupveida seksu, apmainoties ar partneriem, vīriem un sievietēm. Daudz ticīgu jauniešu dzīvo kopā bez laulībām vai tās atliekot uz nenoteiktu laiku. Grēksūdzēs mūsdienu Dieva bērni atzīstas ne tikai lezbismā un homoseksuālos sakaros, bet arī pašos zemiskākos dzimumsakaros, pat ar dzīvniekiem, tā apliecinot apustuļa Pāvila reiz teiktos vārdus: „Protams, ko viņi slepenībā dara, par to pat kauns runāt” (Ef. 5:12).

Dažus mēnešus pēc grāmatas „Atklāta saruna” nākšanas klajā, kādas vasarsvētku draudzes diakons man atsūtīja šādu vēstuli: „Esmu skatījis daudzas jūsu dvēseļu aprūpes sarunas un izlasīju jūsu ārkārtīgi atklāto grāmatu jaunatnei un tāpēc vēlos jums uzdot jautājumu – bet ja nu jaunieši un jaunietes līdz šim nezināja par netiklības grēku, kuru jūs tik detalizēti aprakstāt? Jo jūsu izmantotās liecības un stāsti ir

līdzīgi pornogrāfijai, tikai mutiskā un rakstiskā veidā. Vai tādā veidā Jūs neaptraipāt tīro siržu prātus, aizsedzoties ar medicīnisko izglītību? Iespējams, Jūs to darāt tīru nodomu vadīta, taču, attīrot vienus, Jūs inficējat citus. Mums ir kalpotāji, kuri arī stāsta par šo grēku un dara to efektīvi Dieva tautas šķīstīšanai, nesaindējot nesamaitātas sirdis.“

Lasot šīs rindas, es domāju par to, cik gan neinformētam par kristīgās jaunatnes reālo stāvokli ir jābūt šim kalpotājam, ja viņš tik pārliecināti runā par ticīgo meiteņu un puīšu „tīrajām un neskartajām sirdīm“. Ja tādas vispār ir, tad attiecībā viena šāda dvēsele pret vairākiem simtiem un tūkstošiem jauno kristiešu, kuri slīkst pornogrāfijā, neskatoties uz visu savu šķietamo „tīrību un kautrību“. Apstiprinājumam minēšu dažus izvilkumus no vēstulēm, ko rakstījuši jaunie kristieši, kuri dzīvo dažādās pasaules valstīs.

Kāds dievbijīgs, ticīgs jaunietis no Baltkrievijas rakstīja: „Jūsu nesen publicētā grāmata „Atklāta saruna“ satricē ar savu patiesumu. Atzīstos, ka nevienā garīgi izglītojošā grāmatā neesmu atradis tik daudz atklātas, patiesas un ārkārtīgi nepieciešamas informācijas kā šajā. Te ir aprakstīts tas, ko nedzirdēsi ne no vecākiem, ne no mācītājiem, ne sludinātājiem, ne no citiem kalpotājiem tāpēc ka mūsu kristīgās baznīcās par to nevēlas runāt, bet žēl gan...“

Bet šajā vēstules fragmentā kāda jauniete no ASV izsaka savas domas: „Grāmata „Atklāta saruna“ ir tik tiešām atklāta un pilnībā atbilst nosaukumam. Domāju, ka tā ir ļoti nepieciešama kristīgai jaunatnei. Jo kurš gan vēl, ja ne dvēseļu aprūpētājs, kam ir saskare ar tūkstošiem ticīgo dažādās valstīs un visās tagad esošās konfesijās, pārzin kādi grēki un atkarības sabojājušas mūsu laika kristīgo jaunatni un ar kādām savas dvēseles problēmām nāk pie viņa. Jo mācītāji un sludinātāji, pie kuriem jaunieši nevēlas doties (jo grēksūdzes noslēpums netiek saglabāts), vienkārši nezina, kas tieši nomoka viņu draudzes jauniešus. Vienā Amerikas draudzē mācītājs tika burtiski šokēts, kad pie viņa aizgāja jauns brālis un pateica, ka nodarbojas ar pašapmierināšanos un skatās pornogrāfiju, un pēc tam arī citi jaunieši un jaunietes izsūdzēja tos pašus grēkus. Šai draudzei tas kļuva par īstu

sensāciju. Kalpotāji nesaprata, kā kaut kas tāds var notikt baznīcā, kur pastāvīgi tiek sludināts par svētošanos. Bet es klausījos un domāju, par ko gan viņi brīnās? Tā, it kā būtu „nokrituši no mēness“. Vai tiešām viņi domā, ka viņu baznīcas jaunieši ir tik tīri? Stāstot par šo notikumu gribu pateikt, ka dažiem kalpotājiem, varbūt pat lielākai daļai, nav ne mazākās jausmas par savas jaunatnes patieso garīgo stāvokli. Nesen biju kādā citā konservatīvā vasarsvētku draudzē un, runājot ar sludinātāju, sapratu, cik liela viņu draudzē ir problēma ar jauniem cilvēkiem, jo daudzi no viņiem ir atkarīgi no pornogrāfijas. Pat ja draudze ir konservatīva un ļoti stingra savos uzskatos, tas vēl neko neizsaka. Tāpēc esmu pārliecināta, ka jūsu grāmata „Atklāta saruna“ daudziem ticīgajiem jauniešiem ir un būs par lielu svētību. **Jo tā mudina rīkoties. Tā ir dzīva, praktiska grāmata, kurā aprakstīta pretīga patiesība un tā pamudina mosties, un savest kārtībā savu dzīvi.**“

Nākošā vēstule ir no Ukrainas: „Kaut gan esmu uzaugusi kristīgā ģimenē“ – stāstīja kāda jauna sieviete, „man nebija nekādas bijības Dieva priekšā. Man bija tāds priekšstats par kristietību, ka es varu darīt visu kas ienāk prātā, bet vakarā pirms aizmigšanas palūgt Tam Kunga piedošanu, un viss būs labi. Pats galvenais, – lai neviens neko neuzzina, un lai ļaužu priekšā nekrītu kaunā. Ne mūsu baznīcā, ne mūsu mājās ar bērniem nerunāja par tikumību un morāli, tāpēc nav jābrīnās, ka daudzi no mūsu jauniešiem krita grēkā pirms laulībām. Kādas meitenes tā rīkojās paslepus, tā lai neviens neko neuzzina, bet citas, kļūstot grūtas, tika atmaskotas un pēc tam pilnīgi iestīga šajā grēkā. Tikai tagad, kad pati esmu sieva un māte, es labi saprotu, ka mācīt baznīcā tikai par mīlestību, piedošanu un Dieva žēlastību ir nepietiekoši, jo tieši tāpēc kristieši pazaudē dievbijību. Vienīgi, kad izlasīju grāmatu sēriju „Dvēseļu aprūpe“ un noklausījos internetā par dvēseļu aprūpi, sarunas par šķīstumu, svētumu un kristīgo morāli, es sapratu, cik ļoti Dievs ienīst mūsu grēkus, un cik maldinoša var būt ārēja „svētuma“ čaula, aiz kuras bieži vien slēpjas šausmīga nešķīstība. Un vēl es sapratu, ka Tas Kungs nevar svētīt laulātos, kuriem bijuši netīri sakari pirms laulībām.

Ak, tikai žēl, ka mūsu mācītājiem un sludinātājiem, kuri aicināti mācīt un rādīt draudzei pareizo ceļu, nav vīrišķības un autoritātes no Dieva **runāt par to, kas sargātu kristīgo jaunatni no kļūdām, kuras vēlāk nav iespējams labot!**“

Jauniete no Krievijas sajūsmināta stāstīja: „Es esmu ļoti pateicīga Dievam par jūsu grāmatu „Atklāta saruna“. Nevaru pat iedomāties, cik daudz spēka un drosmes jums vajadzēja, lai izlemtu to uzrakstīt. Jūsu darbs priekš mums, jauniem, ir ļoti svarīgs, un jūs, kā neviens cits zināt, cik ļoti tas mums nepieciešams. Paldies Dievam, ka jūs nebaidījāties atklāti nosaukt īstā vārdā seksuālos grēkus un norādīt uz tām bīstamībām, kādas uzglūn jaunatnei nokļūstot to atkarībā. Man šī grāmata ir ļoti mīļa, jo aprakstītie dzīves piemēri ir dziļi skāruši manu sirdi. Ja man agrāk būtu bijusi iespēja to izlasīt, tad es izvairītos no daudzām kļūdām, kuras tagad, diemžēl, vairs nevaru izlabot. Kaut gan esmu uzaugusi kristīgā daudzbērnu ģimenē, no agras bērnības cietu no pašapmierināšanās, kas mani verdzināja daudzus gadus, bet divpadsmit gadu vecumā man sāka uzbāzties vecākais brālis. Viņš mani izģērba, skūpstīja, aptaustīja un izvaroja. No sākuma es nesapratu, ko viņš no manis vēlas, bet pēc tam parādījās spēcīgi izteikta vēlme pēc šī grēka. Es pat dzīvot bez tā nevarēju, jo vēlējos to vairāk un vairāk. Tikai uz īsu brīdi tas sniedza apmierinājumu, bet pēc tam dvēselē parādījās tukšums, nospīestība un iekšējas sirds skumjas. Pie kam nevēlējos ilgāk dzīvot, jo uzskatīju sevi par dziļi kritušu. Vecāki par to, protams, neko nezināja, bet man bija kauns un bailes viņiem par to stāstīt, kaut gan gadiem ilgi visu to nest nebija spēka. Liels paldies jums, ka savā grāmatā jaunatnei atklājāt visu kailo patiesību par šo neģēlīgo netiklību, ko, diemžēl, nespēj mūsu sludinātāji. Jā, jūs visu aprakstījāt tik atklāti un tieši, ka daudziem ir kauns un nepatika to lasīt, tomēr tā ir patiesība, pie kam tieši tāda, kāda tā reāli ir.“

Un vēl viena vēstule no Izraēlā dzīvojošas piecdesmitgadīgas sievietes, kuras dzīve tika pilnīgi izpostīta, un tikai tāpēc, ka jaunībā nebija neviena cilvēka, kas viņu varētu brīdināt par sekām, kādas atnes seksuālie grēki. Viņa rakstīja: „Kas attiecas uz jūsu grāmatu „Atklāta saruna“, tad

neklausieties uz to, ko saka mūsdienu farizeji. Es uzskatu, ka salīdzinājumā ar citām jūsu grāmatām šī ir unikāla, pati svētīgākā, pati Svētā Gara svaidītākā. Mani ļoti uzrunāja viss tajā rakstītais. Jūs ļoti patiesi aprakstiet cilvēku grēku iemeslus un to sekas. **Un tieši jūsu minētie piemēri „iz dzīves“ ir pati lielākā šīs grāmatas bagātība, tāpēc ka atver acis uz esošo realitāti.** Mūsu dienās šāda grāmata nemaz neizskatās šokējoša. Mūsu kristīgā jaunatne ir tik izvirtusi ar visu to, kas tagad pasaulē skaitās kā norma, ka tā jau ir garīga, dvēseles un fiziska katastrofa. Jūsu grāmata ir ļoti svarīga un vajadzīga. Tā pilnā mērā ir dārgums, jo apraksta visu tā kā tas reāli notiek. Bet kas attiecas uz tiem, kas ir sašutuši par tik atklātu izklāstu, tad par viņiem kāds pareizi ir teicis tā: „Nevien pasaules cilvēki, bet arī kristieši ir kļuvuši tik liekulīgi, ka pateicas par meliem un ir sašutuši, kad viņiem pasaka patiesību.““

Dārgie draugi! Tā Kunga žēlastība uz Savu tautu izpaužas tieši sodā viņas grēku dēļ. Notikumi pasaulē mūsu dienās liek ne tikai kļūt uzmanīgiem, bet pilnā mērā baida. Tieši tāpēc – vai mums būtu jāklusē un jāizliekas, ka viss pie mums ir labi? Jā, es piekrižu tam, ka grāmatā „Atklāta sārūna“ minētie piemēri ir šokējoši. Bet ko darīt, ja citādāk nav iespējams uzmodināt tos, kuri apcietinātām sirdīm dzīvo netiklībā ne tikai savās domās, bet arī darbos. Starp citu, sašutums un tiesāšana ir parasta cilvēka reakcija uz to, kad ir trāpīts desmitniekā vai neatbilst paša izpratnei par lietām un notikumiem.

Turklāt līdzīga attieksme pret grāmatu, kas atsedz briesmīgās realitātes nepievilcīgo kailumu, kristietības vēsturē jau ir tikusi novērota. Loiss Hodlijs Diks savā stāstā „Emija Kārmaikla: Laidiet bērnus pie Manis“ aprakstīja misionāres Emijas Kārmaiklas dzīvi un kalpošanu Indijā. Jau ilgi pirms tam viņa savā grāmatā „Kā viss ir patiesībā“ ļoti atturīgi un, cenšoties nepārspīlēt, bija aprakstījusi Indijas dzīves tumšo pusi 19. gadsimta beigās un 20. gadsimta sākumā, kad mazas meitenes tika atdotas templiem „kalpošanai dieviem“, jau kopš bērnības padarot viņas par nepilngadīgām prostitūtām. Šīs grāmatas priekšvārdā Emija Kārmaikla rakstīja: „Mums

būs nepieciešams uzzināt dažus tumšus faktus, taču tie nedrīkst mūs mulsināt vai samaitāt. To iedarbībai jābūt pilnīgi pretējai. Pretošanās ļaunumam ar Dieva Gara spēku neaptraipa un nesamaitā kristieti. Gluži pretēji – mēs uzvaram ļaunu ar labu.“

Tomēr pasaule nevēlējās to zināt. Ne Indijā, ne kādā citā pasaules valstī ļaudis negribēja dzirdēt to, par ko Emija stāstīja. Pie kam sevišķi sašutuši bija tie kristieši, kuri teica, ka tas nesaskan ar misijas darbu, ka nedrīkst atklāti runāt par to, kas notiek un vēl jo vairāk par to rakstīt. Emiju apsūdzēja tajā, ka viņa kristīgās draudzēs ienes šķelšanos, baznīcā – dalīšanos un izplata maldu mācības. Baznīcās Indijas dienvidos izskanēja pret viņu vērsti milzums notiesājošu spriediņu. Iesaistījās prese, jaunumus izbaudot un tos pārspīlējot tā, ka viss Tanneveli rajons dūca kā iztraucēts bišu strops. Pret Emiju cēlās kampaņas, netaisnīgi nomelnojot viņas reputāciju. Kādu laiku viņa pat baidījās no pastnieka, jo vēstules, kuras viņš atnesa, saturēja pārāk dzelīgu kritiku. Indijā tika organizēta komiteja, lai piespiestu Emiju Kārlmaiklu pēc iespējas ātrāk pamest misijas lauku, tomēr viņa drosmīgi turpināja kalpošanu. „Kungs, dod man vārdus! Ugunīgus vārdus, kuri pamodinātu aizmigušo pasauli, lai ļaudis saskatītu apgānīto Indijas bērnu likteni!“ – viņa izsaucas savā grāmatā, par kuru no Anglijas baiļu pilnām sirdīm rakstīja pat paši tuvākie draugi: „Saproti taču, beidzot, ka tāda grāmata var sagraut visu misijas darbu!“ (Neskatoties uz to visu, grāmata „Kā patiesībā viss ir“ tika pārpublicēta veselas divpadsmit reizes).

Daudzi vecāki un draudžu mācītāji izsakot savu sašutumu par manu grāmatu „Atklāta saruna“, arī ir aizmirsuši par to, ka mūsdienu bērni piedzimst bezmaz ar mobilo telefonu rokā un tāpēc pirmās mācību stundas par seksu visbiežāk saņem no interneta. Un šīs mācības viņiem par labu nenāk. Pēc tādām apmācībām sekas var būt visdažādākās – sākot ar garīgās veselības sarežģījumiem līdz pat intīmu fotogrāfiju apmaiņai sociālajos tīklos. Jo internetā var saņemt visu iespējamo, bet bērni vēl nespēj izšķirt labu no ļauna un nekad to neiemācīsies, ja ar viņiem tādas tēmas netiek

apspriestas. Patiesībā mani izbrīna tas fakts, ka lasot Bībeli kristieši nepievērš uzmanību tam, ka seksuālā nešķīstība tiek saukta īstos vārdos, pie kam nelabskanīgos. Lai par to pārliecinātos, atveriet 3.Moz. 15:18.19.25; 18:6-20;20:10-21; 5.Moz. 22:22-30 un 23:1; Jes. 47:2.3; Ec. 16:15.25.33.34.37; Hoz. 2:4; Nah. 3:5 un Augstā dz. 7:2-13. Lai aprakstītu jūdu atkāpšanos no ticības, tiek lietoti vārdi ar **amorālu konotāciju**, tādi kā laulības pārkāpšana, neganta miesas kārtība, netiklība, nešķīstība (Jer. 13:24-27), urinē pie sienas (2.Ķēn. 9:8, sinodālā tulkojumā). Un Svētie Raksti ir Paša Dieva vārdi, Kurš nekļūdās, un ir rakstīti Svētā Gara iedvesti!

Mūsdienu statistika apgalvo, ka šajos laikos vidējais vecums tiem, kuri skatās pornogrāfiju – ir 11 gadi, t.i. ceturtās un piektās klases bērni. Tā ka bērni par seksu sāk interesēties daudz agrāk nekā domā viņu vecāki. Un ar šo savu interesi viņi nevēršas pie mums, bet pie interneta. Mātēm un tēviem nevajag aizmirst, ka pusaudžu vecumā, periodā, kad viņi nobriest, rodas dažādas problēmas, bailes, kompleksi, ko agrāk apsprieda ar draugiem pagalmā, aiz garāžas vai savas kāpņu telpas pēdējā stāvā. Tagad par tādām „pavārtēm“ ir kļuvuši sociālie tīkli, kuros vienaudži cits citu apgaismo seksa jautājumos ar piemēriem no skatītas negantas pornogrāfijas. Tādos socītklos nepilngadīgos viegli var novest neceļos seksuāli pieredzējuši ļaudis, par ko viņu vecāki, protams, pat nenojauš. Pavisam jauniem zēniem un meitenēm tas kļūst par daļu no viņu agrīnās jaunības psiholoģijas, kad gribas izrauties no pastāvīgās vecāku aprūpes un pamēģināt pašiem atrast dzīvē savu vietu. Un tā kā mūsdienu jauniešiem virtuālā pasaule ir daudz labāk pazīstama nekā reālā, viņi satiekas interneta plašumos, lai apspriestu to, ko slēpj no saviem vecākiem.

Kaut gan šajos laikos garīgi izglītojošas grāmatas tiek izdotas arvien vairāk, to vidū reti atradīsi tādas, kuras veltītas kristīgās dzīves morāles un tikumiskiem aspektiem. Jaunatnei aizvien sarežģītāk ir saprast to, kas ir pareizi, bet kas nepieļaujami, tāpēc ka piedāvātajā literatūrā atbildes uz sociālo un garīgo realitāti izteiktas neskaidri un nenoteikti. Tieši tāpēc pieaug nepieciešamība ar jauniem brāļiem un

māsām pārrunāt un apspriest to, ko viņi redz, lasa vai dzird un pie kādiem slēdzieniem nonāk, lai tādā veidā vērotu kā veidojas viņu redzējums par apkārtesošo realitāti. Jo informācija, kuru sniedz radio, televīzija un internets arvien vairāk laupa spēju patstāvīgi domāt. Bez tam viņiem ir grūti atrast sfēru, kur varētu bez kautrēšanās uzdot jautājumus, kuri satrauc un saņemti savam vecumam atbilstošas atbildes, padomus, pamācības un brīdinājumus, kas attiecas uz tikumību un seksuālo dzīvi. Tieši tāpēc grāmata, kas sniedz gaismu tajā, par ko plašā sabiedrībā nemēdz runāt (grāmata ar kuru jaunatne var palikt vienatnē, pārdomājot par to, kas tajā rakstīts) ir pats labākais un neuzbāzīgākais veids kā pasargāt no nopietnām kļūdām, kļūstot par sava veida padomdevēju, pamācītāju un ceļvedi. Lai to paskaidrotu, minēšu kādu liecību.

„Esmu divdesmit piecus gadus veca“, – rakstīja jauna sieviete no Vācijas. „Ļoti žēl, ka jūsu grāmata „Atklāta sārūna“ nonāca manās rokās tikai tagad! Ak, cik ļoti gribētu visu šo zināt agrāk, lai izvairītos no tā, ko vairs neatgriezt. Cik kļūdu esmu pieļāvusi un cik kritienu. Un kaut gan piecpadsmit gadu vecumā atgriezos, nekad sevi neuzskatīju par īstu kristieti. Garīgi mētājos no viena puses uz citu, ar dažādiem cilvēkiem uzvedos dažādi, nomainot vienu masku pret citu, tāpēc ka nezināju kā pareizi jāuzvedas, kā dzīvot un sekot Tam Kungam bijībā un patiesībā. 21 gada vecumā apprecējos un pateicos Dievam, ka Viņš apžēlojās un dāvāja man ticīgu vīru, kaut gan visas iepriekšējās attiecības, galvenokārt, bija ar neticīgiem puisiem un precētiem vīriešiem. Iespējams, ka ģimenē un draudzē man pietrūka mīlestības un uzmanības, ko atradu vieglās attiecībās ar vīriešiem, kuras neuzlika nekādu atbildību, sevišķi ar darba kolēģiem. Man ļoti glaimoja tas, kad redzēju, ka patīku tam vai citam vīrietim, tāpēc ar prieku pieņēmu uzaicinājumus satikties vai pastaigāties. Protams, šādās reizēs vienmēr bija skūpstī, apskāvienī un visdažādākie glāsti, pat līdz petingam. Iesākumā ar katru no tiem piekropu netiklību domās, bet pienāca mirklis, kad tas sāka notikt patiesībā. Es stājos sakaros ar puisiem un precētiem vīriešiem, ja viņi man daudz maz patika. Pie tam tas bija tad, kad jau biju draudzes locekle un

baudīju Svēto Vakarēdienu. Tiesa gan, pēc dažiem gadiem es nožēloju grēkus un izsūdžēju tos mūsu mācītājam, bet tā kā neviens mani nemācīja kādai jābūt grēksūdzei, es neiznesu gaismā visu to, kas patiesībā bija, nosaucot izdarītos grēkus vien vispārīgos vārdos, tādos kā „esmu garīgi kritusi“ vai „man bija nešķīstas domas un attiecības ar puisiem“. Uz kalpotāja jautājumu, cik reizes man bijis ar viņiem sekss, es teicu, ka tikai divas reizes, kaut gan patiesība ne mazāk par divdesmit. Tā ka pirmo manu grēksūdzi, kurai saņēmos pirms ūdens kristībām divdesmit gadu vecumā, diez vai var dēvēt par grēksūdzi. Drīzāk tā bija liekulīga pasaka par to, kāda es esmu laba meitene, meita un kristiete. Bet vispār, daudz no tā ko es darīju, es vispār neuzskatīju par grēku, jo par seksuāliem jautājumiem neviens nekad nav mācījis. Cik žēl, ka mūsu draudzē nav dvēseļu aprūpētāja, kam varētu bez bailēm atklāt savu sirdi un savlaicīgi saņemt padomus un pamācības, spējīgas aizsargāt ticīgus jauniešus un jauniešes no nelabojamām kļūdām, kas izpauž savu negatīvo darbību visā turpmākā dzīvē.“

Tad nu rodas jautājums – vai kristīgu vecāku bērniem ir nepieciešama audzināšana seksuālos jautājumos jeb tēmai par divu dzimumu attiecībām ir labāk arī turpmāk apiet ar līkumu, klusējot, kā to dara, piemēram, kazahu tautā? Pieļaut, lai kristīgā jaunatne paklusām sevi kropļo ar pornogrāfiju, pretapaugļošanās līdzekļiem un pat abortiem, jo dvēseļu aprūpes pieredze rāda, ka kristiešu meitenes gatavas arī tam, lai tikai apslēptu savu kaunu.

Kas attiecas personīgi uz mani, tad kā ārsts un dvēseļu aprūpētāja uzskatu – mūsu laikā ar paaugstinātu seksuālo ievirzi ir vienkārši nepieciešams draudžu vadībai atrast veidu kā gudri sniegt jauniešiem kādu informāciju par dzimumdzīvi, nostiprinot to ar garīgu ieskatu par laulības sakramentu, un kāda ir ar to saistītā atbildība. Šādam nolūkam nepieciešams jaunos brāļus un māsas, visus pusaudžus uzticēt uz tādu atklātību spējīgiem, gudriem vecākiem, dvēseļu aprūpētājiem vai speciāli sagatavotiem mācītājiem un jauniešu vadītājiem, kuri runātu ne tik daudz par seksa tehniku, bet par tādu attiecību psiholoģisko aspektu. Un pie viena

brīdināt par smagām, agri iesāktas dzimumdzīves sekām un par to, ka aborts ir šausmīga psihiska trauma sievietei jebkurā vecumā, kas izraisīs nopietnas sekas viņas psihē un pat turpmākā veselības stāvoklī.

Visbeidzot ir jāsaprot, ka mūsu laikā, kad viss visapkārt kliedz par seksu, no bērnu un pusaudžu agras seksualizācijas nekur vairs neaiziet, jo tā, diemžēl, iekārtota mūsdienu sabiedrība. Bez tam daudzi tēvi un mātes parasti spriež pēc sevis, uzskatot, – ja viņiem jaunībā nav bijuši seksuāli grēki, tad arī viņu bērniem tādi nevar būt. Tā domājot, viņi aizmirst, ka mūsdienu jaunatnei ir daudz kārdinājumu un agrāk nebijušas iespējas morāli krist, par ko viņu vecāki un vecvecāki pat nevarēja iedomāties. Tas pats jāliek vērā arī baznīcu kalpotājiem, kuri atzīst par labāku nerunāt ar jaunatni par dzimumdzīvi, uzskatot, ka tādas sarunas ir priekšlaicīgas un bīstamas, jo var viņus aptraipīt un izkropļot.

Kāda ticīga māte Vācijā domāja tieši tāpat, bet tad, izlasot grāmatu „Atklāta saruna“, izlēma parunāt ar savām divām meitām. Vienai bija sešpadsmit, otrai četrpadsmit gadi. Kad viņa nokaunējusies un meklējama pareizos vārdus, sāka runāt par cilvēku seksualitāti, abas meitenes zinoši paskatījās viena uz otru, sāka smieties un pārtrauca viņu, sakot: „Māt, vai tu tiešām domā, ka mēs vēl esam maziņas un neko nesaprotam? Mēs to zinām jau sen. Vēl ceturtajā klasē skolotāja seksuālās audzināšanas stundās mums par dzimumdzīvi sīki izstāstīja. Jūs pieaugušie uzskatāt mūs par naiviem, bet mēs, mūsdienu jaunatne, brīnāmies par **jūsu** naivumu, kas attiecas uz informāciju, kuru saņemam. Mūsu klases audzinātāja demonstrēja video ar dažādām seksa pozām, bet pēc tam stāstīja kā gulēt ar savu vīru. No sākuma viņa mēģināja šīs pozas mums parādīt uz maketiem, bet pēc tam ieteica tās pamēģināt vienai ar otru. Tāpēc nespried par mums pēc sevis un saviem tava vecuma draugiem“. Kaut ko tādu dzirdot no savām meitām-pusaudzēm, satriektā māte zaudēja valodu, sapratusi, cik maz viņa savas meitas pazīst un cik daudz no viņas tiek slēpts.

Tā ka nevar līdzīgi strausiem paslēpt galvu smiltīs iedomājoties, ka kristīgās jaunatnes vidū nevar būt seksuālie

grēki; viņi ir apkārtējās pasaules sabojāti. Ak, ja vecāki zinātu, kas notiek ar viņu mīļotajiem bērniem, tad priekšlaicīgi nosirmotu. Nevienš nemāk tik izsmalcināti vazāt aiz deguna un aptīt ap pirkstu savus tēvus un mātes, kā to dara mūsu jaunie brāļi un māsas. Ir satriecoši, cik aklas uzticēšanās pilna var būt vecāku mīlestība. Dēls vai meita māk izdomāt un izstāstīt neiedomājamas pasaciņas, bet māte un tēvs tām vieglprātīgi notic. Droši vien daudzi jau ir ievērojuši, ka ticīgie jaunieši negrib, ka viņu sanāksmēs piedalās vecākā paaudze motivējot ar to, ka vecākiem ļaudīm uz visu ir savi uzskati, un ar savām tikumības runām un pamācībām viņi tikai traucē.

Kad novadi dvēseles aprūpes seminārus dažādās, atšķirīgās pasaules valstīs un pēc tam klausies dažādu baznīcu un konfesiju kristiešu grēksūdzēs, tad pārņem šausmas no tā, kas slēpjas aiz viņu dievbijīgās ārienes. Bet sevišķi šokē tas, ko gaismā iznes jauni cilvēki, kas uzauguši kristīgās ģimenēs. Šie jaunieši un jaunietes ir dažādu draudžu locekļi, dzied korī vai slavēšanas grupā, ir misijas darbā, evaņģelizē un liecina par Kristu, un tai pašā laikā slepenībā dara tādas lietas, no kurām mati ceļas stāvus. Ikdienā, esot satiksmē ar cilvēkiem, un jo sevišķi dievkalpojumā, viņi ir draudzīgi, pretimnākoši, pieklājīgi un izskatās pēc eņģeļiem. Bet naktī, kad paliek vieni paši un neviens viņus neredz, piekopo pašus apkaunojošākos seksuālos grēkus. Klausoties par viņu nešķīstību, kuru tie iznes gaismā, neviļus jādomā: „Ak, kaut reizi šīs dvēseles būtu ļāvušas Tam Kungam paņemt pātagu un iztīrīt savu garīgo templi no tās netīrības, kas to pārpilda!”

Mūsu laikā kristiešu paverdzināšana ar netiklības garu ir kļuvusi par īstu lāstu, tāpēc ka internets, aifoni un smartfoni, kuri ir gandrīz vai katram, atvēra brīvu un vieglu pieeju pornogrāfijas pasaulei ne tikai neticīgiem ļaudīm, bet arī kristiešiem, kā rezultātā brāļi un māsas Kristū iegrimuši šajā purvā, kaut gan lieliski pārzin Svēto Rakstu vārdus: „Bet netiklība, visāda veida netīra dzīve vai mantkārtība lai pat vārda pēc jums ir sveša, kā tas svētiem pieder” (Ef. 5:3). Pie tam šis netiklības gars sabojājis visu vecuma kristiešus – no piecu, sešu gadu veciem bērniem līdz pat dziļu vecumu

sasniegušiem, kuriem jau sen ir pāri septiņdesmit. Lai tie nebūtu vien tukši vārdi, minēšu dažas liecības no tiem cilvēkiem, kuri ar savu stāstu par pārdzīvoto vēlējās brīdināt citus ticīgos.

„Atceros, ka man bija tikai seši gadi“ – stāstīja jauna sieviete „kad es ar savu jaunāko māsu gājām gulēt un sākām spēlēties. Mēs izģērbāmies pilnīgi kailas un sākām viena otru aiztikt, pie kam es biju iniciatore, jo man par kailumu bija neveselīga interese. Man gribējās redzēt, kas viņai zem biksītēm un es ar rokām aiztiku dzimumorgānu zonu. Pie tam es gandrīz katru vakaru ejot gulēt kairināju savus dzimumorgānus, uzbudinot un sevi apmierinot. Un tikai pēc tam es spēju aizmigt. Protams, tajā laikā es neaizdomājos par to, ko es daru. Man vienkārši bija patīkami un viss.“

Bet, lūk, ko rakstīja divdesmit divus gadus veca kristiete, kuras dzīvi par elli pārvērtā viņas pašas ticīgais tēvs: „Divpadsmit gadu vecumā mani sāka izvarot mans tēvs, kuram tajā laikā bija četrdesmit pieci gadi. Viņš nāca manā istabā, kad visi gulēja vai neviena nebija mājās un sāka mani aptaustīt. Pabāzis roku zem mana apģērba aizskāra visu. No rītiem viņš agri gāja uz darbu un tomēr vienmēr ienāca manā istabā un darīja to pašu. Bieži es pamodos no viņa roku pieskārieniem un nezināju ko darīt. Neatceros, cik ilgi tā turpinājās, zinu tikai to, ka daudzkārtīgi. Tagad man ir divdesmit divi gadi un atmiņas par tiem gadiem mani spīdzina. Es līdz šim nevienam par to neesmu stāstījusi, ko tēvs ar mani darīja un domāju, ka arī māte par to nezināja. Nezinu vai ir vērts par to parunāt ar tēvu vai izstāstīt draudzes mācītājam? Dažus gadus atpakaļ mūsu draudzē tieši tas pats notika citā ģimenē. Seksuāli vajāta meitenīte aizgāja uz brāļu padomi un visu izstāstīja. Tomēr, kad tēvs tika ataicināts, viņš visu noliedza un mājās pārnācis meitu piekāva. Pēc visa tā radās lielas nesaskaņas brāļu vidū un daudzi no draudzes aizgāja. Es tāpēc klusēju, lai nekas līdzīgs neatkārtojas. Bet nelaime ir tajā, ka pēc visa tā es sāku nodarboties ar pašapmierināšanos, bet pēc tam nonācu atkarībā no pornogrāfijas. Nezinu vai tēvs mani inficēja ar netiklības garu vai pati esmu vainīga, tikai netieku ar sevi galā. Nesen kāds jauns vīrietis

mani baidināja, bet es viņam atteicu, jo negribu stāties laulībā ar visu šo nešķīstību. Pēc visa tā ko tēvs man ir nodarījis, es vairs neuzticos vīriešiem. Neuzdrošinos apprecēties, jo baidos, ka vīrs varētu būt tāds pats kā tēvs. Lūdzu, dodiet padomu, ko man darīt?“

Un vēl viena vēstule no septiņpatsmitgadīgas meitenes, kura rūgti apraudāja savu apsmieto bērniņu: „Mūsu kristīgā ģimene, kurā es no četriem bērniem biju jaunākā, dzīvoja vienā mājā ar vectētiņu un vecmāmiņu. Man bija seši gadi un vectēvs, kuram tajā laikā bija jau pāri septiņdesmit gadiem, ļoti mīlēja ar mani spēlēties. Sākumā tā bija nevainīga spēlēšanās, tāda kā vienkāršas bērnu rotaļas – iet vistiņās un spēlēt paslēpes, kad vectēvs mani meklēja, noķēra un tad ar spēku spieda mani pie krūtīm. Bet ar laiku viņš mani sāka sēdināt klēpī, glāstīt, ilgu laiku turot plaukstu tuvu kājstarpēi jeb pameta mani gaisā un noķēra tā, ka viņa roka pastāvīgi bija manā kājstarpē. Pie kam viņš vienmēr tā dīvaini sapspringa, strauji elpoja un trīcēja. Tāda viņa dīvainā izturēšanās manī viesa bailes, kaut gan tad es nezināju, ko tas nozīmē. Līdzīgas „rotaļas“ turpinājās divus gadus, kā rezultātā septiņu gadu vecumā jau nodarbojos ar pašapmierināšanos, kļūstot par šī grēka verdzeni, kurš mani moca līdz pat šim laikam. Tikai nesen sapratu, ka bērniībā tiku inficēta ar šo grēku no pašas vectēva, kurš trīsdesmit piecu gadu garumā sludināja Dieva Vārdu.“

Un vēl viens stāsts. Šajā reizē no četrdesmitgadīga piecu bērnu tēva: „Piedzimu un uzaugu kristīgā ģimenē, kas piederēja stingru uzskatu, galēji konservatīvai vasarsvētku draudzei. Viss kas attiecās uz dzimumdzīvi, pie mums bij aizliegta tēma, bet „aizliegtais auglis vienmēr ir salds“. Un tāpēc jo pievilcīgāks. Tieši tā tas bija ar mani. Manas jaunības laikā nebija tik viegla pieeja pornogrāfijai, kā tas ir tagad. Tomēr jau desmit gadu vecumā pamanījos to atrast, izlūdzot no vienaudžiem attiecīgus žurnālus, kurus viņi atrada savu vecāku slēptuvēs. Atgriezies no armijas es apprecējos, cerot, ka tādejādi atbrīvošos no savas slimīgās tieksmes pēc sieviešu kailuma, tomēr manas cerības nepiepildījās. Piesātinājies intīmā tuvībā ar savu sievu, es vēlējos

ko vairāk. Mūsu ticība neļāva praktizēt to, ko es biju redzējis pornogrāfiskos žurnālos. Šāda kaislīga vēlme piedzīvot skatīto beidzās ar to, ka devos uz bordeļiem, kas ar laiku izvērtās par nepieciešamību, jo laulāto kopdzīve vairs neapmierināja. Jo, kad pazūd dievbijība, tad vairs neeksistē tikumības bremzes. Vēl jo vairāk, kaut mums ar sievu ir pieci bērni, es pastāvīgi skatījos uz citām sievietēm un jaunām meitenēm, savās domās „ievilku“ viņas gultā, lai atkārtotu to, ar ko slepeni nodarbojos bordeļos ar prostitutām.“

Kad dzirdi vai lasi vēstulēs tādus stāstus, tad sāc saprast kāpēc Svētie Raksti nevienam citam, bet tieši Savai izredzētai tautai teica šos ļoti skaidros un pilnā nozīmē šokējošos vārdus: „Kaut gan Es esmu viņus paēdinājis, tie pārkāpj laulību un skrien netiklības namā. Kā iekarsuši ērzeļi tie blandās apkārt, un ikviens zviedz pēc sava tuvākā sievas. Vai Es to lai nesodītu, saka Tas Kungs, jeb vai Es to tādai tautai kā šī lai nepiemeklētu dusmās?“ (Jer. 5:7-9). Un kļūst skaidrs kāpēc jaunais Pinehass, redzot, kā netiklības gara inficētie israēlieši aiziet bojā, ņēma šķēpu un nogalināja vienu no saviem virsaišiem, kopojojies ar pagānieti, Midiana sievieti (skat. 4.Moz. 25:1-15).

Tādējādi jau Vecās Derības laikos Dieva tauta tika vilināta uz netiklību, un tās satriekti viņi gāja bojā kā mušas, saņemot Tā Kunga sodu. Tikai neliela daļa no viņiem, apziņoties notiekošā šausmas, raudāja pie saiešanas telts ieejas. Kaut kas līdzīgs notika arī Ecēhiēla dienās, kura acu priekšā parādījās seši vīri ar pazudināšanas ieročiem, un viņu vidū bija viens ģērbies linu audeklā, tam bija pie jostas ap gurniem rakstāmie rīki, kuram Dievs sacīja: „Ej pa pilsētu, pa Jeruzālemi, šķērso to un uzvelc uz pieres zīmi visiem tiem vīriem, kas sūdzas un skumst par visām negantībām, kādas notiek pilsētā.“ Bet citiem Viņš sacīja, man dzirdot: „Eita viņam pakaļ pa pilsētu un kaujiet nost! Jūsu acis lai nežēlo, un nesaudzējiet neviena. Kaujiet nost sirmgalvjus un jaunekļus, jaunavas, bērnus un sievas, kamēr visi pagalam. Bet neaizskariet neviena, kam ir zīme. **Un iesāciet ar Manu svētnīcu!**“ Tad tie iesāka ar **vecajiem, kas stāvēja Tempļa priekšā**“ (Ec. 9:2-7).

Ko lai saka, vēsture atkārtojas. Mūsu dienas amoralitāte tāpat ir ielauzusies garīdzniecībā. Arvien vairāk ir tādu mācītāju, kuri nonāk netiklībā un pārkāpj laulību. Laulības šķiršana viņu vidū nav vairs nekāds kauns. Par diakoniem un mācītājiem akceptē arī tādus, kuri ir šķīrušies un pametuši savas sievas. Var sastapt pat tādus, kuri turpina vadīt un sludināt neskatoties uz to, ka viņiem ir mīļākās. Personīgi man nācās sastapties ar vairāku apgabalu galveno bīskapu, kurš pēc sievas nāves ir precējies ar jaunatgrieztu šķirteni, pēc dažiem gadiem izšķīries un apprecējis divas reizes šķītrušos sievieti – kristieti, kuras abi vīri bija dzīvi.

Tādēļ, ja tas notiek ar garīdzniekiem, vai būtu jābrīnās par ierindas draudzes locekļu slepenajiem seksuālajiem sakariem, turklāt tādu, kuri ārēji ir visnotaļ „dievbijīgi“? Tas viss ļauj arī kristīgajai jaunatnei izdarīt grēkus, kuros krīt tie, kas pēc vecuma viņiem būtu piemēroti par tēviem un mātēm, un tas dažkārt noved pie pilnīgas atsevišķu draudžu sabrukšanas. Tā vietā, lai kļūtu par šķīstības piemēru grēkos pūstošajai pasaulei, kristieši pārņem tās dzīvesveidu un uzvedību, noslīdot izvirtības un dažādas seksuālas nešķīstības bezdibenī.

Kāds jauns brālis nesen stāstīja, ka vasarsvētku un harizmātisko novirzienu **sludinātāju** sanāksmē tika nolemts veikt klātesošo brāļu anonīmu aptauju par jautājumu, kas skar pornogrāfijas lomu viņu dzīvē. Par vispārēju pārsteigumu un šausmām izrādījās, ka vairāk nekā puse no visiem sapulcējušajiem ne tikai pastāvīgi un slepeni to skatās, bet jau sen ir kļuvuši par pornogrāfijas atkarīgajiem. Kā apliecinājums tam ir četrdesmitgadīga diakona, kuru gatavojās ievest mācītāja kārtā, sievas stāsts. Ar asarām acīs viņa pavēstīja, ka šī iemesla dēļ ir ļoti satraukusies, jo naktīs vairākkārtīgi pieķērusi savu vīru skatoties pornogrāfiju. Pie tam viņš kļuva neaprakstāmi nikns, ja sieva izlemtu viņu atmaskot.

Bet tā kā daudzi sludinātāji cieš no netiklības gara, no viņu nešķīstajiem „traukiem“ inficējas arī klausītāji. Tādā veidā šis grēks ātri izplatās, samaitājot klausītājus nevis pasaules netiklības perēkļos, bet kristīgas baznīcas telpās.

Kā piemēru minēšu kādas jaunatgriezušās sievietes stāstu: „Nesen mani uzaicināja aiziet uz vietējo baptistu draudzi paklausīties no citas pilsētas atbraukušu evaņģēlistu. Pēc dievkalpojuma mani pie viņa pieveda, lai iepazīstinātu ar mani kā jauno draudzes locekli. Iepazīstoties viņš satvēra manas rokas virs elkoņiem, it kā sasveicinoties. Nākošā dienā es sajutu sevī netiklības garu un kopš tā brīža ciešu jau divas nedēļas tādā mērā, ka burtiski degu miesaskārē, kaut gan man jau ir sešdesmit pieci gadi un nekas tamlīdzīgs ar mani nav bijis pat jaunībā. Tagad bīstos pieskarties citiem cilvēkiem, pa naktīm neguļu un pat ēdiens izsauc riebumu. Beidzot aizgāju pie tā sludinātāja un visu viņam izstāstīju. Protams, viņš man nenoticēja, tomēr aizdomājās un atvadoties teica, ka tas nav mans grēks un tā reizēm gadās. Es visu sapratu un pārstāju turp iet.“

Par līdzīgiem pārdzīvojumiem dvēseļu aprūpes laikā ne reizi vien ir nācies dzirdēt, kad ļaudis kļūst par upuriem no netiklības gara inficēta cilvēka. Dažreiz pietiek ar rokas vai ķermeņa pieskārienu, lai šī grēka inde sāktu garīgi saindēt. Šāda parādība atgādina to, kas rakstīts Svētos Rakstos: „Jeb vai nezināt, ka tas, kas kopojas ar netikli, ir viena miesa ar to? Ir sacīts: tie abi būs viena miesa“ (1.Kor. 6:16, sinodālā tulkojumā). Skaidrs, ka sludinātāji tam netic un smejas, kad viņiem kaut ko tādu saka, tomēr Dieva Vārds ne par velti teic, lai mēs: „...ienīstam pat miesas apgānītās drēbes“ (skat. Jūd. 1:23). Turklāt tāda inficēšana notiek laikā, kad aizlūdzot tiek uzlikta rokas. Tieši tā notika ar kādu jaunu cilvēku, kurš tika inficēts ar netiklības garu, kad **pavecāks bīskaps uzlika viņam rokas**. Pēc viņa lūgšanas jaunais cilvēks tā mocījās, ka bija gatavs doties pašnāvībā. Šajā sakarā sludinātājiem būtu jāieklausās apustuļa Pāvila vārdos, kurš zinot par šādu problēmu, teica: „Es jums lieku pie sirds, **brāļi**, Dieva žēlsirdības vārdā nodot **sevi pašus** par dzīvu, svētu Dievam patīkamu upuri, tā lai ir jūsu **garīgā kalpošana**. Un netopiet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā garā, lai pareizi saprastu, kas ir Dieva griba: to, kas ir labs, tīkams un pilnīgs“ (Rom. 12:1-2).

Klausoties un lasot dažāda vecuma brāļu grēksūdzēs, nevar beigt brīnīties par to, cik daudzi no viņiem cieš no acu kārības, nodarbojas ar pašapmierināšanos, aizraujas ar pornogrāfiju un pat ar virtuālo seksu, kļūstot par savu seksuālo vēlmju vergiem. Bet sevišķi satriec tas fakts, ka viņu vidū ir ne mazums tādu, kuri stāv draudzes priekšā un sludina Dieva Vārdu. Šiem „sludinātājiem“ tā vien gribas pateikt: „Lai saule šodien nenoriet pirms neesat nesusī gaismā savus grēkus, lūdzot To Kungu dāvāt spēku sākt jaunu dzīvi! Nebīstieties nosaukt lietas īstos vārdos! Paskatiet skaidri, kādi jūs īstenībā esiet! Jo, ja jūs paši sevi notiesāsi, tad Dievs, iespējams, dāvās jums Savu žēlastību! Kāda jēga spēlēt dievbijīgu izrādi, kad tās saucamās kalpošanas laikā uz jums skatās tā, kura lieliski zina par jūsu grēkiem ?!“

Par to nākošais skumjais stāsts. Kādā misijas ceļojumā uz vienu no rietumu valstīm pēc dievkalpojuma, kurā dziedāja daudzskaitlīgs koris, kuru diriģēja pēc izskata dievbijīgs un patīkama izskata diriģents, pie manis pienāca viņa sieva un lūdza privātu dvēseles aprūpes sarunu. Cīnoties ar asarām, un tik tikko apslāpējot raudas, viņa pateica, ka diriģents ir viņas vīrs. Jau daudzu gadu garumā viņš aizraujas ar pornogrāfiju un sadzīvo ar kora solisti, kurai ir trīs bērni no pašas vīra un divi no viņas vīra, kurš sola viņu nosist, ja viņa kādam par to ieminēsies. Vēlāk noskaidrojās, ka šis visas lielās draudzes iemīļotais diriģents ir ne tikai kora vadītājs, bet arī visu atzīts sludinātājs. Viņa iemīļotākās tēmas bija Dieva svētums un kristiešu savstarpējā mīlestība. Atliek vien brīnīties, cik prasmīgi iemācījušies melot un liekuļot tie, kurus uzskata par svētīgiem Tā Kunga kalpotājiem.

Ak vai, cik vēl daudz līdzīgu piemēru varētu minēt par tā saucamiem „Dieva vīriem“, kuri krituši netiklībā pamet savas ģimenes, apprec citas sievietes, tad pamet arī tās, atrodot vēl jaunākas un skaistākas. Un viņus nesatrauc apustuļa Pāvila vārdi no 1.vēstules korintiešiem 15.nodaļas: „Esiet visai modrīgi un negrēkojiet, jo daži Dievu nemaz nepazīst, to es jums saku par kaunu“ – jo vienkārši nevēlās dzirdēt to, kas viņiem nepatīk. Reizēm gribas saķert galvu

un kliegt: „Kungs! Kā kaut kas tāds ir iespējams, un kas mūsu vidū beigu beigās notiek!“

Savas dzimumtiesmes kontrolēšana attiecas gan uz ķermeni, gan prātu. Pirms simts gadiem nebija vajadzības aicināt kristiešus kontrolēt savu dzimumdzīvi, jo tajā laikā pat lielākā daļa neticīgo notiesāja seksuālo izlaidību. Diemžēl, tāda attieksme pret līdzīgām lietām ir palikusi tālā senatnē. Šodienas sociologi un psihologi pārlicina, ka pirmslaulību sakari un ārulaulības dzimumsakari ir pilnīgi pieņemami, ja viņi nenodara emocionālu ļaunumu. Un daudzi kristieši kļūst par šādu domu upuriem.

Dieva paraugs pareizai dzimumdzīvei ir – ne tikai pilnīga atturība pirms un ārpus laulībām, bet arī intīmo sakaru šķīstums laulības dzīvē, kā rakstīts: „Laulība lai ir visiem godā un laulības gulta neaptraipīta, jo netiklos un laulības pārkāpējus Dievs sodīs“ (Eb. 13:4). Nedod vietu kompromisam šajā jautājumā arī apustuļa Pāvila izteiktie vārdi ticīgajiem Tesalonikā: „Jo tāda ir Dieva griba – lai jūsu dzīve būtu svēta. Atturieties no netiklības! Zinait, ka ikvienam jāglabā savs miesas trauks svētumā un godā, bet ne kaislē un kārībā, kā to dara pagāni, kas nepazīst Dievu“ (1.Tes. 4:3-5, sinodālā tulkojumā). Interesanti, ka grieķu Jaunās Derības oriģināltekstā vārds „trauks“ apzīmē dzimumorgānu. Un šo Dieva radīto ķermeņa daļu domāto laulātā dzimumgandarījumam ir jālieto godam un svētumā, kā tas bija paredzēts no pasaules radīšanas iesākuma. Jebkuru novirzi no šī noteikuma apustulis Pāvils sauc par pagānismu, t.i. tādu cilvēku dzīvi un uzvedību, kuri nepazīst Dievu.

Kristiešiem jāvingrinās sevi savaldīt ne tikai dzimumdzīves sfērā, bet arī domu, divdomīgu izteicienu un uzskatu jomā. Jo ne velti Jēzus ir teicis, ka „...ikviens, kas **uzskata** sievu, to iekārodams, tas ar viņu laulību jau ir pārkāpis savā sirdī“ (Mt. 5:28). Un viss tāpēc, ka iekāres pilns skatiens ātri kļūst par nešķīstu domu, kas skubina uz atbilstošām darbībām, jo dzimumtiesme mājā katra cilvēka sirdī. Pat Ījabs rīkojās stingri attieksmē uz tādu kārdinājumu „noslēdzot ciešu norunu ar savām acīm, ka iekārodams neuzzlūkos nevienu jaunavu“ (Īj. 31:1). Un ja jau taisnais tajos senajos

laikos saskatīja vajadzību uzņemties tādas saistības, tad mūsdienu sabiedrībā, kur dzimumdzīve tiek reklamēta pat automašīnās, tad tas mums vēl jo vairāk ir nepieciešams. Dvēseļu aprūpes prakse parāda, ka liels skaits ticīgu vīru nav miesīgi pārkāpuši laulību, tomēr domās to ir darījuši neskaitāmas reizes.

Tam Kungam ir sava mēraukla un, neatkarīgi no tā vai tas mums patīk vai nē, Viņš mūs mēra tieši ar to. Seksuāla tieksme ir Dieva dāvana, kuru no paša iesākuma Viņš ir paredzējis vīrieša un sievietes laulības dzīvei. Tāpēc erotiskas domas un vizuāli priekšstati ir pieļaujami tikai tajā gadījumā, ja viņi ir vērsti uz savu otro pusīti pēc stāšanās laulībā. Bez laulības un nopietniem nolūkiem lolot erotiskas domas un sajūtas ir netiklība. Nevajag censties sev rast attaisnojumu, ka mūsu izvirtušajā, kailuma pārpildītajā, netikumīgajā pasaulē ir ļoti grūti palikt šķīstam domu pasaulē, jo ar to mēs apgalvojam, ka Dievs prasa no mums neiespējamo. Tajā vietā, lai uzdrošinātos Viņam pārmest, labāk atzīsimies, ka **esam pazaudējuši dievbijību un mīlestību uz Viņu, Kurš mūsu dēļ bija gatavs uz moku pilnu nāvi pie krusta Golgātā.**

Seksuālā grēku sfēra – tā ir nešķīsta, smirdoņas pilna kloāka, kuras sākotnē atrodas mežonīga, neapvaldāma, dzīvnieciska dzimumdzīvē. Esot tās pakļautībā, pietiek paskatīties uz nešķīstu attēlu, kā jau tu atrodi velna ķetnās. Tāpēc, ja jūsu acis, nemeklējot, nejauši ierauga šo netīrību, tajā pat sekundē jānovēršas, lūdzot To Kungu izdzēst redzēto no atmiņas un, neskatoties vairs uz to pusi, jāstājas pretī sātanicajam kārdinājumam, kurš mudina paskatīties vēlreiz. Ja tā neizdara, dzimumdzīvē pārņems jūs tik ļoti, ka nebūs vairs spēka ar to tikt galā un paliekot vienam, sāksiet ar pašapmierināšanos vai pornogrāfijas skatīšanos, aizvien dziļākā mērā kļūstot par grēka vergu. Parasti cilvēks ilgu laiku neievēro, ka ir kļuvis par savas miesaskāres vergu. Viņam liekas, ka pietiek sevī saņemt rokās un viņš būs brīvs. Tomēr tāda pārliecība ir maldīga, tāpēc ka tikko cilvēks pieliek pūles, lai atbrīvotos, tā tūlīt aptver, ka tas nemaz nav tik viegli kā viņš sākumā iedomājās, un ir nepieciešama smaga cīņa par kuru agrāk pat nenojauta.

Protams, var apgalvot, ka cīņa ar miesaskāri ir tik smaga, ka parastam cilvēkam gūt pilnīgu uzvaru ir neiespējami. Bet atcerieties Vecās Derības Jāzepu, kurš arī bija parasts cilvēks, tomēr atrada sevī spēku izrauties un aizbēgt no netikles, Potifara sievas, kura viņu nepārtraukti vajāja. Tāpat atcerieties tāda paša parasta cilvēka, kā mēs visi, – apustuļa Pāvila vārdus, kurš izskaidrojot bezspēka iemeslu šajā jautājumā, teica: „**Jūs vēl neesat līdz asinīm pretim turējušies, cīnīdamies pret grēku...**“ (Eb. 12:4). Tā kā jautājums nav tajā, ka jūs cīnā ar miesaskāri nevarat to uzvarēt, bet gan tajā, ka kārdināšanas brīdī negribat stingri pateikt: „Labāk es mirstu, nekā tagad darīšu šo grēku“.

Diemžēl mūsu dienās ir grūti atrast brāļus, kuri būtu līdzīgi apustulim Pāvilam. Tagad viņu vidū ir daudz tādu, kuri **pazaudējot kontroli un vīrieša pašcieņu**, ar domām un acīm pievēršas zināmas kārtas sievietēm un meitenēm, nespējīgi atraut skatieni no bezkaunīgi demonstrēta kailuma! Tā rīkojoties viņi aizmirst, ka **pašsavaldīšanās** ir spēja valdīt pār sevi kārdinājuma laikā. Seksuālā sfērā tas nozīmē prast kontrolēt savā prātā radušos dzimumtieksmi, tai pašā laikā apslāpējot nešķīstas tieksmes, vēlmes un miesaskāri.

Cīņas laikā ar miesaskāri ir svarīgi atcerēties Svētos Rakstus, kuri runā par to, ka „...**laulības pārkāpējus Dievs sodīs**“ un „**Jo to iegaumējiet: nevienam netiklim, netīram vai mantrausim, tas ir, elku kalpam, nav vietas Kristus un Dieva valstībā!**“ (Eb. 13:4; Ef. 5:5). Grieķu valodā vārds „izvirtulis“ skan kā „porno“ un ir pamatā vārdam pornogrāfija, to raksturojot īsi un precīzi. Tagad tas ir zināms pat bērniem. Mūsu laikos internetā eksistē vairāk par divsimt tūkstošiem dažādas pornosaites un tas pats par sevi jau kaut ko izsaka. Bet sevišķi sāpīgs ir tas fakts, ka šajā nešķīstībā ir iesaistīti kristieši ne mazākā mērā kā šīs pasaules cilvēki. Es pastāvīgi saņemu vēstules no raudošām sievietēm, kuras stāsta par to, cik negatīva ir tāda ietekme uz bērniem, kuri, redzot sava tēva ļauno piemēru, sāk viņu vai nu neieredzēt vai darīt to pašu. Daži pat pilnīgi atkāpjas no Dieva un pievēršas narkotikām un nevaldāmam seksam.

Reiz ASV tika veikts pētījums slepkavu vidū. Izrādījās, ka vairāk par 90% šo noziedznieku bērnībā skatījušies pornogrāfiju. Tieši tajā laikā viņos iegāja sātans. Pat ja kristieši tikai klausās ciniskus jokus un neķītras anekdotes, nemaz nerunājot par pornogrāfijas skatīšanos, tad velnam tiek dota lieliska iespēja pārvaldīt viņu sirdis. Tad viņi tiek baismīgi mocīti, no kā nav iespējams atbrīvoties līdz tam brīdim, kad viņi iznesīs šo nešķīstību gaismā, nosaucot lietas to īstajos vārdos un neatteiksies no varas, kuru sātans ieguva pār viņu dvēselēm.

Grēksūdzē atklājot savu netiklību nepieciešams atgriezties pie tā laika brīža, kad šī vēlme uz to parādījās. Pie kam svarīgi nonākt pie pašas grēka saknes, lai to izrautu. Jo Jēzus ir teicis: „Pārdomā, no kā tu esi atkritis“, t.i. atceries to brīdi, kad tu sāki tādā veidā grēkot. Ir tādi augi, piemēram eikalipts, kuru iespējams iznīdēt tikai tajā gadījumā, ja no zemes tiek izcelta sakne. Bez tā koku var cirst un atkal cirst, bet tas atkal ataug. Tieši tā tas ir ar netiklības garu. Lai no tā atbrīvotos ir jāizsūdz visu, kas ar to saistīts, dziļi un pamatīgi, un pēc tam jāatsakās no sātana varas.

Tikai tad ir nozīme lūgt Tam Kungam par to, lai Jēzus Kristus izlietās Asinis nomazgā tevi no šī grēka. Tieši tā piepildās Svēto Rakstu vārdi: „**Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš** ir uzticīgs un taisns, ka **Viņš mums piedod** grēkus un **šķīsta mūs** no visas netaisnības“ (1.Jņ. 1:9). Vispirms mēs piepildām izteikto priekšnosacījumu – izsūdzam savus grēkus, pēc tam Dievs piepilda doto apsolījumu – piedod un mūs attīra.

Dzīves prakse rāda seksuālo grēku ārkārtīgo „saldmi“. Pēc būtības pretīgi, tie mūsu fantāzijās, domās un priekšstatos kļūst ļoti pievilcīgi. Lai tos mums „iesmērētu“, velns netiklību, laulības pārkāpšanu, dzimumizvirtības un citu seksuālo nešķīstību „iesaiņo skaistā iepakojumā“, darot to romantisku un vilinošu vai pārliecina, ka: „Tajā nekā nosodāma nav. Bet tā kā Dievs ir žēlsirdīgs, pacietīgs un iecietīgs, Viņš noteikti piedos, ja pēc tam vienkārši palūgsim piedošānu.“ Tā noticējis tādiem velnišķīgiem apsolījumiem, cilvēks kļūst garīgi akls, jo patiesībā seksuālo grēku sekas ir pilnā

mērā šausmīgas. Noslēgumā par pierādījumu tik smagai, grūtai, bet ārkārtīgi svarīgai tēmai minēšu trīsdesmitastoņgadīga ticīga cilvēka liecību, kurā viņš stāstīja:

„Trīs gadu garumā aizraušanās ar pornogrāfiju mani noveda tik tālu, ka es pievīlu sievu un stājos sakaros ar pasaulīgu sievieti, savu darba kolēģi. Tagad viņa ir grūta un draud visu izstāstīt manai sievai un mūsu draudzes mācītājam, ja es viņu pametīšu. Man jau pašam ir nelabi no manas dubultās dzīves, un es no visas sirds to vēlētos izmainīt, bet nezinu kā to izdarīt. Saprotu, ka šāds teātris jāizbeidz, jo paveiktais grēks mani burtiski nogalina. Cik vēlams un vilinošs tas izlikās sākumā, tik pretīgs un mokošs tagad, kad esmu kļuvis tā vergs. Baidos pazaudēt mīļoto sievu, kuras cienīgs es neesmu, un pārdzīvoju par saviem bērniem, jo redzu, ka netiklības gars ir pārgājis arī uz viņiem. Jau ne reizi vien redzēju, ka mans vecākais dēls – pusaudzis viedtālrunī vairākkārtīgi apmeklējis pornosaites, un pašapmierinās, sēžot pie datora. Ak, kā es sevi nosodu par tādu nespēku, un kā vēlētos pagriezt laiku atpakaļ, sākt visu no jauna, bet bīstos, ka ir jau par vēlu kaut ko labot. Tā man atliek vienīgi apzināties satriecošo Bībeles vārdu īstenumu, kura brīdina no grēka, sakot: „Zagta maize cilvēkam gan labi garšo, bet pēc tam tās ēdējam mute ir pilna zvirgzdu“ (Sal. pam. 20:17)“.

10. nodaļa

Grēka neizbēgamās sekas

Mūs no bērnības māca, ka viss slepenais kļūst zināms un katram noziegumam seko sods. Bet nezina kāpēc mēs uzskatām, ka šis likums attiecas uz citiem, tikai ne uz mums. Tāpēc esam pat sašutuši, ja tas piepildās mūsu dzīvē, un mums nākas nopļaut to, ko kādreiz esam iesējuši, par sekām nedomājot. Atceros kad kāda sieviete, sūdzot savus šausmīgos seksuālos grēkus, ar sašutumu teica: „Kāpēc Dievs tā rīkojas? Kad cilvēks gatavojas grēkot, Viņš itin kā dod zaļo gaismu, bet kad grēks izdarīts, piespiež nest izdarītā sekas. Dažreiz liekas, ka Viņš speciāli noliek tavā priekšā slazdu“.

Tādi izteicieni ir tieša zaimošana un parāda ka tas, kas kaut ko tādu saka, nepazīst Radītāja dabu. Dievs ir suverēns un radot cilvēku pēc Sava tēla un līdzības, Viņš tam piešķir brīvu gribu un brīvību izvēlēties un pieņemt patstāvīgus lēmumus. No tā laika viss, kas attiecas uz mūsu dzīvi, pamatā ir atkarīgs no mums pašiem. Esot pieauguši, mēs izvēlamies vietu kur dzīvosim, izvēlamies sev profesiju, dzīvesbiedru vai dzīvesbiedreni. Izvēlamies ko ēdīsim un kā gērbsimies, ar ko nodarbosimies un kādi mums būs draugi. Izlemjam ko darīsim, ar ko satiksimies un kā pavadīsim brīvo laiku. No mums ir atkarīgs vai mēs sāksim kaut ko runāt vai dosim priekšroku klusēšanai, vai dosimies kaut kur vai paliksim uz vietas, vai spersim kādus soļus vai nolemsim nogaidīt, vai iegādāsimies kādu lietu tagad vai vēlāk, vai piekritīsim kādam uzaicinājumam vai, padomājuši, to noraidīsim.

Tādā veidā rīkojoties, mēs bieži aizmirstam par to, ka ja izvēle un pieņemtais lēmums ir mūsu pašu personīgās vēlmes, motīvi un pamudinājumi, tad sekas tam, ko mēs izdarījām, vairs nav mūsu varā. Diemžēl, gadsimtiem ilgā laikā liela daļa cilvēku, ieskaitot mūsdienu kristiešus, izdara izvēles un pieņem lēmumus, domājot ne tik daudz par savu dvēseli, bet gan par savu miesu, jo neņem vērā Svēto Rakstu brīdinājumu: „Jo svešas, netiklas sievas lūpas ir saldās kā medus, un viņas rīkle, tai runājot, ir glumāka par labāko eļļu,

bet **pēc tam tās ir rūgtas kā vērmeles un asas kā abās pusēs grieziņš zobens**“ (Sal.pam. 5:3-4).

Zinot, ka cilvēka dzīvi nosaka viņa lēmumi, Dievs pastāvīgi atgādina Saviem bērniem, lai viņi tos pieņem pareizi. Tā, piemēram, Savai tautai Viņš teica: „Es šodien piesaucu debesis un zemi kā lieciniekus pret jums, ka lieku jūsu priekšā dzīvību un nāvi, svētību un lāstu; tad nu izvēlies dzīvību, ka dzīvotu gan tu, gan tavi pēcnācēji, mīlēdams To Kungu, savu Dievu, paklausīdams Viņa balsij un Viņam pieķerdamies, jo Viņš ir tava dzīvība un tavu dienu garums, ka tu dzīvotu tanī zemē, ko Tas Kungs taviem tēviem, Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam, ar zvērestu ir apsolījis dot“ (5.Moz. 30:19-20). Kad israēlieši atstāja Ēģipti, Dievs viņiem apsolīja dot nākošās uzvaras, sakot: „Es esmu Tas Kungs un izvedīšu jūs no Ēģiptes jūga, un izglābsu jūs no vergošanas, un atpestīšu jūs ar izstieptu roku un ar lielām tiesām. Un Es ņemšu jūs Sev par tautu un būšu jums par Dievu, un jūs zināsīt, ka Es esmu jūsu Dievs Tas Kungs, kas jūs izvedis no Ēģiptes zemes. Un Es jūs ievedīšu tanī zemē, pār kuru Es esmu izstiepis Savu roku, lai to dotu Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam; un Es došu jums to par īpašumu, Es, Tas Kungs“ (2.Moz. 6:6-8).

Tomēr dotie apsolījumi, lai tiktu piepildīti, paredz nosacījumus, kas lieliski atspoguļoti 3.Mozus grāmatā, kur ir runa par sekām, ja tie tiks pārkāpti: „Un Es uzcelšu Savu mājokli jūsu vidū, un Mana dvēsele jūs neniecinās. Un Es staigāšu jūsu vidū un būšu jums par Dievu, un jūs būsit Man par tautu. Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, kas jūs izveda no Ēģiptes zemes, lai jūs tur nebūtu par vergiem, un Es esmu salauzis jūsu jūga kokus un esmu licis jums staigāt ar paceltu galvu. **Bet, ja jūs Man neklausīsīt un nepildīsīt visus šos baušļus, un ja jūs Manus likumus nicināsīt un jūsu dvēseles Manas tiesas niecinās, nepildot visus šos baušļus, tad jūs laužīsīt Manu derību. Tad Es jums šādi darīšu:** Es likšu nākt pār jums izbailēm, dilonim un karstumam, kas acis aptumšo un dvēseli nomāc; un veltīgi jūs sēsīt savu sēklu, un jūsu ienaidnieki ēdīs jūsu maizi. Un Es dūsmās celšu Savu Vaigu pret jums, ka jūs tiksīt savu ienaidnieku

sakauti; un jūsu nīdējiem būs pār jums valdīt no augšas, un jūs bēgsit, kad nebūs neviena, kas jūs vajā. Un, ja jūs arī tad vēl Man neklausīsiet, tad Es uzlikšu vēl septiņkārt bargāku sodu jums jūsu grēku dēļ“ (3.Moz. 26:11-18).

Tātad dodot apsolījumus, Dievs vienlaicīgi noteica arī priekšnosacījumus, lai Israēla tautas dzīvē tie tiktu īstenoti. Šie priekšnosacījumi sevī iekļāva Tā Kunga dotos likumus, baušļus un citas pavēles. Diemžēl Dieva tauta nebija vērīga. Atceroties dotos apsolījumus, viņi aizmirsā Tā Kunga vārdus un aizmirsā pildīt nosacījumus. Tādas nepaklausības sekas bija apkaunojoša sakāve pret mazu pilsētiņu Aju, neskatoties uz Dieva apsolījumu dāvēt uzvaru. Trīsdesmit seši cilvēki tika nogalināti, bet pārējie metās bēgt. Un iemesls nebija tajā, ka Tas Kungs būtu laužis doto solījumu, bet ka Israēls ir grēkojis un pārkāpis Dieva derību, noliktos noteikumus (Joz.7:1-13).

Likums par nesaraujamo saikni starp Dieva apsolījumiem un ar to priekšnosacījumiem ir spēkā visos laikos, līdz pat mūsu dienām, apstiprinot Dieva vārdus, ko Viņš izteica caur Saviem praviešiem: „Un citreiz Es runāju par kādu tautu un kādu valsti, ka Es to gribētu pamatīgi iedēstīt un izveidot, bet, ja tā tad dara, kas ir ļauns Manās acīs, un neklausā Manu balsi, tad Man kļūst žēl, ka Es tai biju solījis ko labu“, „Ja Es taisnajam saku, ka viņš dzīvos, un viņš, palaudamies uz savu taisnību, dara ļaunu, tad neviens nepieņem vairs visas viņa taisnības, bet viņš mirst tā ļaunuma dēļ, ko viņš darījis“ (Jer. 18:9-10; Ec. 33:13).

Mums visiem ir zināmi Svēto Rakstu vārdi: „Nepievelieties, Dievs neļaujas apsmieties! Jo, **ko cilvēks sēj, to viņš arī pļaus**“ (Gal. 6:7). Par šo Dieva iedibināto mūžīgo sēšanas un pļaušanas likumu mēs lasām Vecās Derības pašā sākumā, kad pēc lielajiem plūdiem Dievs sacīja Noa: „Kamēr būs dienas virs zemes, nemitēsies **sēšana un pļaušana**, aukstums un karstums, vasara un ziema, diena un nakts“ (1.Moz. 8:22). Izteiciens – „Dievs neļaujas apsmieties“ nozīmē to, ka nevienam nav ļauts pārkāpt Dieva likumus un tos ignorēt. Tā kā tie mums ir doti, mums ar cieņu ir jāizturas pret tiem. Cilvēkam ir raksturīgi Dieva likumus ignorēt,

aizmirstot par to, ka tos pārkāpjot, mēs aizvainojam To, Kurš tos ir noteicis un nostiprinājis. **Baušļi ir iedibināti principi, vara un spēks.** Dievs-Likumdevējs ir pār visiem likumiem un pārvalda Visumu. Likumi ir radoši, tie iedvesmo un svētī, kad mēs esam saskaņā ar tiem. Ja tos pārkāpjam, tajos atraisās graužošs un sodu nesošs spēks. Visā mūsu zemes dzīvē parādās sēšanas process. Katru dienu mēs kaut ko sējam. Sējam ar saviem vārdiem un domām, sējam ar savu uzvedību un rīcību, sējam ar savu izturēšanos un attieksmi pret citiem cilvēkiem. Sējam savā mājā, darbā, mācību laikā, veikālā un sabiedriskā transportā. Sējam, neaizdomājoties par to, ka iesēto reiz būs jāpļauj. Visu ko pārdzīvojam šodien ir pļauja tam, kas tika iesēts vakar vai tālākā pagātnē, vai tas bijis labs vai slikts. Kad Tas Kungs kādu izvēl kalpošanai, tā nav nejaušība, bet ir labās sējas rezultāts. Ja kāds netiek ārā no problēmām, arī tās ir sekas – nepareizai rīcībai, vārdiem vai darbiem. Mēs ļaujam sirdī ienākt sašutumam, ļaunumam, dūsmām, īgnumam un aizvainojumam un tad šie grēki iegūst varu pār mums un paverdzina mūs. Pārkāpjot Dieva baušļus un apgānot dvēseli un miesu ar garīgu nešķīstību, mēs tajā pašā laikā sev „programmējam“ rūgtu likteni un nelaimīgu dzīvi.

Dievs neuzskata cilvēka vaigu, tāpēc ka „Dievs nespriež pēc cilvēka stāvokļa. Kas bez likuma grēkojuši, bez likuma ies bojā, bet, kas grēkojuši, pazīdami likumu, pēc likuma tiks tiesāti“, „Jo no katra, kam daudz dots, daudz prasīs un, kam daudz uzticēts, no tā jo vairāk atprasīs“ (Rom. 2:11-12, Lk. 12:48). Tātad, neatkarībā no statusa, izglītības, garīgā stāvokļa un tā, kas ir paveikts priekš Dieva, cilvēks pļaus to, ko sējis savas dzīves laikā. Lai cik kalpotājs ir darījis Dieva slavai, ja noslēgums ir apkaunojošs, – viņš tiks notiesāts. Ne velti ir teikts: „ne sākums vainago darbu, bet gan beigas“. „Pieminiet savus vadītājus, kas jums Dieva vārdu runājuši; vērodami viņu dzīves galu, sekojiet viņu ticībai!“ (Ebr. 13:7). Tieši tāpēc Jēzus teica: „Jo ko tas cilvēkam palīdz, ka tas iemanto visu pasauli, bet tam zūd dvēsele“ (Mt. 16:26). Sēšanas – pļaušanas likums ir neatceļams, nenovēršams un vienādi piemērojams gan visai

tautai, gan jebkuram konkrētam cilvēkam, pie tam ne tikai miesīgā dzīvē, bet arī garīgā dzīvē. Tāpēc, ja pļaujam to, ko kādreiz esam iesējuši, nevienu nevaram vainot, kā vien paši sevi. Vēl jo vairāk – mēs nedrīkstam nocietināties pret Dievu, kā to izdarīja divi kristieši, uzskatot Viņu par vainīgu savās problēmās.

Viena no tiem bija ticīga sieviete, kura atkāpās no Dieva tāpēc, ka Viņš neatbildēja uz lūgšanu un nedeva tai vīru. Lūk, ko viņa stāstīja: „No agras bērnības es nodarbojos ar masturbāciju un kļuvusi par šī grēka verdzeni, darīju to katru dienu. Tāpēc, kad man palika astoņpadsmit gadi, es sāku sev meklēt vīru, lai tādā veidā atrisinātu savu seksuālo problēmu. Es vārda pilnā nozīmē plijos virsū jauniem brāļiem mūsu draudzē un ļoti apvainojos, ja neradu atsaucību. Bet kad redzēju, ka viņi sāk veidot attiecības ar citām jaunām māsām, tad to ļoti pārdzīvoju un sāku kurnēt. Visbeidzot, kad mana kārtējā lūgšana par iepatikušos brāli netika uzklausi, es nolēmu Dievam atriebties. Pametu draudzi un stājos seksuālos sakaros ar pirmo pagādījušo pasaulīgo vīrieti. Pēc tam, kaistot miesaskārē, pati zvanīju potenciāliem partneriem un aicināju pie sevis mājās. Pie tam man bija pilnīgi vienalga, ar kuru no viņiem nodoties seksam. Tāda bezrūpīga dzimumdzīve noveda pie tā, ka pa naktīm sāka nākt dēmoni, kuri izvaroja un ņirgājās par mani tā, ka reizēm likās – es sajukšu prātā. Tomēr niknums pret Dievu bija tik liels, ka nevēlējos meklēt palīdzību pie Viņa, Kurš vienīgais varētu man palīdzēt, jo uzskatīju, ka Viņš ir vainīgs visās manās bēdās.“

Otrs bija vīrietis, kurš saniknojies uz saviem vecākiem, radniekiem, tuviem draugiem un uz Pašu Dievu, dvēseļu aprūpes vēstulē aizkaitināts rakstīja: „Es vairāk nespēju ticēt tam, ka Dievs neuzlūko cilvēka vaigu, tāpēc ka redzu, ka vienus Viņš it visā svētī, bet citus burtiski iznīcina, pieļaujot problēmu pēc problēmas, bēdas pēc bēdām kā tas notiek ar mani. Esmu vīlies pat tajos, kuri sevi sauc par kristiešiem. Viņi visi ir farizeji un liekuļi. Cik daudz ļauna viņi man ir nodarījuši visā manā dzīvē! Cik bieži ievainoja manu sirdi un darīja sāpes, saucot to par brālīgu atmaskošanu. Šodien

burtiski norāvos un kļiedzu uz Dievu, pieprasot taisnīgu tiesu pār maniem ienaidniekiem, un pirmkārt pār manu negodīgo sievu, kura mani ir izmocījusi ar savām pretenzijām un prasībām, kaut gan uzskata sevi par kristieti. Ja Visaugstākais ir labs, mīlošs un taisnīgs, tad kāpēc Viņš mierīgi noskatās uz visām manām bēdām, nesūta vajadzīgo palīdzību, par ko jau sen Viņam prasu?“

Tā apvainojot citus cilvēkus un apcietinot savu sirdi pret Dievu, šis cilvēks, protams, neatzina, ka pats ir egoists, patmīlīgs, savtīgs, dusmīgs, prasīgs, ļaunatminīgs, ļaunprātīgs, sapīkumā pārmāca savus bērnus tā, ka tie viņu neieredz, aizraujas ar interneta kazino un spēlēm, tērējot tam visam kaudzi naudas, dara aplamas lietas, un uzņem kā pašu par sevi saprotamu visu labo, ko viņam līdzjūtībā sniedz cilvēki. Tik bezkaunīgs un akls var būt cilvēks, pilnīgi zaudējis bijību Dieva priekšā!

Kā pretstats tādiem „kristiešiem“ ir veselīgi domājoši ticīgie, kuri saprātīgi pārdomājot savu dzīvi, nonāk pie pareiziem secinājumiem, kā tas notika ar četrdesmitgadīgu sievieti: „Kad es pirmo reizi aizgāju uz pareizticīgo baznīcu, tad grēksūdzes laikā tūlīt sāku žēloties par tiem, kuri mani apbēdinājuši. Uzmanīgi mani uzklaušījis, gados vecāks cienīgtēvs man deva padomu pārdomāt savu pašas dzīvi. Un tikai pēc tam, kad es pa kripatiņai to izsijāju un pa jaunam pārdomāju to, kas ar mani bija noticis, es beidzot sapratu, ka tajā **neviens nav vainīgs**, ka slikti dzīvoju, vien es pati. Neviens nav atbildīgs par maniem grēkiem! Un, jo īpaši, ne jau Pats Dievs. Protams, ka tam piekrist nebija viegli. Bet kad es nolēmu sākt ar sevi pašu, tad mana drupās sasistā dzīve sāka atjaunoties un tas, kas mocīja, nostājās savās vietās. Es nekad nevarētu izklūt no savām problēmām, ja nebūtu aptvērusi savas kļūdas un grēkus un tos nožēlojusi.“

Tātad, pirms vainot citus tajās bēdās un nelaimēs kas mūs piemeklē, nepieciešams atrast sevī vīrišķību atzīt paša vainu. Grēks – tā ir ļoti liela problēma, kas dzīvē ienes tālejošas sekas. Vēstulē Romiešiem otrā nodaļā devītajā pantā lasām: „Mokas un izbailes ikvienai cilvēka dvēselei, kas dara ļaunu, jūdam visupirms un arī grieķim!“, un tā tas patiešām

ir, jo darot ļaunu, mēs sevi ieogrūžam dažādās bēdās. Grēks mums laupa rīmtumu un sirdsmieru, izsauc vainas sajūtu, ienes trauksmi, iekšēji grauļ, sadragā, satriec un iznīcina, rada sajukumu, noved dažādās slimībās, psihiskos traucējumos un visbeidzot fiziskā, garīgā un mūžīgā nāvē, kā teikts Svētajos Rakstos: „grēka alga ir nāve“ (Rom. 6:23). Nepieliekot piepūli cīņā ar grēku, lai to uzvarētu, mēs zaudējam daudzas svētības, par ko uzzināsim tikai mūžībā. Baznīcas vēsture zina daudzus Tā Kunga varenā spēkā lietotus Dieva vīrus, kas krituši grēkā, zaudēja savu svētīgo kalpošanu.

Šīs pasaules lietu kārtībā iekrišana grēkā un no tā izrietošās sekas tieši viena aiz otras neseķo, tās šķir gadi un pat gadu desmiti, tā apliecinot Svētos Rakstos izteikto patiesību: „Tā kā tiesu par ļauniem darbiem nesprīē tik drīz, tādēļ cilvēku bērnu sirdis pildās ar drosmi darīt ļaunu“ (Sal.māc. 8:11). Tāds laika posms starp noziegumu un sodu saglabā cilvēkam rīcības brīvību, un sniedz iespēju saprātīgi un dievbijīgi izpētīt Dieva norādījumus, lai iemācītos atšķirt pareizo no nepareizā un likumīgo no nelikumīgā.

Diemžēl mūsdienu kristietībā ir izplatīti maldīgi uzskati, ka ja cilvēks ir kļuvis kristietis, viņam vairs nav jābaidās ne no izdarīto grēku sekām, ne no soda. Cilvēkus pārliecina tajā, ka nepieciešams vienīgi palūgt piedošanu par krišanu grēkā, kā viss jau ir aizmirsts un piedots. Un ja viņi atkal sagrēķo, tad atkal vienkārši jālūdz piedošana. Un tā līdz bezgalībai: grēķo – lūdz piedošanu, grēķo – lūdz piedošanu, tāpēc ka Dievs piedod, pat ja grēķo simts reizes dienā. Tik paviršu pieeju grēķam parasti izskaidro ar Jēzu Kristu vārdiem, kad Viņš teica Pēterim, ka tuvāķam ir jāpiedod līdz pat septiņdesmit reiz septiņām reizēm, t.i. – būtībā pastāvīgi.

Tāda izpratne ir ķecerība tāpēc, ka neatbilst Svētiem Rakstiem, kur lasām tā: „Jo ir **neiespējami** tos, kas reiz apgaismoti un baudījuši Dieva dāvanas, un kļuvuši Svētā Gara dalībnieķi, un baudījuši labo Dieva Vārdu un nāķamā laika spēķus, un krituši, atkal vest pie atgriešanās, jo tie sev Dieva Dēlu sit krustā un lieķ smieķlā“ (Ebr. 6:4-6).

No šiem vārdiem ir redzams, ka tad, kad apzināti grēķo, kristieši sevī samīn Jēzu Kristu, Kurš māķo viņu sirdī kopš

pirmās atgriešanās pie Viņa. Saprotams, ka tas nenozīmē, ka tam, kas tā apgrēkojies, vairs nav nekādas cerības. Grēkus var nožēlot vienmēr, tomēr grēka sekas vēl ilgi gulsies uz cilvēka sirdsapziņas un izpaužīsies turpmākā dzīves laikā. Katrs, kas ir apgrēkojies, pļauj rūgtus augļus no tā, ko viņš iesējis, un mūsu dienās tas notiek tieši tāpat kā Vecās Derības laikā. **Tādi „Jaunās derības grēki“, kas nenes sev līdzī sekas, neeksistē.**

Lai to paskaidrotu, minēšu vienkāršu dzīves piemēru. Iedomājieties tādu ainu. Piedzēries cilvēks reibumā metas zem vilciena. Pēdējā brīdī piesteigušamies ļaudīm izdodas viņu pašu novilkt no sliedēm, un tomēr – kāja ir zaudēta. Atskurbis un atjēdzies, viņš nožēlo savu bezprātu un rūgti apraud notikušo, bet tas neko nemaina, jo līdz mūža galam paliek invalīds. Tieši tāpat tas notiek ar mūsu izdarīto grēku, kurš ilgi atgādina par sevi, pat ja esam to nožēlojuši.

Par apliecinājumu var kalpot Vecās Derības notikums ķēniņa Dāvida dzīvē. Sagrēkojis ar Batsebu, viņš to dziļi nožēloja un Dievs viņam piedeva, to apliecinot caur pravieti Nātanu, tomēr visā tālākajā dzīvē Dāvidam bija jāiznes sava netiklības grēka sekas. Tas, ko viņš izdarīja slepus (atņēma savam uzticamajam kalpam sievu un viņu pašu aizsūtīja drošā nāvē), tas kļuva visiem redzams un atgriezās ar asarām par savu bērnu netiklību, slepkavībām un citiem noziegumiem. Pēc Batsebas dzemdētā bērniņa nāves, ķēniņa ģimenē tika izdarīts incests, kad viens no Dāvida dēliem vārdā Amnons ar viltību panāca, ka viņa guļamistabā ienāca pusmāsa Tamāra un tad viņu izvaroja. Pēc tam, sajutis ienaidu, viņš to padzina. Šis ļaunais darbs pavērsās pret pašu varmāku, kuru noslepkavoja cits Dāvida dēls – Absaloms, Tamāras brālis. Pēc tam Absaloms sacēlās pret savu tēvu, tiecoties iegūt ķēniņa troni, un pēc tam, visai tautai redzot, iegāja pie viņa blakussievām, apgānot tēva guļasvietu. Lieta beidzās ar Absaloma traģisko nāvi, kuru tēvs rūgti apraudāja, apziņoties, ka pats vainīgs šajās nāvēs, nelaīmēs un noziegumos. Pateicis pravietim, ka bagātam cilvēkam ir četrkārtīgi jāatlīdzina par nabagam atņemto jēriņu, ķēniņš pats sev izteica spriedumu, kurš arī pilnībā piepildījās. Par izdarīto netiklības

grēku viņš samaksāja pats ar savām „četrām avīm“ – Batsebas pirmdzimto dēlu un trim citiem dēliem – Amnonu, Absalomu un Adonju, kuri traģiski gāja bojā, tā apliecinot Dieva Vārdu patiesumu, kas tika izteikts Dāvidam ar pravieša Nātana lūpām: „Bet tagad zobens vairs neatstāsies no tava nama uz mūžīgiem laikiem, tāpēc ka tu esi Mani nonievājis un tāpēc ka tu esi ņēmis hetieša Ūrijas sievu ar nolūku, lai tā kļūtu tava sieva. Tā saka Tas Kungs: redzi, Es likšu nelaimei nākt pār tevi no tava paša nama un tev to redzot: Es ņemšu tavas sievas un tās nodošu kādam tavam tuviniekam, lai viņš guļ ar tavām sievām gaišā dienas laikā, saulei spīdot. Jo to, ko tu esi darījis slepeni, to Es atdarīšu visa Israēla priekšā un mirdzošas saules gaismā“ (2.Sam. 12:10-12).

Jāsaka, ka bērni grēko tieši tādā pašā veidā kā viņu vecāki. Notikumā ar Dāvidu, viņa dēli Absaloms un Ammons bija tādi paši. Un pat ķēniņa troņa mantinieks Salamans, kuram Dievs dāvāja apbrīnojamu gudrību, ar laiku radīja milzīgu harēmu no sievām un tūkstots blakussievām, kuras ne tikai samaitāja ķēniņa sirdi, bet arī ievada viņu elkdievībā. Klausoties un lasot cilvēku grēksūdzes, pastāvīgi sastopos ar gadījumiem, kad dēls atkārtο bēdīgās sava tēva kļūdas, bet meitas ir spoguļattēls savas mātes izlaidīgai dzīvei, kā to redzam no kādas jaunas sievietes stāsta:

„Es piedzimu kā ārlaulības bērns, jo mana māte gribēja bērnus, bet, nesagaidot bīdinājumu no brāļiem kristiešiem, mani dzemdēja trīsdesmit gadu vecumā no neticīga vīrieša, ar kuru kopā nodzīvoja divus gadus civilaulībā. Bioloģiskais tēvs nevēlējās lai es piedzimtu un spieda māti veikt abortu, tomēr, ieklausoties ārsta brīdinājumos, ka tas var beigties ar neauglību, māte izlēma mani paturēt. Tāpēc tēvs viņu pameta. Kad man palika divi gadi, māte no jauna centās iekārtot savu dzīvi, stājoties intīmās attiecībās te ar vienu, te ar citu partneri tā cerot sev atrast vīru, bet man – tēvu. Saprotais, ka visa viņas netiklība noritēja manu acu priekšā, tāpēc jau piecu gadu vecumā es sāku nodarboties ar masturbāciju, kļūstot par šī grēka īstu verdzeni. Tā arī nevarot sev atrast vīru, izmisusī māte nožēloja savus grēkus un atgriezās

draudzē, paņemot līdzi arī mani. Tad arī es kļuvi, tā sakot, kristiete, kaut gan mana dzīve tam nemaz nelīdzinājās. Jau divpadsmit gadu vecumā man bija pirmais draugs, klases biedrs. Pēc pusgada viņu nomainīja cits, tad trešais un ceturtais, tā kā nav jābrīnās ka četrpadsmit gadu vecumā es zaudēju jaunavību par ko mātei, protams, neko neteicu. Bīstoties, ka man varētu būt tāds pats liktenis kā mātei, es gribeļu apprecēties ar ticīgu puisi un burtiski kāros kaklā mūsu draudzes jaunajiem brāļiem, kas viņus tikai atbaidīja. Neieguvusi vēlamo, es nolēmu to sasniegt pasaulē un, pamevusi draudzi, gāju no vienām rokām citās, un kā sekas tam visam – kļuvi par vientuļo māti ar diviem bērniem no dažādiem vīriešiem.“

Otra lielākā nelaime, kas ticīgiem vecākiem varētu likt bīties no iespējas, ka viņu liktenis var atkārtoties bērnos, - ir okultā atkarība un dzimtas lāsts, kas pāriet no paaudzes uz paaudzi. Tā viens kristietis no Baltkrievijas, ilggadējs baptistu baznīcas loceklis, vēlāk pārgājis uz vasarsvētku draudzi, rakstīja: „Analizējot savu dzīvi un radnieku bēdīgos likteņus, ar pārliecību varu teikt, ka pār mums visiem gulstas okulta dzimtas lāsts, kaut gan visi ir ticīgi ļaudis: vecticībnieki, pareizticīgie, baptisti un vasarsvētku piederīgie. Par to izvaicājot savas vecmāmiņas, no tēva un mātes puses, varēju tam izsekot vairāku paaudžu garumā. Izrādās, ka mans vecvectēvs no mātes puses, bija burvis, bet viņa meita, t.i. mana vecmāmiņa pastāvīgi griezās pēc „palīdzības“ pie zīlniecēm, pareģiem un vārdotājām. Mana māte arī ārstējās pie dažādām dziedniecēm un bieži arī mani turpnesa, jo līdz divu gadu vecumam biju ļoti nemierīgs bērns un stundām ilgi bez apstājas kļiedzu bez kāda iemesla. No trīs gadu vecuma sāku redzēt šausmīgus sapņus un biju mēnessērdzīgs. Līdz divpadsmit gadu vecumam cietu pa naktīm no urīna nesaturēšanas un baidījos gulēt tumsā, jo redzēju baises tēlus, kuri mēģināja mani nožņaugt. Mana vecvecmāmiņa no tēva puses pielietoja dažādas apvārdošanas, mācēja noņemt zobu sāpes un ārstēja ar dažādiem augiem, bet viņas dēls, mans vectēvs, zināja daudzus burvju vārdus, bija gaišreģis, pareģoja nākotni un ārstēja mājlopus.“

No vecākiem uz bērniem pāriet ne tikai netiklības gars vai okulta apsēstība, bet arī tādi grēki, kuri raksturīgi miesīgai cilvēka dabai, tādi kā aizkaitinājums un dusmas, kā tas bija kādas vecākas sievietes ģimenē, kas stāstīja: „Izaudzināju piecus bērnus un tagad pļauju to nesaprātīgo audzināšanu, ko viņos sēju daudzu gadu laikā. Dzīvojot vienā mājā ar meitu biju spiesta pastāvīgi redzēt, kā viņa niknojas uz savu mazuli – manu mazmeitiņu, kā viņa kliedz un baras, it kā vispār nebūtu spējīga mierīgi sarunāties. Es ilgu laiku to nespēju saprast, līdz vienreiz, kad viņai pateicu, ka laba māte tā nedara, uz to izdzirdu dusmīgu atbildi: „Ne tev mani mācīt! Jeb tu esi aizmirsusi kāda māte tu biji mums, saviem pieciem bērniem? No tevis visā savā dzīvē neesmu dzirdējusi laipnu vārdu „meitiņ“. Vienmēr kliegšana, brēkšana, bāršanās, apsaucieni un pļaukas. Tas ir viss, ko atceros no savas bērnības. Bet tagad tu brīnies, ka nevaru būt laba māte!“ Tikai tad es sapratu, ka pati esmu inficējusi ar savu piktumu un dusmām ne tikai savu meitu, bet arī savus četrus dēlus. Kad viņi bija mazi, es skaistoties viņus bāru, un ja sodīju, tad darīju to ar dusmām, kas jau robežojās ar lielu niknumu, atkārtojot: „Tūlīt es tevi piekaušu“, un saucot tādos vārdos kā stulbenis, aitasgalva, nevīža, mulķis, nelietis, lops un riebeklis, kaut gan tajā laikā jau biju kristiete. Dažus no šiem vārdiem tagad arī viņi izsaka, kad bar savus paša nepaklausīgos bērnus.“

Līdzīga sapratne par savu vainu daudziem kristiešiem liek uzdot vienu un to pašu jautājumu: vai viņu grēksūdze atbrīvos no to grēku sekām, kurus viņi ir darījuši, jeb bērni tik un tā būs zem lāsta? Šajā jautājumā dažādu denomināciju teologu un kristiešu domas parasti dalās. Vieni ir pārliecināti, ka vecāku grēki vienmēr pāriet uz bērniem un kā pierādījumu min 2.Moz. 20:5 – „Es, Tas Kungs, tavš Dievs, esmu dusmīgs Dievs, kas **tēvu grēkus pie bērniem piemeklē** līdz trešam un ceturtam augumam tiem, kas Mani ienīst!“ (šī doma atkārtojas 4.Moz. 14:18; 5.Moz. 5:9-10; Jer. 32:18). Citi to kategoriski noliedz, norādot uz Svēto Rakstu vārdiem 5.Moz. 24:16 – „**Tēviem nebūs** tapt nonāvētiem dēlu dēļ, un dēliem nebūs tapt nonāvētiem tēvu dēļ, bet ikviens lai mirst pats par saviem grēkiem“.

Pirmā acu uzmetienā liekas, ka pieminētās Rakstu vietas ir pretrunīgas, bet patiesībā tā tas nav. Visdrīzāk ir tā, kad lasām Tā Kunga vārdus izteiktus 2.Mozus grāmatā – „Es, Tas Kungs, tavš Dievs, esmu dusmīgs Dievs, kas tēvu grēkus pie bērniem piemeklē līdz trešam un ceturtam augumam tiem, kas **Mani ienīst**“, mēs palaižam garām neievērotus pēdējos vārdus „Mani ienīst“, kaut gan tie tieši paskaidro iepriekš izteiktā jēgu. Ja uzmanīgi pārdomājam Tā Kunga teikto tad saskatām, ka sodam tiek pakļauti tikai tie bērni, kuri seko savu vecāku bezdievībai, atkārtojot viņu grēkus. Tādā veidā šie bērni nes atbildību nevis par vecāku nelikumībām, bet paši par saviem grēkiem. Cilvēks, kurš dara to pašu ļaunumu, ko darīja viņa priekšteči, atbild par savu paša Dieva baušļu pārkāpumu, bet ne par tā vai cita radnieka pārkāpumu.

Jāsaka, ka jautājums par bērnu sodīšanu tēvu grēku dēļ, ir izsaucis strīdus arī israēliešu vidū jau Vecās Derības laikā. Un šajā sakarā viņi lietoja tādu izteicienu: „Tēvi ēduši skābas vīnogas un bērniem zobī no tā nomizējuši“ (Ec. 18:2). Pēc Jeruzālemes sagraves un Dieva tautas aizvešanas gūstā uz Babiloniju, pravietis Jeremija raudāja: „Mūsu tēvi ir grēkojuši, viņu vairs nav, bet mēs nesam viņu noziegumus“ (Raudu dz. 5:7). Uz ko viņš saņēma atbildi: „Jo redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, kad Es pārtraukšu Savas Israēla un Jūdās tautas cietumu, tā saka Tas Kungs, un tos atvedīšu atpakaļ tai zemē, ko Es devu viņu tēviem par īpašumu. Redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, kad Es stiprināšu Israēla un Jūdās namu un likšu spēcīgi pieaugt tiklab cilvēku, kā arī lopu skaitam, un, kā Es turēju vaļā Savas acīs pār viņiem, lai tos izrautu ar visām saknēm, tos sagrautu, tiem visu noplēstu un iznīcinātu un sagādātu nelaimi, tā Es tagad būšu pār tiem nomodā, lai tiem uzceltu un dēstītu visu par jaunu, saka Tas Kungs. **Tanīs dienās vairs nesacīs: tēvi ēduši skābas vīnogas, un bērniem no tā zobī apmizējuši. Ikvienam jāmirst sava nozieguma dēļ: kas ēd skābas vīnogas, tam zobī tiešām apmizēs**“ (Jer. 30:3; 31:27-30).

Lopuhina „Bībeles skaidrojošā vārdnīcā“ par šo jautājumu tiek dots šāds izskaidrojums: „Sods par grēkiem ne

vienmēr nāk pār pašiem grēciniekiem, bet pār viņu pēcnācējiem, kuri cieš nevis būdami neaizsargāti, bet tāpēc, ka Tas Kungs viņos redz tos pašus grēkus, kas viņu priekštečos.“ Pēc trīsdesmit gadu ilgas kalpošanas dvēseļu aprūpē un tajā iegūtās pieredzes uzskatu, ka katrs cilvēks vai tas ir bērns, tēvs vai māte, vispirms soda pats sevi nepildot Dieva baušļus. Tiesa, nevar noliegt arī to, ka bērniem tiek nodota sliecība uz to vai citu grēku, kas sevišķi raksturīgi pie tiem, kuri dzimuši tajā laikā, kad vecāki dzīvoja grēkos. Piemēram, pirms laulībām ieņemt bērni, būdami pieauguši, ļoti bieži krīt netiklībā.

Kā tiek mantots raksturs, izskats, ķermeņa uzbūves īpatnības, paradumi, spējas, uzņēmība pret tādām vai citādām slimībām, tā arī garīgā sfērā bērnos var izpausties tie grēki, no kādiem cieta viņu vecāki. Tiesa gan, ka tādos gadījumos tas izskaidrojams ne tik daudz ar ģenētiku, cik ar pārmantotu cilvēka grēcīgo un samaitāto dabu, audzināšanu un dzīves vietas vidi, kurā bērni daudz mācās, daudz ko pārņem un atdarina. Piemēram, ja kāds no vecākiem cieš no netiklības gara, tad bērniem būs sliekme uz šo grēku, kaut gan tas nenozīmē, ka viņi to noteikti pārmantos. Viss ir atkarīgs, no tā, kāda katram no viņiem būs attieksme pret šo grēku un vai viņi sev atļaus ar to aizrauties, jeb pieliekot pūles un lūdzot Tam Kungam palīdzību, apturēs šī lāsta tālāko izplatību uz sevi.

Lai izteiktais kļūtu saprotams, minēšu piemēru no kādas ticīgas sievietes dzīves. Viņa stāstīja: „Tēvs mūsu ģimenei bija īsts lāsts. Neskatoties uz to, ka viņš sevi uzskatīja par kristieti, viņš pastāvīgi dusmojās, kļiedza un mūs apsaukāja ar rupjiem vārdiem, lamājās, darīja pāri mātei un pazemoja viņu, bija agresīvs un bez iemesla neieredzēja daudzus mūsu paziņas. Viņa māte, mūsu vecmāmiņa, tāpat pastāvīgi kļiedza ne tikai uz mums, saviem mazbērniem, bet arī uz savu gados veco vīru, mūsu labo vectētiņu, kurš tad parasti klusēja. No mātes puses pār mums klājas lāsts daudzo laulības šķiršanu dēļ un dominēšanas pār vīriem. Viņas māte mājās bija komandieris, visu turēja savās rokās, pastāvīgi kontrolēja un pazemoja vīru, bet pēc tam izšķīrās. Divas

viņas māsas un brālis tāpat bija šķīrušies no savām otrām pusītēm, jo nespēja sadzīvot sava nejaukā rakstura dēļ. Tāpat arī es kļiedzu uz saviem bērniem, strīdējos ar savu vīru un daudzu gadu garumā viņu mocīju, draudot ar šķiršanos un atņemt tēva tiesības, kaut gan viņš to nemaz nebija pelnījis. Bet pēc tam, kad noskatījos jūsu dvēseļu aprūpes sarunu video ierakstus un izlasīju grāmatu laulātajiem, es nolēmu darīt visu, kas manos spēkos, lai pilnīgi izmainītos. Es izsūdzēju savus grēkus un lūdzu piedošanu visiem, kurus biju apbēdinājusi, daudz lūdzos, gavēju un uzmanīju savas domas, vārdus un rīcību, kā rezultātā tā izmainījās, ka pati sevi nepazīnu, nemaz jau nerunājot par vīru un bērniem, kuri mani tagad sauc par „zelta“ un „vismīļāko“

Redziet, cik daudz kas ir atkarīgs no mums pašiem tajos gadījumos, kad mūsu vecāki ar savu nepareizo rīcību uzliek lāstu mūsu dzīvē un likteņiem? Kāds jauns kristietis apgalvoja, ka visu viņa neveiksmju un nelaimju iemesls ir apstākļi, ka viņš bijis negribēts bērns. Tikai – vai tad Dievam ir negribēti bērni? Vai tiešām Viņš nemīl tos, kuriem dāvājis dzīvību, un sevišķi tos, kurus nicina, pazemo, nepieņem un kājām min? Protams, ka nē! Dvēseļu aprūpes laikā ne reizi vien man ir nācies satikt ļaudis, kurus vecāki negribēja vai pat vēlējas nogalināt, veicot abortu, tomēr visu citu ģimenes locekļu vidū tieši viņi vienīgie nāca pie Dieva un Viņam uzticīgi kalpoja līdz sava mūža galam. Jā, var ciest savu vecāku grēku dēļ, tomēr mūsu uzdevums ir šo „ķēdi“ pārraut un darīt visu iespējamo, lai mūsu pašu bērniem nenāktos ciest no pārmantotiem vecāku grēkiem. Jo, ja mēs staigājam bijībā Dieva Vaiga priekšā un negrēkojam tā kā to darīja vecāki, tad mūsu dzīve pēc Dieva paredzes pārveidojas pilnīgi.

Saprotams, ka tas fakts, ka bērni var pārmantot, atkārtot un ciest no savu vecāku grēkiem, ir neapstrīdams, jo kā vieniem, tā otriem ir tās pašas asinis, bet tajās ir viss tas, kas tika tēvu, vectēvu un vecvectēvu darīts, kuri bieži vien mirst, grēkus nenožēlojuši. Šāda parādība labi atspoguļota parunās „ābols no ābeles tālu nekrīt“ un „slikts piemērs ir lipīgs“. Pusmūža un vecākas paaudzes cilvēki, redzot, ka viņu bērni

un mazbērni dzīvo nelikumībās, bieži brīnās, bet ja tomēr aizdomājas un ieskatās savā dzīvē, tad atzīst, ka paši kādreiz tāpat grēkojuši.

Bet neskatoties un to ka **iedzimtība** dzīvē skaidri parādās, tam tomēr ir savas robežas un tas ir jāņem vērā, lai uz to atsaucoties, neattaisnotu savu bezdarbību, grūtsirdību un izmisumu. Un kaut gan mēs no vecākiem mantojam zināmas iezīmes, tik un tā no mums ir atkarīgs kurp mēs nonāksim ar savu temperamentu, seksualitāti un tieksmēm. Balstoties Dieva spēkā un sevi disciplinējot, katrs ir spējīgs savu dzīvi ievest pareizā gultnē. No vecākiem iegūtās rakstura iezīmes un citas īpašības nav tās, kurām obligāti būtu jāiespaido mūsu uzvedību, tālāko dzīvi un rīcību. Viss ir atkarīgs no tā, kurp mēs tieksimies un ko uzskatīsim priekš sevis par svarīgāko. Jo ne jau visi ķēniņa Dāvida dēli sāka izvarot, nogalināt un mānīties kā Amnons, Absaloms un Adonja. Ar Tā Kunga palīdzību pārējās Dāvida atvases izbēga šiem grēkiem, neskatoties uz sava tēva slikto piemēru. Tieši tāpat notiek ģimenēs ar vairākiem bērniem mūsu laikā. Kaut gan viņi visi manto no vecākiem vienas un tās pašas īpašības un rakstura iezīmes, katram dzīve izveidojas atkarībā no tā, kā viņš to vada un kādu ceļu izvēlas. Apziņoties savus grēkus, ir svarīgi nekrist izmisumā, nebēdāties un neapstāties savā pilnveidošanās un garīgās izaugsmes ceļā, un Dievs jūs svētīs.

Bet tagad atgriezīsimies pie domas par to, ka katrs darītais grēks ved pie nenovēršamām sekām un atmaksas par Dieva baušļu neizpildīšanu. Bībelē ir aprakstīti daudzi notikumi, kuri norāda uz tādiem pārkāpumu augļiem. Tā piemēram, Soģu grāmatā 5:8 stāv rakstīts: „Jaunus dievus izraudzīja sev tauta, bet jau tūliņ bija arī jauns karš pilsētu vārtu priekšā.“ Senajā ebreju parunā tāpat bija runa par grēku sekām: „Tēvi ēda skābu, bet bērniem zobi apmizēja“. Tas pats notiek arī mūsu ikdienā. Ja, piemēram, sēžot mašīnā pie stūres tiek pārkāpts ceļu satiksmes noteikums, tas var novest pie avārijas, kas reizēm beidzas ar nāvi. Tātad, pārkāpjot tos vai citus noteikumus, likumus un kārtību, mēs notiesājam paši sevi, nokļūstot dažādās problēmās un nelaimēs,

kuras liecina par saikni starp iemeslu – sekām, par ko skolā vecākās klasēs stāstīja skolotāji.

Neiedziļinoties tādās detaļās, daudzi mūsu dienu kristieši tam nepiekrīt, jo ir pārliecināti, ka Dievs ir tik mīlošs, žēlsirdīgs, pacietīgs un pretimnākošs, ka nevar tādā veidā ar mums, Viņa bērniem, tā rīkoties, ka Tas Kungs ātri maina dusmas uz iežēlošanos, jo Viņš žēlastību ceļ pāri par sodu. Tomēr tāds apgalvojums nesaskan ar Svētiem Rakstiem, kur lasām tādus vārdus izteiktus Izraēla tautai: „Tu pati esi Mani atstājusi, saka Tas Kungs, un Man pagriežusi muguru, tādēļ Es pacēlu Savu roku pret tevi un tevi satriecu, **Man ir apnicis bezgalīgi par tevi apžēloties!**“, „Tagad tevi apņem tavs gals: Es vērsīšu Savas dusmas pret tevi un tiesāšu tevi pēc tavas rīcības, un atmaksāšu tev par visām tavām nelietībām... Mana acs tevi nesaudzēs, un Es **nebūšu žēlīgs** pret tevi, Es tev atmaksāšu pēc visiem taviem darbiem, un tavas nelietības būs tavā vidū, un jūs atzīsiet, ka Es, Tas Kungs, jūs sodu“, „Tad Tas Kungs man teica: Manai Izraēla tautai ir **pienācis gals**, Es turpmāk **vairs nemaz nebūšu saudzīgs pret to**“ (Jer. 15:6; Ec. 7:3.9; Am. 8:2).

Tad nu, ja Radītājs tā varēja runāt uz Savu izredzēto tautu, tad kāpēc Viņam būtu jārīkojas citādāk ar mums, šā laika kristiešiem, kuri ticībā ir kļuvuši par zariem, iepotētiem īstenā vīnakokā? (skat. Rom. 11:21-22). Jo Dievs ir tas pats arī tagad, un Viņa acis ir atvērtas un redz visu cilvēkbērnu ceļus, lai „**atmaksātu ikvienam pēc viņa gaitas un pēc viņa darbu augļiem**“ (Jer. 32:19). Par to rakstīja arī apustulis Pāvils savā vēstījumā: „Bet, ja izrādās, ka mēs, kas cenšamies tapt taisnoti iekš Kristus, paši esam grēcinieki, vai tad Kristus kalpo grēkam? Nekādā ziņā ne. Proti, kad es to, ko esmu noārdījis, atkal uzceļu, **es kļūstu par pārkāpēju**“ (Gal. 2:17-18). Kurš spējis jums iedvest domu, ka Viņš skatīsies „caur pirkstiem“ uz jūsu apzinātiem grēkiem tikai tāpēc, ka par daudz stipri mīl, lai sodītu? Jo arī tagad Bībeles vārdi ir palikuši nemainīgi, sakot „Pēc tam kārība, kad tā ieņēmusies, dzemdē grēku, bet grēks padarīts dzemdē nāvi“ (Jēk. 1:15). Tāpēc ir jāizbeidz izplatīt ilūzijas, kas pieviļ, un sniegt ļaudīm melīgus apsolījumus dodot viņiem cerību,

kam nav lemts piepildīties. Taisnīgais verdikts visos laikos skan cauri visiem gadsimtiem un paaudzēm: „Kura dvēsele grēko, tai jāmirst“ (Ec. 18:4).

Šajā sakarā Čārlzs Sperdžens ir tā teicis: „Ja jūs ietrietieties ar galvu granīta klintī, jūsu dēļ tā neielieksies un neklūs mīksta. Tieši tā tas ir Dieva valdīšanā ar tikumības likumiem. Grēcīgai, aplamai rīcībai seko neizbēgamas un pilnīgi dabīgas sekas. Tāpēc piekāpieties dievišķai gudrībai, kura taisnīgi iepriekš noteikusi, ka grēkam jāsaņem sods. Nepadariet savu bojā eju par neizbēgamu. Bez ierunām pakļaujieties tam, kur pretošanās ir absurda un bezjēdzīga. No jūsu puses ir mulķīgi būt naidīgās attiecībās ar Dievu. Tad nu parādiet gudrību un pazemojieties zem Visuvarenā Dieva varas. Atcerieties, ka visāda veida pretestība ko izrādiet Dievam, tas jums dārgi maksās. Karš, kuru jūs nesaprātīgi turpiniet, jums nesīs vienīgi zaudējumus. Katru reizi, kad jūs Visuvarenajam Dievam pretojieties, jūs to dariet uz savu risku un atbildību. Jautājiet – iekš kā tas sastāv? Tajā, ka pat ja beigu beigās padosieties Viņam, lai gūtu pestīšanu, tad visā tālākā dzīvē nožēlosiet savu sacelšanos un darītos grēkus. Jūsu noziegumi, pat ja tie ir piedoti, vienmēr priekš jums būs apdraudējumu un garīga nespēka avots, jo kaut arī Tas Kungs dziedina mūsu grēka brūces, pārkāpumu rētas mums tik un tā paliks līdz kapa malai. Vēl jo vairāk – ja jūs tā arī nepieņemsiet no Dieva Viņa glābjošo žēlastību, atcerieties, ka visa jūsu dumpošanās ir pierakstīta. Un kad Varenais Soģis atnāks, lai tiktu skaidrībā ar jums „padarot tiesu par mērauklu un taisnību par atsvaŗu“ (Jes. 28:17), jums par visu nāksies atbildēt. Dievs no jums atprasīs par visu un tad izjutīsiet Viņa baisās rokas atriebības smagumu“ (citāta beigās).

Tāpēc vai nebūtu laiks mums pamosties no mūsu neo-harizmātiskā miega un beigt uzticēties mūsdienu rafinētajam evaņģēlijam, kas noformē Dievu pēc savas ērtās „patiesības“? Jo nedrīkst aizmirst, ka, kaut gan žēlastība ir pāri par tiesu, tā tomēr to neatceļ, ja tiek ignorēta. Bet tiem, kuri turpina apgalvot, ka piedotam grēkam nevar sekot atmaksa, dziļāk jāpārdomā 89. psalma 15. pants: „Taisnība un tiesa ir Tava troņa pamati, žēlastība un uzticība iet Tavā

priekšā“. Tātad Dieva troņa pamati ir nevis žēlastība, bet taisnība un tiesa. Tieši tādā veidā Dievs pārvalda cilvēci un visu Visumu.

Protams, neviens neapstrīd to, ka Tas Kungs ir pacietīgs, tomēr Viņa pacietība nav iecietība pret grēku. Tāpēc aptverot tā sekas, nepieciešams tiekties pēc svētuma. Ja apzināties savu grēku, jāsteidzas pie Kristus to izsūdzēt un nožēlot izdarīto. Par Dieva gatavību mums piedot ir teikts gan Vecā gan Jaunā Derībā: „Kas noliedz savu ļauno darbu, tam tas neizdodas, bet, kas tajā atzīstas un turpmāk tā vairs nedara, tas izpelnīsies žēlastību“ (Sal.pam. 28:13); „Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības“ (1.Jņ. 1:9). Par pierādījumu šo vārdu patiesumam var kalpot piemērs no Dāvida dzīves, kad viņš ieklausījās pravieša Nātana padomā, un ne tikai patiesi nožēloja savus grēkus, bet arī dziļi pazemojās, un tā piedzīvoja prieku par piedošanu, par ko izstāstīja nākošām paaudzēm mums tik pazīstamā 32.psalma 5.pantā: „Tad es atzinos Tev savos grēkos un neapslēpu savas vainas. Es sacīju: „Es izsūdzēšu Tam Kungam savus pārkāpumus!“ Un Tu piedevi man manu grēka vainu“.

Tieši šī iemesla dēļ, **pēc izdarītā grēka** nevajag savu dzīvi noslēgt tā kā to izdarīja ķēniņš Sauls, kurš savā bezprātā un dzīvnieciskās bailēs, griezās pēc palīdzības pie burves Endorā. Nevajag arī nodalīties no visiem un visa, paliekot savā apkaunojumā līdz pat savai aiziešanai mūžībā. Tieši otrādi, vajag pēc iespējas ātrāk nākt Dieva gaismā, nosaucot grēkus to īstajos vārdos, vadoties no pravieša Joēla vārdiem, kurš teica: „Saplosiet savas sirdis un ne savas drēbes un atgriezieties pie Tā Kunga, sava Dieva! Jo Viņš ir žēlīgs, līdzcietīgs un lēnprātīgs, Viņam bezgalīgi laba sirds, un Viņam paliks jūsu žēl jums uzliktā soda dēļ“ (Joēla 2:13). Dievs piedodot atdod ne tikai pazaudēto mieru dvēselei, rimtumu un ticību pestīšanai, bet arī iestājas par mums apkaunojot ienaidniekus, kā rakstīts: „Ja kāda **ceļi Tam Kungam labi patīk**, tad Viņš liek izlīdzināties viņam arī ar viņa ienaidniekiem“ (Sal.pam. 16:7).

Bet tagad atgriezīsimies pie ķēniņa Dāvida. Viņa rīcība, pēc atmaskošanas grēkā un pravietotā soda, var kļūt mums par labu piemēru. Viņš nebija sava pārdzīvojuma pārņemts, nenodarbojās ar bezgalīgu sevis šaustīšanu, bet piekrita, ka Tam Kunga ir tiesības viņu sodīt. Ķēniņš saprata, ka atmaksa nāk no mīloša Dieva un tāpēc nāks viņam par labu. Pēc tam, kad Dievs atņēma Batsebas dzemdēto bērnu, Dāvids devās uz Tā Kunga namu, lai Viņu pielūgtu. Grūtos laikos, vissmagāko pārbaudījumu brīžos mierinājuma avots priekš viņa jo-projām bija Dieva patiesība. Redzot ārkārtīgās Dāvida bēdas, kalpi baidījās viņam pateikt, ka bērns ir miris, jo viņi domāja: „...ja jau viņš mūsu balsij neklausīja, kad bērns vēl bija dzīvs, kā tad tagad mēs pateiksim, ka bērns ir miris? Ka viņš nenodara sev ko ļaunu!“ (2.Sam. 12:18). Tomēr ķēniņš viņus nomierināja, sakot: „Kamēr bērns vēl bija dzīvs, es gavēju un raudāju, jo es domāju: kas zina, varbūt Tas Kungs par mani apžēlojas un bērns paliek dzīvs. Un tagad, kad viņš ir miris, kādēļ man vairs gavēt? Vai tad man ir iespējams to atgriezt atkal pie dzīvības? Es gan noiešu pie viņa, bet viņš pie manis atpakaļ vairs neatnāks!“ (2.Sam. 12:22-23). Tāda pazemība, pieņemot pelnīto sodu, veda Dāvidu vēl dziļākā mērā pieaugt un izzināt To Kungu. Vēl vairāk, guvis mācību no sava kritiena un piedzīvojis prieku saņemot Dieva piedošanu, viņš spēja nākošām paaudzēm atstāt dziļi izjustos 119. psalma vārdus, kuri skar līdz pat sirds dziļumiem: „Mana dvēsele līp pie pīšļiem, atspirdzini mani pēc Tava vārda!... Es maldījos, pirms kļuvu pārbaudīts un pazemots, bet tagad es turu Tavu vārdu... Tas man bija par labu, ka mani pārbaudīja un pazemoja, lai es mācos Tavus likumus... Es zinu, Kungs, ka Tavas tiesas ir taisnas, un Tu pārbaudīji un pazemoji mani pēc Savas uzticības...Ja Tava bauslība nebūtu bijusi mans prieks, es jau sen būtu aizgājis bojā savās bēdās...Stiprini manus soļus ar Tavu vārdu, un lai ļaunums nevalda pār mani... Tu, Kungs, esi taisns, un taisnas ir Tavas tiesas“ (Ps. 119:25,67,71,75,92,133,137).

Nereti dvēseļu aprūpes laikā nākas uzklaut to ļaužu kurnēšanu, kuri aptvēruši, nožēlojuši un gaismā iznesuši savus grēkus un tomēr, neskatoties uz to, turpina plūkt savas

sējas rūgtos augļus. „Kā tad tā?“, viņi sašutumā izsaucas, „Dieva Vārdā taču ir teikts – Tad es atzinos Tev savos grēkos un neapslēpu savas vainas. Es sacīju: „Es izsūdžēšu Tam Kungam savus pārkāpumus!“ Un Tu piedevi man manu grēka vainu (Ps. 32:5). Kāpēc Dāvidam pēc grēksūdzes Dievs piedeva viņa grēka vainu, bet es, kaut gan nožēloju un izsūdžēju grēkus, tos iznesu gaismā, tomēr neredzu ka man grēki ir piedoti un nasta noņemta, jo turpinu ciest no nodarītā sekām. Baznīcā mums māca, ka tad kad Dievs piedod, Viņš aizmirst un vairs tos neatceras. Un ja tas ir tā, tad kā izskaidrot manas ciešanas un līdz pat šim laikam tās soda izpausmes par to, kas, kā likās, ir piedots?!“

Tādām sašutuma pilnām dvēselēm nākas atkal un atkal teikt, ka **jēdziens „piedošana“ ir saistīts ar jēdzienu „pestīšana“** un ir ārkārtīgi lielas žēlastības izpausme, kuru Radītājs sniedz Savai vainā kritušai radībai, bet nevis iespēja izbēgt no grēka sekām un no soda par izdarīto. **Saņemt grēku piedošanu nozīmē, ka tiek atjaunotas apsolutās garantijas par izglābšanu un atrašanos mūžībā kopā ar To Kungu, tomēr neatbrīvo mūs no atbildības par izdarīto grēku.** Galvenais piedošanā ir tas, ka mums vairs **nav grēka dēļ jāaiziet pazušānā.** Kas attiecas uz sēšanas-ņaušanas likumu, **tad arī piedotais grēks var nest sekas,** kuras var būt pagaidu (kas izpaužas jau šeit zemes dzīvē) un mūžīgas (piepildās tikai pēc tam, kad pārejām mūžībā).

Sniegt piedošanu nav Dieva pienākums, tāpēc mēs nevaram to no Viņa pieprasīt un vēl jo vairāk uzskatīt, ka ar savu grēknožēlu Viņam izdarām pakalpojumu. Piedošana ir Viņa sniegtā neizsakāmā žēlastība, kuru nav iespējams nopelnīt. Viņu var tikai sniegt. Un Dievs mums to dāvina mazgājot no grēkiem, kurus esam darījuši. Protams, var Viņam lūgt žēlastību attiecībā uz sodu, tomēr uz to pretendēt mums nav it nekādas tiesības. Dievs mums var to sniegt, bet var arī likt nākt atmaksai. Jo pat Dāvida gadījumā, kaut gan grēks tika piedots, dzīve un tālākā valdīšana vairs nebija tik svētīga kā iesākumā. Neskatoties uz piedošanu, viņam nācās pļaut iesēto. Tā kā daudz labāk ir neļaut grēkam ienākt mūsu dzīvē, nekā pēc tam visu dzīvi ciest no tā sekām.

Un ja tomēr grēks ir paveikts, tad ir tikai viena izeja – cik ātri vien iespējams steigties pie Golgātas krusta, kur par cilvēku grēkiem tika krustā sists mūsu Glābējs. Pats neprātīgākais solis ir tiekšanās noslēpt savu grēku cerībā, ka neviens neko neuzzinās, līdzinoties tiem ļaudīm par kuriem ir teikts: „Bēdas tiem, kas savus nodomus apslēpj Tā Kunga priekšā, lai viņu darbi notiek tumsā, un tad saka: „Neviens mūs neredz, neviens to nezina!“ Ak tavu neprātību!“ (Jes. 29:15-16).

Ja cilvēks no visas savas sirds vērsas pie Dieva, izsūdz savus grēkus un tos nožēlo, visas **mūžīgās sekas** tiek atceltas, tomēr tas nenozīmē, ka automātiski tiek novērstas arī **pagaidu sekas** šajā dzīvē, kuras var turpināties visas zemes dzīves laikā. Jo ir kļūdas, kuras nav iespējams izlabot, pat ja patiesi tās nožēlo, un tas izskaidrojams tā, ka Dievs neatceļ fizikas likumus, kā rezultātā cilvēks turpina ciest no iepriekšējā grēcīgā dzīves veida. Pie tam ne vien pats, bet arī viņa bērni, mazbērni un mazmazbērni. Bet ja sekas tagadējās dzīves laikā mums parasti nāk par labu, iemācot to, ko spējam saprast tikai no savas rūgtās pieredzes, tad mūžībā sagaida tikšanās ar Dievu, kuram būs jādod atskaite.

Tur būs jāatbild uz daudziem jautājumiem, kas tiks izskatīti, izvērtēti un izsvērti. Katrs nostāsies Dieva priekšā neatkarīgi no tā, kas viņš bija zemes dzīves laikā, ko par viņu domāja ļaudis vai viņš pats. Tur nav jāatbild par mūsu tuviniekiem, radiniekiem un par tiem, kuri mūs mīlēja vai ienīda. Mūžībā mēs atbildēsim tikai par sevi, tā kā stāvrakstīts: „Jo mums visiem jāparādās Kristus soģa krēsla priekšā, lai **ikviens saņemtu, ko, miesā būdams, darījis – vai labu vai ļaunu**“ (2.Kor. 5:10).

Dieva Tā Kunga priekšā nāksies atbildēt par visu: mūsu domām, vārdiem, emocijām, reakcijām, uzvedību, rīcību, motīviem un darbiem, par to kā lietojām savas finanses un laiku, kā vadījām savas gaitas Tā Kunga Vaiga priekšā un kā izturējāmies pret citiem. Bībelē ir dotas precīzas norādes, kas attiecas uz mūsu attiecībām ar cilvēkiem, tāpēc būs jāatbild par to, kā mēs tās izpildījām. Ja cilvēks bija pret mums netaisns, apmānīja, liekuļoja, darīja ļaunu un mānījās, mums

nebūs jāatbild par viņa rīcību, bet par sevi, t.i. kā mēs tādās situācijās reaģējam. Pie kam būs jāatbild ne tikai par izteiktiem vai neizteiktiem vārdiem, bet arī par domām, kuras, īstenībā, ir mūsu būtība. Jo tās visas ir mūsu sirdī un runā par to, kas mēs patiesībā esam. Bet arī tas vēl nav viss. Atskaite būs jāsniedz ne tikai par tukšiem un veltīgiem vārdiem, bet arī par to ar kādu sirdi un kādā garā mēs tos izrunājam (skat. Mt. 12:36). Un tā, zinot, ka reiz būs jānostājas Tā priekšā, Kuram nekas nav apslēpts, pasteigsimies iziet gaismā ar visu, kas mūs šķir no Viņa.

Ja jau esam apgrēkojušies, tad labāk saņemt pelnīto sodu šeit uz zemes, jo vairāk tāpēc, ka tas mums nāk par labu. Par to kādreiz teica gudrais Salamans, pamācot vienu no saviem dēliem ar šādiem vārdiem: „Mans dēls, neatmet Tā Kunga tev piešķirto mācību un nesajūti nepatiku par Viņa uzlikto pārmācību, jo, ko Tas Kungs mīl, to Viņš pārmāca, turēdams tomēr labu prātu uz viņu kā tēvs pret dēlu“ (Sal.pam. 3:11-12). Par to pašu arī apustulis Pāvils atgādina vēstulē ebreju tautas kristiešiem: „Jūs vēl neesat līdz asinīm pretim turējušies, cīnīdamies pret grēku, un esat aizmirsuši pamācību, kas jūs kā bērnus uzrunā: **mans bērns, nenicini Tā Kunga pārmācību un nepagursti, kad Viņš tevi norāj! Jo, ko Tas Kungs mīl, to Viņš pārmāca un šaus katru bērnu, ko Viņš pieņem. – Pacietiet pārmācību! Dievs izturas pret jums kā pret bērniem. Jo kur ir bērns, ko tēvs nepārmāca? Bet, ja jūs esat bez pārmācības, ko visi ir saņēmuši, tad jūs esat nelikumīgi bērni un ne īsti bērni.** Tad nu mums mūsu miesīgie tēvi ir bijuši par pārmācītājiem, un mēs tos esam bijušie. Vai tad lai mēs daudz vairāk nepaklausītu garu Tēvam, lai dzīvotu? Jo tie gan īsu laiku mūs ir pārmācījuši, kā tas viņiem šķita pareizi esam, bet Viņš – **lai nāktu tas mums par labu, lai mēs kļūtu Viņa svētuma dalībnieki.** Bet katra pārmācība tai acumirkļī neliekas mums par prieku, bet par bēdām, tomēr vēlāk, tanī vingrinātiem, dod taisnības miera augli. Tāpēc paceliet gurdenās rokas un nespēcīgos ceļus un staigājiet taisnas tekas savām kājām, lai tizlais nekluptu, bet gan tiktu dziedināts“ (Ebr. 12:4-13).

Kā redziet, tas, kas mums sākumā nes skumjas un bēdas, pēcgālā kļūst par dziedināšanas prieku. Katra ķirurģiska operācija ir sāpīga, jo skalpelis pāršķel mūsu miesu, veidojot asiņainu rētu. Tomēr ar laiku tā sadzīst un mēs izveseļojamies. Kaut kas līdzīgs notiek arī garīgajā operācijā, kuru veic Debesu Ārsts mums par labu, jo ar Savu gādīgo Roku nogriež visu to, kas mums nāk par ļaunu un traucē. Tā ka nevajag noskumt un bēdāties tad, kad Dievs mūs pārmāca tā parādot Savu Tēva mīlestību, bet tad, kad Viņš klusē un nekādā veidā nereaģē, kad mēs grēkojam.

Reiz vērsoties pie israēliešiem Tas Kungs teica: „Esiet svēti, jo Es Esmu svēts“ (3.Moz. 11:44; 1.Pēt.1:16). Un šiem vārdiem par to, ka Dieva bērni ir aicināti būt svēti, ir jābūt par pastāvīgu atgādinājumu par nepieciešamību sevi pārbaudīt Svēto Rakstu gaismā. Ja, sevi saucot par ticīgiem, esam nešķīsti, nenovēršamies no ļauna un nešķīstamies, tad droši vien ir aizmirsts tas, uz ko esam aicināti. Ja vairāku gadu garumā savā kristietībā neesam ne soli pietuvojušies svētumam, tad tas nozīmē, ka neesam pildījuši savu misiju. Visai mūsu dzīvei ir jārunā par mūsu aicinājumu. Ne tikai saukties, bet patiešām būt Dieva bērniem. Tas par ko mēs domājam, runājam un lasām, skatāmies, plānojam un darām, tam ir jāatbilst šim aicinājumam. Ja kāds darbs, ko vēlamies darīt, neatbilst Dieva svētumam, tad mēs to nedrīkstam darīt, ja vārdi, kurus vēlamies izteikt, sevī nenes Viņa gaismu, tad labāk tos neizrunāt. Ja grāmatas, žurnāli un interneta saites sevī satur ko nešķīstu, no tā jāizvairās.

Ticīgs cilvēks, aicināts dzīvot svētumā, nošķiras no visa, kas ir nesvēts, jo nevēlas sevi sasaistīt ar to, kas aizvairo taisno Dievu. Tāds cilvēks nošķiras no ļaudīm un vietām, kur var tikt apgānīts un neatdarina šo pasauli, atceroties, ka ir aicināts būt par gaismu un sāli. Tā ģimene, kura tiecas pēc svētuma, būs draudzīga un dievbijīga. Draudze, kurā ne tikai tiek sludināts, bet tiek praktizēts svētums, garīgi pieaug un problēmas tajā tiks risinātas uz Svēto Rakstu pamata, bet ne tā kā tas ir pie neticīgajiem. Kad pasaules ļaudis nāk saskarē ar tiem, kas dzīvo svētu dzīvi, viņi to saskata ticīgo ikdienā. Tādā veidā piepildās Svēto Rakstu vārdi:

„Tāpat lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir debesīs“ (Mt. 5:16). Kurš ir aicināts dzīvot svētumā, tas pastāvīgi iet pa svētošanās ceļu, vairoties no grēka, jo atceras Dieva vārdā sniegto padomu: „Kaut gan grēcinieks simts reizes dara ļaunu un tajā grimst, bet es zinu, ka tiem, kas Dievu bīstas klāsies labi, tiem, kas izturas ar godbijību Viņa Vaiga priekšā.“ (Sal.māc. 8:12, sinod.tulk.)

Bēdīgi, ka ļaudis neapzinās vai nenovērtē savu izdarīto grēka seku smagumu. **Ja viņi vismaz laiku pa laikam aizdomātos par to, kas viņus sagaida viņu neapdomīgās, noziedzīgās vardarbības dēļ pret viņu pašu dvēselēm, tad sargājošā Dieva bijība pie viņiem atgrieztos.** Bet pēc samierināšanās ar To Kungu, caur grēkatziņu un patiesu grēksūdzi, viņi sāktu bīties ne tik daudz no soda, cik no tā, lai nepazaudētu Pestītāju un mīlošo Tēvu, un tādā veidā atbrīvotos no mokošām bailēm, kas viņus plosa visā viņu dzīves laikā. Bet pats galvenais – pazustu bailes no priekšā stāvošā dzīves noslēguma, kurš tuvojas, jo tas, kas atrodas Dieva rokās, ne no kā nebīstas, ieskaitot nāvi, kuru Kristus ir uzvarējis Golgātā. Un tad katram par nepieciešamību kļūs vārdu, „Bīsties Dieva un turi Viņa baušļus, jo tas pienākas katram cilvēkam“, piepildīšana (Sal.māc. 12:13).

11. nodaļa

Akli ceļa rādītāji akliem

Savā vēstījumā ebrejiem apustulis Pāvils, Dieva iecelts īstens gans viņam uzticētajām garīgām avīm, rakstīja: „Pieņemiet savus vadītājus, kas jums Dieva vārdu runājuši; vērodami viņu dzīves galu, sekojiet viņu ticībai!... Paklausait saviem vadītājiem un esiet padevīgi, jo viņi ir nomodā par jūsu dvēselēm kā tādi, **kam būs jādod atbildība**. Lai tie to varētu darīt ar prieku un nevis nopūzdamies, jo tas jums nav derīgi“ (Ebr. 13:7.17). Šie divi Bībeles panti sevī ietver ne tikai padomus ierindas ticīgajiem, bet arī atgādinājumu mācītājiem, presbiteriem, bīskapiem un citiem vadītājiem par ārkārtīgo atbildību, kāda uz viņiem gulstas.

Interesanti, ka pielietojot dotos pantus savos sprediķos, mūslaiku sludinātāji cenšas pievērst klausītāju uzmanību uz pirmiem un pēdējiem apustuļa Pāvila vārdiem, tiecoties uzsvērt, cik svarīga ir paklausība viņiem kā kalpotājiem, bet to, kas attiecas tieši uz viņiem pašiem, rūpīgi apiet, kaut gan tā ir **atbildība par viņiem uzticētajām dvēselēm, un neizbēgama atskaitīšanās Dieva priekšā par katru no tām**. Un tas ir ļoti, ļoti nopietni. Tāpēc šī nodaļa tiks veltīta tieši šim jautājumam.

Kaut gan es lieliski izprotu kāda būs kristiešu reakcija uz to, ka pie tik delikātas tēmas ķeras nevis pasauleslavens evaņģēlists, bīskaps vai kāds cits augsti stāvošs kalpotājs, bet tikai vienkārša sieviete, kas aicināta būt par ārstu, kas uzplēš Dieva tautas strutojošās garīgās brūces. Tomēr uzdrošinoties ķerties pie šī jautājuma, vēl jo vairāk tāpēc, ka Bībele tam veltī daudz uzmanības. Paredzu, ka tad, kad runa aizsāksies par negatīvām baznīcas vadītāju iezīmēm, tūlīt pat atradīsies ticīgie, kuri, bīstoties, ka lieta ņems nevēlamu virzienu, teiks ka es aizmirstu apustuļa Pāvila brīdinājumu: „Pret presbiteru nepieņem sūdžību bez diviem vai trim lieciniekiem“ (1.Tim. 5:19).

Un tas, protams, ir pareizi, jo mūsu demokrātijas un vārda brīvības laikā katrs steidzas izteikt savas domas,

nedomājot par modrēšanos un piesardzību, sevišķi ja sirdī ar gadiem ir krājies aizvainojums, vilšanās un sašutums. Vien ko darīt man, dvēseļu aprūpētājai, pie kuras griežas kristieši no dažādām pilsētām un valstīm, stāstot par „vaiga uzlūkošanu” – nelikumībām un noziegumu slēpšanu ko mūsdienu draudzēs dara tieši mācītāji un sludinātāji? Bet kā rīkoties, ja esot dažādu konfesiju draudzēs, pastāvīgi dzirdi līdzīgus stāstus? Pateikt, ka tā tas nevar būt un ka tas, ko šie cilvēki stāsta, ir tikai šķietamība? Vai tad drīkst vienkārši aizvērt acis uz nepievilcīgo īstenību, kura, diemžēl, ļoti bieži ir bēdīga realitāte?

Tā nu aizsākot doto tēmu, vispirms minēšu tos jautājumus, kuri tiks apskatīti vienā vai otrā iedziļināšanās pakāpē, ņemot vērā to nozīmību:

1. Kādus Svētie Raksti redz Dieva tautas vadoņus un vai tie, kuri mūsdienās tādi ir, atbilst norādītām prasībām;
2. Kādā veidā tagad cilvēki kļūst par mācītājiem, sludinātājiem un citiem kalpotājiem;
3. Galvenie un vissvarīgākie baznīcas vadītāju pienākumi;
4. Kādu Dievu šajās dienās rāda modernie sludinātāji – Dievu, Kuru ataino Bībele, vai viņu denominācijas, konfesionālās izpratnes, pārliecības un pašu izpratnes Dievu;
5. Bīskapa vai mācītāja kvalitātes un ar to saistītie rezultāti kalpošanā;
6. Kāpēc Kristus Sava laika garīgos vadoņus dēvēja par liekuļiem, un cik aktuāls ir tāds apzīmējums mūsu dienās;
7. Kas ir tas, kas grauj sludinātāja autoritāti.

Lai parādītu to, cik milzīga ir atšķirība starp Dieva tautas vadoņiem senos laikos un mūsu dienās, ieskatīsimies Bībelē aprakstītajos piemēros. Stāstot korintiešiem par savu pastoriālo kalpošanu, apustulis Pāvils to raksturo šādi: „...**darbā un pūlēs, daudzās bezmiega naktīs, izsalkumā un slāpēs, daudzkārt badā, salā un kailumā. Bez tam vēl viss pārējais, ļaužu pieplūdums ik dienas, rūpes par visām draudzēm. Kur ir kāds nespēcīgs, un es nebūtu nespēcīgs? Kur kāds krīt grēkā, un mana sirds nedegtu?**” (1.Kor. 11:27-29). Lasot šīs rindiņas prātā nāk varenais Vecās Derības laika

Dieva kalpotājs Mozus, kurš Tā Kunga priekšā vaidēja zem viņam uzticētās smagās nastas, atbildības par Izraēla tautu, sakot: „Kāpēc Tu Savam kalpam esi sagādājis tādu grūtumu? Un kādēļ es neesmu atradis Tavās acīs žēlastību, ka **Tu esi līcis visas tautas nastu uz maniem pleciem?** Vai tad es esmu savās miesās iznesis visu šo tautu? Vai arī es būtu tos dzemdējis, ka **Tu man saki: nes tos pie savas krūts, kā zīdītāja nes savu zīdāmo bērnu,** uz zemi, ko ar zvērestu Es esmu apsolījis jūsu tēviem“ (4.Moz. 11:11-12).

Tātad smags, līdz pagurumam darbs, gavēņi, lūgšanas, ikdienas ļaužu pieplūdums, pastāvīgas rūpes un auklēšanās ar draudžu locekļiem – lūk, patiesa kalpotāja daļa, izprotot savu milzīgo atbildību Dieva priekšā par viņam uzticētām dvēselēm, kurām ir ne tikai jāsludina Dieva Vārds, bet arī jāradā patiesības ceļš, jāatmasko, jāpārliecina, jāgādā. Jā, būt par paraugu ticībā un paklausībā Tam Kungam un būt labam piemēram, kuram viņi vēlētos sekot un tādiem būt. Visu to iznest var tikai tajā gadījumā, ja Pats Dievs sniedz tam visus nepieciešamos garīgos, dvēseles un fiziskos spēkus. Tieši tāpēc 50-70 gadus atpakaļ, kad būt mācītājam un sludinātājam nozīmēja dzīvot grūtu dzīvi, saņemt apsmieklus, nicinājumu, vajāšanas, cietuma važas, bet dažreiz pat nāvi, tad par tādiem kalpotājiem nekļuva daudzi. Mūsu dienās uz šādu vietu ir daudz pretendentu, jo vairāk tāpēc, ka pēdējās desmitgadēs tā ir ne tik daudz kalpošana Dievam un cilvēkiem, cik diezgan labi apmaksāts darbs.

Iepazīnušies ar šīs grāmatas iepriekšējām nodaļām, piekritīsiet, ka mūsu pēdējā laikā, kad redzam visaptverošu garīgu remdenību, pazaudētu pirmo mīlestību uz To Kungu un atkāpšanos no patiesības, jautājumā, kas zīmējas uz mācītājiem un citiem baznīcas kalpotājiem, vispiemērotākie vārdi ir, kurus izteica Vecās Derības pravieši Izraēla tautas garīgiem vadoņiem: „...tā saka Dievs Tas Kungs: bēdas Izraēla ganiem, kas ganījuši tikai paši sevi! Vai ganiem nebija avis ganīt? Jūs viņu pienu gan dzerat, ar viņu vilnu ģērbjaties un kaujat taukās, bet jūs avis neganāt. Vājās jūs nekopjāt un nespēcināt, slimās nedziedināt, ievainotās nepārsienat, izklīdušās nesadzenat kopā, pazudušās nemeklējat, bet ar tām

rīkojaties varmācīgi un nežēlīgi. Tā tās izklīda, tāpēc ka tām nebija gana, un izklīdušas tās kļuva plēsīgiem zvēriem par barību un pazuda. Manas avis maldas pa visiem kalniem un augstiem pakalniem, tās izklīdušas pa visu zemi, un **neviens nerūpējas par tām un neuzmeklē tās**“ (Ec. 34:2-6). Lai apstiprinātu šo Tā Kunga vārdu atbilstību pašreizējam laikam, minēšu kaut divas no ļoti daudzām dzirdētām liecībām.

Kāds gados vecāks brālis no Ukrainas lielākās baznīcas rakstīja: „Mūsu milzīgajā draudzē nav nekādas garīgās atbilstības. Acīs krīt pārlieku lielā koncentrēšanās uz naudu. Garīgi neveselīgi „dievbijīgie“ līderi pastāvīgi aicina cilvēkus finansēt baznīcas darbu un viņu sludinātā cita „evanģēlija“ izplatīšanu. Vēloties piepildīt savas kabatas, viņi manipulē ar ticīgajiem, dodot tiem smieklīgus solījumus par Dieva atlīdzību, ja tie ziedos lielas naudas summas. Novērojamas izteikti elitāras attiecības (mācītāji, kalpotāji, sludinātāji, pravieši, jauniešu vadītāji, mājas grupu līderi). Mūsu draudzēs ir mācītāji, kuri cenšas noturēt cilvēkus savā pusē ar manipulācijām un draudiem. Kontrolējošais mācītājs mīl runāt par savas garīgās autoritātes atzīšanu un pieprasa no cilvēkiem pilnīgu pakļaušanos, izrādot kļaju varaskāri. Pastāvīgi notiek sarunas par kaut kādiem brīnumiem, bez acīmredzama apstiprinājuma. Mūsu draudzē notiekošais diskreditē visu evaņģēlisko kustību Ukrainā, kā dēļ Tā Kunga Vārds tiek zaimots. Mūsu pasauleslavenais mācītājs gadiem ilgi dzīvo laulības pārkāpšanā, attaisnojot to visu priekšā (sak, „es ar Dievu vienojos“) un aplipinot ar šo grēku citus meitas draudžu vadītājus un locekļus, kuri viņam tajā līdzinās. Kristieši arvien vairāk garīgi mirst. Visur ir vispārēja atkrišana. Sabrūk daudzas ģimenes, un šai nelikumībai nav gala.“

To lasot un dzirdot, ir grūti noticēt, ka kristiešu aprindās var kaut kas tāds notikt, ja tie paši apliecinājumi nenāktu arī no citiem cilvēkiem, kuri tāpat kādreiz bija šīs draudzes locekļi. Kāda vērīga un dziļi domājoša kristiete bija lieciniece tam, kas notika, tāpēc no turienes aizgāja. Viņa stāstīja: „Nevāru noliegt, ka kādu laiku caur galveno mācītāju patiešām darbojās Svētais Gars, jo viņš radīja svaidīta cilvēka iespaidu, kurš mīl To Kungu. Bet pēc tam viņa sprediķos

iespraucās pievilšanas gari, un Dievs man to skaidri parādīja. Viss sākās ar to, ka ļaudis burtiski sāka šo cilvēku pielūgt. Ar laiku viņš sāka pārdot savas ģimenes fotogrāfijas un rīkot savas dzimšanas dienu svinības. Turklāt, skaidri domājotam vērotājam nepalika apslēpta viņa pašmīlība un tas, ka viņš ir pievilts. Jābūt aklam, lai to neredzētu. Pēc tam viņš sāka vadīt biznesa sapulces un ieviest daudz ko citu. Šajā laika posmā es aizgāju garīgi ievainota, bet pēc dažiem gadiem šajā draudzē izcēlās grandiozs skandāls naudas lietās, kas daudziem draudzes locekļiem kļuva par baisu traģēdiju – īpašumu, ģimenes un pat dzīvības zaudēšanu. Tas, ka galvenais mācītājs un pasaulslavenais sludinātājs gadiem ilgi dzīvoja netiklībā, ir jau sen apstiprināts fakts, bet tik un tā viņš arī tālāk turpina savu rosīgo darbību. Vēl tajā draudzē esot, es ne reizi vien vērsos pie citiem kalpotājiem, aicinot pievērst uzmanību tam, ko dara viņu vadītājs, bet man atbildēja, lai es netiesāju. Tāda sajūta, ka viņi visi ir „mēmie suņi“ (kā tādus dēvē Svētie Raksti), un katru interesē tikai savs „lauciņš“. Domāju, ka viņi no viņa vienkārši baidījās, jo viņš bija labās attiecībās arī ar politiskiem darbiniekiem. Līdzīgās viltus mācībās atrodas veselas kohortas **viltus svaidītie un naudas kārīgie**, jaukta evaņģēlija sludinātāji un garīgo infekciju iznēsātāji, kas novienkāršo, izskalo un „safrizē“ Evaņģēliju, graujot lētticīgas dvēseles... Nešaubos, ka šī „kalpotāja“ māsu draudzēs arī manipulēja ar dvēselēm, pielietojot burvestības, maģiju un garu mistrojumu – tāds sprādzienbīstams maisījums, ka var tikai nošausmināties. Bet arī tas vēl nav viss. Šajā kustībā, kas radīja sensāciju, ir ne tikai desmitiem izvarotu sieviešu, bet arī ne mazums cilvēku, kuri izdarīja pašnāvību. Ir pat tādi kas, vārda pilnā nozīmē, zaudēja prātu. Varētu vēl daudz ko izstāstīt, bet – patiešām „laiks ir klāt, kad sods sākas pie Dieva nama“ un šis sods būs šaušalīgs.“

Šajā sakarā prātā nāk Tā Kunga vārdi, ko reiz teica Vecās Derības laika praviētis Jesaja: „Un šās tautas vadoņi tiešām ir maldinātāji: viņu vadītie ir postam lemti“ (Jes. 9:15). Bīstoties no vadoņu mantkārības, jau pirmapustuļu laika baznīcā, apustulis Pēteris no tā brīdina: „Vecākos jūsu starpā

tad nu pamācu es, arī būdams vecākais un Kristus ciešanu liecinieks un nākamās godības dalībnieks: ganiet Dieva ganāmo pulku, kas ir jūsu vadībā, ne piespiesti, bet labprātīgi, kā Dievs to grib, nedz arī **negodīgas peļņas dēļ**, bet no sirds, **ne kā tādi, kas grib valdīt pār viņiem piešķirto daļu, bet būdami par priekšzīmi ganāmam pulkam**“ (1.Pēt. 5:1-3).

Vai apustuļa Pētera vārdi uzrunāja tos, kuriem tas bija domāts, mēs nezinām, vien savā otrā vēstījumā, viņš ieiet vēl dziļāk šajā jautājumā, sakot: „Bet ir arī bijuši tautā viltus pravieši, kā arī jūsu starpā būs viltus mācītāji, kas paslepen ienesīs aplamas posta mācības, noliedzdami pat To Kungu, kas viņus atpircis, un tā sagatavos **sev drīzu pazušanu**. Daudzi sekos viņu **baudu dzīvei**, viņu dēļ patiesības ceļš tiks zaimots. **Mantkārībā viņi izmantos jūs** ar izdomātiem vārdiem; sodība, kas jau sen viņiem nolemta, nekavējas nākt, un viņu posts nesauž. <...> saņemdami netaisnības algu; **salds prieks tiem šķiet baudu dzīve dienā, viņi ir kauna traipi**, savā viltībā mielodamies kopā ar jums. Viņu acis ir vērstas tikai uz **laulības pārkāpēju** un alkst grēka; tie vilina nestipras dvēseles, tiem sirds ir ievingrinājusies mantkārībā; tie lāstam pakļauti. Atstādami taisno ceļu, tie ir nomaldījušies, sekodami Bileāmam, Beora dēlam, kas **dzinās pēc netaisnās algas**, bet saņēma pamācību par savu pārkāpumu: bez valodas lops, sākdam runāt cilvēka valodā, aizkavēja pravieša neprātīgo nodomu. Tie ir avoti bez ūdens, vēja dzenāti mākoņi, viņiem nolemta visdziļākā tumsība. Jo, runādami lepnus, tukšus vārdus, **tie vilina ar miesas kārībām netiklās baudās tos, kas tikko izbēguši maldu ceļu gājējiem**. Apsolīdami tiem svabadību, **paši viņi kalpo postam**, jo, kura kāds ir uzvarēts, tā kalps viņš ir“ (2.Pēt. 2:1-3;13-19).

No tā laika pagāja gadu simti un 14. gadsimtā čehu reformators **Jans Huss** (kurš par savām progresīvām idejām samaksāja ar mocekļa nāvi uz sārta), bija spiests pateikt: „Tajā vietā, lai sargātu savu ganāmpulku, gani apcērp kristīgās avis. Mācītāji liek ļaudīm maksāt: par kristīšanu, grēksūdzi, apglabāšanu, Svēto Vakarēdienu, par svaidīšanu ar eļļu, laulāšanu. Ko nozīmē tāda cienīgtēvu rīcība? To, ka viņi **pārdod** svētos sakramentus, kas pēc Dieva likuma

ticīgiem ir jāsniedz. Pārdod kā tirgoņi, kuri maksājuši par precēm, tāpēc atdot var tikai par naudu“ (citāta beigas).

Laiki mainās, bet mācītāji, diemžēl, nemainās. Neaizmirsīšu kāda mūsdienīga, ļoti pazīstama visā pasaulē harizmātu līdera vārdus, kurš no baznīcas katedras ciniski mācīja sev padotos kalpotājus, kādā veidā un ar kādiem paņēmieniem viņiem jācērp savas avis. Drīz pēc tam viens no māsas draudzes mācītājiem, kurš dzirdēja šīs „pamācības“, uz aizrādījumu par to, ka pārāk bieži sprediķo par desmitās tiesas došanu, nesatricināmā mierā atbildēja: „Tāpēc jau avis ir, lai tās regulāri cirptu.“ Domāju, ka nav grūti atminēt par kādām avīm un kādu cirpšanu tas tika teikts. Cik gan precīzi ir apustuļa Pāvila vārdi: „Es zinu, ka pēc manas aiziešanas pie jums iebruks **plēsīgi vilki, kas nesaudzēs ganāmo pulku**. No jūsu pašu vidus celsies vīri, ačgārnības runādami, lai aizrautu mācekļus sev līdzī“ (Ap.d. 20:29-30). Un šis biedējošais salīdzinājums ar plēsīgiem vilkiem (ak vai!) ir precīzs raksturojums dažiem mūsdienu kalpotājiem.

Tagad pāriesim pie **otrā punkta**, par to, kādā veidā šajos laikos kļūst par sludinātājiem, draudžu mācītājiem, kalpotājiem un citiem baznīcas vadītājiem. Lai nodēvētu lietas īstos vārdos, tad jāatzīst, ka daudzo mūsdienu kalpotāju vidū atradīsies maz tādu, kuri kalpošanai ir **Paša Dieva aicināti**. Lielākā daļa tie ir ļaužu iecelti (kristīgu apvienību vadītāju, apgabala vai reģionu bīskapu, vecāko mācītāju, brāļu savienības un pašu draudzes locekļu), vai arī augstāko un vidējo teoloģijas mācības iestāžu absolventi ar atbilstošiem diplomiem, kas piešķir iespēju saņemt mācītāja, sludinātāja, evaņģēlista, misionāra, diakona, jauniešu vadītāja un svētdienas skolas skolotāja vietu. Tieši viņi, kuriem nav ne mazākās sapratnes par Dieva aicinājumu, tiecas kalpot. Daudzi no viņiem ir spējīgi labi sludināt, skaisti dziedāt, novadīt stundu svētdienas skolā un darboties ar jauniešiem. Viņi var būt profesori ar teoloģijas doktora grādu, var lieliski orientēties sarežģītos teoloģiskos jautājumos un mācīt citus, un tomēr ir nespējīgi izteikt vārdus, kādus kādreiz sludināja patiesie Dieva sūtņi: „Ko esam redzējuši un dzirdējuši, to pasludinām arī jums...“, „Sudraba un zelta man nav; bet, kas

man ir, to es tev dodu: Nācarieša Jēzus Kristus Vārdā – staigā!“ (1.Jņ. 1:3; Ap.d. 3:6).

Viena lieta, ja ir iegūta teoloģiskā izglītība un uzsākta kalpošana, bet pavisam cita – būt Dieva aicinātam. Tam spilgts piemērs ir apustulis Pāvils, kurš, vērsoties pie galatiešiem, ar sevi iepazīstināja tā: „Pāvils, apustulis, **ne cilvēku sūtīts, nedz kāda cilvēka, bet Jēzus Kristus iecelts un Dieva Tēva**, kas Viņu uzmodinājis no miroņiem“. Bet vēstījumā Korintiešiem viņš sevi sauc: „Pāvils, pēc **Dieva prāta** aicināts Kristus Jēzus apustulis“ (1.Kor. 1:1; 2.Kor. 1:1). No šiem vārdiem iespējams saprast, ka ne pats izvēlējies, ne kāds no cilvēkiem viņam šo kalpošanu uzticējis, bet no sākuma līdz noslēgumam tas bija Dieva aicinājums.

Pētot vēstules Efeziešiem pirmās nodaļas pirmo pantu, ievērojamais Svēto Rakstu skaidrotājs Viljams Makdonalds rakstīja: „Vārds Pāvils nozīmē „maziņš“. Ļoti iespējams, ka fiziski viņš atbilst šim apzīmējumam, bet garīgais iespaids no viņa bija milzīgs. Stādoties priekšā viņš sevi nosauca par **Jēzus Kristus apustuli**. Bet tas nozīmē, ka no Augšāmceltā Kunga viņš saņēma sevišķu uzdevumu – sludināt pagāniem Evaņģēliju un mācīt par vareno noslēpumu – Kristus Baznīcu. Tā kā šajā vēstījumā pirmkārt runa ir par Baznīcu – patiesību, kas tika atklāta vienīgi praviešiem un apustuļiem, tad ir pilnīgi likumsakarīgi, ka Pāvils sevi sauc par **Apustuli**. Un tā it nemaz nebija lepnība, bet paskaidrojums tam, uz kāda pamata viņš ir tiesīgs runāt par doto tēmu. Uz šīs dotās varas Avotu viņš norāda ar vārdiem „pēc Dieva prāta““ (citāta beigas).

Tādā veidā, ja Dievs ir Tas, kas aicina kalpot, tad cilvēks izjūt savu atbildību Viņa priekšā, apzinoties, ka Mūžībā būs jāatskaitās – kā viņš to ir paveicis. Bet ja cilvēks pats izvēlas kalpošanas amatu vai viņu tajā ieceļ cilvēki, tad arī attieksme mēdz būt atbilstoša.

Pāriesim pie **trešā punkta** par kalpotāju pienākumiem. Aicinot Pēteri pastorālā kalpošanā, Jēzus trīs reizes teica: „**Gani Manas avis**“, tā norādot uz **galveno un vissvarīgāko pienākumu** tam, kurš vada Dieva tautu. Un tas nozīmē, ka draudzes gana kalpošana ir ne tik daudz vadīt un pieņemt

lēmumus saimnieciskajos un pārvaldīšanas jautājumos vai dažādu baznīcas pasākumu organizēšanā, cik garīgās rūpes par dvēselēm, kuras ir Tā Kunga uzticētas. Diemžēl mūsu dienās liela daļa draudžu vadītāji ir mācītāji, bet ne gani, tāpēc **ka nezina, bet nereti negrib zināt savu aprūpējamo garīgās un dvēseles problēmas**, tādā veidā demonstrējot savu nevēlēšanos būt garīgiem ganiem. Jo gana uzdevums ir ne tikai nodrošināt avīm visu nepieciešamo dzīvei, bet arī sekot tam, lai viņas būtu veselas un fiziski pareizi attīstītos. Apzinīgs gans ved savas avis leknās ganībās un pie skaidra ūdens avotiem, rūpējas par izaugsmi, pārbauda vai nav slimas un vai nav pie viņām piesūkušās ērces vai citi kukaiņi. Bez tam viņš ar tām sarunājas vien viņām pazīstamā valodā tā, ka avis izdzirdot gana balsi skrien pie viņa. Garīgā ziņā tas attiecas uz dvēseļu aprūpi. Un kaut gan pastorālā kalpošana to paredz, tā reti kur tiek praktizēta. Tam par apliecinājumu minēšu dažus spilgtākos piemērus.

„Ziniet, es vienmēr domāju“ – stāstīja ticīga sieviete no Baltkrievijas – „ka nekad nevarēšu piedauzīties pie ļaudīm savā draudzē un nesapratu, kāpēc citi, sastopoties ar grūtībām, pamet baznīcu. Taču pienāca laiks, kad Tas Kungs arī mani veda cauri šādam kārdinājumam. Mani aizvainoja mūsu kalpotāji, un manī sākās kurnēšana, kas pārauga sašutumā. Iemesls tam bija viņu sprediķi, kuros nebija ne pamācības, ne pamudinājuma, ne garīga atbalsta. Viņos klausoties radās iespaids, ka cilvēks „dzemdē, dzemdē, bet piedzemdēt nespēj“. Un mājās no tāda dievkalpojuma aizej vīlies un garīgi izsalcis. Turklāt, kad vien dotos pie mācītāja vai diakona, lai aprunātos un saņemtu padomu, viņi pastāvīgi ir ar kaut ko aizņemti un mūžīgi kaut kur steidzas. Viņiem svarīgāka ir dažādu konferenču, kongresu un sanāksmju organizēšana un norise nekā rūpes par savu locekļu dvēselēm. Ar laiku man vispār pazuda vēlme iet uz sapulcēm, jo bija vienkārši žēl velti patērētā laika. Baidoties pazaudēt To Kungu un bīstoties, ka ienaidnieks mani nenovirza no ceļa, es, cik spēju, centos pretoties šādām domām, cerot, ka gadu gaitā kaut kas mainīsies. Bet ir pagājuši desmit gadi, un dzīve draudzē, kā arī mana pašas

dzīve, ne mazākā mērā nav mainījusies, kamēr depresija arvien biežāk liek par sevi manīt.“

Jauns brālis no Kanādas raksta: „Tagad man ir 30 gadi un mana kristīgā dzīve izskatās sliktāka par neticīgo ļaužu dzīvēm. Es izliekos par kristieti, bet patiesībā mana rīcība un domas ir tālu no tā svētuma, kuru apraksta Svētie Raksti. Pēc tam, kad mēģināju aiziet pie mūsu mācītāja un atzīties pašapmierināšanās grēkā un tajā ka aizraujos ar pornogrāfiju, tagad viņš skatās uz mani pavisam citādāk un cenšas nesniegt roku sveicienam. Tā nu es nevaru iznest gaismā savu pārējo nešķīstību mūsu lielās draudzes mācītāju klātbūtnē, jo zinu, ka viņi no manis izvairīsies un viņu acīs es tik un tā palikšu grēcinieks, neskatoties uz to, ka savos sprediķos paši saka, ka tad, kad Dievs piedod, tad to aizmirst.“

Gados vecāka māsa no Krievija raksta: „Gadiem ilgi es ciešu no dažādām garīgām problēmām. Ne reizi vien griezos pie mūsu kalpotājiem, bet palīdzību tā arī nesaņēmu. Ja godīgi, tad jau sen vairs neko negaidu no tiem, kas mūsu dienās stāv aiz baznīcas katedras. Rakstu to bez aizvainojuma, pretenzijām un rūgtuma. Jo viņi taču ir vienkārši ļaudis, nevis kā tādi kalpotāji, kas būtu Dieva svaidīti un pildīti ar Svēto Garu. Tā, lūk, mēs ierindas ticīgie ķepurojamies kā nu varam... Slava Dievam, ka Viņš ir žēlsirdīgs un pa laikam nāk mums pretī, dodot tādus kā jūs, zelta vērtus dvēseļu aprūpētājus. Tikai tagad, kad es beidzot varēju atklāt savas dzīves nešķīstību un atteikties no velna varas, es sāku psihiski, garīgi un miesīgi atveseļoties. Pa laikam sevi pat nepazīstu. Ir pazudusi nomāktība, parādījies prieks, izjūtu tieksmi lasīt Svētos Rakstus, kuri man agrāk bija aizklāta grāmata, un mana mīlestība uz To Kungu kļuvusi dziļāka, un ar lielāku izpratni.“

Cita kristiete no Krievijas telefona sarunas laikā raudot teica: „Dievs redz, cik Viņam esmu pateicīga par iespēju grēksūdzē atteikties no pretīgajiem seksuālajiem un okultajiem grēkiem, baudot Viņa gaismas izliesanos pār manu dzīvi. Visu desmit gadu laikā, kopš esmu kristiete, neko līdzīgu neesmu pieredzējusi. Tikko savus grēkus iznesu Dieva gaismā, tā jutu, kā smaga nasta novēlās no maniem pleciem

un atvieglojumā varēju nopūsties. Manas ciešanas un mokas attiecībās ar neticīgo vīru pazuda. Mani tās vairs neplosa un tagad ar prieku varu viņam kalpot tā kā Tam Kungam it visās mūsu dzīves sfērās. Pēc grēksūdzes esmu tā pārmainījies, ka vīrs nebeidz izbrīnā jautāt: „Kas ar tevi noticis, ka tu esi tik ļoti pārmainījies?” Patiešām, kad Dievs maina cilvēku, ļaudis to ātri ievēro. Cik žēl, ka draudzēs mums gan ir daudz kalpotāju un dažādi palīgi, tomēr viņu vidū reti ir dvēseļu aprūpētāji, bet parasti vispār tādu nav. Mūsu mācītāji ir aizņēmti ar baznīcas labiekārtošanu, ar to, lai tiktu ievēroti viņu uzstādītie kārtības noteikumi, bet kas attiecas uz kalpošanu pie dvēselēm, tad vai nu viņi par to neko nezina vai vienkārši aizmirst. Ar laiku es sapratu, ka **ar visu mūsu šķietamo ārējo garīgumu, mūs maz interesē mūsu dvēseles**. Mēs liecinām, sprediķojam un mācām citus, bet paši nešķīstamies un nesvētojamies, arī turpmāk paliekot hroniski slimi ar saviem grēkiem, neizprotot to, ka problēmu gūzma mūsu dzīvēs ir sekas tam, ka neārstējamies no savām garīgām slimībām.“

Kāda cita māsa no Krievijas stāstīja: „Pēdējos dažus mēnešus, lasot Jūsu grāmatas, pastāvīgi brīnos, cik precīzi Jūs aprakstāt mūsu problēmas kristīgajās draudzēs, jo pamanu to pašu arī mūsu kopienā. Tas pats attiecas uz pašu kristiešu personīgajām problēmām, jo redzu tās ne tikai sevī, bet arī daudzos citos. Vēl pirms izlasīju Jūsu grāmatas un noskatījos video ar dvēseļu kopšanas sarunām, es jutu, ka man kaut kā pietrūkst. Dvēsele pastāvīgi raudāja, nesaņemot to mieru un dusu, ko mums apsolījis Kristus. Cik daudz kā mums, kristiešiem, tagad pietrūkst! Nav tiešuma, atklātības un bezkompromisa nostājas no mūsu kalpotāju puses. Mūs pastāvīgi pārliecina, ka viss ir kārtībā, ka, pateicoties Dieva žēlastībai, mēs esam glābti, tāpēc nav jābaidās no Dieva tiesas, ja mēs kaut kur sagražojam. Turklāt tiek attaisnots un „izbalināts“ gandrīz katrs grēks, ieskaitot dusmas. Kā pierādījums to pieļaujamībai mūsu dzīvē tiek minēts Pats Kungs Jēzus, kurš bija dusmīgs, kad dzina ārā tirgotājus no tempļa. Minot šo gadījumu kā piemēru, mums saka – galvenais ir „dusmojoties negrēkot“. Tikai kurš var šajā ziņā

norādīt robežu? Bet tieši rūgtums un dusmas sirdīs ir daudzu kristiešu ģimeņu rīkste. Savās grāmatās Jūs rakstāt, ka okulti apgrūtinātiem ticīgajiem ir jāvērsas pie dvēseļu kopēja un pēc grēksūdzes jāatsakās no sātana varas. Es tam pilnīgi piekřītu, jo tieši to arī vēlos, bet ko darīt, ja starp visiem mūsu kalpotājiem nav neviena dvēseļu aprūpētāja, kuram varētu mierīgi atvērt savu sirdi un pastāstīt par to, kas to nospiež? Kā rīkoties parastajiem kristīgo draudžu locekļiem, un kas šādos gadījumos jādara? Kā saņemt atbrīvošanu no sātana varas un kādā veidā nomest velnišķīgās atkarības jūgu, kurā es nokļuvu, dzīvojot vēl pasaulē?“

Sešdesmitgadīga kristiete no Vācijas dalījās ar sekojošo: „Savā trīsdesmit gadus ilgajā kristīgajā dzīvē nekad vēl nebiju dzirdējusi tik patiesas dvēseļu aprūpes sarunas, kurās atklājās **reālais mūsdienu kristietības stāvoklis, ko vislabāk raksturo Paša Dieva vārdi: „...tev ir vārds, ka tu dzīvo, bet tu esi miris“** (Atkl. 3:1). Par sevi varu teikt to pašu. Mani jau sen nomāc mani daudzie grēki, kurus gribēju nest gaismā nopietnā grēksūdzē – vienīgi jautājums, pie kā lai es eju? Mūsu daudzskaitlīgajā draudzē ir bīskaps, divi mācītāji, seši diakoni, bet ne pie viena nevaru iet. Viens no viņiem uz manu lūgumu atbildēja, ka nevēlas sevi apgānīt ar citu grēkiem, bet cits tai vietā, lai mani uzklausītu, sāka pārliecināt, ka visi pagātnes grēki tiek piedoti brīdī, kad nožēlojam grēkus un nav vajadzības tos atklāt, bet tikai pateikties Dievam par dāvāto glābšanu. To pašu saka arī pārējie kalpotāji, tikai man no tā nepaliek vieglāk, jo dvēsele cieš, vaid un raud. Gribēju vēl pamēģināt pieiet pie bīskapa vai vecākā mācītāja, bet katru reizi redzot, cik ļoti viņi ir aizņemti un vienmēr kaut kur steidzas, šo domu atmetu“.

Nākamā vēstule sevišķā kārtā skāra manu sirdi. Jauns cilvēks, kurš daudzus gadus bija pavadījis homoseksuālu netiklības perēkļos pēc tam, kad izlasīja grāmatu „Meklējumu ceļā“ un sāka meklēt To Kungu, rakstīja: „Es uzaugu alkoholiķu ģimenē, grēka un ļaunuma vidē. Mājās vienmēr bija daudz piedzērušos cilvēku un ar mani neviens nenodarbojās. Cik es sevi atceros, man vienmēr pietrūka mīlestības un laipnības. Vide un apkārtne, kurā dzīvoju, noveda pie tā,

ka 13 gadu vecumā es kļuva gejs. Nē, ne jau seksu es gribēju, bet tēva mīlestību. Cik daudz nešķīstības, melu un viltus es pārdzīvoju! Tas ir īsts purvs un bedre. Es meklēju mīlestību, kuru bērībā neizjutu, bet geju vidū tās nav un nevar būt. Daudzus gadus es atdevu geju klubiem un nakts lokāliem. Man bija daudz pielūdzēju un slava uz nakts pje-destāla, bet prieka un miera nebija. Dvēsele tiecās augšup – ārā no grēka un ļaunuma atvara. Man neviens nestāstīja par Dievu, bet es pats Viņu meklēju un tiecos pēc Viņa. Mūsu pilsētā ir kristīgu grāmatu veikals, kurā es dažreiz iegriezies un šo to nopirku. Tā nejauši es nopirku jūsu grāmatu „Meklējumu ceļā.“ Tā manī visu apgriezta otrādi! Es vairāk nevarēju krāsoties un valkāt sieviešu apģērbu. Kopā ar tādiem pašiem gejiem mēs aizgājām uz baptistu baznīcu, vēlāk vassarsvētku baznīcu, bet uzzinot, ka mēs esam homoseksuāļi, mums aizliedza ierasties. Ko man atlika darīt un kā dzīvot tālāk? Es pametu geju klubu un savu apkaunojošo nodarbošanos, jo gribēju būt kristietis un iegūt pestīšanu. Es pazaudēju visu un tagad raujos vai pušu. No visa spēka cenšos vairs nedzīvot pa vecam. Kad ir sevišķi grūti, lūdzu Dievu, lasu Bībeli un eju pastaigāties. Dārgā māsa Ludmila. Man ļoti ir nepieciešamas aizlūgšanas un ticu ka Jūs nenoraidīsiet mani. To es zinu no Jūsu grāmatas. Man tik ļoti tagad ir vajadzīgs kristiešu atbalsts, bet viņi negrib ar mani neko kopīgu.“ *(lasot šīs rindiņas man gribējās raudāt, saprotot, caur kādā sāpēm, bēdām, cerībām un vilšanos izgājis šis jaunais cilvēks, kurš vecāku vainas dēļ kļuvis par geju, un tāpēc nav atradis līdzjūtību un kristīgu mīlestību no ticīgiem cilvēkiem, kuriem nebija ne vēlēšanās, ne laika priekš viņa ievainotās, sabradātās dvēseles).*

Nākošās divas vēstules ir no Ukrainā dzīvojošām kristietēm: „Kad es noklausījos jūsu sarunas par dvēseļu ap-rūpi“ – rakstīja viena no viņām – „sirds tūlīt atsaucās. Sapratu, ka tas ir Tas Kungs, Kurš mani uzrunā tieši par to, ko vēlējos dzirdēt. Bet mani izšaubīja mūsu brāļu attieksme. Viņi paši runā no kanceles par mūsu problēmām, par garīgo miegu, par to, ka mums ir nepieciešams pamosties. Bet kad atradās dvēsele, kas pacēla savu balsi, aicinot kristiešus

mosties, tad aizver savas ausis un aizver viņai muti. Līdzīgi kā jūdi, kuri iztēlojās Mesiju un izfantazēja kādā veidā Viņam ir jānāk, tā arī mūsu brāļi – kalpotāji izdomāja kā jā-sākas atmodai, bet nekādā ziņā caur sievieti. Bet Tas Kungs viņus nokaunināja! Viņi nepārtraukti kaut ko dara, uz kaut ko gatavojas, rosās un cer, ka par tādu kalpošanu Dievs viņus apbalvos. Tikai, kāda jēga no tādām aktivitātēm? Garīgs tukšums! Ar gadiem viens un tas pats, un ar laiku kļūst vēl sliktāk“.

Atbildot uz šo vēstuli (kuru mēs ievienojām mūsu vietnē „Dzīvie ūdeņi“), cita kristiete no Ukrainas rakstīja: „Izlasīju jūsu lapā vēstuli no māsas Rietumukrainā un tagad sēžu un raudu. Viņa visu aprakstīja tā, kā tas pie mums patiesībā ir. Arī es, aizejot mājās pēc dievkalpojuma, raudu. Dvēsele vai pušu plīst no sāpēm. Kurp mēs ejam? Kādēļ stāstīt, ka ar mums ir Dievs, ja viss visapkārt brūk? Tikai par to es nevaru ne ar vienu runāt. Tā arī tagad mūsu daudzskaitlīgā baptistu baznīca gatavojas novadīt vērīenīgu evaņģelizācijas sapulci milzīgā cirka arēnā. Cik daudz laika un naudas tajā ieguldīts! Un nevienam nav nekāda daļa par mums – slimām, izmocītām avīm! Viss ir skaisti, tikai kam tas ir vajadzīgs? Mūsu dārgā, garīgā māmiņa! Jūsu darbs nav veltīgs! Jūs mums esat vajadzīga kā gaiss, jo jūsu dvēseles aprūpes darba rezultātus nav iespējams noliegt. Es jums zvānīju divas reizes, izsūdzēju grēkus un atteicos no visa okultā, kas mani šķīra no Dieva, ar tam sekojošo grēksūdzes lūgšanu, un varu tikai brīnīties, cik ļoti pēc tā izmainījās mana dzīve! Prāts palika gaišāks un domas vairāk nejūk. Un es taču divdesmit gadus gāju uz sapulcēm un biju draudzes locekle!“

Un pēdējā vēstule no brāļa ASV: „Garīgi esmu palicis tik remdens, ka vairāk nevēlos lasīt Bībeli. Izmisumā par to, ko biju izdarījis, griezos pie tāda cilvēka pēc palīdzības, kurš izrādījās okulta dziednieks, kaut gan uzskata sevi par kristietī. Kāpēc gan mūsu kalpotāji no visa tā nebrīdina? Jo daudziem ir nepieciešama pamācība un brīdinājums, jo nokļūst velna ķetnās aiz savas neziņas, nesapņemot elementāru informāciju par okultas atkarības sekām.“

Uz mūsu misiju nepārtraukti nāk vēstules no kristiešiem ar vienu un to pašu jautājumu: kur atrast dvēseļu aprūpētāju, kuram bez bailēm varētu atvērt savu sirdi, jo saviem kalpotājiem nevar uzticēties, tāpēc ka grēksūdzes noslēpums netiek saglabāts. Ar līdzīgu jautājumu vērsās jaunietis no Krievijas, kurš rakstīja: „Sakiet lūdzu, kāpēc baznīcās nav dvēseles aprūpētāji? Kāpēc mūsu baznīca uzskata to par kaut ko nepieņemamu? Kurp lai es eju? Ja es izsūdzēju savus grēkus mācītājam vai kādam no vecākiem brāļiem, to ātri vien uzzinās visi un mani izslēgs no draudzes. Tad kur lai es eju ar savu izmocīto, neizsakāmi sāpošo, plosīto dvēseli? Vai tiešām vienīgi pie pareizticīgās baznīcas „batjuškas“?”

Diemžēl šādus izmisušu draudzes locekļu palīgā saucienus kalpotāji vai nu nedzird, vai neņem vērā. Taču, neveltot laiku personīgām sarunām ar ierindas biedriem vai darot to steigā un pavirši, viņi vienkārši nevar zināt savu kopienas patieso garīgo stāvokli. Draudzes sastāv no konkrētām dvēselēm, un katra no tām sniedz savu neapzināto ieguldījumu esošajā vispārējā garīgajā atmosfērā. **Dvēseļu kopšanas pasaule ir vienīgā reālā pasaule, kurā lietas tiek sauktas īstajos vārdos**, atklājot gan atsevišķa kristieša, gan ticīgo sabiedrības kopumā faktisko stāvokli. Protams, kalpotājam nav tiesību cilvēkam uzspiest grēksūdzi vai iesaisītīties atklātā personīgā sarunā. Tomēr, ja kāds pats to vēlas, kalpotāja pienākums ir sniegt šādu iespēju (paturot noslēpumā atklāto), pēc tam aizlūgt un nepieciešamības gadījumā pamācīt vai sniegt vajadzīgo padomu. Liedzot savam ganāmpulkam šādu personīgu garīgu saskarsmi, kalpotājs nevar cerēt uz ierindas locekļu mīlestību, cieņu un uzticību, ko viņš, dabiski, no tiem sagaida.

Veicot dvēseļu kopšanu, pastāvīgi nākas saskarties ar faktu, ka draudžu mācītāji nav ieinteresēti arī savu aizbilstamo garīgajā izaugsmē, kas, protams, ir saprotams. Galu galā ar „zīdaiņiem Kristū“ strādāt ir daudz vieglāk nekā ar nobriedušiem ticīgajiem. Kristieši, kuri tiecas pēc pilnveidošanās un izaugsmes ticībā, Dieva kalpotājiem mēdz būt „ķēpīgākas“ garīgās avtiņas nekā tie, kuri bez pārdomām „norij“ visu, kas tiek pasniegts no kanceles,

būdami pamācīti, ka caur kalpotāju mutēm ar viņiem vienmēr runā pats Dievs.

Pastāvīgas rūpes par draudzes locekļu garīgo izaugsmi ir otrs svarīgākais neatņemamais mācītāju pienākums, tomēr dzīves prakse rāda, ka, tāpat kā dvēseļu kopšana, tā tiek īstenota reti. Lai to apstiprinātu, minēšu kādas ASV dzīvojošas meitenes vārdus, kura deg pirmajā mīlestībā uz To Kungu.

„Ak, kā es vēlos no visas sirds kalpot Dzīvajam Dievam! Vēlos Viņu satikt personīgi un piedzīvot tikšanos ar Viņu, lai pēc tam varētu vienmēr dzirdēt Viņa balsi! Tāpēc man jau sen bija milzīga vēlme izsūdzēt grēkus, izdarītus pirms manas atgriešanās un pēc tās. Jo patiesu, dziļu nožēlu es piedzīvoju tikai tagad pēc sešiem gadiem, kas pagājuši pēc pagremdes. Dažas dienas atpakaļ nolēmu iet pie mūsu mācītāja, lai viņa klātbūtnē izsūdzētu grēkus un kopā ar viņu lūgtu. Bet, kā es sapratu, viņu draudzē tā nav pieņemts darīt. Uz manu lūgumu viņš atbildēja: „Māsa, man nav obligāti jāzina tavi grēki. Mums ir Augstais Priesteris Jēzus Kristus. Viņam izsūdzam, Viņš piedod.“ Tā es aizgāju nepiepildot vēlamo. Bet es tik un tā jutu, ka tas, kas nav iznests gaismā, traucē Tam Kungam caur mani darboties tā kā Viņš to vēlas. Es negribu palikt zīdainī stāvoklī savā kristīgājumā. Vēlos vairāk! Vēlos dziļas attiecības ar To Kungu! Vēlos garīgi pieaugt un virzīties uz priekšu!“

Lasot šādas rindas, ko rakstījuši jaunie kristieši, nāk prātā Jēzus Kristus vārdi: „Es Tev pateicos, Tēvs, debess un zemes Kungs, ka Tu šīs lietas esi paslēpis gudriem un prātīgiem un tās esi atklājis bērniņiem“ (Mt. 11:25). Tāpēc ne velti tautā saka: no bērnu mutes skan patiesība.

Šķietami tas ir ļoti vienkāršs nosacījums patiesai staigāšanai gaismā, tomēr ir maz tādu, kas vēlas tam sekot. Tas viss tādēļ, ka tēvu reiz apstiprinātās tradīcijas un jau gandrīz kopš dzimšanas ieaudzinātie uzskati un jēdzieni lielākajai daļai mācītāju un sludinātāju ir kļuvuši par galveno garīgo prioritāti un viņu pamata reliģiju. Netiecoties pēc personīgās izaugsmes ticībā un kavējot tajā citus, viņi aizmirst – ja ierindas locekļi kļūst garīgi redzīgāki un nobriedušāki par

kalpotājiem, tad pēdējiem diez vai ir tiesības būt par viņu vadītājiem.

Apzinoties, cik sāpīgi brāļi reagē uz šādiem viņiem nepatīkamiem māsas izteikumiem, turpmākajā stāstījumā izmantošu dažādu laikmetu pasauleslaveni sludinātāju vārdus, un kā pirmo minēšu fragmentu no **Džona Veslija** sprediķa, ar kuru viņš vērsās tieši pie kalpotājiem:

„Kādu piemēru mēs rādām, brāļi kalpotāji, kas dzīvojam uz mūsu senču lauriem?“ viņš teica. „...Vai mūsos pārpilnībā mājo Svētā Gara augļi: pazemība, pašaizlīdzība un lēnprātība, nopietnība un savaldība, pacietība, lēnība, skaidrība, atturība un neizsīkstošas, nenogurstošas pūles darīt cilvēkiem labu, apmierinot viņu garīgās vajadzības un vedot viņus pie patiesas Dieva mīlestības atziņas? Vai tas atbilst mūsu koledžu pasniedzēju rakstura aprakstam? Baidos, ka nē. Turpretī lepnums un augstprātība, nepacietība un kurnēšana, slinkums un nolaidība, rijība, baudkāre un pat tukšas runas tiek piedēvētas mums – un ne tikai no ienaidnieku puses un ne vienmēr bez pamata. Ak, kaut Tas Kungs atbrīvotu mūs no šīs apsūdzības, lai tā vairs netiktu pieminēta! Daudzi no mums ir stingri koncentrējušies uz Dievu, jo mēs esam aicināti palikt un kalpot svētumā. Bet vai mēs esam paraugs pārējiem „vārdos un dzīvē, mīlestībā, garā, ticībā un šķīstībā“ (1.Tim. 4:12)? Vai mums uz pieres un sirdī ir rakstīts: „Svēts Tam Kungam“ (2.Moz. 39:30)? Kas pamudināja mūs ieņemt šos amatus? Vai tas patiesi bija ar nodomu kalpot Dievam, ticot, ka pēc Svētā Gara iekšēja mudinājuma esam uzņēmusies šo kalpošanu Viņa godības pasludināšanai un Viņa tautas celšanai? Vai esam stingri nolēmuši Dieva žēlastībā pilnībā veltīt sevi šai kalpošanai? Vai mēs, cik vien iespējams, atstājam pasaulīgās rūpes un zināšanas, kas mūsos ir? Vai atdodam sevi pilnībā, virzot visus savus centienus un pūles uz mērķa sasniegšanu? Vai mēs spējam mācīt? Vai mēs mācāmies no Dieva, lai pēc tam mācītu citus? Vai mēs pazīstam Dievu? Vai mēs pazīstam Jēzu Kristu? Vai Dievs mūsos ir atklājis Savu Dēlu? Vai Viņš mums ir devis „spēju būt par Jaunās Derības kalpotājiem“ (2.Kor. 3:6)? Ja nē, kur tad ir „mūsu apustuļa amata zīmogs“

(1.Kor. 9:2)? Kurš no tiem, kas bija miruši savos pārkāpumos un grēkos, ir atdzīvināts pēc mūsu vārdiem? Vai mūsos deg vēlme glābt dvēseles no nāves, kas reizēm liek aizmirst par mūsu dieniško maizi? Vai mēs runājam vienkārši, „pauzdamī patiesību, nostājamies nevainojami katra cilvēka sirdsapziņai Dieva priekšā“ (2.Kor. 4:2)? Vai esam miruši pasaulei un šīs pasaules lietām, krājot sev „mantu debesīs“ (Mt. 19:21)? Vai mēs valdām pār Dieva mantojumu, un vai uzskatām sevi par vismazākajiem un visu kalpiem? Nesot uz sevis „Kristus nastu“, vai mēs jūtamies apgrūtināti vai priecājamies zem tās? Ja mums sit pa vaigu, vai mēs sašutumā pretojamies? Cik pacietīgi mēs panesam aizvainojumus un vai pagriežam otru vaigu, nepretodamies ļaunumam, bet uzvarot ļaunu ar labu? Vai mūsos ir dzīva dedzība, kas liek mums nežēlīgi un nesamierināmi cīnīties ar tiem, kas rīkojas nepareizi? Jeb vai mūsu dedzība nāk no mīlestības uguns, kas mudina mūs teikt vārdus ar labestību, pazemību un lēnprātīgu gudrību?“ (*citāta beigas*).

Šie nopietnie jautājumi, kuri mudina uz pārdomām, tika izteikti no Dieva kalpa 18.gadsimtā, un cik aktuāli viņi ir tagad! Kaut ko līdzīgu teica arī pazīstamais mūsdienu sludinātājs **Dāvids Vilkersons**, vienā no savām svētrunām citējot pravieša Jeremijas vārdus: „Jo mani gani ir bijuši apmāti un nav meklējuši To Kungu, tādēļ tiem nebija panākumu, un viss viņu ganāmais pulks ir izklīdis“ (Jer.10:21).

„Jeremijas aprakstītā aina,“ teica Vilkersons, „precīzi atkārtoto to, ko mēs šodien novērojam mūsdienu Kristus baznīcā. Tikai neliela saujiņa ganu šodien meklē To Kungu savās lūgšanās! Daudzi no viņiem ir kļuvuši nevērīgi un slinki! Viņi uzskata savu aicinājumu tikai par darbu un iespēju saņemt algu! Viņi paļaujas uz miesu, vēršoties pie grāmatām un komentāriem, lai sagatavotu savus sprediķus, tā vietā, lai lūgšanā meklētu Dieva grības atziņu. Viņi ir zaudējuši spēku, kas nepieciešams, lai pabarotu un uzturētu kārtībā savu ganāmpulku – un viņu ganāmpulks ir izklīdis! Vienotība, kas kādreiz turēja baznīcas un deva tām spēku, ir sagrauta. Kristieši alkst pēc Dieva Vārda, skraida no vienas vietas uz otru, stundām

sēž pie datora, lai *YouTube* atrastu sludinātājus, kuri spētu sniegt to garīgo barību, kas apmierinātu viņu dvēseļu vajadzības.

Pravietis Jeremija runāja par laiku, kurā dzīvoja: „Mana telts ir sagrauta, visas telts saites sarautas“ (Jer. 10:20). Saites, kuras viņš šeit domāja, bija tās vienojošās Dieva spēka stīgas, kas sargāja Dieva tautas vienotību, bet tās tika sarautas: „...mani bērni mani ir atstājuši, un viņu vairs nav“ (Jer. 10:20). Ganāmpulks ir aizgājis – izklīdis, un „...nav neviena, kas turpmāk uzceltu manu telti un pārklātu to ar telts segu“ (Jer. 10:20). Kā redzam, tajos Vecās Derības laikos **priesteru vidū bija tāda nešķīstība, ka neviens no viņiem nedrīkstēja tuvoties Dieva svētajām lietām.** Neviens no viņiem nebija cienīgs pieskarties svētajam priekškamam!.. **Neviens!..**“ (citāta beigas).

Šie Dieva vīra vārdi pieved pie **ceturtnā punkta**, kur ir runa par baznīcas kalpotāju personīgām īpašībām. Domāju, ka katram kalpotājam ir zināmas Bībelē uzskaitītās presbitera un bīskapa īpašības: „Tiem jābūt **nevainojamiem vienas sievas vīriem, kam bērni ticīgi, nevis palaidņi vai nepaklausīgi.** Jo bīskapam jābūt nevainojamam kā Dieva namturim, ne iedomīgam, ne dūsmīgam, ne dzērājam, ne kauslim, ne ierāvējam, bet viesmīlīgam, laba mīļotājam, **prātīgam, taisnam, svētbijīgam, savaldīgam.** Viņam jā rūpējas par sludināšanu, kas atbilst mācībai, lai viņš būtu spējīgs paskubināt veselīgā mācībā un atspēkot tos, kas runā pretim“ (Tit. 1:6-9). Ievērojiet to, ka šeit nav runa par Dieva kalpa izglītības līmeni, ne arī par zināšanām teoloģijā, ne arī par teoloģiski-zinātniskiem darbiem, filozofiskām pārdomām, biznesa esamību un par visdažādākiem sakariem, bet par tāda cilvēka iekšējām īpašībām, pie kam pirmā vietā šajā uzskaitē ir – būt nevainojamam. Patiesie Dieva svētkalpotāji vispirms ir iezīmēti ar šo īpašību, bet tieši tīrību un nevainojamību tik reti var sastapt to vidū, kuri ticīgos ved aiz sevis.

Saku to tāpēc, ka daudzu gadu laikā Tas Kungs atklāja man to, kas apslēpts kalpotāju sirdīs. Pirmo reizi Viņš man to parādīja četrpadsmitajā gadā kopš brīža, kad sāku kalpot dvēseļu aprūpē, un kādus no tiem pamudināja vērsties pie

manis kā pilnīgi ne no viena cilvēka neatkarīga, neitrāla dvēseļu aprūpētāja, kam var atklāt to, kas viņus paverdzinājis un darījis nešķīstus. Viens mācītājs, izlasījis manu grāmatu „Meklējumu ceļā“, ieradās no Izraēlas un teica, ka divas nedēļas cīnījās ar Dievu, lūdzot, lai atļauj aiziet pie viena brāļa kalpotāja, tikai ne pie sievietes (jo viņam tas bija pārāk pazemojoši), bet atkal un atkal savā sirdī dzirdēja nelokāmu „nē, tikai pie viņas“, un tāpēc tagad ir Vācijā.

Tas bija pirmais gadījums manā, ne visai ilgajā dvēseļu aprūpes praksē, tāpēc jutos ļoti nebrīvi, bet kad brālis sāka izsūdzēt to kas, pēc manām domām, bija neiespējami kalpotājam, es beidzot sapratu, ka šī tikšanās bija nepieciešama ne tikai viņam, bet arī man, jo tā kļuva par vērtīgāko garīgo mācību stundu nākotnei, izmainot manu priekšstatu par neredzamo dzīves pusi un gadiem ilgi slēptiem grēkiem pašu „pareizāko“ kalpotāju dzīvē. Jo šis cilvēks bija Adventistu baznīcas kalpotājs, kur nevien ievēroja sabatu un praktizēja garīgo kristību ar līdzējošām zīmēm – runāšanu mēlēs, bet arī kāju mazgāšanu pirms Svētā Vakarēdiena. Man atlika vienīgi pateikties Debesu Tēvam, kad pēc trim dienām šis kalpotājs ar atjaunotu sirdi un spārnotu dvēseli priecīgs pameta mūsu māju. Atvadoties es lieliski sapratu, ka tā bija labā Dieva atmaksa tam, kurš pazemoja savu „ES“ un paklausīja Tam Kungam.

Pēc šī gadījuma pagāja divi gadi un cits kalpotājs (šoreiz baptistu draudzes mācītājs no Kanādas), pārkāpa mūsu dzīvokļa slieksni ar to pašu lūgumu – uzklaut viņa grēksūdzi. Uzklautot viņa izdarītos grēkus, ne reizi vien man nācās lūgt Tam Kungam palīdzību, lai spētu izturēt, jo gaismā nestais vienkārši šokēja. Bija grūti noticēt, ka to stāstīja cilvēks, kas audzis kristīgā ģimenē un kura tēvs bija presbīters lielā draudzē. Un kopš tā laika es mierīgi uzklāsu mācītāju, diakonu, sludinātāju un citu kalpotāju grēkus, pat ja prāts atsakās pieņemt to, ko viņi izsūdz (pievilšana, manipulācija ar dvēselēm, garīga vajāšana un atriebība brīvdomātājiem, kas uzdrošinājušies viņus atmaskot, skaudība, greizsirdība, sacenšanās, nešķīsta domu pasaule, atkarība no pornogrāfijas, nepilngadīgo izmantošana, seksuāla tīkošana

attiecībā uz pašu meitām, netiklība un laulības pārkāpšana ar meitenēm un citu sievām no pašu draudzes, sekss ar dzīvnikiem, homoseksualitāte un daudz kas cits). Tādus bēdikalpotājus nedrīkst pat tuvu laist katedrai, bet viņi gadiem ilgi no tās sprediķo, pamācot citus par to, ko paši nepilda.

Saprotams, ka atradīsies tādi ticīgie, kuri būs sašutuši un tiesās mani par to, ka esmu uzdrošinājusies iznest gaismā dažu baznīcas līderu garīgo nešķīstību, tādā veidā metot ēnu uz visiem pārējiem. Tomēr, vai tad Tas Kungs to ņēma vērā, kad atklāja netiklības grēku tajā, kuru Bībele sauc par Dieva draugu? Kad ķēniņš Dāvids krita grēkā ar Batsebu un sūtīja viņas vīru drošā nāvē, kad uzzināja par viņas grūtniecību, Dievs uz to neaizvēra acis, bet atklāja visas pasaules priekšā to, kas tika paveikts tumsā un slepeni, padarot to zināmu nākamajām paaudzēm. Jo Viņš neuzlūko cilvēka vaigu. Atklājot dažu kalpotāju grēkus, es to daru cerībā, ka vismaz kāds no viņiem apdomāsies un rīkosies tā kā ķēniņš Dāvids, kurš pelnos un pīšļos grēkus nožēloja tad, kad pravietis Nātans viņu bezbailīgi nodarītajā atmaskoja, neskatoties uz to, ka par tādu rīcību varēja samaksāt ar savu dzīvību.

Pateicoties starptautiskajai dvēseļu kopšanai un zinot daudzu mūsdienu kristīgo baznīcu aizkulišu dzīvi, es tagad labi saprotu cilvēkus, kuri, meklējot garīgu palīdzību, nevēlas vērsties pie saviem kalpotājiem, kā, piemēram, stāstīja kāda kristiete no Vācijas. „Mūsu draudzē,” viņa teica, „nav neviena, kurā es saskatītu Dieva klātbūtni un kuram varētu uzticēties kā dvēseļu kopējam. Iespējams, jums ir grūti tam ticēt, bet tā ir rūgta patiesība. Mūsu vietējā baznīca, uz kuru es dažreiz vēl dodos, bet kuras locekļi vairs nevēlos būt, ir iestigusi ne tikai parasto ticīgo grēkos, bet arī nelikumībās, ko pieļauj kalpotāji. Mūsu vidū ir kāda ļoti skaista māsa, no kuras mācītājs nenovērš acis, kad sprediķo, tāpēc, to vērojot, ticīgie jūtas ļoti neērti, nemaz nerunājot par viņas vīru, kurš gadiem ilgi viņu greizsirdīgi uzmana. Mūsu sludinātāji ir „mēmie suņi” (kā tos nosauc Bībele), kas paši nesaprot, ko saka un ko dara. Kad redzu ar kādu kāri viņi nolūkojas uz glītām māsām un cik raupji runā ar pašu sievām, tad nesaprotu, kā šie ļaudis ir kļuvuši par vadītājiem. Nav jābrīnās,

ka viņu bērni savus vecākus negodā un bieži uzvedas sliktāk par neticīgajiem. Tāpēc es necienu mūsu kalpotājus un esmu pārliecināta, ka grēksūdze viņu klātbūtnē neko nemainīs manā dzīvē.“

Šīs kristietes vārdi nemaz neizbrīna, jo dvēseļu aprūpes laikā nereti esmu kļuvusi par liecinieci smagām ģimenes scēnām un pārliecinājusies, ka arī draudzes vadītāji nav spējīgi pasargāt savus bērnus no rupjām kļūdām. Tā piemēram, kristiete no Moldāvijas stāstīja, ka divpadsmit gadu vecumā kopā ar **presbītera bērniem no viņu baznīcas** izsaukusi dēmonus, atkārtojot buramos vārdus, kādus tie viņai iemācīja. Bet jauniete no Krievijas rūgti nožēloja, ka paklausījusi **mācītāja meitai**, kas pārliecināja, ka netiklība nav nekas briesmīgs. Pats galvenais, lai pēc tam neaizmirstu palūgt Tam Kungam piedošanu (*bet par iemeslu tādai mācītāja meitas pārliecībai bija tas, ka viņa gadu garumā bija dzirdējusi sava tēva sprediķos, ka Dievs ir gatavs piedot visus grēkus bez izņēmums, izņemot Svētā Gara zaimošanu*).

Viens svētīgs **vācu tautības sludinātājs** ar četrdesmit gadu pieredzi dvēseļu aprūpē, zinot par to, ka daudzu kalpotāju kristīgajā dzīvē un sevišķi pašu ģimenēs ne viss ir tā, kā tam vajadzētu būt, tikšanās reizē ar lielu brāļu grupu, sacīja:

„*Jāņa evaņģēlija 4.nodaļā ir aprakstīta Jēzus un samarietes tikšanās pie akas, kur viņa saņēma dzīvo ūdeni, kas dāvāja jaunu garīgu dzīvi un spēju redzēt un saprast to, kas agrāk viņai bija apslēpts. Par to lasot grietas pavaicāt jums vīri un ģimenes galvas, – bet kāds ūdens izplūst no jūsu dzīves? Dieva Vārds runā, ka glāze tīra, auksta ūdens, pasniegta izslāpušam, nepaliks bez atalgojuma. Bet cik bieži, brāļi, tādas, lūk, izslāpušas dvēseles ir mūsu sievas un mūsu bērni. Sakiet, vai jūs jau spējāt viņus „padzirdīt“ un „pabarot“? “ No Dieva Vārda un mīlestības pilnas sirds vai tu, vīrs, šorīt varēji sniegt savai sievai to, kas viņas garīgās slāpes remdētu, pabarot viņas dvēseli un dot spēku visam ar ko viņa sastapsies priekšā stāvošā dienā? Jo ja tu – īsts kristietis dzīvo tā, ka no tavas sirds, kā stāv rakstīts, plūst dzīvā ūdens straumes, tad noteikti spēsi veldzēt slāpstošas dvēseles. Bet ja tas tā nav, tad ko gan no sevis izsaka tava kristīgā*

dzīve? Kādi ūdeņi izplūst no tavas dzīves, brāli? Ko ikdienas ir spiesti redzēt tava sieva un bērni? Tavu aizkaitinājumu un dusmas par katru mazāko iemeslu? Vai tiešām tu domā, ka tādā veidā savā mājā iegūsi autoritāti? Kāpēc taviem bērniem pārbīlī jāapklust, satraukumā skatoties no tēva uz māti, redzot, cik rupji tu runā ar savu sievu? Ak, tēvi! Ak, vīri! Kā mēs tiecamies uz to, lai nostiprinātu savas, kā ģimenes galvas tiesības. Mēs vēlamies izspēlēt savu, vadošo lomu un būt par kungu, pat nenojaušot par to, cik nabadzīgi esam. Ja mēs patiešām gribam būt ģimenes kungs, tad jāiemācās kalpot un būt vismazākam. Vai tad neatcerieties, kas Svētos Rakstos ir teikts: „Bet pie jums tā nebūs būt; bet, kas no jums grib būt liels, tas lai ir jūsu sulainis. Un, ja kas jūsu starpā grib būt pirmais, tas lai ir jūsu kalps“ (Mt. 20:26.27). Un zini, brāli, labākā vieta kur to var iemācīties, ir mūsu pašu nams. Tieši tajā mums jāmekā kalpot sievai un saviem bērniem, lai tādā veidā viņi iepazītu Jēzu un saņemtu to dzīvo ūdeni, kurš tik ļoti nepieciešams viņu dvēselēm. Tikai tādā veidā mēs iegūsim dvēseles Tam Kungam, to dvēseles, kuras mums ir tik dārgas, kuras dienu no dienas dzīvo mums blakus. Tad nu būsim godīgi un atbildēsim paši sev uz jautājumu: vai mēs esam spējīgi vest mūsu ģimenes, mūsu sievas un bērnus pie neizsmeļamā dzīvā ūdens avota, kur viņu dvēseles varētu veldzēt garīgās slāpes? Jeb tas mums nav skaidrs? Ar ko tad mēs vispār nodarbojamies? Vai ar to, ka ik dienas nostiprinām savas tiesības būt ģimenes galvai, greizsirdīgi visu turot savās rokās, lai varu nepazaudētu? Tad, brāli, vari nešaubīties tajā, ka agri vai vēlu tu tik un tā to pazaudēsi. Bet ja būsi gatavs savu tuvāko ļaužu labā zaudēt savu dzīvību, tad iegūsi visu. Sakiet, brāli, kā mēs gatavojamies celt savas draudzes, ja nespējam veidot pareizas attiecības savā pašā ģimenē? Turot Bībeli rokās sludinām citiem, kā viņiem jādzīvo un kā jāuzvedas, tajā pat laikā kad pašu ģimenes atgādina drupas, kurās nav miera nabaga izmisušai sievai un nelaimīgiem raudošiem bērniem. Vai tad nav labāk vispirms sākt celt savu namu? Jo ir taču daudz prātīgāk ķerties pie savas brūkošās ģimenes atjaunošanas un tieši tā kļūt par piemēru un gaismu tiem, kuri ir tev blakus,

dodot tiem dzīvo ūdeni, kurš spēj dāvāt jaunu dzīvi. Par kādiem citiem mērķiem var runāt un kādus uzdevumus iecerēt, ja pašu svarīgāko vēl neesat sasnieguši? Ja jūsu pašu sieva mirst dzīvojot garīgās slāpēs, tad kā varat padzirdināt citas dvēseles?“ (citāta beigas).

Uzticamam Dieva kalpotājam svarīgas nav vis spīdošas Svēto Rakstu zināšanas vai prasme pasniegt tos citiem tā, lai cilvēki klausītos ar atvērtu muti, bet gan spēja būt par ticības un patiesas kristīgas dzīves paraugu tiem, ar kuriem kopā viņš dzīvo un kuriem sludina. Dzīve, kas atbilst Svētajiem Rakstiem un apstiprina to, ko viņš māca citiem – lūk, kas padara Dieva kalpu par autoritāti, cieņas un uzticības vērtu.

Un tagad pāriesim pie mūsu tēmas nākošā, **piektā** punkta. Domāju, ka daudzi piekritīs tam, ka vairumā mūsdienu kristīgajās baznīcās tiek pasludināts nevis Dievs, kādu To apraksta Svētie Raksti, bet „Dievs“, kas piemērots tās vai citas konfesijas pašu mācībai un saviem ieskatiem par Viņu. Tāds iedomāts dievs ir cilvēcisks iedomu tēls, bet viņa pielūgsme – **elku kalpība un baušļa pārkāpums** kā rakstīts 2.Moz. 20:3: „Tev nebūs citus dievus turēt Manā priekšā“. Kalpotāji, kuri ar saviem sprediķiem ved dvēseles nevis pie Bībeles Dieva, bet savas kopienas, baznīcas vai denominācijas dieva, uzņemas ļoti lielu atbildību, un par to Mūžībā atbildēs Tā Kunga priekšā.

Starp citu, līdzīga elku pielūgsme nav nekas jauns, tāpēc ka tā tika praktizēta jau Vecās Derības laikā, turklāt nevis kaut kur kādā tālā nomalē, bet pašā Dieva namā. Lai par to pārliecinātos, pietiek atcerēties ainas kuras Dievs rādīja pravietīm Ecēhiēlam, kad viņš aizrautības stāvoklī tika aizvests nevis uz kādu elku templi, bet Dieva svētnīcu, kur Israēla vecaji slepenās telpās kvēpināja elkiem, sievietes apraudāja Tammusu, bet divdesmit pieci vīri, pagriezušies pret austrumiem pielūdza sauli (Ec. 8:6-18).

Dievs ienīst elku kalpību un Vecās Derības laikā skaidri pasacīja Savai izredzētai tautai: „Bet jūs, Israēla nams,– tā saka Dievs Tas Kungs,– ejiet ikviens pie saviem elkiem un kalpojiet tiem, ja Mani neklausiet, bet vairāk neapgāniet

Manu svēto Vārdu ar savām dāvanām un saviem elkiem“ (Ec. 20:39, sinod.tulkojumā). Esot Greizsirdīgs Dievs, Tas Kungs nicina jebkādu pakaļdarinājumu kalpošanā Viņam, ko labi var saskatīt ar pravieša Jeremijas lūpām Viņa Paša izteiktos vārdos: „Jo Mana tauta ir atļāvusies divkārtēju grēku: tie atstājuši Mani, **dzīvā ūdens avotu**, un izrakuši sev akas, cauras akas, kas nepatur sevī ūdeni!“ (Jer. 2:13).

Bez tā, ka tiek sludināts pašu izdomāts dievs, daudzi mūsdienu kalpotāji ticīgos pieradina bez vārda runas pieņemt viņu izdomātās „patiesības“ un bez ierunām pakļauties viņiem kā vadītājiem pat tajos gadījumos, ja viņu pašu uzvedība izsauc sašutumu, kaut gan jau četrpadsmitā gadu simtā Jans Huss teica, ka: „nevar būt un nedrīkst būt akla un bezrūpīga paklausība baznīcai, draudzei un baznīcas kalpotājiem.“ Bet tas nozīmē, ka jebkuri mācītāju, garīgo vadītāju, draudzes un brāļu padomes lēmumi jāpārbauda Svēto Rakstu gaismā un ar veselo saprātu, un tikai tad tos drīkst pieņemt un izpildīt. Šis čehu reformators 1402.gadā rakstīja: „Akla paklausība baznīcai ir nekas cits kā mācītāju izdoma, kas ir pretrunā Dieva Vārdam. Uz šāda bezierunas paklausības pamata tiek celtas daudzas baznīcas. Un tādā veidā cilvēka smadzenēs un prātā ieliek visu iespējamo. Pakļautībai pāvestam un jebkurai citai baznīcas vadībai ir jābūt nosacītai. Ja garīgā vadība iet pret Kristus mācību, viņai ir jāpretojas. Jebkurš cilvēks ne tikai var, bet viņam ir jāpārbauda garīgās vadības pavēles ar Svētajos Rakstos teikto. Daudzi garīdznieki, pieprasot no tautas paklausību, ir to ievēduši maldos, sakot: „Lai ko arī pāvests nepieprasa, tas ir jāpilda“, tā itkā pāvests nebūtu spējīgs kļūdīties. Jo daudzi pāvesti ir bijuši herētiķi. Citi māca: „Pat ja ko grēcīgu liks darīt bīskaps vai pāvests, zemākam ir jāpilda, it kā ne tam tas būšot grēks, kurš pakļaujas, bet gan tā, kas pavēl“. Bet tas ir velna triks, kurš ir priecīgs uzkundzēties katram. Nepaliks bezgrēcīgs ne tas, kurš pavēl, ne tas kurš paklausa, jo Glābējs ir teicis: „Ja akls aklam ceļu rāda, tad abi divi iekritīs bedrē“ (citāta beigas).“

Tādejādi tajā laikā, kad ļaudīm mācīja atslēgt smadzenes un darīt to, ko tiem pavēl garīgie līderi, Jans Huss

pārliecināja, ka saprāts ir Dieva Dāvana, kura jāpielieto, jo Svētie Raksti ar apustuļa Pāvila lūpām aicina uz saprātīgu kalpošanu: „Es jums lieku pie sirds, brāļi, Dieva žēlsirdības vārdā nodot sevi pašus par dzīvu, svētu Dievam patīkamu upuri **saprātīgai kalpošanai**, un netopiet šai pasaulei līdzīgi, bet **pārvērtieties, atjaunodamies savā prātā**, lai jūs saprastu, kas ir Dieva griba – laba, vēlama, pilnīga“ (Rom. 12:1-2, sinod.tulkojumā).

Šajos Bībeles pantos ir apstiprināta ļoti nozīmīga patiesība, kuru daudzi sludinātāji apzināti vai neapzināti palaiž garām neievērotu, mācot cilvēkiem ticēt Dievam tikai ar sirdi, kas nereti pārāug ticībā visam pēc kārtas. Esot šeit zemes dzīvē Jēzus sacīja, ka cilvēka ticība nedrīkst būt akla, un teiktā nozīmību uzsvēra pirmajā bauslī: „...tev būs To Kungu savu Dievu mīlēt **no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un no visa sava prāta, un no visa sava spēka**“ (Mk. 12:30). Bet tas nozīmē, ka mūsu **prātam un intelektuālām spējām** tāpat ir jābūt iesaistītām ticībā. Dievs vēlas, lai mūsu kalpošana Viņam būtu saprātīga, t.i. prāta vadītai, bet nevis balstītos patvaļīgumā, nojautās, sajūtās un emocijās. Katram cilvēkam ir jābūt spriest spējīgam. Prāts un pastāvīga domāšana ir tādi paši avoti patiesības izzināšanai kā arī atklāsme. Un arī pašu atklāsmi var aptvert vienīgi ar prāta palīdzību.

Tāpat Kristus aicināja tautu un Savus mācekļus ne tikai vienkārši klausīties Viņā, bet arī **saprast**, t.i. izprast to, ko Viņš tiem saka (Mt. 15:10; 13:19; Mk. 7:14)! Arī Viņa apustuļi mācīja par nepieciešamību izprast Dieva gribu: „mēs... pastāvīgi piesaucam Dievu savās lūgšanās, lai jūs, bagātīgi apveltīti ar garīgu gudrību un atziņu, **visā pilnībā izprastu** Viņa gribu“; „mēs zinām, ka Dieva Dēls ir nācis un mums tādu **prātu** ir devis, **ka atzīstam** vienīgi patieso, un mēs jau esam patiesajā – Viņa Dēlā Jēzū Kristū. Šis ir patiesais Dievs un mūžīgā dzīvība“; „ka līdz ar visiem svētajiem jūs spētu **aptvert**, kāds ir platums, garums, augstums un dziļums, un **izprastu** Kristus mīlestību, kas ir daudz pārāka par katru atziņu, un, ar to piepildīti, iegūtu visu Dieva pilnību“ (Kol. 1:9; 1.Jņ. 5:20; Ef. 3:18-19). Šie Svēto Rakstu vārdi

runā par to, ka katram ticīgam ir nepieciešams atjaunots prāts, kas viņam palīdzēs **apjēgt**, (jeb citiem vārdiem sakot – **izprast**) Tā Kunga gribu un nevis akli Viņam kalpot, bet saprātīgi, noraidot visāda veida pievilšanu un melus.

Sestais punkts mūsu pārdomās par tēmu „Akli ceļa rādītāji akliem“ skar jautājumu, kāpēc Kristus sava laika reliģiozos līderus dēvēja par **liekuļiem**, un cik aktuāls ir tāds apzīmējums baznīcas kalpotājiem mūsu dienās. Lūkas evaņģēlija 11.nodaļā no 39. līdz 44. pantam ir aprakstīta Jēzus un farizeja, kurš aicināja Kristu pusdienās, saruna. Un farizejs brīnījās par to, ka Kristus pirms ēšanas nemazgāja savas rokas, uz ko dzirdēja tādu atbildi: „Tagad jūs, farizeji, šķīstījat kausa un bļodas ārpusi, bet jūsu iekšpuse ir piepildīta ar laupījumu un blēdību. Jūs bezprātīgie! Vai tas, kas radījis ārpusi, nav radījis arī iekšpusi? Bet dodiet, kas iekšā, par mīlestības dāvanu, un redzi, viss jums būs šķīsts. Bet vai jums, jūs farizeji! Jūs dodat desmito tiesu no mētrām, dillēm un visādiem dārza augiem, bet **atstājat novārtā taisnību un Dieva mīlestību**. Vienu vajadzēja darīt un otru neatstāt novārtā. Vai jums, jūs farizeji, jums patīk sinagogās **sēdēt augstos krēslos** un pilsētas laukumos tapt **sveicinātiem**. Vai jums! Jūs esat **līdzīgi slepeniem kapiem; ļaudis, kas pāri staigā, to nezina**“.

Viljams Makdonalds savos Jaunās Derības komentāros šajā sakarā raksta: „Farizejiem bija sliecība uz ārišķību. Viņi bija pedantiski attiecībā pret rituāliem likumiem visos sīkumos (tādiem kā desmitā tiesa no maziem garšaugiem), bet nerūpējās par savām pašu attiecībām ar Dievu un cilvēkiem <...> Viņi paaugstināja mazāk nozīmīgo, bet galveno piemirsa, viņi pilnveidojās tajā, ko citi cilvēki varēja redzēt, bet nerūpējās par to, ko varēja redzēt tikai Dievs <...> Viņi mīlēja izrādīties, ieņemt svarīgu stāvokli un pēc iespējas vairāk pievērst uzmanību sev, tas ir – bija vainīgi ne tikai tieksmē uz ārišķību, bet arī lepniecībā <...> No ārpusē farizeji izskatījās pēc uzticamiem garīgiem vadītājiem, un tomēr līdzīgi nobaltētiem kapiem, pilniem ar nešķīstību un morālu pagrimumu, kas aplipina citus ar lepnuma un izlikšanās infekciju“ (citāta beigas).

Nav izslēgts, ka uz manis minētiem piemēriem no Svētiem Rakstiem un Viljama Makdonalda komentāriem, daudzi mūsdienu kalpotāji varētu reaģēt tieši tāpat, kā viens no bauslības mācītājiem izdzirdot Jēzus teikto farizejiem: „Mācītāj, tā runādams, Tu apvaino arī mūs“ un tūlīt dzirdēja atbildi: „Arī jums vai! Jūs bauslības vīri! Jo jūs uzkraujat cilvēkiem nepanesamas nastas, bet paši tām nepieskaraties ne ar vienu pirkstu“ (Lk. 11:45-46).

Šo īso frāžu sakarā, Makdonalds rakstīja: „Likuma kalpi bija eksperti Mozus likuma izskaidrošanā. Tomēr viņu prasme aprobežojās tajā, ka tie stāstīja citiem, kas viņiem jādara un kā jādzīvo, paši to nepraktizējot. Viņu noteikumi bija ļaužu iedibināti un attiecās uz jautājumiem, kuriem nebija reālas nozīmes. Šie mācītāji nomāca cilvēkus ar visdažādākām likuma nastām, bet neko nedarīja, lai palīdzētu tās nest. Viņi bija pazīstami ar savu nicīgo nostāju pret tiem, uz kuriem balstījās viņu pašu nozīmīgums“ (citāta beigas).

Domāju, ka Makdonalda sniegtais raksturojums par farizejiem un bauslības mācītājiem ir tik precīzs, ka jēlkādi papildinājumi ir lieki. Kas attiecas uz jautājumu par to, vai tā laika reliģiozo līderu apraksts ir piemērots kādiem mūsu laika kalpotājiem, spriežiet paši. Es varu teikt vienīgi to, ka nav nekā bīstamāka par liekulību, kas ir kā dziļa plaisa starp ārēji pievilcīgu, nevainojamu izskatu un sirdi, kas ir tālu no Dieva.

Beidzamajā, **septītajā punktā** pieskarsimies kādām iezīmēm bīskapos, mācītājos un sludinātājos, kuri ar savu rīcību un uzvedību nodara nopietnu zaudējumu Dieva darbam un kalpotāja autoritātei, radot riebumu nopietnu, domājošu kristiešu sirdīs. Tiem piemīt tādas īpašības kā lepnums, augstprātība, uzpūtība, sevis cildināšana, skaudība, garīga greizsirdība, varas kāre un vēlme būt pirmajā vietā. Tiecoties iegūt pēc iespējas vairāk sekotāju un sabiedroto, viņi izplata ne visai glaimojošas atsauksmes par citiem Dieva kalpiem, pazemojot, kritizējot, ļauni runājot, zāķājot un vācot kompromitējošus materiālus par tiem, kuri domā savādāk nekā viņi, un pēc tam ievāko netīrību iepludina internetā, nedomājot par to, ka tādā veidā kļūst par apkaunojumu un izsmieklu

patiesiem kristiešiem un pasaules ļaudīm. Šie kalpotāji aizmirst apustuļa Pāvila vārdus, kurš teica: „Bet, ja jūs savā starpā kožaties un ēdaties, tad pielūkojiet, ka jūs cits citu nepriņjat“ (Gal. 5:15). Ar vārdiem kožaties un ēdaties jāsaprot dusmu un sašutuma izliešanos līdz ar visdziļāko niknumu un pat ar garīgu zvēriskumu, kas ar laiku atgriežas atpakaļ uz pašiem, kas centās nodarīt ļaunumu citiem. Tas, kas no sākuma šķiet, kā taisnīga atmaskošana, ar laiku pārvēršas par abpusēju iznīcināšanu, jo atklātais ļaunums apriņķa gan vienus, gan otrs.

Līdzīgus naidpilnus kritiķus **Čarlzs Sperdžens** raksturo ar tādiem vārdiem: „Kad viņi sēž un klausās sprediķi, tad tver katru vārdu, ko izsaka sludinātājs, gatavi pieķerties katrai kļūdei un neprecizitātei. Viņi ir spējīgi apvainoties par katru viņiem teikto vārdu, jo uzskata sevi par pareiziem ticīgiem un sver kā uz svariem sludinātāja runu, darot to ar tādu aukstasinību, it kā būtu nozīmēti par tiesnešiem – pašā Varenā Kēniņa pārstāvjiem. Ak, kungi, nosveriet paši sevi! Iespējams, tas patiešām ir labi, ja ir veselīgs saprāts un ticība, bet vēl lielāks labums ir, kad ir vesela sirds. Es varu smalki jo smalki prast atšķirt pareizu no nepareizas ticības apliecības, un pie tam nebūt tai piederīgs. Varbūt jūs esat ļoti veselīgi domājoši, bet tas viss ir nekas, ja jūsu dvēsele nejūt patiesības spēku, un ja neesat piedzimuši no Augšienes. Pievērsiet uzmanību uz jūsu pašu pestīšanu, jūs, gudrie burtā, bet bez Gara“ (citāta beigas).

Ir ļoti bīstami, ja mācītājam vai kādam citam atzītam sludinātājam sirdī ir rūgta sakne pret otru kalpotāju, neatkarīgi no tā, kāds ir iemesls: sena neaizmirsta pārestība, garīga skaudība, greizsirdība, sāncensība, vēlme pazemot vai vēl kaut kas. Tieši mācītājam ir visvieglāk iesēt klausītāju sirdīs netiksmi pret otru kalpotāju, saindējot ar savu rūgtumu tos, kuri viņā klausās. Labi zinot par garīgas infekcijas nopietnajām sekām, Dieva Vārds brīdina no tās ar tādiem vārdiem: „...lai starp jums nav nevienas saknes, kas nes indīgus augļus un vērmes!“ (5.Moz. 29:18). Par to pašu tiek teikts vēstulē Ebrejiem, kas sengrieķu valodā burtiski skan tā: „Īpaši skatieties, lai jūsu vidū nebūtu tādu, kas **atkāpies no**

Dieva Mīlestības, lai no rūgtas saknes neizaug indīga atvase un nenodara ļaunumu, daudzus saindējot.“

Lielu ļaunumu kristīgās draudzēs ienes vadītāju nosliece uz lepību un augstprātību, kas nes postu un izpaužas kalpošanā dažādos veidos. Ne mazums Dieva kalpotāju, labi iesākuši un auglīgi strādājuši, pašiem nemanot, nonāk zināma veida pašapmierinātībā, kaut gan ārēji joprojām izskatās patiesi, un it kā pieticīgi cilvēki. Viņi neaptver, ka viņu tīrā, garīgā kalpošana ir beigusies, tāpat kā arī viņu sūtība, un tikai tā iemesla pēc, ka ļāvuši lepnūmam un pašapmierinātībai izstumt dievišķo spēju, kura ir to cilvēku daļa, kam satriekts gars, un kuri ir pilnīgi atkarīgi no Tā Kunga. Tāda kroplība nemanāmi un lēnām progresē un slēpjas aiz tik dievbijīga izskata, ka pat uzmanīgam vērotājam to grūti ieraudzīt. Tikai Dievs, kam „acis kā uguns liesmas“ redz to, kas slēpjas aiz ārējās dievbijības.

Par to, vēršoties pie kalpotājiem, runāja arī **Čarlzs Sperdžens**: „Neviens uz pasaules nav tik ļoti pakļauts briesmām un maldiem, kā tie, kuri ir aicināti kalpot par ganiem citu cilvēku dvēselēm. Ak, mani brāļi! Ja es esmu kalpotājs un darbojos ar svētām lietām, man ir tik viegli iedomāties, ka jau tāpēc vien es esmu drošībā. Lūdzu Dievam, lai es nekad neiekrīstu tādā pievilšanā, bet lai vienmēr piekļaujos Krustam līdzīgi ubagam, grēciniekam, kurš izjūt vajadzību atdusēties zem Kristus Asinīm. Brāļi-kalpotāji, līdzstrādnieki Dieva druvā un baznīcas vadītāji! Neiedomājieties, ka kalpošana var jūs glābt. Pazušanas dēļ Iskariots bija daudz lielāks apustulis kalpošanā, nekā mēs mūsu kalpošanā un tik un tā tagad ir zudis. To vērojiet visi jūs, kuri esat līderi, **lai paši paliktu pestīšanā**“ (citāta beigās).

Vēl kāda bīstamība kristīgā baznīcā, ir tā saucamie varas cilvēki, kuriem ir neapturama tieksme valdīt pār cilvēku jūtām un domām, pakļaujot ticīgos savai virskundzībai. Diemžēl šo tēmu baidās aizsākt, jo visbiežāk tā attiecas uz baznīcas varas virsotnēm – bīskapiem, vecākiem presbīteriem un brāļu padomes locekļiem, bet jebkāda runa pret viņiem, kā likums, tiek stingri noliegta. Daudzus gadus es domāju, ka ar to jāsaskaras tikai man, bet kā no visādām

apvienībām un pašām augstākām reliģiozām personām neatkarīgam cilvēkam, ļaudis savās grēksūdzēs nebaidās runāt par līdzīgām problēmām. Tāpēc biju pat priecīga, ka norvēģu Dieva vīra **Edina Lovasa** grāmatā „Varas vīri, varas-kārie un baznīca“, izlasīju apstiprinājumu tām domām, kas nedeļa man mieru daudzu gadu garumā. Savas grāmatas priekšvārdā viņš rakstīja:

„Pēc četrdesmit gadu ilgas kalpošanas dvēseļu aprūpē izjūtu šausmas par tām ciešanām, kādas cilvēkiem nodarītas no kādu atsevišķu kristiešu, kristīgu grupu un baznīcas varas izpausmēm. Tajā pašā laikā esmu neziņā, kāpēc kristīgās aprindās un profesionālu teologu vidū nenotiek pārrunas par šo tēmu. <...> Pirmkārt veidojas iespaids, ka tie ļaudis, kuri ir varas upuri, reti tiek ņemti vērā. Ļoti bieži, ja viņi uzdrošinās meklēt palīdzību un aizsardzību, pie pirmā mēģinājuma tos aizraida neko nepanākušus, pie kam viņu apspiedēji... zina par to! <...> Man liekas, ka tā ir ļoti nopietna problēma, kas ir ietīta necaurredzamā miglā. Atbildīgie baznīcas vadītāji uz satraucošiem signāliem reaģē visai saspringti. Dažreiz liekas, ka draudžu ganiem šīs problēmas priekšā ir tikpat lielas bailes kā ganāmam pulkam. <...> Varas cilvēki izceļas ar pastāvīgu cenšanos būt uzmanības centrā. Viņi mīl situācijas, kad par viņiem runā. Viņi izjūt gandarījumu, ja ļaudis viņu priekšā nodur galvu vai pa kaktiem sačukstas par viņiem. Viņus daudz neuztrauc tas, vai par viņiem runā labu vai sliktu, galvenais, lai visa uzmanība ir pievērsta viņiem. Varas cilvēkus vienmēr tracina, ja situācija nomierinās un viņi kādu iemeslu dēļ vairs nav uzmanības centrā. Tādos gadījumos viņi cenšas paveikt kaut ko dramatisku, lai uzmanība atkal pievērstos viņiem, un viņi atkal būtu centrā. Ja varas cilvēks ir baznīcas vadītājs, tad viņš liks aizsākumu intrigām un aprunāšanām. Pēc tam, iespējami, sekos atmaskošanas un apvainojumu sērija. Tāds vadītājs var, piemēram, piecelties draudzes locekļu sapulcē un negaidīti paziņot, ka noraus masku kādiem cilvēkiem un izskatīs kādus noteiktus pārkāpumus. Viņš redz „skabargu“ tuvākā acī, bet neievēro „baļķi“ paša acī... Jēzus dotais fārizeju apraksts Mateja evaņģēlija 23. nodaļā no piektā līdz

septītam pantam, noraksturo visus varas cilvēkus.<...> Lai uzturētu uzmanību uz sevi un lai sasniegtu aizvien lielāku ietekmi, viņi pastāvīgi ir kaujas gatavībā. Viņus tas neno-gurdina, jo tas ir viņu dzīves veids.<...>Varas cilvēks cenšas savu sāncensi atspēkot, lai atbrīvotu vietu sev. Viņš meklē ceļus kā laupīt viņa garīgo cieņu, lai pēc tam bez šķēršļiem valdītu vienpersonīgi“ (citāta beigas).

Ko lai vēl saka, komentāri te lieki. Te varu pievienot vien dažu ticīgu cilvēku teikto, kuri gadiem, bet dažreiz desmitgadēm tika vajāti no tādiem varas cilvēkiem kā galvenie kristīgo apvienību vadītāji, valsts vai apgabalu vecākie bīskapi un dažādu draudžu vecākie. Tā viens brālis Vācijā, uztraucies telefona sarunā stāstīja: „Jūs nevarat pat iedomāties, cik augstprātīgs un varas kārs ir mūsu reģiona vecākais bīskaps. Viņš nepieļauj neko, kas varētu viņu pazemot cilvēku acīs. Ja tikai kāds izsakās pret tādu garīgu autoritārismu, viņš uzreiz tādām cilvēkam kļūst par niknāko ienaidnieku. Ne par velti viņu pie mums paklusām dēvē par „sarkano kardinālu“. Ļoti daudzas dvēseles viņš novedis līdz izmisumam un aiziešanai no draudzes, kurā viņš tēlo nekronētu ķēniņu.“

Bet lūk, ko stāstīja māsa no Krievijas: „Mūsu mācītājs pastāvīgi uzsver, ka viņš ir draudzes galva, un tāpat kā vīram un tēvam ģimenē ir jāpakļaujas, tā arī draudzes locekļiem jāpakļaujas viņam. Reizēm liekas, ka viņš pilda uzrauga funkcijas, kura galvenais uzdevums ir novērot vai viss tiek izpildīts tā, kā viņš to ir noteicis. Mācītājs pieliek lielas pūles, lai noturētos savā vadības postenī un visos iespējamajos veidos kavē daudzsološu brāļu izvirzīšanu kalpošanai. Viņš var vienkārši no katedras kritizēt kādu sludinātāju, ja redz, ka sapulcējušies viņu ļoti uzmanīgi klausās. Šī garīgā skaudība un greizsirdība visiem ir skaidri saskatāma, izņemot viņu pašu.“

Vēl viena līdzīga žēlaba izskanēja no kāda sludinātāja Ukrainā, kurš skaļi lūdzot draudzes locekļu sapulcē, burtiski vaيمانāja: „Kungs, izglāb mūs no vecāko brāļu tirānijas!“, tāpēc ka viņi tik ļoti nomāca vienkāršos draudzes locekļus ar neskaitāmiem kārtības un likumu noteikumiem, ka nerodot izeju, tie vienkārši pārstāja ierasties sapulcēs, un

visbeidzot vairāk kā puse ticīgo draudzi pameta. Un tādi gadījumi, diemžēl, nav retums.

Šo nodaļu noslēdzot, vēlos kaut nedaudz runāt par vēl vienu cilvēku kategoriju kas, tāpat kā kalpotāji, daudzu ticīgo dzīvēs spēlē vadītāju lomu. Tie ir pravieši (pareizāk sakot **viltus pravieši**), kurus bieži dēvē par **garīgiem traukiem**. Līdzīgi neuzticamiem kalpotājiem, viņi kļūst akli vadoņi aklām dvēselēm (kuras uzticas viņiem tāpēc, ka viņi pārlicina, ka runā Dieva vārdā), un tādā veidā ir bīstamāki kā kalpotāji, kurus vada viņu pašu prāts. Daudzi kristieši priecājas, ka viņu vidū izskan pravietojumi, vēl jo vairāk, ja tie ir vērsti tieši uz viņiem. Viņus nemulsina pat tas fakts, ka šie pravietojumi bieži vien nepiepildās. Viņi neaizdomājas arī par to, ka mūsdienu pravieši (no kuriem vismaz 80% ir sievietes) pašā pamatā atšķiras no tiem patiesības sludinātājiem, caur kuriem reiz runāja Pats Dievs. Vecās Derības laikā uz simtiem viltus praviešiem bija, bieži vien, tikai viens patiesais, kā tas redzams gadījumā ar praviešiem Eliju un Mihu (1.Ķēn. 19:19-40 un 22:6-28). Bet vai tad šajā jautājumā tas var izskatīties labāk mūsu laikā, kad Dieva tautas atkāpšanās ir sasniegusi savu apogeju?

Ievērojams ir tas fakts, ka Vecās Derības laikā vēršoties pie kalpotājiem, Dievs gandrīz vienmēr runāja arī uz praviešiem, saucot gan vienus gan otrs par liekuļiem, pie kam uzrunājot pēdējos, izskanēja pat vēl sirdīgāki vārdi. Tam ir veltīta gandrīz visa 23. nodaļa pravieša Jeremijas grāmatā, kurā teikts: „Tiešām, tiklab pravieši, kā priesteri ir zemiski; pat Savā namā Es sastapu viņu ļaunprātību!“ – tā saka Tas Kungs. „Tādēļ viņu gaita būs pa slidenu ceļu tumsā: tie atsitīsies pret kaut ko un kritīs, jo Es viņiem uzsūtīšu nelaimi... **Jeruzālemes praviešos Es ieraudzīju tiešām ko šausmīgu: laulības pārkāpšanu un dzīvi vienos melos, un tie pabalsta ļaundarus viņu rīcībā, lai neviens neatgriežas no sava ļaunuma.** Tie visi Man ir kā Sodoma un tās iedzīvotāji kā Gomoras ļaudis!“ Tādēļ Tas Kungs Cebaots saka **par šiem praviešiem:** „Es tos paēdināšu ar vērmelēm un dzirdināšu ar indīgu dzērienu, jo **no Jeruzālemes praviešiem izlaidība un nelietība ir izplatījusies pa visu**

zemi!“ Tā saka Tas Kungs Cebaots: „**Neklausait pravieša vārdus, ko tie jums sludina par nākotni! Tie jūs tikai maldina, tie sludina pašu izdomātas parādības un ne Tā Kunga uzdevumā.** Viņi saka allaž tiem, kas Mani ienīst: Tas Kungs ir sacījis, ka jums labi klāsies! – Un tiem, kas savas sirds nepielaidībā un nepakļāvībā staigā, viņi saka: jūs nekāda nelaime neskars!“ <...> **Šos praviešus Es neesmu sūtījis, un tomēr viņiem lieta steidzīga; Es neesmu viņiem uzlicis nekādus pienākumus, un tomēr tie sludina! Ja tie būtu stāvējuši Manu padomu lokā, tad tie būtu sludinājuši Manai tautai Manus vārdus un to atgriezuši no tās ļaunajiem ceļiem un tās ļaunajiem darbiem!** <...> Es it labi dzirdēju, ko saka pravieši, kas Manā Vārdā sludina melus, tie saka: es redzēju sapni, es redzēju sapni! Cik ilgi tas vēl būs šo praviešu sirdīs, kas sludina melus un sludina savas sirds maldus un kam ir nolūks ar saviem sapņiem, ko tie cits citam stāsta, Manu Vārdu Manā tautā nogremdēt aizmirstībā, tāpat kā viņu tēvi paguva aizmirst Manu Vārdu aiz Baala vārda? Pravietis, kam patiesi bija sapnis, lai to kā sapni tieši arī pastāsta, un, kam atklājies Mans Vārds, tas lai to pasludina pēc patiesības! Kas kopējs salmiem ar graudiem?“ – tā saka Tas Kungs. „Vai Mans vārds nav kā uguns,“ saka Tas Kungs, „un kā veseris, kas sagrauj klintis? **Tādēļ redzi, Es celšos, saka Tas Kungs, pret tiem praviešiem, kas Manus vārdus nozog cits citam! Jā, redzi, Es celšos pret tiem praviešiem, saka Tas Kungs, kas izmanto savu mēli ļaunā nolūkā, kaut arī sludinot Tā Kunga Vārdu! Redzi, Es celšos pret tiem praviešiem, kas sludina melu sapņus, tā saka Tas Kungs, tos atstāsta un maldina Manu tautu ar saviem meliem un savu māžošanos. Es tos neesmu sūtījis un neesmu tiem nekā pavēlējis, tie neatnes šai tautai nekā laba!**“ – tā saka Tas Kungs (Jer. 23:11-17, 21-22, 25-32). To pašu Dievs teica par praviešiem arī caur pravieti Ecēhiēlu 13:6: „**Viņu redzētās parādības bija viltus, un viņu pravietojumi meli,** kad tie sacīja: tā saka Tas Kungs, – kaut gan **Tas Kungs viņus nebija sūtījis,** bet viņi gaidīja, ka viņu vārdi piepildīsies.“ Par tādu pašu parādību rakstīja arī kāds brālis no Ukrainas, kurš bija spiests pamest savu harizmātu draudzi.

„Jūs arī bez manis zināt, māsa Ludmila, cik daudz svētību pēdējos gados tika pravietots Ukrainai. Cik daudz kongresu un konferenču tika sarīkots! Cik daudz slaveni „svēto“ to apmeklēja, sākot ar Benniju Hinu, Kenetu Koup-lendu un beidzot ar pārējo vietējo masu produkciju! Cik daudz ziedojumu pie tā visa tika „nopļauts“, cik daudz apēsts un izdzerts... ..Bet pats galvenais, viņi visi runāja to, ko tauta gribēja dzirdēt – miers, miers, miers! Svētības! Uzplaukums! Laime! Veselība! Un daudzus citus apsolījumus un labus vārdus, pārtrauktus citām mēlēm: Alleluja! Abadaba-sa! Davavahi! Adavamada! Davadaši!... Bet pie kā tas noveda, to mēs redzam tagad. Izrādījās, ka šo izsaucienus, apsolījumus un apgalvojumus augļi ir politisks juceklis un pilsoņu karš. Tā kā visu šo laiku pravieši apmeta ar dubļiem ne tikai sienu, bet arī ļaužu prātu (Ec. 13:10, sinod.tulk.). Vispār viss notika tā, kā teikts Rakstos: „Tie grib Manas tautas vainu pavisam dziedināt, sacīdami: miers, miers! – kur miera nav“ (Jer. 6:14). Tagad ejiet un vaicāji šiem praviešiem kāpēc viņi pravietoja vienu, bet notika kas cits. Starp citu tagad nav kam vaicāt, tāpēc ka viņi paši ir apjukuši, nesaprotot kā visu to izskaidrot, kas tagad notiek mūsu valstī. Zinu no savas bijušās draudzes to, ka nevienam neatļaus runāt pretim mācītāja redzējumam. Visiem ir jāsaprot un jārunā vai nu tā kā domā viņš vai baznīca jāpamet. Bet ja mācītājs kļūdās, tad te vairs neko nevar darīt. Man to visu nācās pārdzīvot. Septiņus gadus atpakaļ es iebildu pret to, ko pravietoja mūsu „pravieši“ pārliecinot, ka Bībele neapsola atmodu, uzplaukumu un svētības, bet tieši otrādi – brīdina no pievilšanām, bēdām un vajāšanām. Kā atbilde uz šādiem paziņojumiem bija – pārtraukta saziņa ar mani. Un tā nācās no baznīcas aiziet. Dieva vārds skaidri un precīzi izsaka ar Jeremijas un Ecēhiēla lūpām par praviešu stāvokli tā: „Arī pravieši runā vājā, Tā Kunga Vārds nav pie viņiem“, „Lāsts tiem sirdsapziņu zaudējušiem praviešiem, kas seko savam pašu prātam“ (Jer. 5:13; Ec. 13:3), uz ko atliek vienīgi pateikt – āmen, tā ir patiesība.“

Ak, cik daudz mūsu dienās ir tādu viltus praviešu, kuri uzdrošinās runāt uz tautu Tā Kunga vārdā, kaut gan viņu

pašu miesa un gars ir tālu no ideāla! Cieņas, goda un paaugstināšanas kāre kļūst par galveno iemeslu tādiem „Dieva traukiem“, kas apgalvo, ka šai kalpošanai viņus aicinājis Dievs, kaut gan īstenībā tā bija pašu mantkārība. Izmantojot sev piesavināto nosaukumu „Dieva trauks“ un uzdodot savus paša „pravietiskos izteicienus“ par atklāsmi no Augšienes, viņi ir spējīgi gadiem un gadu desmitiem vadīt veselības kustības, misionārus, evaņģēlistus, bīskapus, mācītājus, brāļu padomes un pašu ģimenes, ieskaitot bērnus, vīrus un sievas, kuri bailēs no Dieva uzņem par patiesību visu, kas viņiem tiek pravietots no pravietotāju paša prāta un velna pieviltas sirds.

Ar tādiem viltus praviešiem ne reizi vien ir nācies sastapties arī man, pie kam no manu daudzskaitlīgo radnieku puses. Viens no viņiem pirms četrdesmit gadiem atbrauca pie mums uz Igauniju, pārliecinot, ka viņu sūta Pats Dievs, lai pēc četriem laulībā pavadītiem gadiem pavēstītu priecīgu vēsti par to, ka pēc gada mums piedzims dēls, kurš būs viens no diviem Dieva praviešiem – lieciniekiem, par ko rakstīts Jāņa Atklāsmes grāmatā 11:3-13. Pēc šī „pravietojuma“ pagājuši desmitiem gadu. Un kad mēs jau dzīvojām Vācijā, vēl viena tāda „praviete“ paziņoja, ka viņai Dievs atklājis, ka dēlu saņemšu tāpat kā Sāra lielā vecumā (viņai pat esot tikusi parādīta kāda sanīkusi un krunkaina tajā laikā būs mana dzemde), bet mans vīrs miršot no vēža, ko tajā laikā viņam konstatēja. Kopš tā laika pagājuši trīsdesmit divi gadi. Dēls tā arī mums nepiedzima. Henrihs tika dziedināts ne tikai no pirmās vēža slimības, bet pārdzīvoja arī insultu un vēl vienu vēža slimību, no kuras tika pilnīgi izdziedināts bez jeb kādām paliekošām sekām. Bet pats interesantākais, kad mēs pēc divdesmit pieciem gadiem satikāmies ar šiem „praviešiem“, tad ne viņš, ne viņa ne ar vienu vārdu nepieminēja savas „atklāsmes“, un tā, it kā nekas nav bijis, turpina savu „pravietisko kalpošanu“.

Par līdzīgu tikšanos ar viltus pravieti rakstīja arī kāda jauna meitene: „Kaut gan esmu piederīga baptistu konfesijai, tomēr man ir nācis sastapties arī ar ticīgiem, kuri ietur sabatu un godā Jēzu. Reiz, kad gāju caur šķīstīšanos un svētošanos,

palūdzu sievietei – adventistei lūgt par mani. Pēc dažām dienām viņa man teica: „Tev ir vārds no Dieva“, kurš saturēja domu par manu pāriešanu uz viņu baznīcu un sabata turēšanu. Ja es būšu paklausīga, tad manā dzīvē notiks daudzas labas lietas, bet ja to nedarīšu, tad man klāsies slikti. Un to visu man pasniedza, minot daudzus piemērus no Bībeles. Kad es teicu, ka vēlos pati par to runāt ar To Kungu, tad tas viņā izsauca sašutumu. Griežoties lūgšanā pie Dieva, es saņēmu tādu atbildi: „Klusu, nekusties un neko neuzsāc, bet paliec, kur esi.“ Lūk, kāpēc tagad es pastāvīgi lūdzu Debesu Tēvam, lai Viņš pasargā no visa veida iespējamām viltus vadībām. Es netiecos pēc kādām sevišķām atklāsmēm no Dieva, bet meklēju Viņu pašu. Kad apziņos pievilšanas bīstamību no gara-pavedinātāja un kad vēlos uzzināt Dieva gribu priekš sevis, tad Kungs to atklāj tādā veidā, ka cilvēciski spriežot, pašai tas nebūtu iespējams. Tādā veidā, **palaujoties vienīgi uz Viņu**, dodos tālāk, mācoties ne tikai saklausīt sava Gana balsi, bet būt arī paklausīgai.“

1.Jņ. 4:1 ir teikts: „...neticiet katram garam, bet pārbaudiet garus, vai viņi ir no Dieva, jo **daudz viltus pravieši** ir izgājuši pasaulē“. Šai pavēlei priekš mums jāklūst par zelta likumu pie kā stingri jāturas. Daudzas garīgās atmodas apdzisa un izbeidzās tieši tāpēc, ka velnam izdevās tajās ielavīties zem tā saucamiem „pravietojumiem“ un „Dieva atklāsmēm“. Kristieši tam sekoja, būdami pārliecināti, ka tas nāk no Augšienes un tajā pašā laikā tas tā nebija. Tādās „atklāsmēs“ nereti var atrasties sveša uguns un melu gars, kam nav nekā kopēja ar Svēto Garu. Saskaņā ar rakstīto Svētos Rakstos, pēdējos laikos velns šādā sfērā darbosies sevišķi sekmīgi. Jo viņš lieliski zina Bībeles apsolījumus: „Jo Es izliešu Savu Garu pār visu miesu...“ (Joēla 3:1-5). Viņš tāpat zina arī to, ka ja tā ir teikts, tad tas arī notiks. Par to nav jāšaubās, jo visam Dieva apsolītajam ir jāīstenojas kā rakstīts: „Debess un zeme zudīs, bet Mani vārdi nezudīs!“ (Lk. 21:33). Tā, lūk, sātans steidzas pielāgoties tam, kas tika apsolīts, lai daudzus piemānītu.

Ak, ja jūs tikai zinātu, cik daudz ir tādu pievilto! Viņi raksta un stāsta par to, ka bija ļoti vīlušies Dievā, Kurš

nepiepildīja to, ko viņiem apsolija caur „saviem traukiem“. Sevišķi žēl kļūst meitenes, kuras ilgi gaida līgavaiņus, kurām „līdzcietīgas pravietes“ Dieva vārdā apsola drīzu viņu vēlmi piepildījumu (ar to domājot vīru un ģimeni). Bet paiet gadi un desmitgades, bet tās līdz savām mūža dienām tā arī paliek vientuļas. Cik daudz nelaimīgu pāru, savienoti kopīgai dzīvei caur izsacītiem pravietojumiem, nevar sev piedot, ka uzticējuši sevi tiem, kas kaut kādu apsvērumu vadīti manipulēja ar viņiem.

Protams, būs kristieši, kas šausmās visu šo lasot iekliegšies: „Kā viņa nebaidās kaut ko tādu sacīt! Jo Dieva Vārdā ir teikts – Neniciniet pravieša dāvanas...“ (1.Tes. 5:20). Jā, tā tas ir. Tikai tūlīt aiz šī panta stāv rakstīts – „**Pārbaudiet** visu, kas labs, to paturiet.“ Un tieši to visbiežāk nedara. Nevajag arī aizmirst, ka brīdinājumu par pravietojumu nenicināšanu apustulis teica tiem, kuriem vēl bija Dieva bijība, atceroties šokējošo notikumu ar Ananiju un Sappīru, kuri melu dēļ tika sodīti ar nāvi. Tagad, kad neviens nemirst melu un citu grēku dēļ, par Tā Kunga bijāšanu praviešiem runāt nenākas, un par sodu mūžībā, par Dieva vārda viltošanu, viņi, visdrīzāk, vienkārši nedomā.

Šajā sakarā par rūgto vilšanos, kad pravietojums nav piepildījies, dvēseļu aprūpē tiek uzdots viens un tas pats jau-tājums: „Kā konstatēt to, ka tā vai cita atklāsme ir no Dieva vai nav?“ Bet vai tad Svētie Raksti mums nemāca, brīdinot no tiem, kuri nāk ar Dieva vārdu uz lūpām, kaut gan Viņš nav ar tiem? (Jes. 28:7; Jer. 5:13; 14:14-15; 23:21-32; Raudu dz. 2:14; Ec. 13:1-15; 13:22-23; Cef. 3:4). Būdams īstens Dieva pravietis, Jeremija tā teica Hananjam: „...pravieši, kas bija priekš manis un priekš tevis jau sensenos laikos, tie sludināja daudzām zemēm un lielām valstīm par karu, par postu un mēri. Bet pravieti, kas sludina mieru un apsola kādu laimīgu notikumu, **to atzīst par patiesu pravieti, ko Tas Kungs sūtījis, tikai tad, kad viņa pravietojums piepildās!**“ (Jer. 28:8-9). Redziet, cik skaidrs kritērijs mums ir dots, lai varētu noteikt pravietojuma un atklājuma patiesumu? Ja tas piepildās, tad tas ir no Tā Kunga, ja nē – tad tas ir viltus. Protams, var sastapt tā saucamos gaišreģus un

pareģus, kuri var pateikt to, kas patiešām piepildās. Un tomēr pati šo cilvēku dzīve rāda to kādā spēkā viņi to dara. Tiesa, ir kristieši, kuri saka: „Nē, arī tas ir iespējams, ka Dievs saka, bet tas nepiepildās.“ Tikai šādi vārdi parasti nāk no tiem, kas paši ne reizi nav uzķērušies uz šī velna āķa. Un lai nobaltētu sevi un savus maldus, viņi cenšas atbildību novelt uz Dievu. Jo tas jau nav noslēpums, ka cilvēki var meklēt un atrast sev visdažādākos aizbaidinājumus. Tomēr patiesība paliek patiesība: ko Dievs ir teicis, tas piepildās tāpēc, ka ir rakstīts, ka Viņa jā ir jā un Viņa nē ir nē, bet viss pārējais ir no ļaunā (Mt. 5:37; Lk. 1:37).

Bez tam eksistē vēl citi **kritēriji** (kas palīdz atpazīt dažādu atklāsmju avotu un dabu), **kurus** šeit mēģināšu vienkārši uzskaitīt:

1. Ar patiesu kristiešu lūpām **Svētais Gars atklāj un atmasko grēku**, bet pievilšanas gars par to klusē, prasmīgi nomaskē un attaisno;

2. Patiesi pravietojumi mūs **dara pazemīgus un mazina mūsu nozīmīgumu**, vedot pie Golgātas krusta, bet viltus gars – paaugstina, pārliecinot, ka esam „izredzēti“, „izvēlēti īpašai kalpošanai“, „ļoti garīgi“ un „apveltīti ar daudzām dāvanām“. Ja tas, kurš pravieto, paaugstina cilvēku viņa paša acīs un apkārtējo priekšā, redz par viņu labus redzējumus it kā glaimojot viņam, tad neuzticieties tādām atklāsmēm;

3. **Tas Kungs neieredz mūsu pašu lepno „ES“**, tāpēc ved mūs šķīstīšanās un svētošanās ceļā, lai mēs tiktu krustā sisti līdz ar Kristu, bet velns pārliecina, ka mēs Kristū jau esam svēti un pilnīgi, tā kā šajā ziņā vairs nav jāuztraucas. Ja cilvēkā nav satriektības par savu nepilnību un tiekšanās būt brīvam no grēkiem, nav pieaugšanas garā un nav Svētā Gara augļu, bet ir apveltīts ar daudzām dāvanām, tad, visticamāk ir pašapmānā un maldos;

4. Ja Dievs aicina kalpošanā, **Viņš ved cilvēku pa pazemošanās, noraidījumu un bēdu ceļu**, lai iemācītos palauties tikai uz Viņu, bet pievīlējs-gars kalpotāju izvirza, piešķir miesīgu varu un paaugstina līdz tādai pakāpei, ka viņš kļūs augstprātīgs, uzpūtīgs un varaskārs, kurš priekš sevis sagaida bezmaz pielūgsmi;

5. Patiesais **Svētais Gars** **nekad nepiespiež cilvēku kaut ko darīt un neuzspiež savu gribu**, dodot iespēju un laiku, lai pārbaudītu Viņa patiesumu un pat atzīst par labu tādu pieeju, bet pievilšanas gars sāk dumpoties un sašust, ka viņam, redziet, neuzticas un pie tam vēl gatavojas to pārbaudīt. Pie tam viņš mīl iebaidīt ar to, ka viņam neuzticoties, Svētais Gars tikšot nopelts un tāpēc nāks sods, kaut gan patiesībā viss ir tieši pretēji – zaīmošana ir pieņemot melu garu-pievīlēju par patieso Svēto Garu;

6. Īstais Svētais Gars **nevar izpausties caur netīru trauku**, bet pievilšanas gars labprāt izmanto tos, kuri bija okulti atkarīgi, krita laulības pārkāpšanā un netiklībā, **nekad nešķīstīja savu dzīvi no grēkiem un nesaveda kārtībā savas attiecības ar tuvākiem, kas, diemžēl, bieži notiek „praviešu“ dzīvē;**

7. Svētais Gars tāpēc jau saucas svēts, ka **neieš cilvēkā neko nešķīstu**, bet gars-pievīlējs, esot **nešķīsts** gars, sevi izpauž visdažādākos seksuālos grēkos. Pie kam, no sākuma grūž cilvēku grēkā, bet pēc tam – vai nu pastāvīgi to apsūdz, novedot izmisumā vai rod visdažādākos attaisnojumus un aizbildinājumus;

8. Patiesas **atklāsmes nekad nav pretrunā ar Svētajiem Rakstiem** un ne netieši, ne tieši neskubina cilvēku grēkot. Piemēram – Svētais Gars neteiks: „Šķiries no sievas un apprecies ar to, ko es priekš tevis esmu izredzējis“, jo tas ir kas pilnīgi pretējs tam, kas rakstīts Svētajos Rakstos: „Es ieņīstu šķiršanos, saka Tas Kungs Izraēla Dievs“ (Mal. 2:16, Bībeles jaunā tulk. kr.valodā).

Noslēdzot šo tēmu vēlos atgādināt tiem, kas vada Dieva tautu, Svēto Rakstu vārdus: „...**šķīstieties, kas jūs nesat Tā Kunga svētuma piederumus**“ (Jes. 52:11). Jo, ja kalpotāji un pravieši tā sāks darīt, tad daudz kas baznīcā izskatīsies citādāk. Bet kas attiecas uz tiem, kas tiek citu vadīti, tad viņiem vien atliek teikt: „Draugi! Lai paši nebūtu akli un lai nesekotu garīgi akliem cilvēkiem, ir **nepieciešams iemācīties pastāvīgi domāt**. Ja jums tādas vēlmes nav, tad kāds cits vienmēr domās jūsu vietā un vadīs jūs tā, kā viņam liekas pareizi“.

Pārliecinot, ka Pats Dievs viņiem ir atklājis to vai citu patiesību, mūsdienu pavadinātāji īstenībā bieži vien ir uzķērušies uz sātana āķa, tāpēc ka aizved no dziļā uz virspusējo, no galvenā pie otršķirīgā un no garīgā pie dvēseliskā. Brīdinot Savus mācekļus no tādiem „līderiem“ Jēzus sacīja: „**Atstājiet tos! Tie ir akli akliem ceļa rādītāji; bet, ja akls aklam ceļu rāda, tad abi divi iekritīs bedrē**“ (Mt. 15:14). Tātad, mācīsimies izfiltrēt to, kas mums tiek pasniegts, izšķirot veselīgu argumentāciju un nozīmīgu garīgo barību no skaļām reliģiozām frāzēm, erudīcijas demonstrēšanas, virspusēja patosa, emocionālas skubināšanas un skaistas liekvārdības. Ja mēs to nedarīsim, tad viegli kļūsim par tādiem, par kādiem trāpīgi pateikts šajā četrindē:

Mans aklais draugs, teic, kurp mēs ejam?

Nāc, aklais draugs, pa tavu ceļu ejam.

Tad kāpēc akli ej, uz laimi labu?

Kāpēc akli? Tak ceļā vadi tu!

12. nodaļa

Mūsu laika Lāodikeja

J. Atklāsmes grāmatas 3.nodaļā atrodam kristiešiem tik ļoti pazīstamos Tā Kunga vēstījumus baznīcām, kuros ir arī šādi vārdi: „Un Lāodikejas draudzes eņģelim raksti: tā saka Tas, kas ir Āmen, uzticīgais un patiesīgais liecinieks, Dieva radības sākums. **Es zinu tavus darbus**, ka tu neesi ne auksts, ne karsts. Kaut jel tu būtu auksts vai karsts. Tā kā **tu esi remdens**, ne auksts, ne karsts, **Es tevi izspļaušu no Savas mutes**. Tu saki: **es esmu bagāts**, un man ir pārpilnība, un man nevajag nenieka, bet tu nezini, ka tu esi nelaimīgs, nožēlojams, nabags, akls un kails. Es tev došu padomu: pērc no Manis **zeltu, uguns kvēlē kausētu**, lai tu būtu bagāts, un **baltas drēbes**, lai tu apsegtos un tava kailuma kauns neatklātos, un **acu zāles** tavas acis svaidīt, lai tu kļūtu redzīgs. Jo, ko Es mīlu, tos Es pārmācu un pamācu, tad nu iekarsies un atgriezies! Redzi, Es stāvu durvju priekšā un kļaudzinu. Ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa un turēšu ar viņu mielastu, un viņš ar Mani. Tam, kas uzvar, Es došu sēdēt pie Manis uz Mana goda krēsla, tā, kā Es esmu uzvarējis un sēdu pie Mana Tēva uz Viņa goda krēsla. Kam ausis, lai dzird, ko Gars saka draudzēm“ (Atkl. 3:14-22).

Jāsaka, ka lielākā daļa teologu, kā arī Bībeles skaidrotāju ir pārliecināti, ka vēstījumi septiņām draudzēm atspoguļo kristietības vēstures dažādos periodus un atklāj to garīgo stāvokli, kāds piemīt Dieva tautai noteiktos laika posmos. Lāodikejas draudze, tās vēsture un tai veltītie Tā Kunga vārdi ir precīzs to ticīgo ļaužu stāvoklis, kuri dzīvo pēdējo laiku periodā, pirms Jēzus Kristus otrās atnākšanas. Bet tā kā mēs dzīvojam tieši šajā laikā, tad vārdi, kurus Tas Kungs izteica šai draudzei, tagad attiecas arī uz mums.

Ja lasot iedziļināmies pirmajās rindiņās, kas teiktas Lāodikejas draudzei, tad acis nevilus pievērsas vārdiem „zinu tavus darbus“. Dīvaini, ka Dievs šeit runā par darbiem, bet ne par ticību, kas mūsu dienās ir sludinātāju viena no iemīļotākajām tēmām. It visur skan vārdi: „Tici uz Jēzu Kristu

un tiksi glābts“, „Pieņem To Kungu par savu Personīgo Glābēju, un visas tavas problēmas tiks atrisinātas“, „Tici, ka Dievs noteikti dāvās prasīto“, „Tev nepieciešama vienīgi ticība, lai tiktu no slimības dziedināts“, „Nepieļauj šaubas un tici, ka Viņš tevi ir uzklaušījis“. Šādā pašā veidā tiek skaidrotas arī visas citas Svēto Rakstu vietas, kur ir runa par ticību. Bet, kas attiecas uz darbiem – īstenas, patiesas ticības augļiem, tad par to reti tiek sludināts no draudžu katedrām. Un tomēr, vēršoties pie draudzes Lāodikejā, Dievs sāk tieši ar to, sakot: „Zinu tavus **darbus**“, un pēc tam uzskaita visu, ko ar to Viņš ir domājis, darot to zināmu šīs pilsētas iedzīvotājiem saprotamā valodā. Lai paskaidrotu, ko ar to vēlos pateikt, pievērsīšos tās vēsturei.

Lāodikejas pilsētu (tulkojumā „tiesas tauta“ jeb „tiesas pilsēta“) dibināja Antiohs II trešajā gadsimtā pirms Kristus, nosaucot to savas sievas Laodikas vārdā. Atrodoties uz austrumu-rietumu tirdzniecības ceļa, Lāodikeja kļuva par plaukstošu un ļoti **bagātu** tirdzniecības un finanšu centru, kur ienāca daudz **naudas un zelta**. Tā kā pilsētā pastāvīgi apgrozījās caurbraucošie ārzemnieki, t.i. ļaudis ar dažādu kultūru, uzskatiem un pārliecību, pilsētas iedzīvotāji bija ļoti iecietīgi un gatavi iziet uz dažādiem kompromisiem. Pateicoties daudzskaitlīgām bankām, kas piesaistīja pasaules bagātnieku uzmanību, Lāodikejā valdīja bezrūpīga, tukša dzīve, apmierinātība ar sevi, lepnums, augstprātība, pašpaaugstināšanās, izlaidība un morālais pagrimums. Visi pilsētas iedzīvotāji, ieskaitot kristiešus, bija pieraduši dzīvot greznībā un labklājībā. **Zelts un nauda** viņiem bija pats vērtīgākais, par ko viņi runāja un ar ko lepojās.

Pilsēta bija pazīstama arī kā nozīmīgs kultūras un zinātnes centrs, jo šeit atradās plaši pazīstama medicīnas skola, kurā sekmīgi ārstēja acu slimības ar īpašām **acu smērēm**, kas tika gatavotas no šajā apgabalā iegūtajiem Frīģijas pelniem. Lāodikeja bija arī svarīgs tekstilrūpniecības centrs. Aitas, kas ganījās tās apkārtnē, bija izslavētas savas **violeti – melnās** vilnas dēļ. No šīs vilnas izgatavoja ļoti dārgu apģērbu – tuniku „trimit“, ko sauca par Trimitāriju. Šis Lāodikejā izgatavotais dārgais vilnas apģērbs bija pazīstams visā

pasaulē un tika uzskatīts par greznuma un bagātības apliecinājumu.

Pilsētas nomalē atradās ūdenskritums, kurš ļaudīm deva kristāldzidru, **aukstu ūdeni**. Un turpat tuvumā – **karstie minerālu avoti**, kas plūda pa speciāliem kanāliem un caurulēm, pievadot to ievērojamiem Lāodikejas SPA kūrortiem. Plūstot caur Likuskas ieleju (kuras garums ir apmēram 6 jūdzes), karstais ūdens atdzīva un sasniedza pilsētu jau kļuvis **šķebīgi silts**. Un tā kā tas saturēja daudz sodas, tas izraisīja cilvēkiem sliktu dūšu un vemšanu. Tā laika ārsti to izmantoja, lai attīrītu organismu un ārstētu kuņģa-zarnu trakta slimības. Tādā veidā kūrortos lietoja atsvaidzinošo **auksto ūdeni** un arī **karsto** un **atdzīsušo** minerālu avotu **ūdeni**.

Visu ievērības cienīgo šajā pilsētā Tas Kungs lietoja, vērsoties pie Lāodikejas kristiešiem, lai aprakstītu viņu nožēlojamo garīgo stāvokli. Kad Viņš uz tiem runāja par **aukstu, karstu un remdenu stāvokli**, viņi labi saprata, ko Tas Kungs ar to domāja. Atsvaidzinošo, auksto ūdenskrituma ūdeni bija patīkami dzert, karstajos minerālu ūdeņos – veselīgi peldēties, bet atmiņas par nelabumu izraisīto remdenu ūdeni izsauca riebumu. Tieši tikpat saprotami bija arī citi salīdzinājumi. Jo pārējie Lāodikejas dārgumi – **zelts, nauda, dārgie violeti- melnās vilnas izstrādājumi un dziednieciskās acu zāles**, bija pārņēmuši Lāodikejas kristiešu sirdis un mazinājuši mīlestību uz Dievu. Baudot savas pilsētas greznību un labklājību, viņi neievēroja to, ka viņu dvēseles nonākušas nožēlojamā, bēdīgā stāvoklī. Kļuvuši garīgi akli, lāodikieši pazaudēja spēju ieraudzīt savu garīgo nabadzību un kailumu, tāpēc Tas Kungs viņiem piedāvā Savus Debess dārgumus – „zeltu, uguns kvēlē kausētu“, un „acu zāles“, spējīgas viņiem atdot garīgo redzi. Svarīgi atzīmēt, ka Lāodikejas draudze kopā ar tās vadītājiem sevi uzskatīja par pašpietiekamiem un bija pilnīgi pārliecināti, ka tās bagātības, kas viņiem pieder, ir pašu darba un pūliņu augļi, ko var skaidri redzēt viņu vārdos: „**Es** esmu pārpārēm bagāts un man nav nekāda trūkuma“ – citiem vārdiem sakot: „**Es** esmu visu sasniedzis un man visur tik labi veicas, ka nekas vairāk nav vajadzīgs.“

Vai tas jums, draugi, neatgādina mūsu patreizējo garīgo stāvokli? Jo arī mums liekas, ka mums ir viss, kas nepieciešams glābšanai, aizmirstot, ka tieši tad, kad mēs domājam, ka mums vairāk nekā nav vajadzīgs, mēs patiesībā esam nabagi, nelaimīgi un nožēlojami. Mūsu šodienas kristīgajās baznīcās ir viss nepieciešamais ārišķīgai kalpošanai Tam Kungam, tomēr nav Svētā Gara spēka izpausmes. Saskaņā ar Dieva doto raksturojumu lāodikiešiem, ir trīs sirds stāvokļi:

1. **karsts** – patiesa, dedzīga mīlestība uz To Kungu, Viņa vārdu un vienam pret otru, kā arī vēlme glābt pazudušos;

2. **auksts** – cilvēks ir tālu no Dieva, bet sadzirdējis svētrunu par Dieva Valstību un Kristu, uzreiz apjauš, cik ļoti ir attālinājies no Viņa un, uzzinājis, ka vēl ir cerība, ātri atmaigst un atveras Dieva mīlestībai;

3. **remdens** – cilvēks, kurš agrāk piedzīvojis patiesu mīlestību uz Dievu, ir aizrāvis ar pasaulīgam vērtībām, tomēr saglabā ārēju formu un apzīmējumu „kristietis“.

Nekas Tam Kungam nav tik nepatīkams un atbaidošs kā ticīgu cilvēku garīga remdenība. Viņa skatījumā labāka ir auksta sirds, tāpēc, ka remdenais kristietis dzīvo pašapmānā un ir pārliecināts, ka ar viņu viss ir kārtībā. Garīgai remdenībai piemīt sekojošas iezīmes: iedomība, apmierinātība ar sevi, sevis pārvērtēšana, apņemšana, vienaldzība, tolerance un gatavība uz visāda veida kompromisiem. Remdenās dvēseles parasti ir garīgi atēdušas, tādēļ ļoti untumainas, kritiskas un prasīgas. Lai to izskaidrotu, minēšu dažus piemērus.

Viens brālis no krievu imigrantiem ASV raksta: „Tajā valsts daļā, kur mēs tagad dzīvojam, atrodas visvairāk baznīcu, kuru draudzes locekļi dažādos laika posmos ieradušies no daudzām bijušās Padomju Savienības vietām. 60 km rādiusā ir pats lielākais lūgšanu namu skaits. Bet šo draudžu starpā, kurās ir atšķirīgas mācības, ir tik daudz pretrunu, ka sāk domāt – vai tiešām viņi kalpo vienam un tam pašam Dievam? Starp cilvēkiem nav vienotības tajā, kam viņi tic, bet visiem ir pārliecība, ka lai nu kurš, bet viņi jau nu gan ir atklājuši patiesību un tāpēc var būt pilnīgi mierīgi. Draudzēs arvien biežāk tiek organizēti izpriecu pasākumi, kamēr lūgšanu sapulcēs ticīgo ir maz. Draudzes veido programmu pēc

programmas, realizē projektu pēc projekta un konferenci pēc konferences, nerūpējoties par savas draudzes locekļu garīgo stāvokli, kuri gadiem un gadu desmitiem paliek zīdaiņu līmenī un nepieaug ticībā, kaut gan uzskata, ka visu jau ir apguvuši. Viņu pārsātinātība un pašpārliecība burtiski šokē, bet iedomība un apmierinātība ar sevi ir satriecoša. Starp citu, līdzīgi notiek ne tikai Amerikas baznīcās, bet arī visās citās mūsdienu draudzēs, kurās kristieši gul, kļuvuši pasaulīgi, garīgi akli un gatavi uz jebkādiem kompromisiem.“

Jaunieši no Kanādas stāsta: „Mūsu valstī lielākā daļa kristiešu dzīvo tikai savam labumam un tiecas tikai pēc saviem mērķiem. Viņi Dievam nekalpo. Pareizāk sakot, domā, ka kalpo, jo iet uz sapulcēm, dzied, klausās sprediķus, deklamē, bet tā nav tāda kalpošana, kādu Dievs vēlas redzēt, jo ikdienā viņi dzīvo pēc sava prāta, kaļ savus plānus, daudz strādā, mīl naudu un pasaulīgas izpriecas, nevaicājot Tam Kungam – kāda ir Viņa griba viņu dzīvēs, jo nav lielas vēlmes to uzzināt. Bet pats skumjākais ir tas, ka savā remdenībā viņi uzskata sevi par glābtiem, gaida uz Baznīcas paraušanu un ir pārliecināti, ka Kristus otrās atnākšanas brīdī noteikti tiks paņemti.“

Jauns kristietis, pabijis lielākajā Dienvidkorejas baznīcā, raksta: „Tur nav pastāvīgas sludināšanas par grēku nožēlu, jo uzskata, ka pietiek pirms ūdens kristībām vienu reizi pieņemt Jēzu Kristu kā upuri par saviem grēkiem. Ir daudz labu svētrunu, pa visu pasauli tiek izsūtīts simtiem misionāru un sludinātāju. Viss jau būtu ļoti skaisti, ja nebūtu viens „bet“. Patiesi ticīgo tur ir ļoti, ļoti maz.“

Pareizticīgā no Grieķijas ar skumjām stāsta: „Mūsu zemē tumsa ir aprijusi dvēseles. Šeit gaismas nav. Grēkus nožēlojušie dodas uz baznīcu kā roboti, bet jēgas nav, jo viņi paliek savos grēkos, tā apliecinot pravieša Jesajas vārdus: „Jo raupja ir kļuvusi šīs tautas sirds un ar ausīm grūti dzird, un savas acis ir aizvērusi, lai ar acīm neredzētu un ar ausīm nedzirdētu, un ar sirdi neapjēgtu, un neatgrieztos, lai Es viņus dziedinātu“ (Jes. 6:20, sinodālā tulkojumā). Nedaudzi dzīvīgie kristieši, kuri saglabājuši mīlestību uz To Kungu, dažreiz aizdomājas par to, bet garīgi remdenie un mirušie – nē, būdami apmierināti ar to, kādi viņi ir“.

Nespējot noslēpt savu izmisumu par to, kas notiek baznīcās viņa valstī, brālis no Norvēģijas raksta: „Jūs pat nevarat iedomāties, cik formāla, nomināla un garīgi remdena pie mums ir kristietība. Ticīgie ļaudis dodas uz sapulcēm ne tāpēc, lai pagodinātu un pielūgtu Dievu, bet lai vienkārši pabūtu kopā. Pēc reglamentētas īsas svētrunas un kopīgas dziedāšanas, kristieši paliek kopā, lai dalītos ar jaunumiem, stāstītu par saviem panākumiem darbā un biznesā, painteresējas par notikumiem baznīcā, piedalās kopēju izpriecu organizēšanā, tādās kā pikniks, brauciens kalnos jeb uz kādām citām ievērības cienīgām vietām, jo tādejādi domā uzturēt brālīgas attiecības. Visas savstarpējās sarunas ir miesas darbi, kas ved pie miesīgā un materiālā. Nevienam nesāp sirds par to, ka draudze nepieaug ticībā un nevīrās uz priekšu. Ļaudis ir apmierināti ar sevi un savu kristietību, kas pārvērtusies tradīcijā un svētdienas hobijs. Tāpēc jebkurš mēģinājums viņus garīgi iekustināt tiek uzņemts naidīgi, uzskatot, ka **viņiem nekas vairāk nav vajadzīgs.**“

Nereti dvēseļu aprūpē nākas dzirdēt jautājumu, kāpēc Bībelei – **grāmatu Grāmatai**, vairs nav tāds spēks, kādu to piedzīvoja iepriekšējos laikos. Atbilde ir vienkārša. Tāpēc, ka modernie kristieši un viņu **modernizētā kristietība** pašos pamatos atšķiras no staigāšanas Tā Kunga priekšā, kā to agrāk praktizēja Dieva bērni. Tā vairs nav patiesi evaņģēliska, un viens no iemesliem ir tas, ka tajā nemanāmi ir izzagušās sociālās zinātnes: filozofija, psiholoģija, socioloģija, antropoloģija un daudz kas cits, izstumjot pašu Bībeli, kura ir vienīgais ceļvedis pie Kristus. Bet jebkurš piemaisījums padara tīru par netīru un tikumīgu par netikumīgu, līdzīgi tam, kā karote darvas samaitā mucu medus. **Dieva vārds ar cilvēcīgas sapratnes un mācību piemaisījumu, nav spējīgs nest derīgus augļus Tam Kungam.**

Pie tam, Dievs, kuru šajos laikos sludina no baznīcu kancelēm, nepavisam nav Tas, Kura dēļ pirmie kristieši un patiesie Vecās Derības Dieva bērni bija gatavi, lai viņus met lauvu bedrē, ieslēdz važās, sazāgē uz pusēm, saplosa plēsīgi zvēri, sit krustā un dzīvus sadedzina ugunī. Viņi uzticīgi kalpoja Tam Kungam, sevi un savu dzīvi pilnīgi nododot

Viņam, tāpēc, ka priekš viņiem Dievs bija Visuspēcīgais visuma Radītājs, ķēniņu Ķēniņš, Kungs, Kurš valda un Tas, Kura priekšā noliecas pat paši rūdītākie ļaundari. Toties tagad Dievs cilvēku skatījumā ir bezgalīgi mīlošs, pacietīgs, pretimnākošs, nepārtraukti piedodošs un tāds, kas visu ātri aizmirst un pret kuru viņi var familiāri izturēties.

Jēzus, esot uz šīs zemes, vaicāja Saviem mācekļiem, par ko ļaudis Viņu uzskata. Tie atbildēja, ka daži domā, ka Viņš ir Jānis Kristītājs, citi – Ēlija, bet vēl kādi Viņu uzskata par Jeremiju vai kādu no praviešiem (Mt. 16:13.14). Jēzus salīdzināšana ar pieminētajiem Dieva vīriem izsaka ļoti daudz. Tā laika cilvēki Jēzū saskatīja līdzību ar praviešiem, kuri savu dzīvi pavadīja cīņā – atmaskoja, tika nesaprasti, noraidīti, vajāti un pat nogalināti. Visi trīs pravieši bija garā stipri, vārdos skarbi, ticībā nesalaužami. Viņos nebija tieksme izdabāt cilvēkiem un viņu mutēs nebija vietas mīlīgiem glaimiem, jo savā kalpošanā viņi atspoguļoja Dieva teikto: „Es lieku šaut viņus ar praviešu runām un nogalinu viņus ar Mana paša mutes vārdiem“ (Hoz. 6:5). Jeremija pasludināja bēdas, vaidus, gūstu un Jeruzāles Tempļa nopostīšanu, atņemot ļaudīm tukšu cerību, un tādēļ viņa dvēsele vienmēr bija par mata tiesu no nāves visās pravietiskās sludināšanas dienās. Pravietis Elija bēga no Izebeles un pravietoja viņas kaunpilno nāvi „kā ēzeli aprok, tā apraks viņu“. Viņš slēpās, skuma un lūdza Tam Kungam paņemt prom viņa dvēseli, apkaunoja Baāla praviešus un pats tos pie upes nokāva. Ne mazāk skarbs bija Jānis Kristītājs Jaunās Derības laikā, kurš teica: „Odžu dzimums, kas jums mācīja bēgt no nākamās dusmības? Tad nu nesiet pienācīgus atgriešanās augļus.“ Šie trīs nestāstīja pasaciņas, bet tuvojoties nelaimei pacēla balsi, kas skanēja draudīgi un atskurbinoši. Nevienā no viņiem nebija nekā salkana, mīlīga un mietpilsoniska.

Vai tiešām cilvēki kļūdījās salīdzinādami Kristu ar šiem trim Dieva sūtņiem, kuri, cilvēciski spriežot, bija vientuļnieki cietēji? Nē, nekļūdījās! Tie esam mēs, kas dziļi maldāmies, savas sirdsapziņas nomierināšanai veidojot labiņu Jēzu, kaut gan ne Svētie Raksti, ne tuvojošais taisnīgais Dieva sods mums nesniedz tādas tiesības. Un ne tikai tajā,

ka Kristus tāpat kā Jānis sludināja grēknožēlu, un kā Jeremija pavēstīja tuvojošos sodu tiem, kas mīl grēku, bet tajā, ka Viņam tāpat kā tiem, galvenais dzīves mērķis bija „sagatavot Tam Kungam padevīgus ļaudis“ (Lk. 1:17). Protams, mūsu Pestītājs ir žēlsirdīgs, tomēr Viņā nav mīlināšanās. Neapstrīdami, Viņš ir mīlestība, bet tā ir Dievišķā mīlestība, kuru mēs pa īstam nespējam novērtēt. Tāpēc, vai nebūtu laiks atgriezties pie Bībeles standartiem? Ir jau diezgan ar dievbijīgām lūgšanām griezties pie Dieva, lūdzot pēc garīgas atmodas, jo var lūgties līdz kapa malai un tā arī nesagaidīt lūgto. Kāpēc? Tāpēc ka pats, to nenojaušot, esi tas šķērslis, lai nāktu atmoda, jo tava ticība neatbilst Svētajiem Rakstiem. Mēs gribam garīgas pārmaiņas, bet paši negribam mainīties. Bet ja netaisāmies mainīties, tad nav nekāda jēga lūgt par atmodu. Apustulis Pāvils „tīcās pretim mērķim, goda balvai – Dieva debesu aicinājumam Kristū Jēzū“ un aicināja „atstāt Kristus mācības sākumu un doties pretim pilnībai“ (Fil. 3:14; Ebr. 6:1). Taču mēs, atrodoties šajos „sākumos“ visā savā kristiešu dzīves laikā, esam apmierināti ar savu zīdaini stāvokli un nesteidzamies doties pretim pilnībai tāpēc, ka negribam atstāt grēku.

Galvenā atšķirīgā iezīme Velsas atmodas laikā no 1904. līdz 1905. gadam bija grēku izsūdzēšana ne tikai jaunatgrieztos, bet arī nobriedušos kristiešu vidū. Visi tika satriekti un kausēti Golgātas krusta pakājē. Visā atmodas laikā viņu līderis, 26 gadus vecais ogļracis Evans Roberts pastāvīgi lika uzsvaru uz nepieciešamību **godīgi saskatīt un tikt galā ar savu grēku**, pilnībā paklausīt Svētajam Garam un pakļauties Tā Kunga virskundzībai visa mūža garumā. Viņš bija instruments Dieva rokā, lai nestu dziedināšanu visai valstij, jo iestājās par to, lūdza un raudāja tajā laikā, kad citi deva priekšroku izklaidei. Tāpēc, lai kurp viņš devās, sirdis aizdegās mīlestībā uz To Kungu. Viņa vadītie dievkalpojumi ilga 5-6 stundas. Cilvēki atnāca uz lūgšanām un bieži vien palika tur visu nakti, lūdzot piedošanu Dievam un pēc izmaiņtas dzīves. Alus bāri palika tukši, izpriecu lokāli tika slēgti, baznīcas katru dienu piepildīja atkal un atkal jauni ļaudis. Uguns izplatījās līdz tam brīdim, kad visa Velsa atradās uz

ceļiem Golgātas Krusta priekšā. Tūkstošiem cilvēku veltīja savu dzīvi Tam Kungam.

Otra šīs atmodas atšķirīgā iezīme bija – **savest kārtībā savu dzīvi un to atjaunot, bez izņēmuma, visās sfērās.** Nozagtās mantas un neatmaksātie parādi tika atdoti. Azarta spēļu un alkohola biznes zaudēja savu noietu. Teātru durvis tika slēgtas, jo pārāk maz bija apmeklētāju. Spēlētāji un līdzjutēji aizmirsā par futbolu, kaut gan no katedras par to pat nepieminēja. Protestu mītiņi nenotika, jo ļaudis bija aizņemti ar citām domām. Londonas Parlamenta politiķi savas sapulces nenoturēja, lai varētu būt dievkalpojums. Salūza cilvēciskās barjeras starp dažādām konfesijām, jo visi kristieši un viņu mācītāji pielūdza vienu un to pašu Dievu.

Ievērojamais teoloģijas doktors Osvalds Smits savā grāmatā „Atmoda, kāda mums ir nepieciešama“ raksta par priekšnosacījumiem, kādi nepieciešami, lai atmoda sāktos: „Katra baznīca var uzskatīt, ka tās garīgais stāvoklis ir pietiekoši augsts, tomēr ja tajā grēcinieki neizglābjas, **tad tās dzīlēs slēpjas kaut kas Tam Kunga nederīgs un tās garīgums ir ilūzija un velnišķs apmāns.** Ja ticīgie sanāk kopā tikai tāpēc, lai patīkami pavadītu laiku, tad viņi ir ļoti tālu no Dieva. Patiess garīgums vienmēr izpaužas dziļā mīlestībā uz dvēselēm. Kad ierodies draudzēs, kuras sevi uzskata par garīgām, tad ātri redzams, ka šis garīgums vairāk ir ļaužu galvās, nevis sirdīs, kas paliek neskartas. Ne reizi vien atklājas, ka **šādās draudzēs ir slēpts grēks**, kas ir ļoti nožēlojami“.

Osvalds Smits visiem kristiešiem deva padomu pievērst uzmanību savam garīgumam un sev uzdot jautājumu, kā tas viņiem izpaužas un kā ietekmē citus cilvēkus, tāpēc ka atmoda, kuru mēs vēlamies un gaidām, var kļūt par īstenību tikai tad, ja tā **grēciniekus patiesi ved apskaidrībā.**

Tajā, ka draudzes locekļu un mācītāju slepenie grēki ir pats biežāk sastopamais šķērslis piedzīvot garīgu atmodu, ne reizi vien pārliecinājos arī es, kad dodoties uz kādu baznīcu, dzirdēju ka tajā lūdz par atmodu jau daudzus gadus. Bet kad pēc kopīgi novadītām dvēseļu aprūpes sanāksmēm kristieši pūļiem nāca, lai nestu gaismā savus

nekad neizsūdzētos grēkus, tad kļuva skaidrs, kāpēc viņu lūgšanas palikušas bez atbildes.

Vienas draudzes mācītājs sajūsmināti stāstīja, ka viņa draudzes locekļi jau vairāk kā 10 gadu garumā lūdz To Kungu sūtīt atmodu un ir pulcējušies kopā pat naktīs, kad no rīta jāsteidzas uz darbu. Bet kad pēc novadītām dvēseļu aprūpes sanāksmēm šie lūdzēji sāka nākt, lai izsūdzētu grēkus (un gaismā nāca kādas sliktas lietas kalpotāju dzīvēs), tad kļuva skaidrs, ka gadiem ilgās nakts lūgšanas ir nekas cits kā dievbijīga izrāde.

Dārgie draugi! Mēs dzīvojam tādā laikā, kad liekuļot un izrādīt ārēju dievbijību kļūst aizvien bīstamāk. Dienas, kas dotas, lai mēs šķīstītos, svētos un sagatavotos tikšanās brīdim ar To Kungu, aizlido ātri. To noslēgums ir tuvu. Tāpēc tieši tagad skan šie brīdinošie vārdi: „Bet sargaities, ka jūsu sirdis netop apgrūtinātas no vīna skurbuma un reibuma un laicīgām rūpēm, ka šī diena jums piepeši neuzbrūk“ (Lk. 21:34). Un tas nozīmē dzīvot tā, lai Jēzus Kristus otrās atnākšanas diena mūs nepārsteigtu nesagatavotus, un lai mēs neierastos ķēnišķīgā mielastā bez kāzu drēbēm!

Pazīstamais Dieva vīrs Dāvids Vilkersons savās svētrunās teica: „Kristieši visā pasaulē izjūt to, ka dzīvojam pēdējos laikos. Krīzes un briesmu lietas vairojas, pazīmes, kas it visur parādās, vēsta par lieliem satricinājumiem pasaulē – visas šīs lietas ir pārāk labi saskatāmas, pie kam pat pasaulīgiem komentētājiem. Katram Jēzus Kristus sekotājam tagad raisās jautājums: „Vai mana ticība izturēs to, kas nāks pār visu zemi? Domāju, ka pats svarīgākais jautājums ir „ticības nelokāmība“, jautājums par to, vai mūsdienu Dieva bērnu ticība izturēs tos smagākos pārbaudījumus un nelaiumes, ar kādām nav nācies saskarties nevienam no iepriekšējām paaudzēm? Jēzus apsolīja: „Bet, kas pastāv līdz galam, tas tiks izglābts“ (Mat. 24:13). Bet pirms tam runāja par šausmīgiem pārbaudījumiem, kādi nāks pār Viņa mācekļiem: parādīsies viltus mesijas, kari un karu daudzinašana, konflikti tautu starpā, neizprotamas un neparedzamas parādības dabā, bada laiki, mokas, vajāšanas (Mat. 24:4-12). Nākošās desmitgadēs daba ļaus vaļu savām dusmām aizvien

lielākā mērā. Būs arī pārtraukumi, bet gandrīz katru dienu kādā zemes malā varēs izjust tās skarbo roku. Dabas pārādības kļūs neizmērojami smagākas nekā jēkad agrāk. Zemestrīces, plūdi, taifūni, virpuļviesuļi iznīcinās ražu, cilvēkus un dzīvniekus. Strauji celsies cenas pasaules tirgū, tāpēc ka tiks izjaukts līdzsvars dabā. Laika apstākļus būs grūti prognozēt, jo taifūni, vētras un cunami, kas visu aizskalo savā ceļā, nāks pilnīgi negaidīti. Gandrīz vai katrās ziņās par laika apstākļiem skanēs vārdi: „nebijis“, „dīvains“, „neraksturīgs“, „fantastisks“, „negaidīts“, „neticams“. Dienvidu platuma grādos var iestāties aukstums, bet Ziemeļos neraksturīgi rekordaugsts karstums. Periodā, kad uz laiku jutīs atvieglojumu, ļaudis teiks: „Tā ir bijis vienmēr, jau no pasaules radīšanas. 200 un 300 gadu atpakaļ varēja novērot līdzīgas dabas katastrofas ar traģiskām sekām. Tā kā nekas sevišķs tas nav, neuztraucieties.“ Bet es zinu, ka esam iegājuši tajā laika periodā, kad atpakaļceļa vairs nav.“

To pašu paredz arī autoritāti ieguvušais, pasaulē atzītais šveiciešu zinātnieks, ievērojamais zemes klimata fizikas profesors Reto Knutti (pazīstams ar saviem daudzskaitlīgajiem pētījumiem, kas saistīti ar klimata modeļu izstrādi un globālo laika apstākļu izmaiņu prognozēšanu), kurš paredzēja praktiski visas kataklizmas, nākušas pār cilvēci pēdējos 2-3 gados. Tāds viņa prāta asums patiešām šausmina, par cik ir visi iemesli domāt, ka jau 2020. gadā mūsu planētu būs grūti atpazīt. Vienā no saviem pārskata ziņojumiem viņš pavēstīja, ka neatgriezeniskas klimata pārmaiņas rit pilnā sparā.

Pēc viņa aprēķiniem ir atlikuši tikai kādi 2-3 gadi vairāk vai mazāk komfortablas dzīves, kurus varam izbaudīt pirms laika kad zemes klimats tiks pakļauts katastrofālām pārmaiņām. Virpuļviesuļi un ugunsgrēki Amerikā, viesuļvētras un salnas Krievijā, intensīvas krusas Turcijā, plūdi Ķīnā, D-Afrikā, Urugvajā, Bangladešā, šausmas izraisoši cunami Japānā, Indonēzijā, Taizemē un Šrilankā, nebijuši sniegputeni Eiropas valstīs un daudzas citas skumjas mūsdienu ainas. Dažos pēdējos gados uz mūsu „zilās planētas“ ir novērojams vairāk anomāliju nekā daudzos iepriekšējos gados. Ekstremāli laika apstākļi jau aiznesuši simtus un tūkstošus dzīvību,

un tālāk, kā apgalvo šis speciālists, būs vēl ļaunāk. Ļoti drīzumums nāksies piemēroties jauniem klimatiskiem apstākļiem un upuru skaits dabas katastrofās kļūs vēl lielāks.

„Visus manus pārskatus,“ – saka Reto Knutti – „rūpīgi cenšas slēpt no sabiedrības. Šīs pasaules varenie uzskata, ka spēj kontrolēt laika apstākļus un, gadījumā, ja notiks kāda katastrofa, viņi varēs komfortā sēdēt savās patvertnēs, līdz briesmas pāries. Par pārējo cilvēces daļu viņiem nospļauties, un tas ir pilnībā izskaidrojams. Bet viņi ļoti maldās, domājot, ka tāds posts viņus neskars. Kad šīs pasaules traģēdija sāksies, tad pati par sevi tā nebeigsies, turpinoties ilgstoši, gadu tūkstošiem, un iziet no saviem patvērumiem pasaules elitei nāksies tik un tā.“ (citāta beigas).

Šiem ASV Dieva vīra pravietiskajiem vārdiem un pasaulē pazīstamā Šveices klimatologa prognozēm nevar neticēt kaut vai tādēļ, ka Pats Dieva Dēls par to pašu stāstīja Saviem mācekļiem: „...lielas zemestrīces būs, kā arī bads un mēris vietu vietām, šausmu parādības un lielas zīmes no debesīm... Pēc tam būs zīmes pie saules, mēness un zvaigznēm, tautas virs zemes būs neziņā, kur palikt, jo jūra kauks un celsies. Un cilvēkiem sirds pamirs izbailēs, gaidot lietas, kas nāks visā pasaulē: jo debesu stiprumi sakustēsies“ (Lk. 21:11.25-26).

Bet, lai kas arī nenotiktu, vai tā būtu globālā sasilšana, nabadzībā nonākušo ļaužu uzsākta revolūcija, Jeloustounas vulkāna izvirdums, Ebolas draudīgā vīrusa epidēmija, tehnikas un mākslīgā intelekta dumpošanās, atomkarš vai vēl kas cits, mūsu daļa – būt gataviem brīdim, kad nāks Jēzus Kristus, kā arī tam, par ko ir teikts Svētajos Rakstos: „Bet vēl priekš tam tie savas rokas pacels pret jums un vajās jūs, nododot jūs sinagogās un cietumos, vedot jūs ķēniņu un valdnieku priekšā Mana Vārda dēļ... Pat vecāki un brāļi, radi un draugi jūs nodos, un dažus no jums nonāvēs“ (Lk. 21:12.16). Mums, kas dzīvojam vārda un ticības brīvības laikā, šie vārdi var izkļūst kā pārspīlējums, tomēr vēstneši, kas apliecina šos Dieva Dēla izteiktos vārdus un to īstenošanos, jau ir.

Tā piemēram, Eiropā cīņa ar kristīgo baznīcu notiek zem sekularizācijas karoga. Eiropas valstis, viena pēc otras, kļūst pilnīgi pasaulīgas. Zviedrijā uzplaukst neticība un to

apliecina tas fakts, ka tikai 20% no visiem Zviedrijas iedzīvotājiem tic Dievam. Zviedri baznīcu izpārdošanu uztver par normālu parādību, jo tās paliek tukšas pat Ziemsvētku laikā. Kāds radikāls mācītājs pat aicināja baznīcas uzspridzināt, lai tās nekļūtu par vietu sporta un muzikāliem pasākumiem. Anglijā šāds karš izpaužas atkrišanās no ticības. Valstī, kura reiz bija par gaismu pasaulei un izsūtīja misionārus pa visu zemeslodi, tagad masveidā slēdz baznīcas. Amerikā velna uzbrukumi parādās nepārtrauktā juteklības un materiālisma straumē. Tā ierocis ir mīlestība uz naudu un kaislība uz baudām. Musulmaņu zemēs garīga pretestība izpaužas dēmoniskos uzbrukumos Jēzus Kristus liecībām. Daudzās musulmaņu valstīs pasaka tieši, ka kristietība sevi ir izsmēlusi un tāpēc tās gals ir neizbēgams.

Šodien sātāniskie spēki gaviļē visā pasaulē. Tie ir pārliecināti, ka kļuvuši tik spēcīgi un iespaidīgi, ka viņus nav iespējams gāzt. Šie dēmoniskie spēki ir ielauzušies visos degpunktos un valdības centros: presē, politiskos iestādījumos un augstās tiesās. Tie izpauž sevi pat dažās reliģiozās konfesijās, kuras ielaižas darījumos ar pasauli, un kuru līderi ar neatlaidīgu agresivitāti svētī viendzimuma pārus un ieceļ homoseksuāļus par mācītājiem.

Taču, neskatoties uz to, ka tumsa arvien vairāk paplašina savas robežas, Dievs arī mūsu laikos ir spēcīgs izliet Savu Gaismu, kā stāv rakstīts: „Es vadīšu aklus pa ceļiem, ko tie agrāk nepazina, pa tekām, kas tiem bija svešas; Es darīšu tumstību viņu acīm par gaismu un nelīdzenumu par līdzenu ceļu. To visu Es darīšu un no tā neatkāpšos“ (Jes. 42:16). Tātad, lai cik mežonīgas un bīstamas kļūtu mūsu ielas, šis ļaunums un tumsa nedrīkst mūs pārvarēt. Tajā laikā, kad necaurredzama tumsa pārklāj zemi, jādara viss no mums atkarīgais, lai bez bailēm un trīsām mēs gaidītu To Kungs, kas nāks un izglābs tos, kuri gatavi tikties ar Viņu, kā par to ir teikts Svētajos Rakstos: „Cēlies, topi apgaismota! Jo tava gaisma nāk, un Tā Kunga godība uzlec pār tevi. Tik tiešām, tumsība apklāj zemi un dziļa krēsla tautas, bet pār tevi uzlec kā saule Tas Kungs, un Viņa godība parādās pār tevi. Tautas staigās tavā gaismā un ķēniņi tai spožumā, kas uzlēcis pār tevi“ (Jes. 60:1-3).

Te nāk prātā laiks, kad Jēzus pirmo reizi nāca uz šo zemi pie Savas izredzētās tautas – Israēla. To laiku tāpat var noraksturot par stagnācijas un garīgā miega periodu. Jeruzālemē augšup slējās lieliskais Salamana templis, kur notika dievkalpojumi, kā reiz tas bija Dieva noteikts, un tomēr Jēzus par tiem izteicās asiem, trāpīgiem vārdiem: „Mans nams ir lūgšanas nams, – bet jūs to esat pārvērtuši par laupītāju bedri.“ Un tomēr šajā Salamana templī neskatoties uz šķietami bezcerīgiem laikiem, blakus pavisībai, liekulīgai bauslībai, farizejiskumam, pārsātinātībai, tumsai un garīgai remdenībai, atradās ļaudis, kuri kalpoja Tam Kungam ar visu savu sirdi, tādi kā priesteris Caharija un viņa sieva Elizabete, par kuriem teikts: „Viņi abi bija taisni Dieva priekšā“ (Lk. 1:6). Tieši uz šo Templi īstajā dienā, Svētā Gara skubināts nāca dievbijīgais Simeons, lai izpildītu bauslības paražu un svētītu Dieva sūtīto Mesiju. Tajā pašā dienā pie Bērna Jēzus piegāja praviete Anna, „...kas nešķīrās no Dieva nama, bet kalpoja dienām un naktīm ar gavēšanu un lūgšanām.“ Tajā brīdī Dievs varēja viņu lietot, lai liecinātu „visiem, kas Jeruzālemē gaidīja uz Dieva pestīšanu“ (Lk. 2:25-38).

Tā nu, ja Jēzus Kristus pirmās atnākšanas dienās, garīgās atdzišanas un atkrišanas laikā Dieva tautā atradās ļaudis, kas Jaundzimušajā atpazīna ilgi gaidīto Mesiju, tad arī mūsu pēdējos tumsas laikos to vidū, kas sevi dēvē par Dieva bērniem, ir dvēseles, kuras izrādīsies cienīgas un tiks pieskaitītas patiesajai Līgavai – Kristus baznīcai. Bet lai tas notiktu, viņām jau tagad ir jāizdara izvēle: vai nu palikt apmierinātiem ar savu remdeno lāodikiešu kristietību vai, pārskatot savu dzīvi, no jauna aizdegties mīlestība uz To Kungu un veltīt Viņam sevi pilnībā. Jo stāties pretim tumsas spēkiem var tikai tas, kura sirds deg, izgaismojot ap sevi apkārt sablīvējušos tumsu. Degt var dažādi. Var degt līdzīgi sērkokim, kas uzliesmo, bet jau pēc dažām sekundēm nodziest; un var degt kā zvaigznes – mierīgi, klusi, bet pastāvīgi. Garīgā nozīmē ir svarīga tieši šāda – pastāvīga degšana, nevis tāda, kas ātri uzliesmo un ātri izdziest, no kuras nepaliek pāri nekas cits kā vien pelni un sodrēji.

Par to domājot, vajadzētu pamatīgāk iedziļināties vārdos „greizsirdīgi degt par Dievu“, jo garīgā dedzība nav iedomājama bez degšanas par Dievu. Dedzīgi ticīgs cilvēks, noteikti deg par Jēzu. Tādas greizsirdīgas dedzības spilgts piemērs ir notikums Templī Jēzus Kristus kalpošanas sākumā. Par to varam lasīt Jāņa evaņģēlijā 2.nodaļā no 13-16 pantam: „Kad jūdu Pashā bija tuvu, Jēzus aizgāja uz Jeruzālemi. Tur Viņš atrada Templī vēršu, aitu un baložu pārdevējus un naudas mijējus sēžam. Un, iztaisījis pātagu no auklām, Viņš visus izdzina no Tempļa, aitas un vēršus, un izkaisīja mijējiem naudu un apgāza galdus, un baložu pārdevējiem Viņš sacīja: „Nesiet to projām! Nepadarait Mana Tēva namu par tirgus namu!““

Ja iedziļināmies rakstītajā, tad ir grūti izprast iemeslu tādai dedzība, tāpēc, ka tādu kārtību Templī farizeji pamatoja ar Bībeli. Kārtība, kāda tā bija noteikta Vecās Derības laikā, paredzēja ne tikai upura dzīvnieku un putnu pārdošanu, bet arī naudas maiņu, jo tas viss attiecās uz dievkalpojumiem un upurēšanu Tā Kunga Templī. Bet problēma bija tajā, ka ļaudis gāja uz Tempļa tādēļ, lai upurētu, tādā veidā cerot izpatikt Dievam. Nevis Viņš Pats, bet upurēšana kļuva par viņu dievkalpojumiem, pārvēršot lūgšanu namu par tirgu un laupītāju bedri. Tieši tas izraisīja Jēzū greizsirdību, un lika ņemt rokā pātagu un attīrīt Dieva namu no tā, kas tur atradās.

Sakiet, draugi, vai jums tāds Jēzus ir dārgs? Ne tikai tāds, kas piedeva grēkus, dziedināja slimos, atbrīvoja apsēstos, mierināja tos, kas raud un palīdzēja cietējiem, bet arī Tāds, Kurš savā dedzībā izdzina tirgoņus, izkaisīja naudu, apgāžot galdus un sacīja: „Mans nams ir lūgšanas nams, – bet jūs to esat pārvērtuši par laupītāju bedri“ (Lk. 19:46). Vai mīliet Jēzu, Kurš nolādēja vīģes koku un tas nokalta? Jo Viņš taču ir tas pats, kas pavēlēja apklust vētrai jūrā un izsauca no kapa trūdošo Lācaru (Mt. 21:19-20; 8:26; Jņ. 11:43-44).

Vērojot Kristus rīcību Salamana Templī, mācekļi atcerējās Viņa vārdus: „Jo dedzība Tava nama labad mani ir ēdusi“ (Ps. 69:10). Tā, lūk, tā pati dedzība parādās tajos gadījumos, kad mūsu dievkalpojumi ir kļuvuši tikai par formu un tradīciju. Un arī tad, kad notiek Dieva tempļa, kas esam

mēs, šķīstīšana, jo tā stāv rakstīts: „Jeb vai jūs nezināt, ka jūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis, kas ir jūsos un ko jūs esat saņēmuši no Dieva, un ka jūs nepiederat sev pašiem?“ (1.Kor. 6:19). Tāpēc, uzņēmuši To Kungu par savu personīgo Glābēju, vai esat Viņam ļāvuši izpaust Savu Dievišķo dedzību un šķīstīt jūsu garīgo „laupītāju bedri“ no visa tā, kas Viņam netīkams?

Dedzība Tam Kungam dega arī apustulī Pāvilā, kad viņš teica: „Jo es esmu iededzies par jums ar dievišķu karstumu; es jūs esmu saderinājis, lai jūs pievestu vienam vīram, Kristum, kā šķīstu jaunavu“ (2.Kor. 11:2). Šajos vārdos redzams galvenais šī Dieva vīra, kurš atdevis savu dzīvi tam, lai pievestu Dievam sagatavotu tautu, dzīves mērķis un pastorālās kalpošanas jēga.

Bet vai tāda dedzība ir vērojama jūsu dzīvē un kalpošanā Tam Kungam? Vai esam greizsirdīgi iedegušies par tiem, kas vienaldzīgi sēž sapulcē un savās domās „lido“ tālu no tā, ko runā no draudzes katedras? Vai mūsu sirdīs mājā pirmā mīlestība uz Kristu, vai jau sen esam aizmirsuši par to dedzību kāda mums bija sākumā? Vai, saucot sevi par kristiešiem un Dieva bērniem, mēs dzīvojam Dievam, vai arī šie nosaukumi mūs netraucē dzīvot arī pasaulei?

Tad nu neaizmirsīsim, ka pat visgarākā dzīve reiz beidzas, un tad katram pienāks lielākais dzīves eksāmens, kurā izskanēs vissvarīgākais jautājums: „**Kādēļ** tu dzīvoji un **kā** tu dzīvoji?“ Lai šo pārbaudi izturētu ar godu, par to jādodomā katru dienu un katru stundu. Agri vai vēlū cilvēks atbildēs par to, kā dzīvojis. Un ja katrs no mums būs kaut nedaudz patiess un atklāts, tad vajadzēs atzīt: „**Es meklēju, bet ne Patiesību, un mīlēju, bet ne Dievu.**“ Tad nu atzīsīm par patiesiem kristīgās dziesmas vārdus un steigsimies darīt to, ko tā pauž:

Apnicis tēlot. Tam pāraudzis esi
Laiks atvērtam būt un asaras liet.
Ko **mainīt**, ko **pārvērtēt**, **saprast** un **pagūt**,
Kaut nedaudz godīgam, atklātam būt.
Kas gan **bez Patiesā** varam mēs kļūt,
Esot bez Dieva, cik **vērts** vari būt?

Tādu ir daudz, kas baidās domāt par nāvi. Un tomēr, tāda veida pārdomām nav jābūt nomācošām, jo „kad vaigs ir noskumis, tad sirdij ir labi“ (Sal.māc. 7:3). Par to domājot mēs ieklausāmies Mūžībā. Dziļās pārdomās par nāvi, apziņoties neizbēgamo dzīves noslēgumu, esam spiesti atzīt, ka dvēsele nojauš, ka tuvojas nepieciešamība veikt kopsavilkumu. Tieši šī iemesla dēļ katrs, kurš reiz ir skatījies nāvei acīs, nekad vairs neuztver dzīvi tā, kā to darīja agrāk.

Ak, cik daudz ir tādu cilvēku, kas noguruši un nemiera pārņemti meklē savai dvēselei mieru citā pilsētā vai citā valstī, citā dzīvoklī vai citā draudzē, citā ticībā vai citā dievkalpojumā, nesaprotot to, ka virs zemes to neatrast. Dvēselei mieru var sniegt tikai tajā dzīvojošais Jēzus Kristus. Un šajā mierā vajag ieiet nevis esot uz nāves gultas, kad ir jau par vēlu kaut ko mainīt, bet tajā laikā, kad vēl esam spēka pilni, kad skan mūsu Glābēja vārdi: „Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt“ (Mt. 11:28).

Ieiet atdusā, tas nenozīmē apmierināties ar to, ka tici, ka Dievs ir, lūdzies, dziedī psalmus, regulāri ej uz sapulcēm, ka esi pieņēmis kristības ar pagremdi, runā jaunās mēlēs, sludini vai klausies, kā citi sprediķo. Palikt mierā – tas nozīmē pastāvīgi sargāt sirdsmieru, neskatoties uz to, kas notiek visapkārt. Tāds miers nāk no pilnīgas paļaušanās uz Dievu un no pārlicības par to, ka tava dzīve ir Viņa Rokās, un ka ar tevi nenotiks nekas, ko Tas Kungs nepieļauj. Tā Kunga aicinājumu ieiet Viņa mierā ir svarīgi pieņemt, jo pienāks stunda, kad šis apsolījums pazaudēs spēku priekš tiem, kuri būs nokavējuši. Israēla tautai dots apsolījums ieiet zemē, kur piens un medus tek, zaudēja savu spēku, tāpēc ka tauta pastāvīgi kurnēja Dieva priekšā, un tā viens pēc otra mira tuksnesī. Lai izbēgtu no līdzīga likteņa, biežāk jāatceras šos vārdus: „Uzlūkojiet dzīves gaitas ceļus un izpētiet, kurš ir senlaikos bijis tas labais svētības un laimes ceļš, tad staigājiet pa to, un jūs atradīsiet mieru savai dvēselei!... Tāpēc, kamēr apsolījums ieiet Viņa atdusā mums vēl pastāv, bīsimies, ka **kāds no mums neizrādītos to nerasniedzis**“ (Jer. 6:16; Ebr. 4:1).

Svētajos Rakstos ir teikts, ka pienāks diena, kad sauksim kā vienmēr uz Dievu, bet Viņš mums vairs neatbildēs.

Pienāks brīdis, kad mēs sāksim ar visu sirdi Viņu meklēt, un tomēr neatradīsim. Noa laikā Dievs brīdināja: „Ne vienmēr Manam Garam būt cilvēku ignorētam“ (1.Moz. 6:3, sinodālā tulkojumā).

Šķirsts bija vienīgā iespēja tikt izglābtam, kad plūdi pārklāja zemi. Ārā palikušie cīnījās par savu dzīvību, kāpjot uz māju jumtiem, ķeroties pie koku zariem, bet nepielūdzamā nāves roka viņus notvēra, tos pārpludinot ar Dieva dusmu ūdeņiem. Visi gāja bojā. Viņiem visiem tika dota iespēja, tomēr tie to palaida garām. Tajā dienā simti un varbūt tūkstoši atradās blakus šķirstam, bet izglābās tikai tie, kas atradās iekšpusē. Šķirsts attēlo pašu Jēzu Kristu. Mūsu laikā, kad Dieva Tiesas mākoņi aizvien vairāk sabiezē, mūsu patvērums ir vienīgi Kristū. Mēs varam būt Viņam blakus, bet jautājums ir: vai esam piederīgi Viņa Baznīcai- Kristus Līgavai?

Vēsture atkārtojas. Tas, kas notika pirms tūkstošiem gadu, drīz var atkārtoties, pie kam nevis šajā gadsimtā, bet tuvākā desmitgadē. Lūk, kāpēc Tā Kunga vārdi Atklāsmes grāmatas 2.nodaļas 5.pantā „...nākšu pie tevis un nostumšu tavu lukturi no tā vietas, ja tu neatgriezīsies“ var kļūt priekš mums par pēdējo brīdinājumu.

Mūsu zemes dzīve ir nenovērtējama, tāpēc ka tieši šajā laika posmā mēs noteicam savu likteni, kurš gaida mūs Mūžībā. Daudziem šķiet, ka nāve no viņiem ir ļoti tālu, tomēr tā domāt ir nepiedodama kļūda. Cilvēki sevi drošina, nomierinot un mānot sevi, kas ir sava veida pašaisargāšanās. Un tomēr nāve ir pastāvīgi blakus, jo, tur kur ir dzīvība, agri vai vēl ienāks nāve. Katram cilvēkam šajā zemes dzīvē jāatcebras, ka no piedzimšanas brīža pār mums karājas „Damokla zobens“. Un ja viņš nevēlas domāt par Dievu un Mūžību, dzīvojot savu zemes dzīvi tikai savam labumam, tad nāve viņam kļūs par īstu katastrofu.

Dārgie draugi! Nedomājiet, ka šajās dienās es uz jūsu sirdīm runāju tāpat vien, un nepārlieciniet sevi, ka lasot šo grāmatu, iepazīnāt vienīgi autora domas un uzskatus. Tāpat necentieties pēc izlasīšanas nolikt grāmatu malā, lai atgrieztos iepriekšējā savas dzīves plūdumā, aizmirstot par to, kas tajā bija rakstīts. Kas zina, vai šīs grāmatas lasīšanas laiks

nav bijis Tā Kunga apmeklējuma brīdis. Jo neviens nezina kurā viņa dzīves stundā Dievs nāks un prasīs norēķinu. Neviens no mums nevar iedomāties, kurā brīdī un kādos apstākļos viņš atradīsies tajā pašā svaru kausā, kurā tika svērts ķēniņš Belsacars, kad izdzirdēja šokējošus vārdus: „...tu esi svērts svaru kausā un atrasts par vieglu“ (Dan. 5:27). Un kad tie izskanēs, tad neko vairs nevarēs mainīt. Trīsdesmit dvēseļu aprūpes gadu laikā ne reizi vien man ir nācies dzirdēt par līdzīgām, negaidītām „svēršanām“, no kurām „mati ceļas stāvus“. Un ja jums būtu bijusi iespēja uzzināt kaut mazu daļiņu no tā, ko esmu lasījusi un dzirdējusi, tad noteikti saprastu, **kāpēc šo grāmatu esmu uzrakstījusi tādu, kāda tā ir.**

Kas zīmējas tieši uz mani, tad daudzo kalpošanas un nepārtrauktas garīgas pretestības gadu laikā esmu pieradusi dzīvot zem liela mācītāju pulka un sevišķi „pareizo“ kristiešu akmeņu krusas. Viņi mani ir dēvējuši par ķeceri, kas ienesusi ar savām grāmatām un runām satraukumu Dieva bērnu vidū, par atkritēju, garīgo Jezabeli, sentēvu ticības nodevēju, pēlēju, garīgās kristietības noliedzēju utt. Vai es tiešām tāda esmu bijusi Dieva Tā Kunga acīs, to parādīs Mūžība, bet 15 gadu vecumā izdzirdējusi Balsi no Debesīm: „Tu rakstīsi grāmatas,“ – es izpildīju tikai to, kam tajā brīdī tiku aicināta.

Garā man ir ļoti tuvs neieredzētais, vajātais un bieži raudošais pravietis Jeremija, kuru Dievs tāpat aicināja grūtai bezkompromisa kalpošanai, vēl pavisam jaunam esot, būt rūgtās patiesības nesējam. Bez mēra mīlot tos, kas viņu ienīda un vēlējās pat nogalināt, viņš grūtos brīžos ar sāpēm sirdī teica: „Tu, Kungs, pārliecināji mani, un es ļāvos pārliecināties, Tu mani uzvarēji, Tu biji stiprāks par mani! Bet es esmu kļuvis nepārtraukti par apsmieklu katru dienu, visi mani nievā un paļā! Kad vien es runāju, man jāizsaucas un jākliež: netaisnība un varmācība! – Tā Kunga vārds man sagādājis tikai apsmieklu un negodu katru dienu! Bet, kad es apņemos: es nedomāšu vairs par Viņu un nerunāšu Viņa Vārdā, – tad ir tā, it kā manā sirdī degtu gaiša uguns, kas apņem arī visus manus kaulus. Un, kad es pūlējos to pārspēt, tad man trūka tam spēka! Es dzirdu daudzus jau čukstam:

visapkārt briesmas! Uzzādi viņu! Apsūdzēsim viņu! – Visi mani draugi sagaida no manas puses kādu nepareizu rīcību: varbūt viņš ļaujas apmulķot sevi un mēs varam viņam pieķerties; tad viņš ir mūsu rokās, un mēs varam viņam atiebties! Bet Tas Kungs ir pie manis, stiprs un varens. Tādēļ mani vajātāji kritīs un nepanāks nekā. Tie redzēs sevi galīgi vīlušos esam, jo viņu nodoms neizdevās. Tiem būs mūžīgs negods, kas paliks neaizmirstams!“ (Jer. 20:7-11). Kad arī man bija grūti pārdzīvot to cilvēku zāķāšanos un tenkas, kas, mani nepazīstot, tiesāja un ienāda par to, ka būdama sieviete, tādā veidā kalpoju, es noslīdēju uz ceļiem un, atvērusi Bībeli, pārlasīju Dieva pravieša vārdus, kas deva spēku tālākai kalpošanai un iešanai uz priekšu.

Protams, es saprotu, ka fiziski nespēju palīdzēt visiem, kam nepieciešama dvēseļu aprūpe, lai cik ļoti to gribētu. Dažkārt, kad neskaitāmi ļaužu lūgumi uzklausīt grēksūdzi un aizlūgt plosīja manu sirdi, un vienlaicīgi nāca mācītāju, „praviešu“, „farizeju“ un „pareizo“ kristiešu iznīcinošās vēstules (pārliecinot, ka tik un tā nespēju palīdzēt simtiem un tūkstošiem ticīgo un tāpēc visu to labāk atstāt), es atcerējos līdziību, kuru man kāds atsūtīja, un tūlīt kļuva vieglāk. Tajā ir stāstīts, kā reiz, pēc spēcīgas vētras, kāds vīrs pastaigājās jūras krastā. Visa zeme bija noklāta ar jūras zvaigznēm, aļģēm, gliemežvākiem un dūņām. Zem karstiem saules stariem jūras zvaigznes sāka izžūt un kāds zēns, par tām iežēlojies, sāka vienu pēc otras mest ūdenī, lai tās varētu turpināt savu dzīves ceļu. Pie viņa piegāja šis vīrs un vaicāja: „Ko tu dari? Tas ir muļķīgi! Tu nespēsi visām palīdzēt, viņu ir pārāk daudz.“ „Ļoti var būt,“ paskatījies uz vīru un paņēmis nākošo zvaigzni, un tad uz mazu mirkli aizdomājies, zēns to iemeta jūrā un mierīgi atbildēja: „Bet **tieši priekš viņas** es izdarīju visu, kas bija manas spēkos“.

Un tieši tādas dvēseles kā vētras izmestās jūras zvaigznes, man dod spēku turpināt kalpošanu brīžos, kad gribas visu pamest un dzīvot tieši tā, kā to dara citi ļaudis. Bet tikšanās personīgi ar tiem, kuri uzvarējuši savus grēkus, telefona zvani un nebeidzamu vēstuļu straume, kas liecina par manas kalpošanas augļiem, stāsta par to, ka caur to darbojas

Pats Dievs, Kurš, šķīstot un svētojot gatavo Savus patiesos bērņus tikšanās brīdī ar Viņu Mūžībā.

Kāda māsa no neatkarīgās baptistu draudzes Ukrainā, rakstīja: „Dārgā Ludmila! Jūsu dvēseļu aprūpes grāmatas mūsu baznīcā iesaka sadedzināt, pat neatverot, jo tās esot ārkārtīgi bīstamas. Bet tikai tad, kad pēc kādas patiesas kristietes dotā padoma, es tās tomēr izlasīju, sapratu noraidījuma iemeslu. Jo Jūs taču saucat īstos vārdos tās nepievilcīgās lietas, kas notiek mūsu baznīcās. Bet tas pie mums ir absolūti nepieļaujams.“

Kāda māsa no Moldāvijas pavēstīja: „To, ka baznīcās Jūsu grāmatas neiesaka lasīt un pat aizliedz to darīt, es uzzināju, kad ieraudzīju internetā viena bīskapa no Vācijas īsu video ierakstu ar nosaukumu „Vai var lasīt Ludmilas Plett grāmatas?“ Šis cilvēks izteicās pret Jums, nesaprotot to, ka viņam nav taisnība. Reiz viņš to nožēlos, bet būs jau par vēlu. No šī „kalpotāja“ dzirdētais manī burtiski izraisīja sašutumu, tāpēc ka manās garīgajās problēmās 47 gadus ilgajā kristietības laikā neviens nespēja palīdzēt, kā vien Jūs. Un kad citi lūdza par manu atbrīvošanu (jo es biju kaut kādā mērā apsēsta), rezultāta nebija. Tādas lūgšanas laikā četri kalpotāji mani nespēja savaldīt, jo caur mani izpaudās elles spēki. Jūsu lūgšanu vareno iespaidu es jutu kā nekad dzīvē. Pēc katras grēksūdzes nokrita velnišķās važas, kurās biju iekalta. Pēc Jūsu pirmās lūgšanas iestājās ātrīga atbrīvošana. Pēc otrās – parādījās iekšēja brīvība. Tanī naktī es nespēju gulēt, jo mani burtiski „izgrieza otrādi“ un es vēmu kā nekad dzīvē un Tas Kungs mani atbrīvoja. Pēc trešās grēksūdzes un Jūsu lūgšanas es izjutu pilnīgu brīvību no tumsas spēkiem. Un tieši tāpēc es uzskatu to par milzīgiem maldiem, ka kādi kalpotāji nepiekrīt Jūsu grāmatās rakstītajam, un ticīgajiem aizliedz tās lasīt. Mūžībā viņiem būs jāatbild par to, ka likuši ļaudīm šķēršļus, lai tie iegūtu atbrīvošanu.“

Brālis Vācijā, man vēloties sniegt morālu un garīgu atbalstu, rakstīja: „Pats esmu sludinātājs un labi zinu, ko tas maksā – teikt ļaudīm skarbu patiesību. Nesen man nācās atstāt savu kalpošanu, jo vadībai un brāļu padomei nepatika, ka sludinu tieši un atklāti, aicinot ļaudis uz svētošanos,

šķīstīšanos un atjaunošanos. Es apklusu, bet mana dvēsele raudāja, redzot, kā Dieva ganāmpulka avis garīgi izklīst. Un visa tā sekas – arvien biežāk varēja dzirdēt par netiklību, lau-
lības pārkāpšanu, alkoholismu un pat narkomāniju to vidū, kuri akurāti nāca uz sapulcēm. Kurp mēs ejam? Tik bēdīgā stāvoklī mums ir nepieciešami Dieva sūtņi, kuri bez kompromisa un „vaiga uzlūkošanas“ dēvē lietas īstajos vārdos. Tā kā, māsa Ludmila, nepagurstiet. Lai atskan trauksmes signāls mūsdienu Ciānā! Ticiet, ka mūsdienu Dieva tautā vēl ir tie, kas spēj sadzirdēt! Un es nešaubos, ka daudzi no viņiem pateicībā Tam Kungam, nes Jūs uz lūgšanu rokām.“

Vēstule no mācītāja Lietuvā: „Ļoti labi saprotu, māsa Ludmila, ko tas nozīmē – peldēt pret straumi. Lai Dievs dāvā Jums veselību un garīgu spēku! Lūdzu, neapstājieties! Pēc Jūsu pēdējām grāmatām „Dieva savienoti“ un „Atklāta saruna“, pār Jums izlija tik daudz netīra. Bet pēc desmitās grāmatas „Ar dievbijības izskatu“, Jūs mēģinās „dzīvu aprīt“. Tā kā – turieties!“

Kristiete no Izraēlas rakstīja: „Dārgā Ludmila Mihailovna! Es nerakstīšu daudz, teikšu tikai to, ka esmu sajūsmā par To Kungu, Kurš dzīvo Jūsu sirdī. Tas, ko Jūs dvēseļu aprūpes pārrunās un savās grāmatās rakstiet, atsaucas manā garā un manā dvēselē. Domāju, ka ir tieši tas, kas mums jādzird šajā pēdējā laikā. Bet par to, ka jūs ciešat no tā saucamiem „savējiem“, skaidrs, ka velns taču neguļ! Protams, ka viņam nepatīk tas, par ko Jūs runājat, tāpēc jau viņš cenšas Jūs nomelnot. Jūsu kalpošanas augļi liecina, ka esat uz pareizā ceļa. Jo Dieva Vārdā taču ir rakstīts: „Vai jums, kad visi ļaudis jums teic glaimus! To pašu viņu tēvi darījuši vil-tus praviešiem“ (Lk. 6:26) Pateicos Tam Kungam un Jums par visu, ko esat darījusi un turpiniet darīt! Esmu lepna par to, ka man ir tāda ticības māsa. Vēlētos vēl daudz ko teikt, bet zinot, ka esat ļoti aizņemts cilvēks, ar šo tad arī beigšu.“

Vēl viena māsa no Izraēlas dalījās sekojošā: „Dzīvoju Izraēlā daudzus gadus, bet nevarēju šo gadu laikā atrast draudzi, kurā mana dvēsele iegūtu to, pēc kā ilgojās. Visas mesianiskās draudzes pārsteidz ar savu dievkalpojumu vienveidību un ar dziļas godbijības neesamību Tā Kunga priekšā.

Plaukšķināšana, troksnis, izklaidējoša slavētāju dziedāšana šķindošas ģitāras pavadījumā un bungu grāvienos, uzspēlēts prieks un daudz kas cits, bet tikai ne tas, kas nepieciešams sirdij, kas nogurusi no garīgā tukšuma un liekulības. Un kad šajos meklējumos biju jau pilnīgi izmisusi, viena sieviņa, kas agrākos gados kalpoja kā misionāre Indijā, uzklaustījusi manas žēlabas, iedeva man grāmatu „Meklējumu ceļā“ sakot, ka tur es atradīšu to, kas manai, neauglīgajos meklējumos izmocītai dvēselei ir nepieciešams. Un patiešām, izlasījusi pāris pirmās nodaļas, es sapratu, ka tas ir tieši tas, ko tik ilgi meklēju. Vakar, pēc telefona sarunas un grēksūdzes, es svinēju vēl vienu dzimšanas dienu! Tajā dienā mana pagurusī dvēsele tika atbrīvota no grēka, kurš dedzināja un no iekšienes to iznīcināja. Paldies par Jūsu atvērto sirdi, par to mīlestību, kādu Jums Dievs dod uz mums, grēciniekiem. Klausos Jūsu pārrunas un brīnos par to, cik atklāti un tieši Jūs stāstiet par grēku, mūsos tos atsedzot. Pie kam to dariet tādā mīlestībā, ka izraisiet vēlmi no tiem atteikties. Jūs nevis nosodiet mūs, grēciniekus, bet mūsu grēkus, un tas mūsu dvēselēm nav sāpīgi, bet gaida lai atbrīvotos no tādas smagas nastas.“

Vēstule no Itālijas: „Dārgā Ludmila Mihailovna! Milzīgs paldies par Jūsu darbu. Jūsu grāmatas un internetā ievietotās sarunas, kuras lasu un klausos ar asarām acīs, ir kļuvušas man par garīgo maizi, un jo biežāk šo „maizi“ ēdu, jo izsalkums pēc tās pieaug. Jūs runājat tieši par to, ko jau sen vēlējās dzirdēt mana dvēsele. Caur Jums Dievs palīdz saskatīt daudz ko ar citām acīm. Tas pilnībā apgriež un maina manu dzīvi, atverot manas acis un ausis, kā nekad iepriekš. Lai Tas Kungs svētī Jūs, Jūsu vīru Henrihu un visus misijas „Dzīvie ūdeņi“ darbiniekus.“

Nākamā vēstule ir no 45-gadīga brāļa Baltkrievijā: „Vienreiz, it kā nejauši, meklējot *Youtube* vienu sprediķi, atradu Jūsu dvēseļu aprūpes sarunas un sāku tās klausīties. Pirmā, ko atradu un noklausījos bija „Jautājumi, kas satrauc dvēseli“. Es to izvēlējos tāpēc, ka tās nosaukums atbilda manas dvēseles stāvoklim. Jautājumu bija daudz un arī raižu ne mazums. Kad es to noklausījos, tad sapratu, ka esmu saticies ar patiesību vaigu vaigā, tādu kāda tā ir, nevis ar tādu,

kādu to attēlo cilvēki. Es noklausījos otro daļu, pēc tam „Starp Kristu un sātanu“ un vēl daudz ko citu. Un tagad turpinu klausīties, klausīties un klausīties. Tas viss ir kā tā grāmata, ko apēda apustulis Jānis, paklausot pavēlei, kas atskanēja no Debesīm. Viņa mutē tā bija salda kā medus, bet kad to apēda, viņa iekšās kļuva rūgta. Jūsu pieredze, dārgā māsa, – tas ir nenovērtējams skats no iekšpuses, kas ļauj pārbaudīt kristietības praktiskās dzīves atbilstību tās teorētiskajām nostādnēm. Nav iespējams iet pret Jūsu garīgo pieredzi (ja nu vienīgi kāds mulķis uzdrošinātos), jo sevišķi tāpēc, ka to apstiprina Bībele un tā pierādās to ļaužu gājumā, kuri ieklausās Jūsu teiktajā. Ir pietiekami būt godīgam pašam pret sevi, lai to atzītu. Katra no Jūsu sarunām šķiet it kā tieši man domāta. It visā, par ko Jūs stāstāt, esmu bijis vai arī joprojām esmu vainīgs. Zinu, ka Tas Kungs mani ir pievedis kādai robežlīnijai, kādai skaidrībai par to, kas ir Patiesība, kas ir glābšana un kas notiek personīgi ar mani. Jā, un man kaut kas ar to ir jādara. Starp citu, tieši ko, tagad es zinu no jūsu sarunām, kuras vēl vairāk saasināja iekšējos meklējumus pēc izejas no mana dziļā garīgā miega stāvokļa. Savā 27 gadus ilgajā kristieša dzīvē es nekad iepriekš neesmu sūdzējis savus grēkus kalpotāja klātbūtnē, kaut gan pēc tā izjutu nepieciešamību. Protams, pirmie mani atgriešanās gadi bija dvēseles lidojuma, pirmās mīlestības, slāpju un dedzības laiks pēc Dieva. Tajā periodā kāds man iedeva izlasīt grāmatu „Atmoda sākas ar mani.“ Tā mani ļoti iedvesmoja. Un tad, kad internetā atradu Jūsu vadītās sarunas un sāku tās klausīties, tad it kā svaigs gaiss iebrāzās sen nevēdinātā, aizslēgtā istabā. Tieši tāpat, kā lasot Jūsu pirmo grāmatu.“

Kristietes vēstule no Krievijas: „Pateicoties Jūsu grāmatām un dvēseļu aprūpes sarunām internetā, māsa Ludmila, pa brīnišķu ceļu esmu nonākusi pie Tā Kunga. Jūs man esat kā īstā māte un sirdij ļoti tuva dvēsele. Kad vien klausos Jūsu sarunas, man tajās viss ir tuvs un saprotams. Tāds iespaids, ka mēs esam radnieces, un ka es Jūs labi pazīstu. Lūdzu un pateicos par Jums Tam Kungam. Jūsu dzīve ir uzpurēšanās un apbrīnojamas pacietības pret cilvēkiem piemērs. Lai Tas Kungs Jūs svētī Savā žēlastībā.“

Vēstule no brāļa Vācijā: „Izlasījis grāmatu „Meklējumu ceļā“, es ļoti sadusmojos uz Jums par to, ka nomelnojat Kva Sizabantu (kā man sākuma likās). Ziniet, tajā brīdī man radās iespaids, ka Jūs ne tikai aizgājāt no misijas, bet arī izsvītrojāt tās svētības, kuras tur piedzīvojāt, noliedzot visu, kas aprakstīts grāmatā „Atmoda sākas ar mani“ un divās citās triloģijas daļās par atmodu. Es biju gatavs Jūs apvainot visā, kas notika šajā misijas stacijā, pat tagadējā tās bēdīgajā stāvoklī. Tomēr, nedaudz nomierinājies, es vēlreiz pārlasīju „Meklējumu ceļā“ un sapratu, ka mans pirmais iespaids ir kļūdainš. Kad izlasīju interneta lapā ievietoto materiālu, ko veidojuši kristieši, kuri arī aizgājuši no Kva Sizabantas, biju satricēts par viņu liecībām un publiskotajiem dokumentiem. Tikai tad es sapratu, cik delikāti un maigi Jūs savā autobiogrāfiskā grāmatā esat aprakstījusi savu aiziešanu no misijas. Izrādās, ka Jūs nepateicāt pat simto daļu par to, kas tur patiesība notika un ko citi no Kva Sizabantas aizgājušie atklāja. Tagad es saprotu, cik cēlsirdīgi esat rīkojusies, nestāstot to, kas varētu izšaubīt daudzas nenobriedušas dvēseles. Rakstu, lai izteiktu Jums savu cieņu, atzinību un pateicību.“

Vēstule no māsas Baltkrievijā: „Nesen izlasīju Jūsu grāmatu „Meklējumu ceļā“ un sapnis doties uz Kva Sizabantu pilnībā izgaisa. Nedomājiet, ka es viņus tiesāju. Nē. Vienkārši es pati pārdzīvoju kaut ko līdzīgu savā, tagad jau biju šajā, draudzē. Arī tur no katedras skanēja stingri aicinājumi uz svētumu, disciplīnu un kārtību, īpaši, ja tas attiecās uz apģērbu. Mani vairs nevarēja pazīt. Jauniegtajos reliģiozajos aizspriedumos es sevi tā pakļāvu ārišķīgām ceremonijām, ka pilnība pazaudēju prieku un svēto Dieva klātbūtni. Piemēram, sāku visu laiku uz galvas nēsāt lakatu – mājās, baznīcā, darbā, jo gribēju būt nemitīgās lūgšanās, bet bez lakata (kā toreiz domāju) Dievs mani nedzird. Jutu, ka ap mani un manī notiek kaut kas nomācošs. Sāku meklēt un pētīt iemeslu. Biežāk nācu saskarē ar draudzes ganiem. Aizejot pie viņiem uz mājām, lai izsūdzētu grēkus un pabūtu garīgā sadraudzībā, varēju novērot, kas notiek viņu pašu ģimenēs un kā viņi izturas pret savam sievām un bērniem. Jo vairāk redzēju, jo vairāk mani pārņēma šausmas. Jo vairāk centos

kaut ko mainīt, jo biežāk garīgi kritu. Sāku intensīvāk lūgties, lai Tas Kungs man parāda, **kas** ar mani notiek, un kur man jābūt. Viņš man atbildēja ar Rakstu vārdiem: „Es tevi neatstāšu un tevi nepametīšu“. Kopsapulcē no visiem atvadījusies, ar mieru sirdī pārgāju uz citu draudzi. Un pēc tam nebija nevienas dienas, kad es to būtu nožēlojusi. Vēlos vēl kaut ko pateikt arī par pravietojumiem. Patiesībā, tieši tie spēcīgi iespaidoja manu dzīvi. Pirmajā draudzē es paliku tieši pravietojuma dēļ, kas jau pašā sākumā tika par mani izteikts. Man pasludināja, ka jāpaliek ar šiem cilvēkiem, bet es iekšēji rāvos vai pušu, jo Svēto Rakstu vārdi lika noprast, ka man no turienes jāiet prom. Tā es aizgāju uz citu Varsavietku draudzi, bet pēc laika atgriezos atpakaļ. Es biju apjukusi un izmisusi, jo sapratu, ka esmu sapīnusi pravietojuma pavadā. Kāpēc es par to rakstu? Tāpēc, ka Jūs savā grāmatā „Meklējumu ceļā“ stāstiet par pravietojumu Kijevā, kas izskanēja caur Erlo Štegnu, kaut gan viņš krievu valodu nepārvalda. Tas saucās „Jēzus Kristus atklāsme“ un sākās ar vārdiem „Debess velves virs galvām...“. Lūk, šo pravietojumu es glabāja ne tikai uz papīra lapas, bet arī savā sirdī un tam pielāgoju savu dzīvi. Savā mūļķībā es sāku atbrīvoties no „nevajadzīgā“, kā man toreiz likās, no lietām, lai, kā tika pateikts, brīvi varētu doties uz Ziemeļiem un uz Debesīm. Es ticēju katram vārdam. Lūk, kāpēc es esmu pateicīga Jums par to, ka Jūs uzrakstījāt, ka šis pravietojums ir meli. Tad es to izmetu. Jā, es esmu ļoti naiva. Ticu daudz kam, nepārbaudot. Tagad tā būs man laba mācība. Dārgā Ludmila! Es ļoti Jūs lūdzu, neapstājieties! Dariet to, ko Jūs dariet. Tas uzmundrina un iedvesmo tūkstošiem kristiešu, kuri slavē To Kungu par Jums. Lūdzu nepagurstiet Jūsu centībā. Turieties stipri pie Dieva! Es mācos no Jums, kā Jūs no Jēzus. Lai Viņš Jums palīdz gūt uzvaru, lai būtu kopā ar Viņu Mūžīgi!“

Brālis no ASV raksta: „Vispirms vēlos Jums, Ludmila, pateikties par Jūsu kalpošanu, pārrunām un sarakstītajām grāmatām. Es nevaru vien beigt tās klausīties. Mana dvēsele uzsūc visu, ko Jūs sakiet un rakstiet, kā sūklis ūdeni. Lasot par Jūsu pārdzīvojumiem grāmatā „Meklējumu ceļā“,

es pateicos Tam Kungam par to, ka paklausījāt Viņam un uzrakstījāt ne tikai šo, bet arī citas grāmatas. Es biju ļoti vīlies kristietībā un noguris no izlikšanās un liekulības. Teoloģiskas debates, masu pasākumi un viss pārējais mani vairs nevaldzināja, bet dvēsele raudāja un mocījās. Jūsu grāmata „Meklējumu ceļā“ mani no jauna iedvesmoja meklēt Dievu un Viņam kalpot.“

Vēl viena vēstule no māsas Vācijā: „Mīļā, dārgā māsa Ludmila! Lasot Jūsu grāmatas un klausoties internetā ievietotās dvēseļu aprūpes sarunas, nebeidzu brīnīties par to, ka izredzējis Jūs no mātes miesām par izmocīto dvēseļu ārstu, Dievs Jums devis visu nepieciešamo gan iekšēji gan ārēji, ieskaitot pat vārdu, kurš nozīmē „ļaudīm mīla“. Jums ir tik patīkama balss, tāds ticības spēks, tāda dievišķa autoritāte, tāda nodošanās tam, ko Jūs darāt un tāda pašai izlēdzošā kalpošana. Cik smagu krustu Jūs nesat šeit uz zemes un cik neparasts ir Jūsu liktenis! Tas patiešām ir Dieva brīnums. Kaut kas tāds reti kad notiek, ja vispār notiek. Kā Estere reiz tika izredzēta, lai izglābtu Israēla tautu, tā arī Viņš Jūs ir izredzējis, lai glābtu tādus kā es, kas Dieva tautā iet bojā. Jūsu pilnīgā pašatdeve kalpošanai ļaudīm ir pārsteidzoša. Personīgi man tā stāsta par Dieva mīlestību un žēlastību uz mums, grēciniekiem. Ar cilvēkiem vispār ir grūti strādāt, bet ārstēt slimās, grēka izmocītās, ciešanās novārdzinātās dvēseles – vēl jo vairāk. Kas attiecas uz okulti saistītiem, kuri pulkiem dodas pie Jums, tad tas ir pats smagākais, ko var iedomāties. Domāju, ka pat ķirurga darbs ir vieglāks par to, ko Jūs veicat kā kristīgs psihoterapeits (psihologs-dvēseļu aprūpētājs). Diemžēl draudzēs tādu kalpotāju gandrīz nav, bet cik daudz ir tādu, kuriem palīdzība ir nepieciešama! Lasot Jūsu grāmatu „Meklējumu ceļā“, domāju par to, kam Jums bija jāiziet cauri, lai tiktu sagatavota tādai grūtai kalpošanai. Tomēr varu saprast, kādu nesalīdzināmu prieku Jums sagādā sava darba augļi. Vēlos pateikt, ka diena, kad notika mūsu telefoniskā dvēseļu aprūpes saruna, ir kļuvusi par sevišķu dienu, jo pēc tās pirmo reizi pēc septiņiem ar pusi kristietības gadiem, savā sirdī un prātā sajutu apbrīnojamu brīvību. Tajā dienā es mīlēju visus: gan egoistus, gan liekuļus, gan ļaunos,

gan visus citus, tai skaitā arī kristiešus, no kuriem esmu piedzīvojusi daudz ciešanu. Nezinu kā tas notika, bet es piedevu viņiem visiem. Un vēl, kas priekš manis bija patiešs brīnums, pēc mūsu kopējās lūgšanas un atsacīšanās no velna varas, es beidzot, pēc ilgiem mokošiem gadiem gulēju tik mierīgi kā mazs bērns. Mani vairāk nemoka nakts murgi. Tagad, ja arī redzu sapņus, tie ir bērnišķīga gaišuma un prieka pilni. Esmu bezgalīgi pateicīga Tam Kungam par to ārkārtīgo žēlastību, ko Viņš man parādījis un vēl jo vairāk par to, ka mani sūtīja tieši pie Jums. Pateicos Viņam par Jūsu ļoti grūto darbu, kas paveikts Viņa Vārda slavaī.“

Un noslēgumā vēstule no mācītāja Ukrainā: „Cienījamā Ludmila Mihailovna! Ļoti pateicos par Jūsu grāmatām un vērtīgajiem audio un video ierakstiem. Tā patiešām ir unikāla kalpošana krievvalodīgajiem kristiešiem. Tai līdzīga vai kaut nedaudz uz to pusi nav, vismaz es tādu nezinu. Paldies, ka Jūs esat. Un paldies Dievam, ka Viņš Jūs ir devis šai pasaulī! Un, saprotams, ne tikai mūsu vien.“

Un tādām vēstulēm nav gala. Tās lasot, es nebeidzu pateikties Tam Kungam par Viņa aicinājumu rakstnieces un dvēseļu aprūpes kalpošanā, kas kļuvusi par manu likteni. Protams, kā pats parastākais cilvēks, es ar sirds sāpēm lasu rindas, kas pilnas niknuma un nosodījuma, kaut gan tādas saņemtu reti. Tajos brīžos man palīdz Čārlza Sperdžena vārdi, kurš atcerējās: „Es bieži sajūsminājos par Mārtiņu Luteru un apbrīnoju viņa pašsavaldīšanos. Kad visi par viņu runāja tik daudz ļauna, viņš mierīgi turpināja savu darbu, tam smeļot spēkus no 46.psalma vārdiem: „Dievs ir mūsu patvērums un stiprums, tiešām spēcīgs Palīgs bēdu laikā. Tāpēc mēs nebīstamies, kaut arī zeme zustu un kalni pašā jūras vidū nogrimtu.“ Lai arī ne tādā mērā kā Luters, bet biju viņa situācijā un kļuvu par melīgu uzbrukumu objektu, izsmiekla un ņirgāšanās priekšmetu; bet tas nesalauza manu garu un nesalauzīs kamēr es būšu spējīgs baudīt mieru, kā teikts: „Saviem mīļajiem Viņš bagāti dod miegā“. Tāpēc es lūdzu darīt zināmu visiem, kas grib mani apmelot un runāt ļaunu par mani, ka viņi to var darīt līdz spēku izsīkumam. Mana devīze ir „Credo-nalli“ – „**nekad neatkāpies!**“ Es

neesmu meklējis kāda labvēlību, neesmu centies izspiest kāda mīlestību un nevienu neesmu aicinājis nākt uz manām sapulcēm. Es sludinu to, ko gribu, kad gribu un kā gribu. Ak, kāda laime tā ir! Pat esot atstumtam un ciešanu sistam, iet un uz ceļiem izstāstīt visu Debesu Tēvam un, atstājot istabu, teikt: „Lai Tava dārgā Vārda dēļ kauns un pazemojums mani gaida. Es ar prieku to visu pacietīšu, tāpēc ka Tu mani nepametīsi!“⁴⁴ (citāta beigas).

Dārgie draugi! Ar šo desmito un pēdējo grāmatu atvados no jums. Nezinu, ko vēl Tas Kungs man ir paredzējis, bet to, ko Viņš dzirdamā balsī man pateica 15 gadu vecumā: „Tu rakstīsi grāmatas“, – esmu piepildījusi un ar mierīgu sirdsapziņu varu nolikt malā savu „spalvu“, izjūtot milzīgu atvieglojumu un neizsakāmu prieku. Visam reiz pienāk beigas. Atvadoties no efeziešiem, pirms došanās uz Jeruzālemi, apustulis Pavils teica: „Tagad es zinu, ka jūs manu vaigu vairs neredzēsīt, jūs visi, kuru vidū es esmu staigājis, sludinādams Dieva valstību. Tāpēc es jums apliecinu, ka neesmu vainīgs nevienas dvēseles pazušanā, **ka esmu tīrs no visu asinīm**. Jo es neesmu kavējies jums sludināt Dieva prātu pilnībā“ (Ap.d. 20:25-27, sinodālā tulkojumā). Tā arī es centos runāt un rakstīt to, kas ir ārkārtīgi svarīgs mūsu pestīšanai, tāpēc mana sirdsapziņa ir tīra, un es nebūšu vainīga kādas dvēseles bojā ejā, ja ar kādu no jums tas notiks.

Библиография

Русская Синодальная Библия. Издательство «The Judson Press, Valley Forge», PA, USA, 1964

Библейская Энциклопедия. Издательство «Свет на Востоке», г. Корнталь, Германия, 1989

Генри Г. Гелей. «Библейский справочник Геллея». – Издательство «Мировая Христианская Миссия», г. Торонто, Канада, 1984

Эрик Нюстрем. «Библейский Словарь (энциклопедический)». – Издательство «Мировая Христианская миссия», г. Торонто, Канада, 1985

С. И. Ожегов и Н. Ю. Шведова. «Толковый словарь русского языка». – Издательство «Российская академия наук. Институт русского языка им. В. В. Виноградова» г. Москва, 1998

Carl Eichhorn. «Das Werk Gottes an der Seele» (Tägliche Andachten). – Brunnen Verlag, Gießen, 1966

Освальд Чемберс. «Всё моё предельное Господу». Издательство: Oswald Chambers Publications Association

Чарльз Хаддон Сперджен. «Истинная пища и истинное питье». Христианское просвещение, Одесса, 2005

Милаш Вацлав Кратохвил. «Ян Гус». – Издательство ЦК ВЛКСМ «Молодая Гвардия», 1959

Освальд Смит. «Пробуждение, в котором мы нуждаемся». – Издательство VLCP, 1993 год

Материал о пробуждении в Уэльсе взят из эл. ресурса: http://goodlib.net/book_10_chapter_15_Biblejjskaja_model_gla-venstva.html

Проповеди Давида Вилькерсона взяты из эл. ресурса: <http://www.david-wilkerson.org/sermon/171.htm>

Г. Н. Авраменко. «Дух Святой и духи обольстители в Новозаветном периоде». – г. Николаев, 1994 год

Эдин Ловас. «Люди власти, властолюбие и Церковь». – Издательство: Missionswerk Friedens Bote, Gummersbach, 1996

Рето Кнутти. Интервью, швейцарские СМИ, газета «Tribune de Geneve», 2017